

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

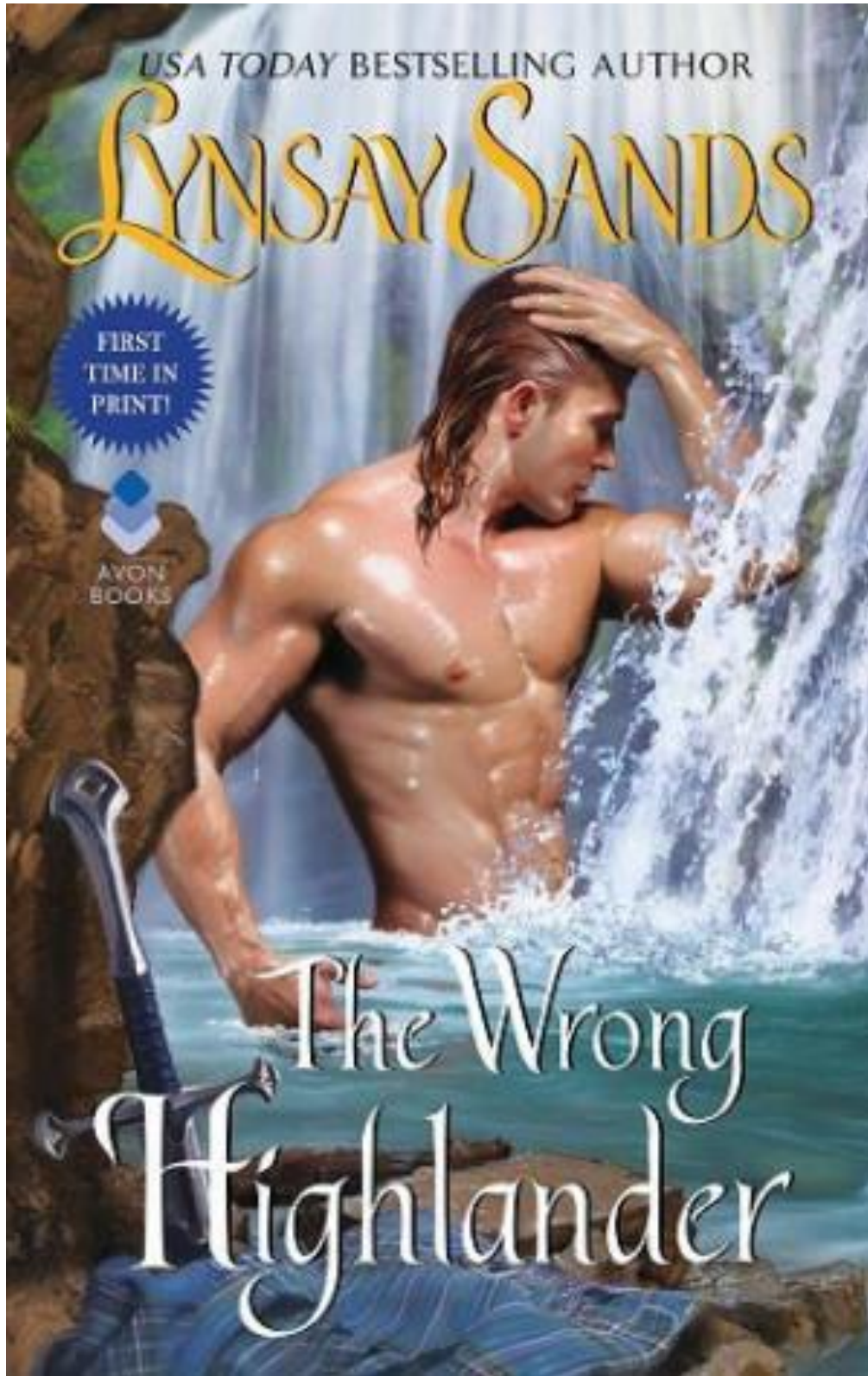
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lynsay Sands - Highland Brides #7 - The Wrong Highlander

[Çeviri Kitaplar](#)

Bölüm 1

Conran, daha konuşmadan kardeşi Rory'nin yaklaştığını duydu. Adamın nasıl sessizce hareket edeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Sanki hayattaki görevi tüm yabani hayvanları korkutmakmış gibi, ayaklarının altındaki dalları kırarak ormanın içinden geçti. Conran, avlanırken cinayet işleyebilir, diye düşündü. Bu yüzden o ve diğer kardeşleri bir yolculuğa çıkarken onu asla yanlarına almazlardı. Rory'nin onlara eşlik etmekle pek ilgileneyeceği söylenemez zaten. Ailenin tuhaf adamıydı; bir savaşçıdan ziyade şifacıydı. Adil olmak gerekirse, son zamanlarda antrenman alanında antrenman yapıyor, gücünü ve becerilerini geliştiriyor olmasına rağmen, Rory sonunda açıklığa çıkıp onu şu soruyla karşıladığında kendi kendine şunu itiraf etti: "Nasıl yaptın?" Conran heybesinden döndü ve şişkinliğini ortaya çıkarmak için geri adım attı. "Bir sürü aslanağzı, kedi nanesi, söğüt, ateşli otu ve kırlangıçotu haşhaşını buldum. Neredeyse benim için çok fazla çanta.

"Kırlangıçotu haşhaşı mı?" Rory tekrarladı ve gülümseyerek başını salladı. "Şuna bir bak. İhtiyacım olan doğru yabani ot türlerini bile öğreniyorsun." Conran yüzünü buruşturdu ve aşırı dolu heybesini kapatmaya çalışmak için geri döndü. "Evet, başkalarını iyileştirmek için yaptığın çağrılarda sana yeterince eşlik ettim ve bir iki şey öğrendim." "Evet, öyle," diye onayladı Rory, açıklığı geçerek ona katıldı. "Beklediğimden daha fazlası. Hasta ve dertlileri ziyaret ederken bana eşlik ettiğinizde, ben bunu istemeden önce neye ihtiyacım olacağını her zaman biliyor gibisiniz. İyileşme konusunda çok doğalsın kardeşim. Conran eğlenerek başını salladı. "Dougall ben ve atları hakkında aynı şeyi söyledi ve Niels de koyunları ve yünleri hakkında aynı şeyi söyledi. Gerçek şu ki, kardeşlerime yardım etme konusunda iyiyim. Bu beni her işte usta biri yaptı." Rory ciddiyetle, "Kendini ucuza satıyorsun Conny," dedi. "Bence gerçek şu ki, her birimiz bir konuda çok iyiyken, siz birçok konuda iyisiniz." "Hmm. Dediğim gibi her işi bilen biri. Ne yazık ki hiçbir şeyin ustası değilim." Sonunda heybeyi kapatmayı başararak rahat bir nefes aldı ve ardından Rory'ye baktı. "Peki, dönmeden önce şelalelerde durup temizlik yapmak ister misin? Yemin ederim, çalıların ve böğürtlenlerin arasında dolaşmaktan kıcımlı yabani otlar ve böcekler kaptı.

"Hayır." Rory bariz bir pişmanlıkla başını salladı. "Hâlâ kediotu ve civanperçemine ihtiyacım var, sonra da hancının kızını görmek için uğramam gerekiyor. Artık patlamaya hazır ve muhtemelen her an doğurganlığını alabilir. Onunla her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum. Siz yine de devam edin. Öğle yemeğinden önce Drummond'dan ayrılmayı planladığınızı biliyordum. Önce ilaçları araştırmama yardım etmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

Conran omuz silkerek, "Yardım etmekten her zaman memnuniyet duyarım," dedi ve sonra ona güvence verdi, "Şelalede hızlıca yıkanacağım ve sonra yola çıkmadan önce yabani otları bırakmak için kaleye geri döneceğim."

Teşekkür ederim. Buna minnettarım,” diye güvence verdi Rory, atına binerken. "Memnun oldum kardeşim." Conran onun gidişini izledi ve ardından kılıcını kemerinden çıkarıp atına taktı, ardından ekosesini ve gömleğini çıkardı. Şelalenin altında güzel bir yıkanmayı sabırsızlıkla bekliyordu.

Gerçekten, giydiği ekosenin altındaki çıplak teninin her yerinde böcekler geziniyormuş gibi hissetti. Conran durumun böyle olmadığını biliyordu ve bu duygu sadece yün ekosenin içinde sıcak ve terli olmanın bir sonucuydu. Ancak böceklerin arasından geçip onları topladığı çalılardan ve bitkilerden uçurmanın bir faydası olmamıştı. Evet, şelalelerde güzel bir temizlik yapmak gerçek bir zevk olacaktı. Bu onu yeni bir adam yapacaktı.

“İşte onun atı. Peki o nerede?” diye sordu Evina, bakışları açıklığın çevresinden dolaşp, ardından boş görünen nehre ve şelalelere doğru kayd.

“Belki de ot ararken atını burada bırakmıştır.”

Evina, sağında atın üzerinde oturan adamın önerisini dikkate alarak gözlerini kıstı. Donnan. On dört yıldır Maclean'daki ilk kişiydi. Bu yolculukta ona eşlik edecek daha fazla güvenilebileceği kimse yoktu; belki de solundaki adam olan kuzeni Gavin dışında.

Donnan yorum yapmayınca şunu belirtti: “Delikanlı, Rory Buchanan'ın şifa çalışması için yabani ot toplamaya çıktığını söyledi. Buraların çevresi çeşitli bitkiler açısından zengindir. Belki atını burada ana üs olarak bırakır ve ara sıra bulduklarıyla birlikte geri döner.”

Evina, açıklığın karşısındaki yakışıklı yaratığın yanından sarkan şişkin heybeye baktı ve başını salladı. İyi bir

ihtimal gibi görünüyordu. Gerçi ona sanki yabani ot toplama gezisini neredeyse bitirmiş gibi görünüyordu.

Aslında yanında taşıdığı ikinci bir çantası yoksa işi bitmeliydi. Torbada tek bir yaprağa, sapa ya da köke daha yer yokmuş gibi görünüyordu ona.

"Ya da hayır" diye mırıldandı Gavin sessizce.

Kaşlarını kaldıran Evina, kuzenine baktı ve o da bu şekilde başını salladığında onun suya doğru olan yönünü takip etti.

İlk başta yorumunu açıklayacak hiçbir şey görmedi. Nehrin kendisinde hiçbir şey yoktu. Evina bakışlarını tekrar şelaleye çevirene kadar onun fark ettiğini gördü. Suyun düştüğü uçurum altı metre yükseklikteydi. Su, kayaları ve diğer her şeyi su tabakasının arkasına saklayan beyaz, köpüklü bir sel halinde yağıyordu ve bu, onun ilk kez gördüğü şeydi. Şimdi sudan dışarı çıkan bir dirsek ve spreyin altında hareket eden biri görünüyordu.

Donnan eğlenerek, "Görünüşe göre onu bulduk," dedi. "Çıkmasını mı bekleyeceğiz?"

Evina konuyu kısaca düşündü ama bu ona gerçekten bir seçenek gibi görünmüyordu. Rory Buchanan aceleyle temizliği bitirip hemen dışarı çıkabilirdi

ama aynı zamanda şelalelerde uzun süre oyalanabilirdi ama her iki durumda da, boşa harcadıkları her an, babasının ölmek üzere olduğu bir an daha demekti. "Hayır. Onu dışarı çıkaracağız, dedi sonunda. "Ve hayırı cevap olarak kabul etmeyeceğiz." Donnan sessizce, "Doğru," dedi ve sonra onun yanından Gavin'e baktı.

Onun bakışlarını takip eden Evina, genç adamın çoktan atından inmeye başladığını gördü. Yere indiğinde kuzeni hızla kılıcını ve çizmelerini çıkardı. Ekosesinin iğnesine uzandığında Evina ona mahremiyet sağlamak yerine başını çevirdi ve şelalelere baktı. Çocukken Gavin'in bezini değiştirir ve ona banyo yaptırırdı ama Gavin artık çocuk değildi. Üstelik sık sık bir hanımefendiden aşağı olmakla suçlanmış olsa da o bile çıplak kışlı bir erkeğe bakmazdı.

En azından, bakışları artık şelaleden çıkan dirseğe değil de çıplak kışına çarpan Evina, en azından kasıtlı olarak bunu hak etmemişti. Hepsi buydu. Buchanan'ın muhtemelen alt bacaklarını veya ayaklarını yıkamak için suyun altına dönmüş ve eğildiği belliydi, çünkü artık çok ince bir köpüklü su tabakasının ardından bacaklarının dış hatlarını görebilse de, suyun dışında kalan tek şey kalçasıydı. sprey ve ekranda.

Evina, hareketin dikkatini kararlı bir şekilde suya doğru ilerleyen Gavin'e çekmeden önce bunun da güzel, yuvarlak bir popo olduğunu fark etti. Bakışlarını başka tarafa çevirdi ama önce onun sırtına, bacaklarına ve kalçasına bir göz attı. Evina, kuzeninin her zaman yapılı bir genç adam olduğunu düşünmüştü ve adamın gerçekten de kaslı göğüsleri ve omuzları vardı. Ayrıca güzel bacakları vardı. Buna rağmen konu kalçalara geldiğinde Buchanan'la kıyaslanamazdı. Adamın gerçekten görebildiği tek kısmıyla karşılaştırıldığında Gavin yetersiz kalıyordu. Kuzeninin kalçası, şelalenin dışına çıkan kalçaya kıyasla dümdüzdü.

Donnan yavaşça, "Hiçbir yanıt kabul etmeyeceğimizi söylediğinizde," dedi. "Bunu mu demek istedin? . . ?" Evina, "Tam olarak kulağa nasıl geldiğini kastetmiştim," diye güvence verdi. "Gerekirse o piçi kaçırmaz ama Rory Buchanan'ın da bizimle birlikte dönmesi gerekiyor. Doğru şifacı olmadığı için babamın ölmesine izin vermeyeceğim."

Donnan başını salladı ama sonra şunu belirtti: "Bu, Buchanan'larla savaş anlamına gelebilir." "O halde Buchanan'larla savaşacağız," dedi sertçe ve dönüp ona baktı. "Bu bir problem mi?"

Donnan başını salladı. Hayır, hanımefendi. Babana sadakat sözü verdim. Onun için bana hayat verirdim. Sadece bu eylemin sonuçlarını bildiğinizden emin olmak istedim."

"Sonuçlarını biliyorum," diye güvence verdi Evina ciddi bir tavırla. "Ben de babam için bana hayat verirdim. Onu kurtarmak için savaş gerekiyorsa, o zaman savaş olacaktır."

Donnan bir an sessiz kaldı ve sonra yavaşça şöyle dedi: "Rory Buchanan da onu iyileştiremeyebilir." Babana yardım edilemeyebilir."

"Belki," diye kabul etti. "Ama aynı zamanda onu kurtarma şansı için kendime hayat verirdim. Umarım savaş çıkmaz ve Buchanan isteyerek gelir."

Donnan kuru bir sesle, "Bunun pek olası görünmediğini düşünüyorum," dedi ve tekrar şelaleye doğru başını salladı.

Evina hızla başını çevirdi, Gavin'in Buchanan'a ulaştığını ve iki adamın artık konuşmak yerine şelalenin altında boğuştuğunu görünce gözleri büyüdü. O bunu fark ederken ikili, üzerinde durdukları alçak çıkıntıdan nehre yuvarlandılar.

"Hı," diye mırıldandı Evina, ikilinin suda yuvarlanmasını ve sallanmasını, dönüşümlü olarak güreşmesini, yumruk atmasını ve birbirlerini boğmaya çalışır gibi görünmelerini izlerken dudaklarını büzerek. "Haklı olabilirsin."

Adamların mücadeleye devam etmesiyle geçen birkaç dakikanın ardından Donnan, "Gavin'in yardıma ihtiyacı olabileceğini düşünüyorum" dedi.

"Evet," diye onayladı Evina, Buchanan'ın kuzenini suyun altına zorlayıp orada tutmasını izlerken endişeyle. Gavin tekrar ortaya çıkmayınca ya da diğer adamı suya yuvarlamayınca, Donnan yardıma gitmek amacıyla atından indi.

Oraya yürüyerek asla zamanında varamayacağından emin olan Evina, küfredip topuklarını bineğine bastı.

Kısrak hemen karşılık verdi ve Donnan mesafenin yarısını geçmeden onu suyun kenarına götüren bir hızla

koştı. Evina atını doğrudan suya atarak kılıcını çıkardı. Gavin'i suyun altında tutan adamın yanına gelince, dizginlerini kısrığının suya geri çekilmesini sağlayacak kadar sertçe çekti.

Buchanan şaşkın bir yüzle ona doğru döndü, gözleri kısa bir süre buluştu ve ardından Evina kılıcını indirdi. Silahının kabzası şiddetle kafasının yan tarafına çarptı. Kısrığı yeniden suda dört toynağının üzerine konduğunda onun acıdan irkildiğini ve sonra bilincini kaybettiğini izledi.

Buchanan, Gavin'i serbest bıraktığı anda kuzeni sudan sıçrayarak ayağa kalktı. İçini rahatlatan Evina kılıcını kınına koydu ve hızla kısrığının sırtından kaydı. Donnan onlara yaklaşmak için nehre koşarken o da adamların yanında bel hizasındaki suya indi.

Genç adamın ayağa kalkarken nasıl sallandığını fark ederek, "Gavin'e yardım et," diye emretti. Adamın itaat etmesini izlemeyi beklemedi ve Buchanan'a taşındı. Şifacıyı omzundan yakalayıp onu suya çevirdi. Onun solgunluğunu fark ettiğinde yüzü endişeyle buruştu ama hızla elini tutup onu kıyıya doğru sürükledi. Şifacı şaşkıncı derecede ağırdı. Evina durmak zorunda kalmadan onu ancak nehrin yarısına kadar çekmeyi başardı ama en azından kafası ve göğsü dışarıdaydı. Onu çimenli kıyıya kadar sürükleyebildiği kadar sürükledikten sonra yanına diz çöktü ve onu hızla yüzüstü çevirdi. Evina daha sonra ellerini onun sırtına koydu ve defalarca sert ve hızlı bir şekilde itti. Hemen ağzından ve burnundan su döküldü. Böyle üçüncü bir itme daha fazla ortaya çıkmayınca onu ters çevirdi. Adamın

nefes almadığını görünce tereddüt etmedi, burnunu sıktı, ağzını açtı ve nefesini içeri üfleme için eğildi.

“Şey hanımefendi?” dedi Donnan, öksüren ve hırlayan Gavin'in onun yanına diz çökmesine izin verirken

kararsız görünüyordu. "Ne yapıyorsun?"

Nefeslerinin arasında, "Onun için nefes alıyorum," diye mırıldandı. “Annem, erkek kardeşim küçük bir çocukken neredeyse boğulmak üzereyken bunu bana yaptı. Bu onu canlandırdı,” diye açıkladı Buchanan'ın göğsüne bastırırken, sonra da ağzını tekrar kendi ağzıyla kapatmak için eğildi.

Donnan kuşkuyla, "Daha çok onu öpüyormuşsun gibi görünüyor," dedi ve Gavin keyif dolu bir kahkaha attı ve onu yeniden bir öksürük krizine soktu.

Evina her iki adamı da görmezden geldi ve eğilip kulağını baygın adamın göğsüne bastırdı. Onun kalp atışlarını ve ciğerlerine kendi kendine çekilen nefesinin sesini duyunca çok rahatladı. Sonra doğrularak beklentiyle ona baktı ama o gözlerini açmadı.

Donnan ciddiyetle, "Ona oldukça sert vurdunuz leydim," diye belirtti. "Bir süre uyanmayabilir ama en azından artık kendi başına nefes alıyor."

"Evet," diye içini çekerek gözlerini adamın yüzüne kaydırды. Gerçekten oldukça yakışıklıydı. Bunu beklemiyordu. Onun bir şifacı olarak becerisine dair hikayeler duymuştu ama bu hikayelerin hiçbirisi onun yakışıklı bir adam olduğundan bahsetmemişti. Tanıdığı tek eğitimli adam olan rahipler gibi sade yüzlü, sıksa, kitap tutkunu bir adam hayal etmişti. Bunun yerine, güzel bir yüzü ve iri bir vücudu olduğunu fark etti; bakışları geniş, çıplak göğsünden daralan beline doğru kayıyordu. Geri kalanı hala suyun altındaydı bu yüzden Evina daha uzağa bakamıyordu.

"Hanımefendi?" Donnan isteksiz bakışlarını üzerine çekerek sessizce konuştu.

“Belki de harekete geçsek iyi olur. Kardeşlerinden biri onu aramaya gelse ve onu bu halde bulsa. ”

"Evet." Evina ıslak eteklerinin onu nasıl sürüklediğini görmezden gelerek aniden ayağa kalktı. Hızla açıklığa baktı ama hâlâ yalnız olduklarından emin olduktan sonra dikkatini Gavin'in öksürük krizi sona erip toprağa tükürdüğü sırada çevirdi.

“İyi misin Gav? Binebilir misin?”

"Evet," diye homurdandı, sendeleyerek ayağa kalktı.

Evina onu endişeyle izliyordu ama adam çoğunlukla iyileşmiş görünüyordu. En azından artık sallanmıyor ya da öksürmüyordu ve yanaklarında renk vardı. Başını sallayarak suya döndü; etekleri soğuk ve ıslak bacaklarına çarptığında yüzünü buruşturdu. Kısrağı hâlâ bıraktığı yerde duruyordu ve Evina dizginlerini geri almak ve onu karaya geri götürmek için suya geri döndü.

"Buchanan'la ne yapmamızı istiyorsun?" Donnan onun kısrağının üstüne çıkmasını izlerken sordu.

Evina eyere yerleşti, ata biner gibi oturarak eteklerini elinden geldiğince düzeltti

ve sonra yerdeki çıplak, baygın adama baktı. Gerçekten hoş bir adamdı, izlemesi zevkliydi, diye düşündü ama şöyle dedi: "Elini ve ayağını bağlayın, onu atının sırtına atın ve sonra düşmediğinden emin olmak için elini ayağına bağlayın." "Önce onu giydireyim mi?" diye sordu Donnan, bu düşünceden memnun görünmeyerek ve Evina ekoseyi pilelemenin ve bilinci kapalı, tamamen yetişkin bir erkeğe bunu giydirmenin zor bir iş olabileceğini düşündü. O, başını salladı. "Hayır. Biz giderken bineğinden düşmeyeceğinden emin olduktan sonra ekosesini üzerine at. Belki onu bir şekilde bağlayabilirsin ki, ondan da düşmesin." Donnan başını salladı ve ardından Gavin'e baktı. "Bineğini getirebilecek kadar iyi misin?" "Elbette," dedi Gavin sinirli bir şekilde ve mırıldanarak uzaklaştı. "Biraz su aldım, hepsi bu, ama şimdi iyiyim." Onun gidişini izlediler ve ardından hem Evina hem de Donnan hafifçe gülümsediler. Gavin, kendisinin aynı seviyede olmayabileceği yönündeki herhangi bir öneriye karşı her zaman biraz alıngan davranırdı. Henüz gençti ama erkek olduğunu kanıtlamaya kararlıydı.

Donnan, dikkatini yeniden baygın adama çevirirken, "Buchanan bayıltılmaktan hiç memnun olmayacak," diye tahminde bulundu Donnan ciddi bir tavırla.

"Hayır," diye onayladı Evina iç çekerek, gözleri baygın adamın vücudunun hâlâ suyun altında olan alt kısmına doğru gezinirken kendini yakaladı ve onu tekrar yüzüne çekti. Bu görevin bu şekilde ilerlemesini ummamıştı. Adamla dostane bir sohbet yapmayı ve onu kendileriyle gelmeye ikna etmeyi planlamıştı. Onu bayıltmak ve kendileriyle birlikte eve sürüklemek, eğer onlara isteyerek eşlik etmeyi reddetmişse son çare olarak düşünülebilecek bir olasılıktı. Ancak onun deneyimine göre işler nadiren planlandığı gibi gidiyordu.

Başını sallayarak tekrar temkinli bir şekilde açıklığa baktıktan sonra bakışları Buchanan'ın atını onlara doğru götüren kuzenine takıldı.

Donnan, atın dizginlerini Gavin'den alırken, "Teşekkür ederim," dedi. "Ben onu atına bindirirken git hayvanlarımızı getir."

Genç adam başını sallayarak bekleyen atları almak için hızla uzaklaştı.

Evina, Donnan'ın Buchanan'ın ellerini ve ayaklarını bağlamasını izledi ve sonra onu bağlı ellerinden yakalayıp oturma pozisyonuna getirdiğinde kaşlarını çatı.

"Kendi başına idare edebilir misin? Yoksa sana yardım etmemi mi istiyorsun? . . ."

Evina'nın sorusu boğazında kaldı. Donnan zaten adamı omuzlarına almıştı ve onu Buchanan'ın dağının birkaç metre ilerisine taşıyordu. Onu canavarın üzerine asmasını ve yolculuk sırasında kaymaması için hayvanın karnının altına bağlı elleri ile ayakları arasına hızla bir ip bağlamasını sessizce izledi.

Evina, Donnan'ın bu görevi ne kadar kolay başardığına şaşırması gerektiğini düşündü. Bu yolculuğa onu da getirmesinin nedeni buydu. Adam iri ve güçlüydü, boynu kadının kalçası kadar büyüktü, üst kolları kaslarla şişkindi ve omuzları

çoğu erkeğin neredeyse iki katı genişliğindeydi. Evina, onun Buchanan'ın ekosesini sırtına yerleştirmesini ve yerinde tutmak için boynuna ve dizlerine bağlamasını izlerken, gerekirse muhtemelen üçünü de taşıyabilirdi, diye düşündü. Donnan yaptığı işten geri çekilirken, "Bunun yeterli olması gerekir," diye duyurdu.

"Evet," diye onayladı Evina, Gavin çoktan bineğine binip Donnan'inkine liderlik ederken onlara ulaştı. İlk at binene kadar bekledi ama adam yerleşip Buchanan'ın atının dizginlerini eline alınca, onları açıklığın dışına çıkarmak için kendi bineğini çevirdi. Düşünceleri çoktan eve dönüş yolunda ve oraya giden en hızlı yoldaydı. Genellikle iki günlük bir yolculuktan ama o bunu bir günden biraz daha uzun bir süre içinde yapmayı planlıyordu. Geceleri yemek yemek ya da kamp yapmak için durmak olmayacaktı. Eyerde yemek yiyor ve tıpkı çıkışta olduğu gibi durmadan at sürüyorlardı. Babasının hayatı buna bağlıydı. Eğer hala yaşıyorsa.

Bu son düşünce Evina'nın dudaklarını birbirine bastırmasına ve daha açıklıktan çıkmadan atını koşmaya teşvik etmesine neden oldu. Babası ölemezdi. Yapamadı. O ve Gavin onun bu dünyadaki tek ailesiydi.

Acı onu bilincine doğru sürüklerken Conran inledi. Tek bir acı değil, bir dizi acı vardı ve neredeyse her yerden ona saldırıyorlardı. Kolları, bacakları, ayak bilekleri ve bilekleri, midesi ve kahrolası kafası şu anda zonkluyor, çarpıyor ya da ağrıyordu ve bunun nedenini anlamıyordu. Nihayet gözlerini açabildiğinde ne gördüğünü de anlayamadı. İlk başta her şey bulanıktı ama görüşü netleştğinde bile neye baktığını tam olarak kavrayamadı. Bir tarafında mavi bir şerit olmasına rağmen görüşünün çoğunu koyu kahverengi bir şey dolduruyordu.

Kahverenginin ne olduğunu çözemeyen Conran, bunun daha anlaşılır olabileceğini umarak başını hafifçe çevirerek maviye baktı. Ancak maviliğin ötesinde, görünüşe göre üzerinde olduğu atın kuyruk ucunu ve onun ötesinde, baş aşağı bir binicinin onu takip ettiği anlaşılan şeyi görebiliyordu.

Baş aşağı duran kişi sürücü olmasa da öyle olduğunu fark etti Conran, iri adama ve arkasında kaybolan manzaraya bakarken aniden. Bir atın üzerinde baş aşağı asılı duruyordu, karnı eyerin üzerindeydi, bacakları bir tarafta, omuzları ve kolları diğer tarafta sarkıyordu.

Conran, canavarın sırtında zıplarken, midesi eyerin kulpuna ve tepesine çarparken, bunun ağrıyan midesini açıkladığını düşündü. Ağrıyan kafası, şimdi nehre karşı aldığını hatırladığı darbeden kaynaklanabilirdi ve ayak bilekleri ve el bilekleri, ikisi de o anda hem de sıkı bir şekilde bağlı olduğundan acıyordu. Ayrıca üzerinde yattığı canavarın karnının altında kaybolan, bağlı ellerine bağlı bir ip olduğu ortaya çıktı.

Conran ilk başta ipin neye bağlı olduğundan emin değildi ama ellerini kendine doğru çekmeye çalıştığında ayak bileklerinden çekilen bir çekiş ona cevabı verdi. El ve ayak bilekleri atın altına bağlanıp birbirine bağlandı. Eğer kayarsa ağırlığı onu aşağı doğru sürükleyecek ve avdan sonra eve götürülmek üzere mızrağa

bağlanmış bir yaban domuzu gibi hayvanın altında asılı kalacaktı. Böyle bir şey olsaydı muhtemelen kafasına tekme yiyecekti. Muhteşem.

Conran yüzünü çevirerek başının yanındaki mavi kumaşa baktı. Birisi onunla birlikte gidiyordu. Muhtemelen kaymasını önlemek içindi, diye düşündü. Sanki birisi onun hayvanın altından kaymasını ve kaymasını engellemek için baskı yapıyormuş gibi, popo yanağının üzerinde baskı hissedebiliyordu.

Şelaleyi temizlerken ona saldıran çıplak adam mı? diye merak etti ama sonra yanındaki kumaşa tekrar baktı. Ekose değil, braie de değil. Mavi kumaş bol dökümlüydü ve ona daha çok eteğe benziyordu. Sürücü ata bindiği için sıkı çekilmişti ama bunun bir etek olduğundan emindi. Conran gözlerini kumaşın eteğin altına giyilen braie'nin alt kenarı olabilecek koyu kahverengi bir şeridin hemen üzerinde bittiği yere kadar takip etmesine izin

verdi ve sonra üst kısmının üzerinde birkaç santimlik soluk baldır görünen çıplak bir şey vardı. kahverengi deri binicilik botları.

Conran bir an orada asılı kaldı, sadece bir deri parçasına baktı ve sonra başını kaldırıp, o anda poposuna o kadar tanıdık bir şekilde dokunan sürücüye bakmak için başını çevirmeye çalıştı, ancak bu hareket, kafasındaki darbenin şiddetini yeterince artırdı çabalarından hemen vazgeçti. Ağrının tekrar donuk bir zonklamaya dönüşmesi için bir süre bekledikten sonra Conran seslendi. Ya da en azından denedi. Atların nal seslerinin arasından çıkan nefessiz sesinin zayıf sesini o bile duyamıyordu. Konumunun hacimli herhangi bir şeyi itmeye yetecek kadar hava almayı imkansız hale getirmesi bir yana, ağzı ve boğazı eski kemik gibi kuruydu.

Sürücünün dikkatini çekemeyen Conran kendini rahatlatmaya çalıştı ama konumu son derece rahatsızdı ve giderek daha da rahatsız olmaya başladı. Birlikte bindiği kişinin dikkatini çekmesi gerekiyordu. Bir süre durumu tartıştıktan sonra nihayet başını çevirdi ve deri çizmenin üzerindeki çıplak deri parçasını ısırdı.

Bunun yanlış bir hamle olduğu hemen ortaya çıktı. Sürücü, uyanık olduğunun farkına vararak yavaşlamak yerine, irkilmiş bir tepkiyle kalçasındaki elini sıktı ve kışına keskin tırnaklar sapladı. Bilinmeyen dişi de diğer eliyle de şaşkınlıkla dizginleri çekmiş olmalı. En azından, hayvan aniden sıkıntılı bir kişnemeye şaha kalktığında tahmin ettiği şey buydu.

Conran küfrederek gözlerini kapattı ve dünyası sona ererken kendini toparlamaya çalıştı. "Kuzen!"

Evina inleyerek sırt üstü döndü ve gözlerini açtı; Gavin'i yüzünde endişeyle yanında görünce şaşırmadı. "İyi misin?" diye sordu ona bakarak.

"Tamam," diye içini çekti ve oturmasına yardım etti. Etrafına bakınca Buchanan'ın birkaç metre ötede, artık sakinleşen atının yanında yerde yattığını gördü. Donnan onun yanında diz çökmüştü.

"O iyimi?" Evina endişeyle sordu. Kendisine saldıran ağrıları ve sızıları görmezden gelerek, Gavin'in yardımıyla ayağa kalkmaya çalıştı ve Buchanan'ın yüzüne bakabilmek için Donnan'ın üzerine doğru eğildi. Onun kapalı gözlerini ve soluk yüzünü görünce hayal kırıklığıyla içini çekti. "Yine bilinci kapalı."

"Tekrar?" Donnan şaşkınlıkla ona baktı.

Evina başını salladı. "Birkaç dakika önce kısa bir süreliğine uyandı." "Emin misin?" Donnan sordu.

"Evet," dedi yüzünü buruşturarak. "Piç bacağımı ısırıldı." "Seni mi ısırıldı?" Gavin inanmayan bir kahkahayla sordu.

Evina tekrar başını salladı. "Kahrolası dizginleri çekmem beni ürküttü, atının şaha kalkmasının nedeni de bu." Donnan doğrularak, "Bilinci yerinde değil ama iyi nefes alıyor ve kafasındaki bir darbe dışında iyi görünüyor" dedi. "Yere düştüğünde almış olmalı."

Evina biraz rahatladı. At şaha kalktığı anda ikisi de attan inmişlerdi. Kadın geriye doğru yuvarlanmıştı ve adam da atın sırtından aşağı doğru kaymıştı. Ayak bilekleri ve bilekleri hâlâ birbirine bağlıydı ve aralarına bir ip bağlıydı. Sadece kafasına bir darbe aldığı ve bineği tarafından ezilmediği veya sürüklenmediği için şanslı olduklarını düşünüyordu.

Donnan sessizce, "Maclean'dan yalnızca bir saat uzaktayız" dedi. "Tekrar uyanmadan onu oraya götürmek daha iyi olabilir."

"Evet," diye onayladı Evina, dalgın dalgın dirseğini ovuşturarak. Attan düştüğünde sert bir şekilde yere inmişti. Kalçası gibi hassastı, büyük ihtimalle kötü bir şekilde yaralanmıştı ama hiçbir şeyi kırmamıştı ve bilinci yerindeydi, yani bu, Buchanan'dan daha iyi durumdaydı.

Donnan adamı kaldırıp doğruldukça, "Gavin onu yolculuğun geri kalanında atına bindirebilir," dedi.

Evina itiraz etmedi. Bu, Buchanan'ın eyerinden kaydığı ilk sefer değildi. Bu, açıklıktan ayrıldıktan kısa bir süre sonra olmuştu. Baş aşağı yere doğru kaymış ve sonra bağlı ayak bilekleri ile eyerin üzerindeki bilekler arasına bağlanan iple yüzü yukarı bakacak şekilde atın karnının altına asılmıştı. Bilinci yerinde olsaydı yüzü yukarı dönük olurdu. Ancak bunu yapmamıştı, dolayısıyla kafası geriye düşmüştü, uzun saçları yerde sürükleniyordu. Elbette onu eyerin üzerinden geçirmek için hemen durmuşlar ve sonra bunun bir daha olmayacağından emin olmak için birinin onunla birlikte gitmesi gerektiğine karar vermişlerdi. Evina bu görevi üstlenmişti çünkü en hafifi oydu ve atının onunla birlikte gitmesinin çok fazla yavaşlamayacağını ummuşlardı. Ama artık evlerine yakındılar; Gavin'in atı her ikisini de idare edebilirdi ve yolculuğun bu son bölümünde yine de hızlı hareket edebilirdi. Canavar, babası ilk hayvanını şimdi bindiği atla birlikte hediye edene kadar Donnan'a aitti. Hayvan iri adamı taşımaya alıştı ve Gavin ile Buchanan'ın ağırlığı muhtemelen Donnan'ın tek başına taşıdığından çok daha fazla değildi, o kadar iriydi.

Donnan, Buchanan'ı yanından geçirirken, "Ata bin, Gavin, ben de onu eyerin üzerine senin önüne koyayım," diye emretti.

"Onu çözüp tekrar benim atımın etrafına bağlayacak mıyız?" Gavin bineğine giden yolu göstererek sordu. "Hayır. Yeterince yakınız sanırım zahmet etmeden yapabiliriz. Yolculuğun geri kalanında kaymasını önlemek için bir elinizi sırtında tutun," diye talimat verdi Donnan.

Gavin atına binerken bunu kabul eder gibi bir şeyler mırıldandı, sonra eğilip Buchanan'ı atının sırtına

oturtmasına yardım etmek için uzandı. Ancak iki adam, adamın el ve ayak bilekleri arasındaki ip sayesinde hızla belaya girdi.

"Bir dakika," dedi Evina, kamasını çıkarıp sorunu görünce hızla ileri atıldı. İki adam onu havada tutarken, o hızla elleri ve ayak bilekleri arasındaki ipi kesti ve yanaklarının artık ateş kırmızısı olduğunun farkına vararak geri çekilip yoldan çekildi. Elinde değildi. Adamı nasıl tuttukları, mücevherleri yüzünün yan tarafında sallanıyordu ve bakmamaya çalışsa da birkaç hızlı bakış atmamak imkansızdı. Gördüklerini aklından çıkarmak için başını sallayan Evina, Buchanan'ı kendi zevklerine göre ayarlamaları için adamların yanından ayrıldı ve kırsağının üzerine yeniden binmek için uzaklaştı.

Hepsi eyerlerine oturduğunda Donnan, "Yolu gösterin leydim," diye gürledi.

Ona iki kez söylenmesine gerek yoktu. Kırsağını çeviren Evina, onu Gavin'in atının yetişebileceğini umduğu hızlı bir koşuya teşvik etti. Eve varıp babasının iyi olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu. Ya da en azından hâlâ yaşadığını. Eğer kendisi Buchanan'ı kendisine yardım etmek için getirirken ölmüş olsaydı - Evina bu düşünceyi kararlı bir şekilde bir kenara itti ama yolculuğun geri kalan saatini Rory Buchanan'ın hikayelerde iddia edildiği kadar iyi olması ve babasının hayatını kurtarabilmesi için dua ederek geçirdi. hayat.

Bölüm 2

“Oh, Tanrıya şükürler olsun ki geri döndünüz, leydim. Çok geç kalacağınızdan korkmaya başlamıştım.” Evina atından inerken arkasını döndüğünde hizmetçisi Tildy'nin merdivenlerden kendisine doğru koştuğunu gördü. Kadın ellerini ovuşturuyordu, yaşlı yüzündeki endişe çizgileri kırışıyordu.

"Peki hâlâ hayatta mı?" Evina sert bir şekilde sordu ve merdivenlerin dibinde onunla buluşmak için harekete geçti.

"Evet," dedi hizmetçi hemen, Evina ellerini aldığı anda güven verircesine ellerini sıktı. “Fakat çok az ve eğer bir şey yapılmazsa ne kadar daha süreceğinden emin değilim. Yanıyor, öyle.”

Evina, "Bir şeyler yapılacak," diye güvence verdi ve Donnan'ın hâlâ bilinci yerinde olmayan Buchanan'ı Gavin'in bineğinden çıkardığı yere döndü. Çıplak yüzü ortaya çıktığında Tildy'nin yanında nefesinin kesildiğini duydu ve ardından Donnan adamı omzunun üzerinden atıp ona doğru döndü.

"Babanın odası mı?" yaklaşırken sordu.

"Evet." Evina yolu göstermek için hemen döndü.

"Şifacı olan Buchanan kardeş mi?" diye sordu Tildy, merdivenleri topuklarının üzerinde çıkarken. "Evet," diye mırıldandı Evina.

"Beklediğimden daha büyük," diye mırıldandı ve sonra sordu, "Ona ne oldu? Neden bilinci kapalı? Peki ya çıplak ve bağlı?"

"Bir-" yüzünü buruşturan Evina, kelimeleri zihninde kısaca sıraladı ve "-bir olay"ı seçti. "Ne tür bir olay?" Tildy sertçe sordu, sesi biraz daha güçlüydü.

"Önemli değil, Tildy," diye homurdandı kaleye doğru ilerleyip büyük salonun karşı tarafına geçerken. "Önemli olan onun burada olması."

"Ama bilinçsiz," diye belirtti Tildy. "Bilinci yerinde değilse babana nasıl yardım edebilir?" "Onu uyandıracamız," diye güvence verdi ona.

"Nasıl?" Tildy hemen sordu.

Bu soru Evina'nın yönünü değiştirmesine neden oldu. Akşam yemeği sırasında gelmişlerdi ve masalar yiyip içen Maclean insanlarıyla doluydu. Evina, masalara cömertçe dağıtılan bira sürahilerinden birini kaptı ve Buchanan'ı merdivenlerden yukarı taşıyan Donnan'ı takip etmek için acele etti.

"Hanımefendi?" Tildy ona yetişmek için koştu. "Ne-?"

"Her şey yoluna girecek, Tildy," diye sözünü kesti Evina kesin bir dille.

Hizmetçiye bir bakış atmaktan kaçınarak kaşlarını çattı ve ekledi: "Yorgun görünüyorsun. Gittiğimizden beri hiç dinlenmedin, değil mi?"

"Senin var mı?" Tildy kaşlarını kaldırarak karşı çıktı ve Evina başını kaldırıp merdivenlerin tepesine doğru baktığında konuyu kapattığında ekledi, "Hayır diye düşündüm." Oraya bu kadar çabuk gidip gelmek için gece gündüz at sürmüş olmalısın."

Evina bunu inkar etmedi ama sahanlığa vardıklarında sadece sinirle homurdandı. Daha sonra Donnan'ın yanından geçip babasının kapısına doğru yolu gösterdi.

Yaz ortasıydı, günler şatoyu bile rahatsız edecek kadar sıcaktı, ama içeri girdiklerinde babasının odası kesinlikle boğucuydu. Aynı zamanda çürük kokuyordu ve bir an için babasının vefat ettiğinden korktu ama yatağın üzerine yığılmış kürklerin derinliklerinden gelen bir inilti ona aksini söyledi ve Evina onun yanına koşarken rahat bir nefes aldı. Kızarmış yüzüne kaşlarını çatarak bira sürahisini yatağın yanındaki masaya koydu ve yanağına dokunmak için uzandı. Daha parmakları ona dokunmadan önce adamın teninden yayılan sıcaklığı hissettiğinde endişelendi.

“Kaynıyor. Burası neden bu kadar sıcak?” diye sordu dehşetle.

Tildy sessizce, "Sürekli üşüdüğünden şikayet ediyordu ve bizden ateşi yakmamızı istedi," dedi.

Evina şöminedeki güröldeyen aleve endişeyle baktı ve sonra dönüp Donnan'ın Buchanan'ı odaya taşımasını

izledi.

Babası ilk kez hastalandığında yatağın yanına taşıdığı sandalyeyi işaret ederek, "Onu buraya koyun," diye talimat verdi. Donnan bunu hemen yaptı. Daha sonra geri adım atmadan önce baygın adamın ellerini ve ayak bileklerini bağlayan ipi kesmek için zaman ayırdı.

Evina baktı. Buchanan sandalyeye çökmüştü, çenesi çıplak göğsüne dayamıştı, bacakları iki yana açılmıştı ve aile mücevherleri aralarında sallanıyordu sanki: "Aman Tanrım!"

Evina gözlerini kırıpıştırarak etrafına baktı ve Tildy'nin yataktan bir kürkü sürüklediğini gördü. Kadın daha sonra ileri atılarak onu Buchanan'ın kucağına koydu ve daha önemli kısımlarını kapattı. O sırada ayakta durarak başını salladı ve tek kaşını kaldırıp Evina'ya baktı.

"Bir adamı çıplak ve baygın görmek nasıl bir olaydır?" diye sordu ağzı sıkı bir şekilde.

Evina cevap vermek için otomatik olarak ağzını açtı. Bu her şeyden çok alışkanlıktı. Tildy çocukluğunda onun bakıcısıydı. Doğduğundan beri ona cevap veriyordu ama açıklamaya fırsat bulamadan kadın ekledi: "Peki neden ekosesini düzgün bir şekilde değil de pelerin olarak giyiyor? Çok gülünç görünüyor."

Evina onu çözmek için ilerlerken, "Aslında ekoseyi boynuna ve dizlerine bağladık," diye mırıldandı. İkinci kez attan düştüğünde dizlerinden çözülmüştü. "Yolculuk sırasında onu üzerinde tutmaktı. O sırada atının sırtında karnının üzerinde yatıyordu."

Tildy, "Çünkü bilinci yerinde değildi," diye önerdi.

"Evet. 'Bilinci yerinde olmayan bir adama ekose giydirmek zor.' Evina kumaşı çözdü ve ardından Donnan'a baktı. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu; zaten ilerlemeye başlamıştı. Adamı, kadının altındaki kumaşı çekebileceği kadar kaldırdı ama kürkü yerinden çıkaracak kadar değil. Buchanan'ı tekrar yere

koyduğunda, kadın kalın malzemeyi kürkün üzerine örttü ve onu bir battaniye gibi etrafına sardı.

"Peki nasıl oldu da bilincini kaybetti?" Evina işini bitirip geri çekilirken Tildy sordu.

Kısa bir süre tereddüt etti ama sonunda şunu itiraf etti: "Kılıcımın kabzasıyla kafasına vurdum." "Sen-!"

Evina savunmacı bir tavırla, "Gavin'i boğuyordu," diye açıkladı. "Bir şeyler yapmam gerekiyordu." "Yani onu bilinçsizce mi vurdun? Ve sonra ne? Onu kaçırmadın değil mi?" Tildy telaşla sordu.

"Hayır!" Evina tersledi ve ardından suçluluk duygusuyla kaşlarını çatarak "Eh, evet, belki biraz" diye itiraf etti. "Belki onu biraz kaçırdın?" Tildy inanamayarak sordu. "Birini birazcık kaçırmak diye bir şey yok kızım. Ya onu kaçırdınız ya da kaçırmadınız" dedi.

Evina yanıt vermeyip baygın adama kaşlarını çattığında Tildy, "Gelmeyi kabul etti mi, yoksa hayır mı?" diye sordu.

"Hayır," diye mutsuzca homurdandı ve sonra hemen ekledi, "Ama o da aynı fikirde değildi."

"Ah, Evina," dedi Tildy iç geçirerek. "Ben seni bundan daha iyi yetiştirdim kızım. Ne kadar yakışıklı, güçlü ve çekici olursa olsun, çıplak erkekleri kaçırıp eve getiremezsiniz."

"Tildy!" Evina kaşlarını çatarak ona döndü. "Nasıl görüldüğü ve nasıl asıldığı bununla hiçbir ilgisi yok. Babama bakması için onu eve getirdim."

Tildy tiksintiyle, "Eh, bilinçsiz olmasına rağmen babana bakma konusunda çok iyi olacak," diye belirtti.

Kendi kendine mırıldanan Evina, komodinin üzerine koyduğu bira sürahisini alıp başının üzerine dökmek için döndü. Başlangıçta birayı almak için durmasının nedeni buydu; bunun onu canlandırmaya yardımcı olacağını umuyordu. . . Adam ağzından tükürükler saçarak hayata küfrederken bunun işe yaradığını fark etti.

Conran rüyasında mavi gözlü, kızıl saçlı bir güzelle eğlenirken kafasına sıvı sıçradı ve onu hayalindeki kızın kucağından ayırdı. Bundan memnun değildi ve ayağa fırlarken küfrederek ve böğürerek kükreyen bir hayata geldi, ancak kendini az önce bıraktığı aynı kızıl saçlı güzele bakarken bulduğunda sessiz ve hareketsiz kaldı. Conran ona bakarken pek de aynı olmadığını fark etti. Ona fikir veren dolgun, tatlı dudakları ve göz yerine parlak mavi havuzları olan aynı yüze sahipti. Ancak uzun, dalgalı, koyu kızıl saçlar ve yuvarlak, gelişen göğüslerini ve kıvrımlı kalçalarını ortaya çıkaran güzel bir incecik elbise yerine, bu seferkinin saçları sıkı bir topuz halinde geriye çekilmişti ve pis, sade, üzerinize uymayan bir elbise giymişti. gözlerinin altındaki yorgunluğun gölgeli çukurlarını vurguluyormuş gibi görünen koyu mavi elbise.

Hareket, dikkatini kadının şu anda komodinin üzerine koymakta olduğu sürahiye çekti ve Conran kaşlarını çattı ve aşağıya damlayan sıvıyı silmek için ellerini hızla

yüzüne götürdü. Bira. Kokusunu ve tadını alabiliyordu. Fena bira da değil, diye kabul etti, dudaklarından yalarken. Ama onu uyandırmanın çok kaba bir yolu. "Neredeyim?" Etrafında duran gruba kaşlarını çatığında bu soru ortaya çıktı - hayalindeki kadının kötü bir kopyası, yaşlı bir kadın hizmetçi ve iki asker, fark etti- ama onlara pek aldırmış etmedi, bunun yerine odayı hızla taradı. Bu bir yatak odasıydı ama tanıdığı bir oda değildi.

"Maclean," dedi genç kadın. "Siz Maclean'ların konuğusunuz."

"Misafir?" Sesi şüpheliydi. Conran'ın hatırladığı son şey çıplak bir adamın banyo yaparken ona saldırmasıydı. Hayır, diye fark etti, gözleri yine kızıl saçlı kadına kısılmıştı. Ayrıca onu, nehirde saldırganla boğuşurken ata binerken de hatırladı. Lanet bir kılıcın kabzasını kafasına vurduğunu hatırladı, gözleri ona doğru kısılmıştı.

"Beni anlamsız bir şekilde yere düşürdün."

Aniden, "Bizim Gavin'imizi boğuyordunuz," diye cevap verdi ama bunu söylerken ona bakma zahmetine bile girmede. Bunun yerine kız dönüp endişeyle yatağa doğru baktı.

Conran onun bakışlarını takip etti ama tek gördüğü, üzerine yığılmış bir kürk dağıydı. Onun ilgisizliğinden dolayı ağzını sıkarak homurdandı, "Eğer ben banyo yaparken beni taciz eden adam Gavin'sen, bunu hak etti." Sonunda dikkatini ona vermeye tenezzül etti ama Conran bunu zar zor fark etti. Mırıldanılan bir küfür başını odadaki iki askere doğru çevirmişti. Bu sefer gözleri daha küçük olana takıldı. Biraz tanıdık görünüyordu ama saçları kuru ve kıyafetleriyle Conran'ın onu saldırgan olarak tanıması bir dakika sürdü. Bunu yaptıktan sonra "Sen" diye homurdandı.

Adam rahatsızca kıpırdandı. "Seni sudan çıkarmam istendi. Eğer niyetimi yanlış anladıysanız ve saldırı altında olduğunuzu düşündüyseniz özür dilerim lordum."

"Başka bir çıplak adam aniden ortaya çıkıp beni yakaladığında, tek başıma, çıplak ve silahsız bir şekilde banyo yapıyordum" dedi tiksintiyle. "Elbette saldırı altında olduğumu düşündüm. Her erkek bunu yapar."

"Gerçekten mi?" diye sordu kız ve Conran iri askerin ona bakıp başını sallamasını izledi. Bakmaya zahmet etmedi ama kadının sesindeki kaşlarını çatıldığını duydu:

"Peki, bunu bana neden söylemedin?"

Daha iri olan adam, derin bir gürelemeyle, "Durum biraz acil," diye hatırlattı ona.

"Acele etmemiz gerekiyordu ve abdestini bitirmesini bekleyemezdik."

"Sağ. Acil," diye mırıldandı kız ve dönüp bir kez daha yatağa baktı.

Conran onun bakışlarını takip etti ve kahrolası kürklerde bu kadar büyüleyici bulan şeyin ne olduğunu merak etti.

"Ayrıca," diye devam etti adam, "Gavin'in, Buchanan şiddete başvurmadan önce her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verecek kadar hızlı konuşacağını umuyordum."

Conran kuru bir tavırla, "Kimse o kadar hızlı konuşamaz," diye güvence verdi. "Ayrıca şelalenin hışırtısı yüzünden onu zaten duyamazdım." Adam onaylayarak başını eğdiğinde Conran kıza baktı ve kısaca sordu: "Öyle mi?" Neden kaçırıldım?"

"Kaçırılmadın," dedi hızla, alarma benzer bir sesle geri dönerek. Biraz gergin bir gülümsemeyle devam etti: "Gerçekten lordum, size hiçbir zarar vermek istemiyoruz. Biz düşman değiliz. Aslında biz sizin şifa sanatlarındaki becerilerinize hayranız."

Conran homurdandı ve sonra homurdandı, "Beni baygın halde yere düşürdüler, bağladılar, bir atın üzerinden atıldılar ve istemeden Buchanan'dan Maclean'a götürüldüm. Lass, bu bir adam kaçırmadır."

İri adam sertçe, "O bir hanımefendi, kız değil," dedi. "Leydimize hak ettiği saygıyı gösterecek ve ona Leydi Evina diye hitap edeceksiniz."

Conran bu sözler üzerine kaşlarını şüpheyile kaldırdı. Kız şu anda bir bayandan çok uzak görünüyordu. O pis mavi elbisenin içindeki kirli bir sokak çocuğuna benziyordu daha çok. Isırdığı bacağın üzerindeki mavi örtüyü hatırlayınca gözlerini kıstı. Sonra birkaç dakika önce söyledikleri sonunda aklına geldi.

"Şifa sanatları mı?" diye sordu.

"Evet, sizin yeteneğinizle ilgili hikayeler her yere yayıldı Lord Buchanan ve bizim bu becerilere çok ihtiyacımız var. Babam Fearghas Maclean çok hasta. Lütfen gelip bir bakın."

Conran, istediklerinin Rory olduğunu fark ederek başını salladı. Açıkçası, yanlış kardeşi yakaladıklarını düşündü, ancak kardeşine kendisi gibi kaba davranılmasından korktuğu için bunu söylemekte tereddüt etti. Bu durumda ne yapması ya da söylemesi gerektiğinden emin olamayarak ayakta dururken, kız elinden tutup onu yatağa doğru çekti. Yalvarırken sesi çaresizdi, "Lütfen ona bakın. Yapabileceğin bir şey olmalı."

"Hayır." Conran elini onun elinden çekti. O şifacı değildi. "Evet."

Conran kaşlarını çatı. "Beni kaçırdın. Bu kadar kaba muameleye karşılık ben sana neden yardım edeyim?" Yüzünde çeşitli ifadeler uçuştı - dehşet, öfke, çaresizlik - ve sonra Leydi Evina derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Omuzlarını kaldırarak sessizce şöyle dedi: "Lütfen efendim. Gavin'in şelalede sana yaklaşması seni korkuttuysa özür dilerim. Amacımız bu değildi."

Conran bu yorum karşısında kaşlarını çatı, korktuğu yönündeki iddialardan hoşlanmamıştı.

"Aslında, sonrasında yaşanan talihsiz olayların hiçbirinin gerçekleşmesini istemedik" diye devam etti. "Gerçek şu ki, sevgili babamın hayatını kurtarmanız için sizden yardım dilemek amacıyla Buchanan'a gittik. Ancak Gavin'e saldırdığınızda her şey çok ters gitti."

Harika, artık kötü adamdı, sadece dikkatini çekmek isteyen bir adama saldırıyordu, diye düşündü Conran ve durumu ne kadar ustaca değiştirdiğine

hayretle neredeyse başını salladı.

“Ve bir kez bilincini kaybettiğinde seni orada çıplak ve savunmasız bırakamazdık. Eğer yanlış türde biri seni bu şekilde bulursa başına her şey gelebilirdi.”

Conran bunun akıllıca olduğunu kabul etti. Artık sadece kötü adam değildi, aynı zamanda onu kaçıracak da kurtarıyordu.

"Ama ben dönmeden öleceği korkusuyla babamı çok uzun süre yalnız bırakamayacağımı hissettim" diye

devam etti. “Bu, sen uyanana kadar seni korumak için kalamayacağımız anlamına geliyordu. Bunun yerine, güvende olmanız için sizi yanımızda getirdik. . . Umarım uyandığında ve seninle konuşabildiğimizde yardım etmeyi kabul edersin. Başını eğerek ekledi, "Eğer bana yardım etmeye çalışırsan baba, sana verme gücüm dahilinde istediğin her şeyi sana sunmaktan memnuniyet duyarım baba. O benim için her şey demek. Onu kaybedemem."

Lanet olsun, diye düşündü Conran sinirle. O akıllı bir fahişeydi. Sadece gururunu bir kenara bırakıp güzel bir ricada bulunmakla kalmamış, aynı zamanda her şeyi çarpıtmayı başarmış ve onu kaçırmayı neredeyse bir nezaket gibi görünmüştü. Ancak bundan da öte, babasına olan gerçek ilgisini ve endişesini açığa vurmuştu. Eğer şimdi en azından adama bakmayı reddetseydi kendini tam bir pislik gibi hissedecekti.

Conran içini çekerek elini uzun saçlarının arasından geçirdi ve sonra bir şeyler hissettiği için kaşlarını çatı. Onu serbest bırakıp elini indirdi ve saçından çıkardığı küçük dikenli dala baktı.

"Lütfen?"

Conran bakışlarını Leydi Evina'ya çevirdi. Gözleri artık parlıyordu ama gözyaşlarından mı yoksa öfkeden mi olduğunu anlayamıyordu. Ancak gözyaşlarına boğulmak üzereydi ve yapabileceği en az şeyin adama bakmak olduğunu düşündü. Oradan ne yapacağına karar verebilirdi.

"İyi," diye mırıldandı şimdi. "Beni ona götür."

Yaşlı kadın kuru bir ses tonuyla, "Belki de önce sen giyinebilirsin," diye önerdi. Conran kaşlarını kaldırarak onun bakışlarını takip etti ve ekosesinin ve kürkünün ayaklarının üstünde ve önünde yerde durduğunu gördü, bunun dışında tamamen çıplaktı.

"Uyandığında düştüler ve ayağa fırladılar," dedi Evina, bakışları asla onun yüzünün altına düşmeden. Bunu söyleyiş şekli en azından ekose giydiğini gösteriyordu ama atın üzerinde çıplak olduğunu hatırlıyordu. Lanet şey üzerine örtülmüş ve ayağa kalktığında kaymış olmalı.

Conran başını sallayarak ekoseyi kapmak için eğildi ve yatağın diğer tarafına geçerek diz çöküp yerdeki giysiyi katlayacak yer buldu. Hareketleri ekonomikti ama aceleyle getirilmemişti. Conran kendisinin ya da başkasının çıplaklığından

utanmıyordu. Hayatının ilk yirmi küsur yılı boyunca kardeşleriyle haftada iki ya da üç kez sıkı dalış yapmıştı ve hala ara sıra bunu yapıyordu. Bununla Rory'ye hasta ve yaralılarla ilgili çalışmalarında yardım etmek arasında, ki bu da her türlü giyinik ve soyunma halindeki insanlarla ilgilenmeyi gerektiriyordu, insan vücudunda hiçbir utanç görmüyordu.

Conran, Leydi Evina'nın da onun çıplaklığından utanmış gibi görünmemesini ilginç bulmuştu. Çoğu bayan, kendisi giyinene kadar odayı tamamen terk etmese bile, onunla konuşurken kızarır, kekeler ve hatta muhtemelen arkalarını dönerdi. Ama sanki tamamen giyinikmiş gibi orada, sadece birkaç santim ötede duruyordu. Conran, çalışırken son birkaç dakikayı zihninde gezdirirken, bakışlarının asla yüzünün altına düşmediğini düşündü. İlginç. Belki. Emin değildi. Kadını çözemedi. Tam ne bekleyeceğini bildiğini düşündüğü sırada onu şaşırttı. . . bu onu büyüledi.

Conran son piliyi bitirmek üzereyken yüzünün önünde beyaz bir gömlek belirdi. Duraklayıp topuklarının üzerine oturdu ve silahı ona uzatan adama baktı. Şelalenin altında ona saldıran iki askerden küçük olanıydı. Her ne kadar bu açıklama yanıltıcı olsa da. Adam hiç de küçük değildi. Aslında kendisi yaklaşık onun büyüklüğündeydi ama diğer asker olan bir adamın dağının yanında bu çok küçük görünüyordu.

Asker sessizce, "Gömleğini," dedi. "Onu heybeme koydum ve sana geri getirdim." Conran gömleği alırken isteksizce, Teşekkür ederim, dedi. Hızla onu giydi, sonra ekoseyi giydi ve yatağın diğer tarafında sabırla bekleyen insanlara döndü. Kaşlarını kaldırarak şöyle dedi: "Yani. . . eğer beni babana götürürsen yapabileceğim bir şey var mı diye bakarım."

Evina'nın onu odadan çıkarmasını bekliyordu. Bunun yerine yatağa doğru yürüdü ve oraya yığılmış kürk yığınının tepesine baktı. "Baba? Rory Buchanan burada. Eğer sizi kurtarabilecek biri varsa o da odur. Uyanık mısın baba?"

Conran yatağa yaklaştı, kürk dağının üzerinde zar zor görülebilen buruşmuş yaşlı yüzü fark ettiğinde gözleri büyüdü. Adam açtığı anda kızarmış yanakları ve parıldayan gözleri görünce kaşlarını çatmaya başladı ve eğilip elinin tersini Fearghas Maclean'ın alına bastırdı.

"Sevgili Tanrım, yanıyor," dedi dehşetle ve elini çekti. Adam ateşe ihtiyaç duymadan yemek pişirebilecek kadar sıcaktı.

Kaşlarını çatan Conran, adamın kardeşinin becerilerine ihtiyacı olduğunu düşünerek hemen doğruldu. Ama eğer şimdi Maclean'da olsaydı, Buchanan'a gidip onu geri getirmek en az iki, hatta daha çok üç gün sürerdi. Conran, eğer kardeşi de gelirse diye düşündü. Rory, hancının kızı için çok endişeliydi. Kız minicik bir şeydi ve kocası da iri bir adamdı. Rory, yavrularının doğumunun kızı öldürebileceğinden korkuyordu. Doğum bitene kadar onu terk etmeye pek istekli değildi. Geriye Maclean'ı götürmek kalıyordu ama içinde bulunduğu durum Fearghas'ın bu yolculuktan sağ çıkması pek mümkün değildi.

Conran bu durum karşısında kaşlarını çattı ve ardından yumuşak ama hararetli bir küfür savurdu. Kendisi Maclean için elinden geleni yapmalı ve ateşini düşürmeye çalışmalıydı. Eğer bunu başarırlarsa, Rory'nin onunla ilgilenmesi için onu Buchanan'a nakledebilirler. Neyse ki Rory'ye pek çok kez yardım ettikten sonra ateşi nasıl

düşüreceğini biliyordu. Hemen yatağın üzerindeki kürkleri yırtıp yere atmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Evina onu durdurmaya çalışarak telaşla sordu.

Conran, onun girişimlerini görmezden gelip kürkleri çıkarmaya devam ederek, "Ateşi var," diye belirtti. Sevgili Tanrım, bunların hepsini nereden bulmuşlardı?

"Evet, ama üşüdüğünden şikayet ediyordu," diye itiraz etti, az önce çıkardığı kürkleri yakalayarak. "Çünkü ateşi var" diye mırıldandı. Ancak kendisi çıkarırken kürkleri geri vermeye başladığında, Conran

durakladı ve dik dik ona baktı, ona gerçekten bakarken ağzı açılıp sonra tekrar kapandı. Kadın ölüm kadar solgundu, gözlerinin altında ancak yorgunluktan başka bir şey olmayan büyük lekeler vardı. Uyumaya ihtiyacı vardı ve babasının iyi olduğundan emin olana kadar uykuya ihtiyacı olmayacaktı. . . tabi ki buna mecbur edilmediyse.

"Yardı mı mı istiyor musun, istemiyor musun?" dedi sonunda. Gözleri inanamayarak büyüdü. "Evet, elbette ama..."

"O halde çık dışarı," diye sözünü kesti Conran sertçe. "Ne?" hayretle nefesi kesildi.

Devam etmeden önce, "O lanet yangının söndürülmesini, pencere panjurlarının açılmasını, soğuk bir banyo yapılmasını ve gitmenizi istiyorum," diye ekledi kararlı bir şekilde. "Ve sakın geri dönme. Eğer yaparsan giderim."

"Ancak . . ." Babasına bakarken yüzündeki kaybolmuş ifade neredeyse onun mahvolmasına neden oldu ve Conran neredeyse sözlerini iptal edecekti ama sonra ellerinin nasıl titrediğini fark etti ve kararlı davrandı. Kız bitkinliğin ötesindeydi. Muhtemelen Buchanan'a doğru yola çıkmadan önce babasına bakmak için uykusuz kalmıştı ama babası onu geri almak için seyahat ettiği son iki üç gün boyunca hiç uyumadığından oldukça emindi. Kadın kısa süre içinde dinlenmezse bayılacak ve kendisi de hastalanacaktı.

Nazik olmanın bu kadında işe yaramayacağından şüphelenen Conran sertçe, "Pissin, kokuyorsun ve ayakların üzerinde sallanıyorsun," diye çıkıştı. "Hasta odasında kalmaya uygun değilsin." Kendini oradan çıkar, bir banyo bul, sonra yatağını bul ve ben söyleyene kadar bir daha geri dönme."

"Sen - ben -" diye kekeledi, yanakları şaşkınlık ve öfkeyle renklendi ve Conran onun bu konuda biraz abartmış olabileceğinden şüphelenmeye başladı.

Ağzını sıkarak sahip olduğu tek silahı kullandı: babasına duyduğu ilgi. Çenesini kaldırarak homurdandı: "Eee? Sen mi gidiyorsun yoksa ben mi?"

Yaşlı kadın nazikçe, "Evina," dedi koluna dokunarak.

Acı bir şekilde ağzını sıkıyan Leydi Evina sertçe başını salladı ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıkmak için döndü.

Conran yaşlı kadına, "Onun bir şeyler yemesine ve sonra uyumasına dikkat edin," diye emretti. "Ve ona, eğer yapmazsa gideceğimi söyle; ikisini de yap. Ona babası gibi bakmak gibi bir arzum yok."

Hizmetçi başını sallayarak hanımının peşinden koşmak için kapıya koştu.

Yaşlı kadın koridora girerken Conran, "Ve lordunuz için soğuk bir banyo sipariş etmeyi unutmayın," diye bağırdı. Kapı arkasından kapandığı anda hâlâ odada bulunan iki askere döndü ve tekrarladı: "Pencerelerin kepenklerini açın ve şu lanet ateşi söndürün. Onu sakinleştirmemiz lazım, yoksa beyni kaynar."

İki adam itaat etmek için hemen harekete geçti ve Conran kürkleri çıkarmaya geri döndü; aklı zaten Rory'nin ateşi olan bir hastasını düşürmesi gerektiğinde ne yaptığını gördüğündeydi.

"Kibirli pislik," diye homurdandı Evina, Tildy'nin peşinde olduğunu fark ederek merdivenlerden aşağı inerken. Yatak odasının kapısının açılıp kapandığını duyduğunda omzunun üzerinden bakmıştı ve kadının peşinden koştuğunu fark etmişti. "Odadan çıkmamı emrediyorsun. O benim babam. Orada olmalıyım." "Evet kızım, ama belki de bu en iyisi olur," dedi Tildy, onu kalabalık büyük salona doğru takip ederken nefes nefese.

"Babamın kızının varlığından mahrum bırakılması ne kadar iyi? Hasta ve bana ihtiyacı var, dedi kederli bir şekilde.

Tildy ciddiyetle, "Şu anda Buchanan'a daha çok ihtiyacı var," dedi.

Büyük salonda ilerlemeye başladıklarında Evina karşılık olarak homurdandı.

Masalar hâlâ yemek yiyen insanlarla doluydu.

Sehpalar boyunca yürümeye başlarken, "Yemek ve dinlenmeyle de idare edebilirsin," diye devam etti Tildy. "Neden oturmuyorsunuz?" Banyoyu sipariş edeceğim ve Cook'tan sana yemek hazırlamasını isteyeceğim. Yemek yiyip sonra emekli olup biraz dinlenebilirsiniz."

"Aç değilim." Ya da yorgunum," diye homurdandı Evina ki bu tam olarak doğru değildi. Aç olmasa da biraz yorgundu. Nihayet buraya vardıklarında olduğundan çok daha az yorgundu ama kanı kaynamıştı ve öfkesi yorgunluğunun çoğunu alıp götürmüştü.

"Eh, Buchanan ikisini de yapman gerektiğini yoksa gideceğini söyledi," diye ona sert bir şekilde hatırlattı Tildy. Evina dehşetle ona döndü. "Elbette bunu kastetmedi?"

Hizmetçi ciddiyetle başını salladı. "Sanırım öyle yaptı. Eğer kendini hasta edersen sana baban kadar bakmak

istemediğini söyledi, ben de senin yemek yiyip dinlenmeni izleyeceğim, yoksa o giderdi."

"Sanki bana emir verebileceğini düşünüyormuş gibi davranıyor!" Evina öfkeyle bağırırdı.

"Yapabilir," dedi Tildy kararlı bir şekilde. "Onun gitme riskini göze alıp babana bakmadığın sürece?"

Elleri iki yanında kenetlenen Evina alçak sesle homurdandı ve yüksek masaya doğru yürümek için döndü. "İşte benim iyi kızım," dedi Tildy bariz bir rahatlamayla. "Sen biraz rahatla. Gidip babana banyo siparişi vereceğim ve sana yemek gönderilmesini sağlayacağım.

Evina tiksinti dolu bir mırıldanmayla yüksek masadaki sıraya çöktü. En iyi zamanlarda ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmazdı ama Buchanan'ın emir vermesi sinirlerini yıpratıyordu. Onun hakkındaki pek çok hikayede hiç kimse onun diktatörce bir piç olduğundan bahsetmemişti. Her zaman Rory Buchanan'ın ne kadar olağanüstü beceriye sahip olduğu ve nasıl bir mucize yaratıcı olduğu, hastaları ve rahatsızlıkları ölümün pençesinden geri alıp onları sağlığına kavuşturduğu anlatılırdı. Konuştukları kişiler onu neredeyse bir aziz olarak tanımlamıştı ama Rory Buchanan lanet bir aziz değildi. Kabaydı, kötü niyetliydi, umursamazdı ve kendini o kadar önemsiyordu ki, ona emir verme hakkına sahip olduğuna inanıyordu. Söylediğini yapması için ona şantaj yapmak. "Hanımefendi."

Evina yiyecek ve içecek hazırlamak için oturmasını bekleyen hizmetçiye şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak baktı. Ancak o zaman Evina elleriyle çenesini desteklemek için dirseklerini masaya dayadığını fark etti. İçini çekerek arkasına yaslandı ve kadın bir tabak dolusu dana eti ve kavrulmuş sebzenin yanı sıra elma şarabını da önüne koyarken yorgun bir şekilde gülümsedi.

Hizmetçi cesaret verici bir şekilde, "Merak etmeyin leydim," dedi. "Buchanan burada olduğuna göre lord iyileşecek. Kısa sürede ayağa kalkacak. Göreceksin." Evet, dedi Evina gülümsemeye çalışarak. "Eminim öyle olacaktır."

Hizmetçi gülümseyerek başını salladı ve aceleyle uzaklaşıp onu yemeğiyle baş başa bıraktı.

Evina onun gidişini izledi ve sonra masaların etrafına göz atarak Maclean halkının hem ona, hem de toprak sahiplerinin hasta yatağında yattığı yatak odalarına çıkan merdivenlere doğru bakışlarını fark etti. Ancak kimse ona yaklaşmadı ve o buna minnettardı. Zaten şu anda iyi bir arkadaşlık olmayacağını düşündü Evina, kendisi ulaşmadan önce hazırlanan yemeğin kokusu yüzünden burnu seğiriyordu. Sığır eti güzel kokuyordu. Lezzetli.

Özellikle de at sırtında yulaf keki ve elmadan başka bir şey yenmeyen iki günden fazla sürenin ardından. Biraz daha dik oturarak Evina sgian-dubh'unu aldı, kazıcıyı yaklaştırdı ve yemeye başladı.

3. Bölüm

Conran, hastasının alnını tekrar kontrol etmek için öne doğru eğildi ve ateşinin hala mevcut olmasına rağmen oldukça düştüğünü görmekten oldukça gurur duydu. Maclean olması gerekenden sadece biraz daha sıcaktı. Adamın rengi de daha iyiydi, yanakları pembeydi ama Fearghas'ı ilk gördüğü zamanki kadar kızarmış değildi. Her ikisi de iyiye işaretti ve Conran bunların, yaşlı adamı çağırttığı soğuk banyoda yıkarken bulduğu yarayı temizlerken tüm enfekte etin kapıldığı anlamına geldiğini umuyordu.

Adamı yıkamasına yardım etmeleri için Donnan ve Gavin'in kalmasını sağlamıştı. Conran, geceliğini çıkarırken eski toprak sahibinin arkasındaki büyük, öfkeli yarayı fark etti. Enfekte olmuş, iltihaplı ve sızan kabuklu yaraya neyin sebep olduğunu söylemek imkansızdı. Conran bunu sormuştu ama hiçbir asker, lordlarının ne zaman ve nasıl yaralandığını bilmiyor gibiydi.

Konuyu şimdilik bir kenara bırakan Conran, Maclean'ı soğuk suya batırıp orada tutmaya odaklanmıştı. Elbette su aşırı ısınmış vücudunun etrafında kapandığı anda adam soğuktan kaçmaya çalışırken debelenmeye ve bağırmaya başlamıştı.

Fearghas hasta yatağında ne kadar zayıf görünse de onu suda tutmak için üçü yeterli olmuştu. Ama çabaya değdi. Adam nispeten çabuk soğumuştur ve Conran askerlerden onu dışarı çıkarmalarına, kurulumalarına ve yatağa yüzükoyun yatırmalarına yardım etmesini istemişti. Conran kışında fark ettiği yarayı temizlerken Donnan ve Gavin yaşlı adamı hareketsiz tutarak daha da yardımcı olmuşlardı. Neyse ki, bilinmeyen yaranın muhtemelen adamın ateşinin kaynağı olduğunu ve onu kalıcı olarak düşürmek için enfeksiyonun temizlenmesi gerektiğini anlayacak kadar iyileşme gezisinde Rory'ye eşlik etmişti.

Sonunda Conran hepsini elde etmek için adamın kışının büyük bir bölümünü kesmek zorunda kaldı. Daha sonra Rory'nin diğer hastalarda yaptığı gibi yarayı sarmış ve yaşlı adamın üzerini kapatıp dinlenmesine izin vermeden önce yarayı sarmıştı. Bu saatler önceydi ve Conran çoğu zaman adamı tek başına izliyordu. Donnan ile Gavin'i bir iki kez esnerken yakaladıktan sonra akşam yemeği yemeleri ve biraz uyumaları için serbest bırakmıştı. O zaman, Buchanan'dan buraya gelirken kendisi baygınken ve dinlenirken, iki adamın da atını her iki yönde de sürdüğünü ve hiç şüphesiz hanımları kadar bitkin olduklarını fark etmişti.

Artık şafağa yakındı. En azından Conran'ın açık pencere panjurlarının dışındaki gri gökyüzüne bakışındaki tahmini buydu ve yorgunluk üzerine çökerken kendini esnerken buldu. Conran kaşlarını çatarak onun da aç olduğunu kabul etti ve kapıya

doğru baktı, yukarıda ya da etrafta ona yiyecek getirmeyecekse en azından yiyecek götürebilecek biri olup olmadığını merak etti. Bakışlarını Fearghas Maclean'a kaydırды ve alnını tekrar hissetmek için öne doğru eğildi. Son kontrol ettiğinden

biraz farklı olduğunu gören Conran sabırsızca kıpırdandı ve sonra ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. Yaşlı hizmetçi yatmadan önce ona yiyecek getirmeyi teklif etmişti ama o o zaman aç değildi. Artık öyleydi.

Yatak odasının kapısını açan Conran koridora çıktı ve kapının karşısında bir şilte üzerinde yatan kadını fark ettiğinde durakladı. Leydi Evina. Onun ısrar ettiğі gibi uyuyordu ama odasında değil. Bunun yerine babasının yatak odasına girmeden mümkün olduğunca yakın bir yer seçmişti.

Ağzı yumuşayan Conran bir an sessizce ona baktı ve gerçekte ne kadar küçük olduğunu fark etti. Kılıcının kabzasını kafasına çarparken kullandığı güç göz önüne alındığında, bu elbisenin onu sevgiyle kucakladığı yerde görebildiğі incecik vücuttan daha fazlasının orada olmasını beklerdi. Ama ona bir kez daha göz atarken, onun gerçekten de minicik bir şey olduğunu fark etti.

Conran babasına bir benzerlik görebiliyordu. Evina babasının gözlerine ve saç rengine sahipti. Babasıyla ilgilenirken başındaki gri saçların arasına serpilmiş kırmızı saç tellerini fark etmişti. Ama aynı zamanda güçlü bir çeneye de sahip olduğunu şimdi görebiliyordu. Ama hafif eğimli burnunu annesinden almış olmalı. Fearghas'ın çok daha büyük, şahin bir burnu vardı. Yüzü çıkık elmacık kemikleriyle yumuşak bir ovaldı; Maclean'ınki ise uzun, zayıftı ve birkaç günlük sakalı nedeniyle şu anda dağınıktı.

Yine de güzel olduğunu kabul eden Conran, bakışlarını tekrar onun yüzüne ve saçına kaydırды. Belli ki banyo yapmıştı. Yüzü ve elleri temizdi. Giydiği soluk sarı elbise de öyleydi ve daha önce sıkı bir topuz yaptığı saçı, tıpkı rüyalarındaki kadının saçları gibi, yumuşak dalgalar halinde yüzünün çevresine düşüyordu. Vücudunun bu oldukça şehvetli rüyanın anısına tepki verdiğini hisseden Conran yüzünü buruşturdu ve hızla bakışlarını ondan uzaklaştırıp sahanlığın üzerinden ve küpeştenin üzerinden aşağıdaki büyük salona baktı. Şaşırtıcı bir şekilde, oda, insanların yarısının ayakta olduğu ve sessizce hareket ettiğі, diğerlerinin ise sadece hareket ettiğі bir aktivite kovanıydı.

Görünüşe göre düşündüğü kadar erken değildi. Açık panjurlardan gördüğü gri ışık saatin değil yaklaşan yağmurun sonucu olmalıydı. İyi tarafından bakıldığında bu, Cook'un ayağa kalkması ve ona yiyecek bir şeyler bulunması gerektiğі anlamına geliyordu.

Conran'ın bakışları yeniden kadına kaydı ve kısaca ne yapacağını tartıştı. Evina'yı uyandırmak istemiyordu ama onu sert küçük şiltesinin üzerinde yatarken bırakmak da istemiyordu.

Döner Conran, adamın içinde bulunduğu büyük yatağı göz önünde bulundurarak toprak sahibinin yatak odasına baktı. Orada Evina'nın babasının dinlenmesini bozmadan uyuyabileceğı fazlasıyla yer olduğuna karar verdi ve bunun yatakta uyumaktan kesinlikle daha rahat olacağına karar verdi. sert zemin.

Karar verildikten sonra eğilip onu dikkatlice ve nazikçe kollarına aldı. Conran'ı şaşırtacak şekilde, görevi onu uyandırmadan başardı. Biraz rahatlayarak nefes vererek Evina'yı göğsüne yakın tuttu ve onunla birlikte doğruldu, sonra yatağa doğru yürümek için döndü.

Onu babasının yanına yatırmak için etrafta dolaşana kadar her şey yolunda gitti. Conran, yere atılmış bir kürke benzeyen bir şeye takılıp düştüğünde muhtemelen yatağın o tarafının yarısına ulaşmıştı. Şaşıarak birkaç adım öne doğru tökezledi, dengesini korumaya çalışırken kollarını yükünün etrafında daha da sıkılaştırdı. Conran'ın tüm çabalarına rağmen kendini kurtaramadı. Yapabileceğı tek şey, en azından kendisine ve kıza zeminin sunabileceğinden daha yumuşak bir iniş sağlamak umuduyla kendini son anda yatağa atmaktı. Evina'yı uykusundan uyandıran şey bacaklarını ve omuzlarını sıkılaştıran bir şeydi. Gözlerini kırptırarak açtığında, Buchanan'ın kendi yüzünün üzerindeki yüzünü ve öne doğru yuvarlanırkenki alarm ifadesini tam zamanında fark etti. Onun kollarına nasıl girdiğı hakkında hiçbir fikri yoktu ama o anda umrunda değildi.

Kollarını onun omuzlarına doladı ve yere doğru düşerken bağırdı.

Evina sert bir inişle karşı karşıya olduklarından emindi, bu da darbeyi kendisinin üstleneceğı bir inişti, bu yüzden sırtına ve yanlarına çarpan sert ahşap zemin yerine daha yumuşak bir şeyin üzerine indiğinde oldukça şaşırdı. Ağırlığının altında ezildi ama sonra Buchanan onun üzerine indi, vücudu onu düştüğü yumuşaklığın daha da derinlerine doğru itti.

"İyi misin?"

Evina bu soru karşısında kapattığını fark etmediğı gözlerini açtı ve şaşkınlıkla Buchanan'a doğru gözlerini kırptırdı. Biraz geri çekildiğinde adam hâlâ onun üzerinde duruyordu; yüzü o kadar yakındaydı ki ağzının etrafında büyüyen kısa tüyleri sayabiliyordu. Onun dolgun dudaklarının çerçevesini çizdiler ve Evina'nın dikkati bu dudaklardan yeterince dağılmıştı ki sadece bakmakla yetindi. Dikenli sakalla karşılaştırıldığında inanılmaz derecede yumuşak görünüyorlardı. Ama sonra Evina dudaklarının yumuşak olduğunu anladı. Onu sudan çıkardıktan sonra ağzına hava üflediğinde bunları hissetmişti.

Adamın dudaklarına ve düşüncelerine dalmış olan Evina, ilk başta adamın ağzının kendisine doğru eğildiğini, yavaşça kendi dudaklarına değene kadar fark etmedi. O zaman şaşkınlıkla gerildi ve ellerini hala omuzlarını kavradıkları yerden kaydırıldı. Bunun yerine onları göğsüne taşıdı. Evina bunu onu itmek niyetiyle yaptı ama elleri asla itmedi. Onu çok şaşırtacak şekilde, ağzının onun ağzını okşaması şaşırtıcı bir duygu dalgasına ve içinde haykıran duygulara neden olurken, sadece ekose kumaşının içine kıvrılmışlardı.

Evina, dili ağzını keşfetmek için dudaklarının arasına girdiğinde adamın elma şarabı tadı aldığını fark etti. Aklına gelen neredeyse mantıklı son düşünce buydu. Aslında, eğer bunu tanımlayabilseydi, Evina o noktada

beyninin tamamen devre dışı kaldığını, içinde birdenbire canlanan heyecan ve arzusun etkisi altında kaldığını

söylerdi. Ellerinin çaresizce ekosesini çekiştirmeye başladığının ya da ağzı onunkine öykünerek onu öpmeye başladığında boğazında küçük ihtiyaç ve zevk mırıltılarının çınladığının farkında değildi.

Evina elbisesinin altından bir elini göğsünün üzerinde hissetti ve vücudunu kasıp kavuran ateş karşısında nefesi onun ağzına gitti. Sırtını büktü ve içgüdüsel olarak hevesle okşamaya doğru bastırdı. Conran sessiz davete onun çakıllı meme ucunu bulup elbisesinin kumaşına hafifçe bastırarak karşılık verdi. Cevap olarak ağzına doğru bağırdığında, başparmağını sert tomurcuğun üzerinde tekrar tekrar, rahatlatıcı bir okşama olarak kastedilebilecek bir şekilde gezdirdi, ama sadece onun altında kıvranmasına ve ürpermesine neden oldu.

Buchanan, eylemleri alt vücutlarının birbirine sürtünmesine ve ardından ona doğru inmesine neden olurken inledi, öpücüğü daha talepkar hale geldi. Evina da aynı şekilde karşılık verdi, onu hevesle öptü ve karşılığında kalçalarını yukarı kaldırdı. İlk başta boştaki elinin eteğinin altından kıvrılarak bacağının dış kısmına doğru kaydığının farkında değildi; ancak o etrafta kayana ve avucunu bacaklarının arasına bastırana kadar bunun farkına vardı.

Evina öpüşmelerini nefes nefese kesti ve ardından bir vuruş sesi duyulunca kapıya doğru sert bir bakış attı. Buchanan'ın yumuşak bir küfür söylediğini duydu ve ardından ağırlığı üzerinden kalktı. Döndüğünde yatağın yanında ayağa fırladığını gördü ve tam elini tutup onu da kendisiyle birlikte yukarı çekti. Evina o kadar hızlı ayağa kalktı ki neredeyse başı dönüyordu ve sonra hizmetçi koşarak odaya girerken hızla dönüp Tildy'ye baktı. "Ah," dedi kadın şaşkınlıkla onlara bakmak için yaklaşırken, sonra gözleri kısılmaya ve vücudu kasılmaya başladı.

Buchanan sakın bir tavırla, "Yiyecek aramak için aşağıya inecektim ve Leydi Maclean'ı oda kapısının önünde yerde uyurken buldum," diye açıkladı. "Onu içeri getirip burada daha rahat edebileceği bir yerde uyumasına izin vermeyi düşündüm. Onu uyandırmadan kaldırmayı bile başardım. Ancak daha sonra onu içeri soktuğumda bir kürke takıldım ve onunla birlikte yatağa yuvarlandım. Kendini küçümseyen bir yüz buruşturma yaptı ve omuz silkti. "Korkarım her zaman ailemin en koordineli üyesi olamıyorum."

"Ah." Tildy rahatladı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Eh, bu leydim'in telaşlı ve darmadağınık görünümünü açıklıyor," diye yorum yaptı eğlenerek ve sonra odanın daha da içine doğru ilerlemek için kapıyı kapattı. "Yine de bir zarar gelmedi. Yatağa indiğiniz için şanslısınız ama yere hayır.

"Şey evet," dedi Buchanan çarpık bir gülümsemeyle.

“Size yemek getireyim mi? Yoksa odadan biraz uzaklaşıp aşağıya inip masada yemek yeme şansı mı istiyorsunuz?” Tildy, Evina'nın babasına bakmak için yatağın yanında dururken sordu. Buchanan'a bakarak ekledi, "İşte bu yüzden geldim." Şimdiye kadar aç olmalısın diye düşündüm.”

Buchanan kapıya doğru ilerlerken, "Sanırım biraz ara verebilirim," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim."

Evina olduğu yerde durdu, onun gidişini izlerken kendini mahrum hissediyordu. Vücudu hâlâ onun ilgisinden dolayı ağrıyordu ve daha fazlasını arzuluyordu.

"Ah!"

Bakışlarını artık kapalı olan yatak odası kapısından ayıran Evina, endişeyle Tildy'ye baktı. "Nedir?"

"Ah," diye tekrarladı Tildy daha sakın bir şekilde ve başını sallarken elini göğsüne bastırdı. "Hiç bir şey. Bir an için babanın gözlerinin açık ve uyanık olduğunu düşündüm. Ama buradaki gölgelerin bir oyunu olmalı. Hala mışıl mışıl uyuyor." Evina babasına baktı. Gözleri kapalı, yüzü sakindi. Üzerine eğilip elini yanağına bastırdı, ne kadar serinlediğini hissedince rahatladı. Aman Tanrım, Rory Buchanan bir mucize yaratıcıydı. Daha önceki gece gelmişti ve babasının şimdiden iyileşmeye başladığını düşündü ve sonra inleyerek yüzünü onun okşamasına çevirdiğinde gülümsedi. "Baba?"

Gözleri yavaşça açılıp yüzüne sabitlendi. "Kız çocuğu?"

Evina onun sesindeki hırıltı karşısında irkildi ama başını salladı. "Evet."

Tildy kapıya doğru koşarken, "Düdüğünü ıslatması için ona biraz bal likörü getireceğim," diye mırıldandı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Evina yatağın kenarına oturup hem endişe hem de rahatlama karışımı bir tavırla onu izleyerek. Uyanıktı. Henüz tam olarak iyileşmemişti ve hala hastaydı ama onu bir daha bu kadar iyi göreceğini hiç düşünmemişti.

"Düne göre daha iyiyim" diye homurdandı, bir elini yatağa bırakmadan önce hafifçe kaldırdı. Evina onun elini kendi elinin içine aldı ve yavaşça sıktı.

Babası huzursuzca kıpırdandı, sonra kaşlarını çattı ve sordu: "Beni banyomda boğmaya çalışan adam kimdi?" Evina kaşlarını çattı, soru karşısında hem endişe hem de kafa karışıklığı yükseldi, sonra anlayışla bu ifadeyi bir kenara itip cevap verdi: "Rory Buchanan. Seni boğmaya çalışmıyordu. Seni sakinleştirmeye çalışıyordu.”

"Su buz gibi" diye şikayet etti.

“Evet. Donnan bana Buchanan'ın 'ateşini düşürmenin gerekli olduğunu' söylediğini söyledi, dedi sakinleştirici bir tavırla. “Ve işe yaradı. Bugün çok daha iyisin.”

Babası bu iddia karşısında homurdandı ve ardından "Buraya nasıl geldi?" diye sordu. "DSÖ?" Evina durdu.

"Buchanan," diye sabırsızca homurdandı. "Kim olduğunu sanıyorsun?"

"Ah, evet," diye mırıldandı ve itiraf ederken zorla gülümsedi, "Eh, Donnan ve Gavin'i yanıma alıp onu getirdim." "Ve isteyerek mi geldi?" diye sordu Maclean, sanki adamın buraya nasıl geldiğine dair bir şeyler biliyormuş gibi gözlerini kısarak.

Evina tereddüt etti, aklına gerçekler de dahil olmak üzere birçok yanıt geldi ama sonunda sadece şunu söyledi: "O sana yardım etmeye istekli, baba ve bu konuda şanslıyız. Tildy ve ben aklımıza gelen her şeyi denemiştik ve hiçbir şey ateşini düşürmeye yetmiyordu. Ancak bunu bir gecede başardı."

"Hımm," diye mırıldandı ve sormadan önce huzursuzca kıpırdandı, "Peki şimdi nerede?" "Orucunu açmanın altında," diye cevap verdi hemen.

"Kendi başına?"

Soru karşısında şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Evet, evet. O mola veriyor ve o yemek yerken ben de seninle oturuyorum.

"Hımm," diye homurdandı ve sonra gözlerini kısıp sordu, "Nasıl biri?"

Evina bu soru karşısında irkilerek hafifçe arkasına yaslandı. "Çok benziyor. . . becerikli," diye bitirdi sonunda çünkü aslında adamla pek fazla vakit geçirmemişti. En azından bilinci yerindeyken değil. Babasına asla söylemediği harika öpüşme yeteneği dışında onun bilinçli olarak gördüğü şey, görünüşe göre iyice asılmış olmasıydı. Bu babasına asla söylemeyeceği bir şeydi.

"Ve?" babası dürttü. "Ve ne?" diye sordu.

"Elbette bu adamda yetkin olmasından daha fazlası var" dedi bıkkınlıkla.

"Evet, peki. otoriter biri," diye ekledi Evina, sanki buna hakkı varmış gibi kendi babasının odasından

kendisine sipariş vermesini hatırladığında sinirlenmeye başlamıştı. Neredeyse babasına adamın kendisini de ısırıldığını ve Gavin'i boğmaya çalıştığını söyleyecekti ama bu onun oraya nasıl geldiğini açıklamak anlamına geleceğinden bilgiyi kendine sakladı. Yine de bu onu düşünmekten ve sinirlenmekten alıkoymadı.

"Hmm."

Ses, bakışlarını babasına yöneltti ve onun kendisini yakından izlediğini gördü.

"Eh," dedi sonunda, "öyle olsa bile, kendi başına yemek yemesine izin verilmemeli. Kendisi burada misafir. Gidip ona arkadaşlık etmelisin. Tildy benimle oturabilir," diye ekledi Tildy itiraz edemedi ve sanki isminin sesi onu uyandırmış gibi yatak odasının kapısı açıldı ve Tildy almaya gittiği içkiyle hızla içeri girdi.

"Devam et," dedi babası, elini onun elinden kurtararak. "Delikanlıya eşlik edin, yoksa hoş karşılanmadığınızı hissedebilir ve beni iyileştirmeyi bitirmeden gidebilir." Evina babasına, hizmetçiye ve arkasına baktı ama sonra içini çekip ayağa kalktı. Babası ona burada, İskoçya'nın misafirperver olmayan kuzeyinde misafirperverliğin önemli olduğunu öğretmişti. Üstelik Tildy'nin gitmesini sağlamak için onun arkadaşlığına katlanmaya istekliyse bu konuda ciddiye.

Babası genellikle hizmetçiden vebalıymış gibi kaçınırdı.

Evina kapıya doğru giderken, "Sonra tekrar gelip seninle oturacağım," diye mırıldandı.

"Siz oradayken, Buchanan'a lordun artık uyanık olduğu için yiyecek bir şeyler yiyip yiyemeyeceğini sorun," diye önerdi Tildy. "Bunu kendim yapmalıydım ama şu ana kadar bunu düşünmemiştim."

"Evet," diye mırıldandı Evina ve odadan çıktı. Kapıyı sessizce kapattı ve merdivenlerin tepesine doğru yürüdü. Bir eli küpeştedeyken, yüksek masada tek başına oturan Rory Buchanan'ı görene kadar kalabalık büyük salona baktı. Hizmetçilerden biri onu oraya yönlendirmiş olmalı diye düşündü.

Evina sessizce ona baktı, zihni kendisiyle savaşıyordu. Bir yanı aşağıya inmek, kendini onun üzerine atmak ve o çok keyif aldığı öpücüklerden biraz daha vermesini sağlamak isterken, geri kalanı onun kendisini öpmesine izin vereceği için dehşete düşmüştü. Tanrı aşkına, adamdan hoşlanmıyordu bile. Gavin'i boğmaya çalışmıştı ve sonra onu ısırılmıştı ve evet, belki de bu iki şey için iyi açıklamalar vardı - yani, en azından Gavin'in boğulması kısmı, diye düşündü Evina. Onu ısırması için iyi bir bahane bulamadı. Ama zaten bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü dün gece onu kendi babasının odasından atmasının geçerli bir mazereti yoktu. Veya bunu yaptığı aşağılayıcı yöntem nedeniyle. Kendi evinde! Ve adam için çok endişelendiği açıkça belliyken.

Hayır. Bir daha Rory Buchanan'ın yakınına gitmek istemiyordu. Maalesef babası ona bunu emretmişti. Donnan'ın adama yaklaşmasını izledi ve onun bunu yalnızca Buchanan'ın yapayalnız olması nedeniyle yaptığını biliyordu. Onun yokluğunda ev sahibesi görevlerini üstlendiğini kabul etti ve utançla kabul etti ve merdivenlerden inmeye başladı.

"Nasıl gidiyor?"

Conran, yanındaki banka yeni yerleşen iri yapılı adama baktı.

Donnan. Maclean'ın ilki. Kocaman bir boğa gibi bir adamın, büyük olduğu kadar bilge olduğunu da anlamaya başlamıştı. Nadir bir kombinasyon. Bu askerin boyundaki adamların genellikle kaslarının yanında zekaları da yoktu. Ama bu adam dün gece Fearghas'ı sakinleştirmeye çalışırken Conran'ın kendisinin bu kuralın bir istisnası olabileceğini düşünmesine neden olan birkaç şey söylemiş ve yapmıştı.

"Daha iyi," dedi sonunda, askerin hâlâ bir cevap beklediğini fark ederek. "Henüz ormandan çıkmadı ama ateşi

oldukça düştü."

"Güzel," dedi Donnan, biraz rahatlayıp, yanından geçen bir hizmetçiye işaret etmeden önce etrafına baktı. Kadın gülümseyerek yanından geçerken başını salladı ve Donnan bakışlarını Conran'a çevirdi. "Başın nasıl?"

"Ah." Conran, Evina'nın kılıcının kabzasını kendisine çarptığı alının yanındaki

düğümü ve ardından da görünüşe göre atından düşerken vurduğu başının arkasındaki düğümü hissetmek için elini kaldırdı. İkisi de dün akşam burada uyandığında olduklarından biraz daha küçük hissediyorlardı. Neyse ki ağrılar uyandıktan kısa bir süre sonra sona erdi.

Tamam, dedi Conran sonunda. "Ben hızlı bir şifacıyım."

Donnan başını salladı ve sonra aniden şöyle dedi: "Leydi Evina size vurmazdı ama Gavin'i boğmanızdan endişeleniyordu."

"Onun için önemli, değil mi?" diye sordu Conran, umursamaz görünmeye çalışarak ama gerçekte hiç hakkı olmayan bir kıskançlık hissine kapıldığının farkındaydı. Kadını çok az tanıyordu.

Donnan ciddiyetle, "Burada Maclean'daki herkes Leydi Evina için önemlidir," dedi. "Elbette," diye mırıldandı Conran, adam devam edene kadar rahatlatarak. "Gerçi Gavin çoğu kişiden biraz daha önemli olabilir. En azından onu tercih etme eğiliminde." "O yapıyor mu?" diye sordu.

"Evet. Ama bunun iyi bir nedeni var."

Conran kuru bir sesle, "Var olduğuna eminim," dedi.

Donnan, "O onun ilk kuzeni ve ailesi öldükten sonra onu büyüttü" diye ekledi. Conran ona şaşkınlıkla baktı. "Onu nasıl büyütebilirdi? Ondan daha yaşlı değil mi? Daha yaşlı görünüyor." Donnan sırtıttı ve başını salladı. "Gavin yaşına göre iri bir çocuk, kendini iyi taşıyor ve sakalları erken çıkmış ama delikanlı daha on altı yaşında."

"İyi tanrı!" Conran gerçek bir şaşkınlıkla söyledi. Çocuğun en az yirmi beş yaşında olduğunu tahmin ederdi. "Ailesi öldüğünde kaç yaşındaydı?"

"İki" diye yanıtladı Donnan.

"Ve Leydi Evina da öyleydi. . . ?" "On."

Cevap Conran'ın sol omzunun üzerinden bir kadın sesiyle geldi. Evina'nın arkasında durduğunu görünce şaşırmamıştı.

Sessizce selamlayarak bakışlarının onun üzerinde dolaşmasına izin verdi. Yanaklarında hala telaşlı bir renk vardı. Yataktaki taklalarından mı? Öyle düşünmek istiyordu. Kesinlikle saçlarının dağılmasının ve elbisesinin buruşmasının nedeni buydu. Conran içten bir gülümsemeyle, sanki yataktan düşmüş ya da yataktan düşmüş gibi görünüyordu, diye düşündü ve sadece onların kesintiye uğramamasını diledi. Gerçi onlara minnettar olması gerektiğini düşünmüştü. Evina bir hanımefendiydi, buradaki lordun kızıydı. Onu hafife almamalıydı.

Artık Gavin bize geldiğinde on yaşındaydım, diye ekledi Evina sessizce.

Orada oturup ona baktığını fark eden Conran, yüzüne kibar bir gülümseme yerleştirdi ve şu yorumda bulundu: "Bu çocuğa annelik yapmak için çok genç bir yaş."

Evina biraz rahatladı ve omuz silkti. "Benim annem birkaç hafta önce ölmüştü. Bunu yapacak başka kimse yoktu."

Conran bu haber karşısında kaşlarının kalktığını hissetti ama hesabını yaptı. Gavin iki yaşındayken geldiğinde on yaşındaydı. O artık on altı yaşındaydı, yani Evina yirmi dört yaşındaydı. . . ve hala evli değil. Neden?

"Ah, işte geldik."

Conran, Donnan'ın sözlerine bakınca, adamın daha önce işaret ettiği hizmetçinin, elinde büyük bir tabakla önlerinde durduğunu gördü. İkinci bir kadının iki kupa ve elma şarabına benzeyen bir sürahiyle ortaya çıkmasıyla, içinde hamur işleri, peynir ve meyve bulunduğunu fark etti.

"Teşekkür ederim hanımlar, ama Leydi Evina'ya bir kupa daha getirseniz iyi olur," dedi Donnan gülümseyerek, iki kadın yüklerini bırakıp doğrulurken.

"Kupa yok," dedi Evina, Conran'ın yanındaki banka oturmak için harekete geçerken. "Onun yerine bal likörü alayım lütfen, Sally."

"Evet hanımefendi." Elma şarabını getiren kadın reverans yaptı ve iki kadın koşarak uzaklaştı. "Söyleyin bana Leydi Maclean, neden evli değilsiniz?" Conran, hizmetkarlar uzaklaşınca sordu.

Evina bunu sorduğunda tepsideki hamur işlerinden birine ulaşmak için banktan kalkmıştı. Adamın ilgiyle belirttiği soru karşısında kısa bir süre donup kaldı ve ardından bir hamur işi alıp koltuğuna yaslandı ve cevap verdi: "Yaptım. Ben aslında Lady MacPherson'ım.

Conran bu basit sözler karşısında gözlerini kırptırdı ve şok onu sardı. O evliydi. Sevgili Tanrım ve onu öpmüştü. O da onu öpmüştü.

Donnan, çöken sessizliğe yorum yaptı: "Buchanan babanın iyileştiğini söylüyor." "Evet. Ateşi düştü," dedi Evina sanki Conran'ın dünyasını kaosa göndermemiş gibi rahatça. Sonra ekledi, "Ve o uyandı. Aslında yiyecek bir şeyler yiyip yiyemeyeceğini soracaktım?"

Conran sessizce ona baktı, zihni kargaşa içindeydi. Ancak düşüncelerinden hiçbiri babasıyla ilgili değildi. Zihni

onun kokusuyla, onun hissi ve tadıyla doluydu. Heyecanlı nefes alışları ve miyavlama sesleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Onun tadını hâlâ dilinde hissedebiliyordu. . . ve evliydi.

"Kardeş olabilir mi lordum?" diye sordu, şimdi onu izlerken yüzündeki merakla. Aklını onun sorusuna odaklayan Conran derin bir nefes aldı ve birkaç hamur işi almak için tabağa doğru döndü.

Aldığı hamur işleriyle ayağa kalkarak, "Et suyu iyi olur," diye homurdandı. Aşçınızdan bunu göndermesini rica ederseniz sevinirim. Artık uyanıp onu kontrol etmem gerekiyor."

Conran bir yanıt beklemedi ama zihni kükreyerek hızla merdivenlere doğru yöneldi. O evli!

Conran kendi kendine, umursamaması gerektiğini söyledi kararlı bir şekilde. Onu pek tanımıyordu. Onu bayılmış, kaçırılmış, buraya bağlı ve çıplak bir şekilde

sürüklemişti. . . ve bir melek gibi öptü. Ya da bir fahişe olduğunu sanıyordu. Ona karşı hiçbir geri çekilme, hiçbir çekingenlik olmamıştı. Ona bir çiçek gibi açılmış, bacaklarını açmış ve iyi eğitilmiş bir ince etek gibi kollarının arasında kıvranmıştı. . . çünkü onun çok yetenekli olduğunu fark etti. Sonuçta evliydi ve görünüşe göre yaptığı iyilikler konusunda özgürdü.

Tanrım! Kocasını neredeydi? Maclean'ı ziyaret eden her erkeğe karşı bu kadar özgür ve rahat mıydı? Belki de şikayet etmemeliydi. Belki de ona teklif ettiği şeyi kabul etmeli ve kadınla yatmalı, içinde oluşan kaşınıtıyı kaşımalıydı.

Bu, evli bir kadının kendisini ona ilk teklif etmesi değildi. Conran daha önce hiç kabul etmemişti. Evliliğin kutsallığına inanıyordu. Ama bu sefer baştan çıkarıldı. Evina lezzetli ve küçük bir paketti ve tutku doluydu. Bu tutkuyu içip, kendini onun istekli bedenine gömmek istiyordu.

Babasının odasına çıkan merdivenleri çıkarken bunu düşünmek bile onu çok zorluyordu. Conran elbisesini çıkarmak ve kumaşın üzerinden dokunduğu o dolgun, yumuşak göğüsleri görmek istedi. Onları okşamak, emmek, yüzünü bacaklarının arasına gömüp özünü yudumlamak istiyordu. Kendini ona doğru iterken güçlü bacaklarının kalçalarına sarılmasını istedi, sonra onu ters çevirip arkadan almak, ona doğru giderken saçlarını çekmek istedi. Tanrım! Bir kadını elde etmenin mümkün olduğu her şekilde onu istiyordu.

Aklına dizlerinin üzerinde onu ağzına aldığı görüntüsü geldi ve Conran merdivenlerin başında durdu, geri dönme, aşağıya koşma ve Evina'yı elinden tutup onu her şeyi yapabilecekleri bir yere götürme dürtüsüne karşı koyarak durdu. Bu şeyler. Ama sonra başını salladı ve ilerlemeye devam etmek için kendini zorladı. O evli bir kadındı ve kocası, karısının başka bir adamla bu tür şeylere düşkün olmasını pek hoş karşılamazdı. En azından Conran onun karısı olsaydı başka biriyle yatmasını hoş karşılamazdı. Kocasını hangi cehennemdeydi?

Krala hizmetini yerine getirmeye gittiğini sanıyordu. Ya da belki bir yerlerde bir sevgiliyle birlikte yola çıktık. Belki Evina'nın onunla bu kadar özgür olmasının bir nedeni vardı. Belki evliliği berbattı ve kocası onu ihmal etmişti.

Conran hafifçe başını salladı. Önemli değildi. O evliydi. Buradayken ondan uzak dursa daha iyi olurdu. Dışarıda onun ihtiyaçlarını karşılamaya istekli bu kadar çok bekar ve müsait kadın varken, evli bir kadınla buluşmasına vicdanı dayanamıyordu. Kendi kendine bundan sonra Leydi Evina MacPherson'la mesafesini koruyacağını söyledi. . . ve bunun başarabileceği bir şey olduğunu umuyordum.

Bölüm 4

“Kızım la aranızda neler oluyor?”

Macleane bunu sorduğunda Conran yatağın yanına çektiği sandıktan daha fazla bandaj almak için uzanıyordu. Bu soru onu yeterince şaşırttı ve ambalajları yere düşürdü. Küfür ederek onları almak için eğildi ve önceden temiz olan beze yapışan kir ve saz parçalarına baktı. Conran kirli malzemeyi tiksintiyle bir kenara attı ve temiz bir tane aldı.

"Kuyu?" Fearghas Maclean sinirli bir ses tonuyla sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Conran dikkatle sordu. Onunla Evina arasında hiçbir şey olmuyordu. En azından onun evli olduğunu öğrendiğinden bu yana geçen dört gün içinde aralarında hiçbir şey geçmemişti. O zamandan beri ondan vebalı gibi kaçıyordu. Neyse ki o da aynısını yapıyor gibi görünüyordu; varlığıyla sunduğu baştan çıkarıcılıktan uzak durmasını kolaylaştırıyordu.

Macleane, "İkinizi asla bir arada görmüyorum," diye homurdandı, sesi sinirlenmiş gibi geliyordu. "Siz yemek yerken o benimle oturuyor ve döndüğünüz anda gidiyor. Sanki birbirinizden kaçıyormuşsunuz gibi. Seni kaçırıp buraya sürüklediği için hâlâ ona kızgın mısın?"

Conran adamın yüzüne bakmak için arkasına yaslandı ama Fearghas yatakta yüzüstü yattığı ve başı aşağıda olduğu için onun ifadesini göremiyordu. Conran gözlerini kıstı ve "Bunu biliyor musun?" diye sordu.

"Seni buraya ilk getirdiklerinde uyanıktım," diye itiraf etti. "Her şeyi duydum. Eh," diye ekledi, sesi alaycıydı, "en azından çoğu öyle. O zamanlar biraz kafam karışmıştı. Ateş beni delirtiyordu. Ama buraya isteyerek gelmediğini anlayacak kadar çok şey yaşadım."

Conran bir an sessiz kaldı ve yarayı sarmaya odaklandı ama sonunda şöyle dedi: "Buna kızgın değilim. Beni kaçırmayı planladığına inanmıyorum." Kesinlikle onu kaçırmayı planlamamıştı, diye düşündü. O Rory değildi. Ama onun Rory'yi kaçırmayı planladığını bile düşünmüyordu. "Beni nakavt etmem ve onların onayını almadan

buraya atılmamla sonuçlanan olaylar 'talihsiz bir gelişmeydi'."

Fearghas, "Hımm," diye mırıldandı ve sonra sordu, "Peki siz neden birbirinizden kaçıyorsunuz?" "Kocasını nerede?" Conran soruyu yanıtlamak yerine sordu.

"Onun nesi?" Maclean yatakta şaha kalktı, kollarıyla göğsünü yukarı kaldırdı ve omzunun üzerinden ona şaşkınlıkla bakmak için döndü.

"Kocasını," dedi Conran, gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Neden evli olmadığını sordum, o da öyle olduğunu söyledi." "Ah. Evet."

Conran, toprak sahibinin yüzünde beliren acıyı fark etti ama sonra Maclean, içini çekerek yeniden dümdüz yatmak için kendini geriye bıraktı. Ancak sorusunu

yanıtlayana kadar bir süre geçti.

"Kocası öldü."

Sözcükler açık sözlüydü ve Conran'a kaybın Fearghas Maclean'ı ne kadar etkilediğini anlatan boş bir sesle söylenmişti. Conran adamın kafasının arkasına baktı, düşünceleri büyük bir kafa karışıklığı içindeydi. Bir tarafı "Evet!" diye bağırmak istiyordu. Evina'nın dul olduğu ve bu yatakta öpüştüklerinde zavallı bir kocanın arkasından iş çevirmediği haberi. Diğer kısım ise Evina'nın kocasının açıkça kayınpederi tarafından çok sevildiğine dikkat çekiyordu ve bunun muhtemelen Evina tarafından da kastedildiğinden şüpheleniyordu. Hala yas mı tutuyordu? Kocasını ne kadar zaman önce ölmüştü?

Fearghas, sanki soruyu yüksek sesle sormuş gibi üzgün bir şekilde, "Birkaç yıl önce boğuldu," diye ekledi. "Uzun zaman önce onun evli olduğunu unutuyorum. Ve diğer günler o gün olanlardan başka pek bir şey düşünemiyorum. 'Korkunç bir trajedi'yd."

Conran adamın yarasını sarmaya geri döndü ama aklı Evina'yla doluydu. O evli değildi. Duldu. Sevgili Tanrım, bu her şeyi değiştirdi. Dul olmak bekar olmaktan çok daha iyiydi. Bu onun masum olmadığı anlamına geliyordu. Yatak odasında deneyimli bir kadındı ve eğer isterse ilişkilere girmekte özgürdü. Bu ilişkiyi çok fazla göstermedikleri sürece kimse bir ilişki yaşamayı iki kez düşünmezdi. Ondan kaçmayı bırakıp onun yerine ona kur yapmaya başlayabilirdi.

Derin bir iç çekiş dikkatini tekrar hastasına çekti ve Conran onu kısaca inceledi. Belli ki Maclean, Evina'nın kocasının ölümünü düşünerek alçaltılmıştı. Bu da onun dul kalmasına bu kadar minnettar olduğu için kendisini biraz pislik gibi hissetmesine neden oldu. Dikkatini dağıtmak ümidiyle, "Yarandan nasıl kurtulduğunu bana anlatacak mısın?" diye sordu.

"Ne yarası?" Maclean şaşkınlıkla omzunun üzerinden baktı.

"Şu anda ilgilendiğim kişi, lordum. Sol kık yanağına," dedi kuru bir sesle, bandajın son parçasını adamın kalçasındaki büyük deliğe sıkıştırırken.

Maclean homurdanarak başını çevirdi. "Yara yoktu." Kıkımdaki tek şey, yıllardır istediği gibi gelip giden bir çıbandı."

"Yıllarca?" Conran inanamayarak sordu. "Neden bununla hiç ilgilenmedin?"

"Eh, kıkımda olduğunu bile göremiyordum, değil mi? Onunla nasıl ilgilenebilirim?" "Tildy'nin onu mızraklamasını sağlayabilirdin ya da..."

"Ah, kahretsin, hayır!" Fearghas Maclean kükreyerek onun sözünü kesti. "Bu kız on yılı aşkın süredir kıkıma bakmaya çalışıyor. Benden önce sevgili karım ödemişti. Ona benim titreyen yerlerimi görmesi ve okşaması için bir bahane veriyorsam ne olur," dedi hakaretle ve sonra ekledi, "Ayrıca, 'hassas olduğunda' biraz rahatsız ediciydi, ama onun dışında sorun değildi."

Conran tiksintiyle kendi kendine, "Sorun değil," diye mırıldandı ve sonra tersledi, "Neredeyse seni öldürüyordu, lordum."

"Ne?" Maclean şaşkınlıkla etrafına baktı ve sonra başını salladı. "Vazgeçmek."

Ateş beni neredeyse öldürüyordu, hayır, çıban değil."

Conran sabırsızlıkla, "Ateşin nedeni çıbandı," diye homurdandı. "Sol popo yanağınız o kadar enfeksiyon ve çürükle doluydu ki buraya geldiğimde yarısını kesmek zorunda kaldım. Ateşin nedeni bu enfeksiyondur. Seni öldürmediği için şanslısın."

"Şaka yapıyorsun!" dedi dehşet içinde etrafa bakmak için ayağa kalkarak. "Bütün bunlar bir çıban yüzünden mi oldu?"

"Evet," dedi Conran kısaca.

"Eh, kahretsin," diye mırıldandı Fearghas Maclean ve tekrar yatağa çöktü. İçini çekerek, "O halde bunu kesmen iyi oldu" dedi.

Conran bıkkınlıkla başını sallayarak işine devam etti ama sonra şöyle dedi:

"Buchanan'a nerede olduğumu ve iyi olduğumu bildirmeleri için bir mesaj göndermem gerektiğini düşünüyorum. Benim için endişelenecekler." "Evet."

Maclean'ın sesinde kaşlarını çatıldığı duyuldu. "Eh, ailenizin endişelenmesine izin veremeyiz. Bir mesaj yazarsan adamlardan birinin mesajı hemen Buchanan'a taşımalarını sağlayacağım.

Conran biraz rahatladı. Kendisine bir mahkum muamelesi yapılmamıştı ama geliş şekli, Buchanan'a mesaj göndermesine izin verip vermeyeceklerini merak etmesine neden olmuştu. Gerçekten bunu yapabileceklerini düşünmemişti ama her zaman bir şans vardı. Ancak Maclean onun için bir haberci göndermeye istekliydi, yani

her şey yolundaydı.

Conran, aslında bunu bundan daha erken yapmayı düşünmesi gerektiğini kabul etti. Kardeşleri onun için çok endişeleniyor olmalı, diye düşündü kaşlarını çatarak ve Maclean'a kendisinin aslında Conran Buchanan, yani altıncı oğlu ve şifacı Rory değil de dördüncü oğlu olduğunu itiraf etmesinin zamanı gelip gelmediğini merak etti. .

Konuyu nasıl açacağını düşünerek yarayı bitirdi ve ayağa kalkıp komodinin üzerindeki heybesine doğru ilerledi. Conran adama başka bir tonik yapmayı planlamıştı. Rory'nin talimatıyla birkaç kez yapmıştı bunu. Ağabeyi bunun bir hastanın kanını oluşturmak ve uyumasına yardımcı olmak olduğunu söyledi; her ikisi de yalnızca Maclean'ın iyileşmesine yardımcı olabilir diye kendi kendine güvence verdi. Kızını baştan çıkarmakta özgür olabilmek için adamın öğleden sonrayı uyuyarak geçirmesini planlamamıştı. Tamamen. Ancak Conran masaya gelip heybeyi aldığında çantanın boş olduğunu gördü.

"Ne oluyor," diye mırıldandı, çantayı açıp esneyen derinliklerine bakarken.

Fearghas arkasından, "Ah, evet, sana söylemeyi unuttum," dedi. "Bu sabah sen orucunu açarken Tildy, yatak çarşafılarını değiştirmeleri için hizmetçiler gönderdi ve içlerinden biri çantanı devirdi. Bütün yabancı otlarınız birbirine karışmış ve sazlıkların arasında kalmış, o da onları süpürüp ateşe atmış, böylece köpekler

onları hasta edebilecek hiçbir şey yememiş.”

"Hangi köpekler?" Conran şaşkınlıkla sordu. Geldiğinden beri bir tane bile görmemişti. Maclean, sanki bunun çok açık olması gerekiyormuş gibi, "Köpeklerim," dedi.

Conran bilgisizliğini "Buraya geldiğimden beri hiç köpek görmedim" diye açıkladı.

"Hastalandığımdan beri avluda tutuldular. Ama genelde burada uyuyorlar." Hafifçe kaşlarını çatarak ekledi, "Muhtemelen ben yokken Evina'yı takip ediyorlar. Peki, o gelmediğinde buraya gelmez," diye ekledi.

Conran başını salladı ve boş çantayı masanın üzerine bıraktı, sonra Rory'nin tüm yabancı otlarını kaybettiğinde ne yapması gerektiğini düşünürken başparmağı ve işaret parmağı arasında burun köprüsünü ovuşturmaya başladı. Açıkçası, onları hızlı bir şekilde değiştirmesi gerekiyordu. Maclean iyileşme sürecindeydi ve onlarsız da hayatta kalacaktı ama Rory'nin onlara ihtiyacı vardı. Kardeşi muhtemelen söz verdiği gibi onları Buchanan'a teslim etmeden ortadan kaybolmasından dolayı çok üzülüyordu. Bu, her şeyin yolunda olmadığı ve isteyerek ayrılmadığının ilk işareti olurdu.

Maclean şimdi, "Hayır, endişelenecek bir şey yok," dedi. "Sorunu çözmek için düzenleme yaptım." Conran elini yüzünden çekti ve soru sorarcasına adama döndü. "Nasıl?"

Fearghas ağzını açtı, sonra durakladı ve kapıda bir tık sesi duyulunca gülümsedi. "Bahse girerim artık cevap vardır."

Merakla kapı açılan Conran kapıya doğru döndü, Evina elinde bir tepsiyle ve arkasında Gavin'le içeri girdiğinde kaşları kalktı.

Gavin kapıyı açıp ona tutarken Evina, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Odaya doğru birkaç adım attı ve Conran'ın hâlâ babasının yanında olduğunu fark ettiğinde yavaşladı. Genellikle şu ana kadar dışarıda ve aşağıda masada olurdu ve babasıyla öğle yemeği yemesi için ona yol açardı. Bu odadaki karşılaşmalarından beri son dört günde yaptığı şey buydu. Onun uygulamaya devam edeceğini varsaymıştı ve tepsiyi büyük salona doğru taşıırken onun henüz masada olmadığını fark ettiğinde, onun sadece gardırobunda falan olduğunu varsaymıştı. Yanılmıştı. Evina çenesini kaldırarak ilerlemeye devam etti ve dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi. Sesini hafif tutarak şöyle dedi: "Aşağıda öğle yemeği servisi yapıyorlar, ben de babama öğle yemeği hazırladım." Bakışlarını yalnızca babasına odaklayarak ekledi: "Lord Buchanan mola vermek ve yemeğinin tadını çıkarmak için aşağıya inerken biz birlikte yemek yiyebiliriz. Her zaman olduğu gibi."

Son sözler ağzından dökülürken Evina irkildi. Sanki onun hala orada olduğu ve bundan hoşlanmadığı gerçeği hakkında yorum yapıyormuş gibi, ona bile biraz alaycı, neredeyse suçlayıcı geliyordu bunlar.

"Bu çok hoş canım, ama bugün rutinde bir değişiklik olacak," diye duyurdu Laird

Maclean, sesi şüphe uyandıracak kadar neşeliydi, diye düşündü ve onun ifadesini görebilmeyi diledi. Poposuna baskı yapmamak için sürekli yüz üstü yatmasının en sinir bozucu tarafı da buydu. Konuşurken onun ifadesini asla göremiyordu ve son birkaç gündür çok konuşmuşlardı. Çoğunlukla Buchanan hakkında. Babası sürekli ona adam hakkında sorular soruyor ya da onun hakkında bir şeyler anlatıyordu.

Adamın bir şeyler çevirdiğinden şüphelenmeye başlamıştı. Hala öyleydi.

“Rutinimizde nasıl bir değişiklik yaşıyoruz?” Evina elinde tepsiyle yatağın yanında durarak ihtiyatla sordu. Babası, "Şifacımızın daha fazla ota ihtiyacı var" diye duyurdu. "Onları nereden alacağını ona göstermelisin." "Ne?" diye sordu.

“Ama bir heybe dolusu yabancı ot vardı. O...”

"Sanırım bu sabah kızlardan biri yatak çarşafılarımı değiştirenken onu devirdiğinde kayboldular," dedi babası, dönüp ona bakabilmek için kendini doğrultarak.

"Maalesef telaşa karıştılar ve imha edilmek zorunda kaldılar." "Ancak . . ." Evina ona boş bir ifadeyle baktı. “Çarşafı değiştirirken buradaydım.

Hatırlamıyorum...”

“Sen odadan çıktıktan sonra fark ettim,” dedi rahatlıkla. “Benimle birlikte boş ve temiz sürgüyle döndüğünde hizmetçiye onu temizlemesini söyledim. O zamana kadar gitmiştin,” diye ekledi omuz silkerek, başını tekrar

öne eğdi. "Ne olursa olsun, ilaçları olmadan iyileşemez, bu yüzden onu dışarı çıkarıp daha fazlasını bulmasına yardım etmeniz gerekecek."

Evina kaşlarını çattı ve ayağa kalktı. Buchanan'a bakmaktan kaçınarak sonunda şöyle dedi: "İyi. Eminim Gavin onu dışarı çıkarabilir..."

“Saçma,” diye sözünü kesti babası hemen. “Delikanlı yabancı otlarla ve onları nerede bulacağıyla ilgili ilk şeyi bilmiyor. Ayrıca onun için başka bir işim daha var.”

"Ancak . . ." Bir bahane bulmak için çaresizce etrafa bakındı ve sonra tepsiyi havaya kaldırdı. "Peki ya öğle yemeği? Seninle yemek yiyecektim ve sen yalnız bırakılmamalısın..."

“Tildy benimle oturabilir,” diye tekrar sözünü kesti.

"Tildy?" dedi Evina hayretle. Babası genellikle kadınla birkaç dakikadan fazla yalnız kalmak zorunda kalabileceği her türlü durumdan kaçınırdı. Hizmetçi yıllardır onun peşinden koşuyordu ve babası onun sevgisi bulaşıcıymış gibi davranıyor, cüzamlı biriymiş gibi ondan kaçınıyordu ama bu onun onunla arkadaşlığını isteyerek ikinci kez ayarlayıştıydı.

“Evet. Tildy," dedi Maclean kararlı bir şekilde. "Bu şekilde endişelenmeden gidebilirsin." Görünüşe göre durumun o zaman kararlaştırıldığını düşünerek başını kaldırdı ve kuzenine bakmak için döndü. Gavin, aşağı in ve Cook'tan kuzenin ve Buchanan için bir öğle yemeği hazırlamasını iste. İlaç ararken onu da yanlarında götürüp yiyebilirler.”

"Evet amca." Gavin hemen odadan çıktı ve giderken Evina'ya özür dileyen bir bakış attı. Olayların bu gidişatından memnun olmadığını biliyor gibiydi. Babası şimdi, "Rory evlat, neden gidip Donnan'dan senin ve Evina'nın atlarının eyerlenmesi için ahır sahibiyle konuşmasını istemiyorsun?" diye önerdi. "Kızım ile biraz konuşacağım."

"Elbette." Buchanan boş heybesini aldı ve odadan çıkmak için döndü.

Evina onun ardından kaşlarını çatı. Adam gülümsüyordu. Onun gülümsediğini görmemişti. . . Aslında beş gün önce onunla açıklıkta karşılaştığından beri onu bir kez bile gülümserken gördüğünü sanmıyordu. En azından son dört gündür onu gördüğünde ifadesi sert ve kapalıydı. . . Bu odadaki o öpücükten ve o kadar ahmakça davrandığından beri, diye düşündü iç geçirerek.

"Evina."

Düşüncelerini bir kenara bırakıp kararsız bir şekilde babasına baktı. "Gelmek. Tepsiyi komodinin üzerine koy," diye talimat verdi ciddiyetle.

Ağzını sıkan Evina onun emrettiği gibi yaptı. Tepsiyi yavaşça masanın üzerine koydu, üzerindeki birkaç parçayı tepsinin kendisi ile birlikte tepsinin üzerine oturuncaya kadar dikkatlice itti.

Görevi bitirdiğinde, "Şimdi bir dakika oturun" dedi.

Yine onun istediğini yaptı ama Evina ona ihtiyatla baktı. Kesinlikle bir şeylerin peşindeydi. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bu öğleden sonra en iyi tavrını sergilemeni istiyorum," dedi sessizce.

Evina kasıldı. "Ne demek istiyorsun? Her zaman en iyi davranışımı sergiliyorum, diye mırıldandı, adamın öpücükten haberi olup olmadığını merak ederek.

"Elbisenin altına braie mi giyiyorsun?" Bu soru onu şaşırttı. "Evet. Neden?"

"Çünkü hanımlar braie giymez, ata binmez veya kılıç taşımaz," dedi sertçe.

"Onları çıkarmak." "Ne?" hayretle sordu.

"Beni duydun. Onları çıkarmak. Hemen şimdi," dedi babası kesin bir dille ve kız ona baktığında adam kendini hafifçe kaldırdı ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Gözlerimi kapatıyorum ve sayıyorum. Ben on yaşına geldiğimde braie'ler yatağında olsa iyi olur ve onları tekrar açarım. Maclean daha sonra gözlerini kapattı ve saymaya başladı.

Evina, o üç yaşına gelene kadar ona boş boş baktı ama sonra ayağa fırladı ve eteklerini hızla yukarı çekerek brailerine ulaştı ve onları aşağı çekip çıkardı.

"İşte," diye çıkıştı, o sekize ulaştığında eteklerini indirdi ve anneleri yatağın üzerine fırlattı.

Babası gözlerini açtı ve etrafına bakıp yatağın ucundaki braie'leri görebilmek için kıpırdadığında gülümsedi. "İyi. Şimdi kılıç."

"Kılıç?" Evina sordu ve başını sallamaya başladı. "Ben..."

"Kadınlar kılıçlarını üzerlerinde taşımazlar," dedi sert bir sesle. "Onu çıkarın ve braies'in üzerine koyun. Döndüğünüzde onu geri alabilirsiniz."

"O zaman bana çok faydası olacak," diye çıkıştı hemen. "Eğer beni onunla birlikte

avlunun dışına çıkaracaksan, işte o zaman büyük ihtimalle kılıca ihtiyacım olacak. Haydutların saldırısına uğrayabiliriz ya da..."

"Eminim Rory seni ortaya çıkabilecek her şeye karşı koruyabilir," dedi umursamaz bir tavırla. "Rory bir şifacı, hayır bir savaşçı" dedi küçümseyerek. "Ve sen bir hanımefendisin, hayır genç bir delikanlı," diye tersledi ve sonra yavaşça ve kararlı bir şekilde şöyle dedi: "Hanımlar kılıç taşımaz. Tatlı ve naziktirler. Gülümsüyorlar, hoş bir şekilde yalvarıyorlar ve bir erkeğe iltifat ediyorlar. Kılıçlarının kabzasıyla kafasına vurup çıplak kıçını kaleme geri sürüklemiyorlar! "

"Sana söyledi," diye fısıldadı Evina dehşetle.

"Kılıç," diye homurdandı, yataktaki braie'leri işaret ederek. Evina dudağını ısırarak kılıcını çıkardı ve dikkatlice yatağın üzerine koydu. Babası şimdi, "Bana söylemedi," dedi. "Siz geri döndüğünüzde uyanıktım ve her şeyi duydum ve odamda tartışıyordunuz."

"Ah," diye nefes aldı ve sonra ağız dolusu havayı içine çekerek savunmacı bir tavırla şöyle dedi: "O zamanlar çok hastaydınız. Ölümcül derecede öyle. Seni kurtarmak için onu buraya getirmeye çalışıyordum."

"Ne için?" Maclean kuru bir sesle sordu. "Yani kardeşleri içlerinden birini kaçırdığımız için hepimizi öldürmeye geldiğinde sağlıklı mı olacağım?"

Evina'nın gözleri inanamayarak büyüdü. Kardeşlerini çağırtmayacağına eminim. Size yardım etmekten son derece memnun görünüyor. Geri dönerken korktuğum gibi bunu yapmasını sağlamak için kılıcımı boğazına dayamak zorunda kalmadım. O..."

"Elbette memnun davranıyor," diye çıkıştı babası. "Garip bir şatoda yalnızdır, etrafı yabancılarla çevrilidir ve yabancıların hepsi silahlıdır ama kendisi yoktur". Benimle ilgilenmeyi reddetmesini mi bekliyordunuz, yoksa kardeşlerine tedavisiyle ilgili şikayette bulunacağını mı söylemişsiniz? Bunu ancak bir aptal yapar. Onu öldürüp buraya gömebilirsin, böylece kimse ona ne olduğunu bilemez."

"Ben asla yapmam!" Evina hayretle nefesini tuttu.

"Bunu biliyorum," dedi babası bitkin bir tavırla. "Ama hayır yapmıyor". Buchanan seni tanımıyor, kızım. Hiçbirimizi tanımıyor. Burada tutulurken ne düşündüğünü sanıyorsun?"

"BEN . . ." Evina çaresizce başını salladı. Onun nasıl hissettiğini pek düşünmemişti. Onu, üzerinde gardiyanlar falan varken esir tutmuyorlardı. Onun bir mahkum değil, misafir olduğunu anladığını varsaymıştı. Babasına yardım etmeyi reddetseydi mahkum olmayacağından değil. Gerçek şu ki, eğer babası ilk başta reddetseydi, ona kılıç zoruyla yardım etmesini sağlayacaktı. Ama bunu yapmamıştı; Ne kadar hasta olduğunu gördüğü anda adam üzerinde çalışmaya başlamıştı.

Babası ciddi bir tavırla, "Buchananlar çok güçlü bir aile haline geliyor kızım," dedi. "Oğlanlar kendi ordularıyla evleniyor, onların toprak sahibi oluyorlar. Eğer birine karşı çıkarsanız, kendinizi onların hepsiyle ve onların askerleriyle uğraşırken bulacaksınız. Bu, Buchanan'ların, Drummond'ların, Carmichael'ların ve MacDonnell'ların birleşimi olurdu. Ve arkadaşları Sinclair'ler de giriştikleri her savaşa şüphesiz katılacaklardı. Bütün bu ordular aynı anda Maclean'ı ezecekti. . . ve Rory'den ailesine bir mesaj göndermesi istendi," dedi babası ona mutsuz bir şekilde itiraf etmeden önce, "Ne söyleyeceğinden korkuyorum, ama onun bir mesaj göndermesine izin vermeyi pek reddedemem, aksi takdirde mahkum olurdu."

Evina'nın gözleri, babasının ağzından çıkan her kelimeyle daha da genişlemişti, ta ki artık ona dehşetle bakana kadar. Kardeşlerin ordularla birlikte kendi kalelerine evlenmiş oldukları ya da girdikleri herhangi bir savaşta şüphesiz güçlerini Buchanan ordusuyla birleştirecekleri gerçeğini gerçekten düşünmemişti.

"Kılıcı nerede?" şimdi babası sordu.

"Ne?" Kafası karışmış bir şekilde ona göz kırptı, aklında hâlâ yarım düzine bayrağın altında Maclean'a doğru yürüyen devasa bir ordu vardı.

"Sanırım Buchanan'ı bulduğunda yanında bir kılıç vardı?" dedi babası sertçe.

"Ah, evet. Bence de." Evina bu son kısmı ekledi çünkü pek emin değildi. "Eğer öyleyse, muhtemelen Donnan'dadır."

Onayladı. "O halde Donnan onu getirsin ve siz de avludan ayrılmadan önce onu Buchanan'a götürün."

Evina başını salladı ama sonra huzursuzca kıpırdandı ve sordu: "Ya atını ve kılıcını geri alır almaz evine doğru yola çıkarsa?"

"Hayır" dedi babası kesin bir tavırla ve bu onun kafasını oldukça karıştırdı.

Adamın kendisini bir mahkum olarak gördüğünü ve misilleme olarak Buchananları (her aile adı altında tüm Buchananları) onlara karşı çağıracağını öne sürüyordu. O halde adam neden bunu yapmak için ilk fırsatta kaçmasın ki?

"Ama eğer burada bir mahkum olduğunu düşünüyorsa..." bu konuyu tartışmaya başladı.

"Onu bir mahkum olmadığına ikna edeceksiniz," diye sert bir şekilde sözünü kesti babası. "Ona kılıcı verirken sakınleştirici bir şeyler söyle. Ona bundan önce bunu ona vermeyi unuttuğunu söyle."

Evina bu öneriye alaycı bir şekilde gülümsedi. Sonuçta gerçek buydu.

"Sonra da bana bu kadar iyi baktığı için ona çok teşekkür ederim. Ona bunu çok takdir ettiğini söyle. Ayrıca gerçek, diye düşündü."

"Ve ona bir iki iltifat etmeye çalış. Ve gülümse," diye ekledi, huysuz bir kaşlarını çatarak ona baktı. "Ve saçlarını açık bırak kızım. Haydi, her zaman içine koyduğun şu çörek şeyin üzerinden çıkar onu."

"Neden onu indirmem gerekiyor?" Evina saçını çözmek için uzandığında şaşkınlıkla sordu. "Çünkü aşağıdayken çok daha güzelsin. Daha kadınsı."

Evina, iğnelerin yarısını çıkarmış halde durup ona baktı. "Bunun ne önemi var?"
"Balla sirkeden daha çok sinek yakalarsın kızım. Delikanlının senden hoşlanmasını istiyoruz."

"Ne? Neden?" İnanamayarak sordu.

"Yani Buchanan'ları, Carmichael'ları ve Drummond'ları çağırıyor ve..."

"Evet, evet," diye sabırsızca sözünü kesti ve iğneleri çıkarmaya geri döndü. Evina, eğer Rory buraya getirilmekten şikayet edecek ve ailesinden intikam almasını talep edecekse, saçını yukarı yerine aşağıya doğru salmasının bir fark yaratmayacağından emindi. Ama şu anda babasını üzmenin de iyi bir şey olduğunu düşünmüyordu. Ölümcül hastalığının etkisi hâlâ iyileşme aşamasındaydı ve kız aslında onun yetenekleri hakkında endişelenmeye başlamıştı. Rory ateşi düşürmezlerse beyninin kaynayacağını söylemişti. . . Yoksa pudinge dönüştükleri hakkında bir şey mi söyledi? Emin değildi; o ilk gece aşağıya geldikten sonra bunu Gavin'den ikinci elden duymuştu ve o sırada bitkin düşmüştü. Belki ikisini de söylemişti ama durum ne olursa olsun, yüksek ateşin ona zarar verdiğini düşünmeye başlamıştı.

Evina'nın babası Maclean'da olup bitenlerle hiç uğraşmadı. Avlanmaya, balık tutmaya ya da arkadaşlarını ziyarete giderken genellikle bu işi ona bıraktı. Ama artık kendini işin içine katıyordu. Bir süredir umduğu bir şeydi bu. Ne yazık ki hiçbir anlam ifade edemiyordu. Rory'nin kendisini bir mahkum gibi hissettiğini ve intikam arayabileceğini ancak atını ve kılıcını aldıktan sonra gitmesi konusunda endişelenmediğini söyledi. Ve eğer adama biraz daha dostça davranırsa Rory'nin onlardan intikam alma fikrinden vazgeçeceğini düşünüyor gibiydi. Ancak babası onun başkalarına dalkavukluk yapma konusunda iyi olmadığını biliyordu. Ona sadece ona iyi davranmasını söylemek, bir sonraki karşılaşmalarında istemeden de olsa ona hakaret edeceğini garanti ediyordu.

Gerçekten babası için giderek daha fazla endişeleniyordu. "Çok daha iyi."

Evina saçını gevşetmeyi bitirip hızla parmaklarıyla yüzünden uzaklaştırırken bu iltifat karşısında yüzünü buruşturdu.

"Annenle tanıştığım zamanki kadar tatlısın."

Evina onun sesindeki üzüntü karşısında kaşlarını çatı ve ardından bir vuruş sesi duyulunca kapıya doğru baktı. Daha önce olduğu gibi, kişi bir karşılama beklemedi, kapıyı açtı ve ikisi de Gavin'in bir elinde çuval, diğer elinde toplanmış bir kürkle içeri girmesini izledi.

Delikanlı yatağa doğru ilerlerken, "Aşçı güzel bir yemek hazırladı, ben de yemeklerini yemeleri için aşağıdaki ateşin yanından bir kürk aldım," dedi.

"İyi düşündün evlat. Bunları Evina'ya ver ki gidebilsin. Muhtemelen atlar şu anda eyerlendi ve Buchanan'lar bekliyor."

Evina çuvalı ve toplanmış kürkü aldı, sonra kaşlarını çatarak babasına baktı.

"Devam et," dedi cesaret verici bir şekilde ve kadın odadan çıkmak için

döndüğünde ekledi, "Ve söylediklerimi unutma, onu kendine benzet."
Evina kapıyı kapatırken, "Onun benim gibi olmasını sağla," diye mırıldandı.
"Kimin sizi sevmesini sağlayın leydim?"

Evina soruya sert bir bakış attı ve Tildy'nin koridora doğru yaklaştığını görünce yüzünü buruşturdu. Merdivenlere doğru giderken, "Buchanan," dedi yorgun bir şekilde. "Babam beni Rory'yle birlikte ilaç aramaya gönderiyor ve ona karşı nazık olmamı ve onu benim gibi sevmemi istiyor, böylece onu buraya getirdiğimiz için kardeşlerinin ordularını bizi cezalandırmaya çağırmasın."

"Ah, eminim bunu yapmazdı," dedi Tildy hemen, onun yanına giderek. "Onu senin gibi yapmak için bu zor olmasa gerek. Sanırım senden zaten yeterince hoşlanıyor."

"Buchanan mı?" şaşkınlıkla sordu ve Tildy başını salladığında Evina da başını salladı. "Benim yanımda her zaman soğuk ve sert."

"Eh, bu senin için duygularını falan saklayan bir adam. Ama senin geriye bakmadığını düşündüğünde hep sana bakıyor," diye hafifçe bilgilendirdi onu. "Ve bu kesinlikle hoşlandığımızın bir işareti."

"Gerçekten mi?" Merdivenlerin sonuna ulaşmış büyük salonun kapılarına doğru yöneldikleri sırada Evina ilgiyle sordu.

"Evet, ama onun da bakmadığını düşündüğünüzde siz de aynısını yapın," diye açıkladı Tildy.

Evina utançtan kızardı ama yorum yapmadı. Ne söyleyebilirdi? Buchanan başka bir yere bakarken o da ona baktı. Elinde değildi. Çok yakışıklıydı ve sürekli onun öpüşmesini, ona dokunmasını hatırlıyordu. . . o zaman ona bakardı. Muhtemelen onu tekrar öpmesini dilediği gibi aptal, özlem dolu bir bakışla. Bunu açıklamasının hiçbir yolu yoktu. Bırakın hoşlanmayı, tanımadığı bir adama nasıl şehvet duyabildiğini anlamak Evina'nın elinde değildi.

"Eğer Buchanan'larla yabani ot avlamaya çıkacaksan yanında kim oturuyor?"

"Öylesin," dedi Evina alaycı bir tavırla.

"Gerçekten mi?" Tildy neredeyse ciyakladı ve Evina keyifle gülümsedi. Kadının onun varlığını tekrar talep ettiği fikrinden memnun olduğu belliydi. Gerçi Evina, babasının aslında kadının onunla oturmasını istemediğinden şüpheleniyordu. Tildy gittikten sonra onun onu çağıracağını düşünmemişti. Ama artık buna gerek yoktu. Bunu onun için yapmıştı.

"Evet, öyle söyledi," diye güvence verdi Evina ona. "İkimiz için bir yemek aldım ve o da hayır dedi, ben

Buchanan'la ilaç aramaya gideceğim için bunu seninle yiyebilirdim."

"Ah, Tanrım," dedi nefes nefese, yanakları kızarak. "O halde oraya gitsem iyi olacak." "Evet," diye kabul etti Evina kolaylıkla.

Tildy heyecanla, "Ot ararken sana iyi eğlenceler," dedi ve hızla uzaklaşmak için döndü.

Evina, Tildy onunla yemek yemeye hazır olarak ortaya çıktığında babasının şaşkınlığını düşününce eğlenerek gülümsedi. Ancak kale kapılarına ulaştığında gülümsemesi soldu ve oradan dolu ellerine baktı. Kapı açıldığında ve Donnan içeri girdiğinde tam bir elini serbest bırakmak için kürkü ve çuvalı kaydırıyordu. "Ah, leydim." Onu ezmekten kaçınmak için tam zamanında durdu ve sonra kadının elindeki eşyalara baktı ve onları almak için uzandı. "Şunları size getireyim, leydim."

Teşekkür ederim Donnan, ama önce, dedi, geri çekilip ulaşamayacağı bir yere giderek. "Açıklıkta onunla karşılaştığımızda Buchanan'ın yanında bir kılıç var mıydı?"

Bu soru karşısında Donnan'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Evet. "Atına bağlıydı." Evina biraz rahatladı. "Şimdi nerede?"

"Babanın odasında" diye yanıtladı.

Evina bıkkınlıkla içini çekti. "Peki, eğer onu ona vermemi istiyorsa, o zaman neden babam senden istememi söylemek yerine onu bana vermedi?"

Donnan omuz silkerek, "Orada olduğunu bildiğini sanmıyorum," dedi.

"Buchanan'la geldiğimiz gece onu şömüne rafının üzerine koymuştum." İçeri adım atıp kapıyı kapattı ve "Hemen gidip onu getireceğim" dedi.

Teşekkür ederim, diye mırıldandı Evina, gelen ya da giden herkesin yolundan çekilmek için kenara çekilirken. Donnan onun yanından hızla geçip merdivenlere doğru koştu. Adam hızla ayağa kalktı. Ona sanki merdivenlerin tepesinden hemen hemen kayboluyormuş gibi geliyordu.

Yaklaşık kadının elindeki eşyalara göz atarken, "Ben taşıyacağım," diye teklif etti. "Aslında neden kürkü de bana vermiyorsun?"

Evina itiraz etmeden onu teslim etti. İlk seferinde kılıcı getirmesi için ona ihtiyaç duyduğu için reddetmişti ama taşıdığı yiyecek çuvalı oldukça ağırdı. Eğer ağırlığına göre karar verecek olsaydı, aşçının küçük bir orduya yetecek kadar yiyecek hazırladığını söylerdi. Kılıcı ve kürkü Donnan'a bırakan Evina döndü ve ona kapıyı açtı, o üzüntüyle içeri girdiğinde gülümseyerek "Teşekkür ederim" dedi.

"Ahırlara mı?" diye sordu, avluya doğru merdivenlerden inmeye başlarken. "Evet. Atları eyerledin mi?" diye sordu.

Donnan başını salladı. "Buchanan, babanızın bunu ikinizin daha fazla ilaç getirebilmesi için emrettiğini söyledi. Ahır ustasıyla konuştum ve babanla konuşmak için kaleye dönerken Buchanan'ı onunla birlikte bıraktım." "Gerçekten sipariş ettiğinden emin olmak için mi?" diye tahmin etti, kontrol etmesine şaşırmamıştı.

Muhtemelen ahır sahibine ve kapıdaki adamlara, kendisine izin verildiğini doğrulayana kadar Rory'nin gitmesine izin vermemeleri talimatını vermişti. Donnan, "Evet," diye itiraf etti ve ardından "Kale duvarlarının ötesine mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

Evina onun plan hakkında açıkça endişeleri olduğunu görebiliyordu. Kendine ait birkaç tane vardı ama "Evet" dedi. Babam, yabancı otlarını değiştirmek için Buchanan'ı dışarı çıkarmam konusunda ısrar ediyor."

"Hımm," diye mırıldandı Donnan.

"Bu ne demek?" Evina hemen sordu. Onun "hımm" demesini, başkalarının bilmeyebileceği bir şeyi bildiğini düşündüğünde çıkardığı ses olarak tanıdı.

Donnan sessizce, "Baban ateşi düştüğünden beri bana birçok soru soruyor," dedi. "Hakkında?" ihtiyatla sordu.

"Senin hakkında. . . ve Buchanan," diye yanıt verdi.

"Ne tür sorular?" diye sordu Evina, cevabı beklerken ayakları yavaşlayarak.

"Onunla aynı odada olmadığınızda ister birbirinizle konuşun, ister başka bir şey yapın," diye itiraf etti. Evina bunun üzerine kaşlarını çattı ama sordu: "Ne dedin?"

"Bildiğim kadarıyla onun odası dışında asla birbirinizle birlikte olmuyorsunuz. Biri her zaman yanında, diğeri uzakta. Onun yanında yer değiştirdiğiniz zamanlar dışında birlikte vakit geçirmiyorsunuz."

Evina başını salladı. Söylediği doğrudu. O ve Buchanan, birinin girip çıkması dışında, odanın dışında birlikte hiç vakit geçirmediler. En azından yatağa düştükleri ve adamın onu öptüğü ilk sabahtan beri bunu yapmamışlardı. Ama babasının neden böyle bir soru sorduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Buradayız."

Evina başını kaldırdı ve neredeyse Buchanan'a ve ahır sahibine ulaştıklarını gördü. İki adam, kırsağı ve atı eyerlenmiş halde ahırın dışında duruyordu.

"Bırakın şunu alayım leydim," dedi ahır sahibi, yiyecek çuvalını ondan almak için acele ederek.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Evina, Buchanan'ın ilerleyip Donnan'dan kılıcı değil kürkü almasını ilgiyle izleyerek. Onun bunu tanıyıp tanımadığını merak ederek kılıcı ilk önce babasının elinden aldı ve yardımından dolayı ona teşekkür etti. Donnan başını sallayıp uzaklaşırken, Buchanan'ın ilk iki eşyayı eyerine sabitlemesini

izlemek için döndü. İçlerinden en az birinin atına binmesini bekliyordu ama her şeyi yanında taşımak isteyip istememesine aldırmıyordu.

Elbette, atı ve kılıcını aldıktan sonra yola çıkmayı planlıyorsa, yiyeceğin kesinlikle işine yarayacaktı. Henüz kılıcını almamış olmasına rağmen, hatırladı ve ilk iki eşyayı emniyete almayı bitirdikten sonra kılıcını uzattı ve ona geri döndü.

"Bunu unuttun."

Buchanan kısa bir süre kılıca baktı ama söz konusu kadına yalnızca tek kaşını kaldırdı.

Rahatsız bir şekilde ayaklarını kaydırarak açıkladı: "Siz geldiğinizden beri babamın odasındaki şömine rafının üstündeydi."

"Orada gördüm" diye itiraf etti.

"Evet, buraya geldiğinde unuttun, o yüzden Donnan onu sana vermem için getirdi," dedi hafifçe. Buchanan bunun üzerine diğer kaşını da kaldırdı. "İhtiyacım olacak mı?"

Aklıma birkaç cevap geldi. Eğer eve dönmeyi planlıyorsan yapacaksın, ya da Bu planlarının ne olduğuna bağlı, ama o yalnızca "Kalenin güvenli ortamından ayrılırken asla çok dikkatli olamazsın" diyerek yetindi.

Ciddiyetle başını sallayarak kılıcı aldı ve belindeki kemerin içinden geçirdi. Sonra başını kaldırıp sordu, "O halde neden bugün sensizsiniz?"

"İyi soru. Bana sor baba, diye mırıldandı Evina bineğine doğru yürümek için sallanırken. Kısrağının yanına ulaşan Evina kulpunu yakaladı ve binmek için ayağını üzengiye doğru kaldırmaya başladı ve sonra donup kaldı. "Bir sorun mu var hanımefendi? Bir ayağa ihtiyacınız var mı? diye sordu ahır sahibi yüzünde şaşkınlıkla onun yanına giderek. Çocukluğundan beri ayağa kalkmaya ihtiyacı olmamıştı. Evina yardım istemekten nefret ediyordu, bu yüzden işleri kendi başına halletmeyi çabuk öğrenmişti.

"Hayır, yan eyer," dedi Evina sonunda içini çekerek ayağını üzengiden indirdi. Üzerinde braies olmadan ata binmesinin imkânı yoktu.

"Yan eyer mi?" seyis ustası şaşkınlıkla tekrarladı. "Elimizde olduğunu sanmıyorum." "Annem hayattayken yan eyerde mi sürdü?" kaşlarını çatarak sordu.

"Ah, evet!" Adam aydınlandı. "Gidip onu getireceğim."

Ahır şefi koşarak uzaklaşırken Buchanan, "Sanırım genelde ata biner gibi biniyorsunuz," yorumunu yaptı.

Evina dönüp ona baktı, onun çoktan atına binmiş olduğunu görmesine şaşırmamıştı. Kısrağının üstüne çıkmak için hareket ettiğinde bunu yapardı.

"Evet."

"O halde neden bugün yan eyer çekiyoruz?" merakla sordu. "Çünkü babam ısrar etti," diye itiraf etti.

"Neden?" şaşkınlıkla sordu.

Evina başını salladı ve sonra sordu: "Sizce yüksek ateşten dolayı kafasının hasar görmesi mümkün mü?" Gavin ateşi çok yükseltebileceğini söylediğini söyledi." Buchanan'ın kaşları soru karşısında kalktı ama kısaca düşündü ve sonra başını salladı. "Mümkün ama buna dair hiçbir işaret görmedim."

"Ama onu tanıyorsun ve hemen fark etmeyebilirsin de" diye belirtti. "Doğru," diye onayladı hafif bir gülümsemeyle.

"Buradayız. 'Biraz tozlu ama... Ah, kahretsin!'"

Evina, ahır ustasının tek eliyle tuttuğu üzengi kayışını tam zamanında yana çevirdi. Adam diğer eliyle bir süre eyeri tutmayı başardı ama sonra eyer yere kayd.

"Yıllardır kullanılmadı. Sanırım deri kötü durumda," diye mırıldandı seyis ustası, hasarlı eyeri almak için eğilirken.

“Önemli değil. Leydi Evina benimle gelebilir,” diye duyurdu Buchanan.
"Ah, hayır, ben..." Evina'nın itirazı, adamın kolunun aniden arkadan beline dolanması ve evinin önündeki eyere kalkmasıyla kesildi.

"Bekle," diye emretti Buchanan ve hemen bineğini çevirip Maclean'ın dışındaki köprüye doğru sürdü. . . hızda. Şu ana kadar bu yolculuk hiç de planlandığı gibi gitmiyordu, diye düşündü Evina avludan dışarı hücum ederken dehşet içinde.

Bölüm 5

“Bu yeterince iyi olmalı ve burası güzel bir noktaya benziyor. Neden şimdi durup yemek yemiyoruz?”

Evina toplamakta olduğu tazıdan yavaşça doğruldu. Buchanan'ın taşıdığı şişkin heybeden kenarında durdukları açıklığa bakarken belinin alt kısmını ovuşturdu. "Evet," dedi yorgun bir iç çekişle, yemek yemese bile dinlenmeye çoktan hazırды. Onu atına bindirip avludan dışarı atmasıyla başlayan heyecanlı başlangıçtan sonra yolculukları oldukça sakinleşmişti. Kaleden uzaklaştıkları anda atını yavaşlatmış ve nereye gitmesi gerektiğini sormuştu. Adam onun talimatlarını izlemiş ve çok geçmeden ikisi de attan inip şifa için ihtiyaç duyduğu yabani otları ve yabani otları toplamışlardı.

Topladıkları bitkilerden bazıları Maclean'daki bahçede bulunan bitkilerdi. Evina ona bunu anlatmış ve oradan hoşuna giden şeyleri almasını teklif etmişti ama o şöyle demişti: "Bahçeler burada yabani olarak yetişiyorken

neden yağmalıyorsunuz? Bahçedekilere daha sonra ihtiyaç duyulabilir," diye belirtmişti, "ve vahşi doğada olanlar kullanılmadan kuruyup gider."

Evina omuz silkmiş ve istediğini toplamıştı. Şimdi heybesi yine patlayacak kadar doluydu ve bitkin düşmüştü. Sanki tüm gün boyunca ormanlarda ve tarlalarda ot ve yabani ot toplamak için yürüyormuş gibi hissettiler, ancak muhtemelen sadece iki saatten biraz fazla süredir oradaydılar.

"Yorgun?" Buchanan heybesini atının sırtına asarken anlayışla sordu.

"Evet," dedi Evina, adam atının dizginlerini toplayıp ona doğru ilerlerken basitçe. Antrenman alanında erkeklerle saatlerce kılıç oynayabilirdi ama bitki toplamak vücudunun alışık olmadığı, dövüşmekten farklı kasları kullanan yıpratıcı bir işti. Henüz öğle yemeği yememiş olmanın da muhtemelen bir faydası olmadığını düşündü.

Etrafına bakmak için onun yanında durduktan sonra, "Açıklığın ortası yemeğimiz için uygun bir yer gibi görünüyor," diye önerdi.

Evina oturdukları sürece nerede oturduklarını umursamadan sessizce başını salladı.

"Burada." Adam aniden onu belinden yakalayıp atının üzerine fırlatırken, bu söz onun tek uyarısıydı ve aslında pek de uyarı değildi, diye düşündü Evina. Kaymamak için kulpunu tutarak ona iri gözlerle baktı ve o da sırttı. "İşiniz bitti. Sadece bineğime yaslanın, ben de sizi açıklığın ortasına kadar götüreyim." Evina kendini rahatlamaya zorladı ve o atı yönlendirirken eyere daha rahat yerleşti. Başlangıçta düşündüğünden çok daha uzun bir mesafe vardı ve istenilen noktaya vardıklarında onun nezaketine minnettar oldu.

"İşte buradayız," dedi neşeye ve birkaç dakika sonra onu attan indirerek. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı Evina, yiyecek çuvalını eyerden kurtarmak için dönerken kürkü yakalayıp hızla yere yuvarladı. Tam zamanında geri döndüğünde onun kılıcını belinden çıkarıp kürkün üzerine koyduğunu gördü. Daha sonra ikisi de yere oturdular ve Evina çantayı önüne bırakırken etrafına baktı. Oturdukları halde, başını kaldırmadıkça uzun otların ötesini göremediğini fark etti ve eski anıları canlandırırken hafifçe gülümsedi.

"Bu gülümsemeye ne sebep oldu?" Buchanan ilgiyle sordu. Evina omuz silkti ve dikkatini yiyecek çuvalını açmaya çevirdi. "Bu nokta bana kardeşim Daniel'i hatırlatıyor. Böyle yerlerde oynamayı severdi; yüksek çimlerin içinden geçip birbirimizden saklanabilir, sonra dışarı atlayıp birbirimizi korkutabilirdik. "Genellikle savaş oyunlarıydı" diye açıkladı.

"Kardeşin var mı?" Buchanan şaşkınlıkla sordu. "Baban ondan hiç bahsetmedi." "Hayır." Daniel ben sekiz yaşındayken öldü," dedi yumuşak bir sesle. "Babamın bunu gerçekten atlatabildiğini sanmıyorum."

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve sonra sordu, "Nasıl öldü?" Evina omuz silkti ve Cook'un paketlediği yiyecekleri çıkarmaya başladı: kavrulmuş domuz budu, ekmek, peynir, haşlanmış yumurta, soğuk haşlanmış patates, muhallebi, kiraz, bir tulum şarap ve iki kupa. Torbayı boşalınca kapatıp bir kenara koydu ve sonunda şöyle dedi: "Emin değilim. Ben küçüktüm. Hastalandı. Şifacılar getirildi. Annem diz çökmekten kanayana kadar dua etti ama."

"Tekrar omuz silkti. "Onu kaybettik."

"Demek kardeşin sen sekiz yaşındayken, annen de sen on yaşındayken öldü. " Tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Ve sen Gavin'i ikiden büyüttün."

"Evet." Evina kuzeninin düşüncesi karşısında hafifçe gülümsedi. O kadar sevimli bir küçük çocuktu ki. Hepsi pembe yanaklar ve çocuksu kahkahalar. Haftalarca süren karanlık sefalet ve yas sonrasında Maclean'a güneş ışığını ve mutluluğu geri getirmişti. Başka bir şey olmasa bile onu her zaman bunun için sevecekti. İçini çekerek Buchanan'ın domuz budundan et parçaları kesmek için sgian-dubh kullandığını izledi ve sordu, "Peki ya sen? Babam erkek kardeşlerin olduğundan bahsetmişti değil mi?"

"Evet. Şimdi altı tane," diye duyurdu ve bıçağının ucuyla ona bir parça et uzattı. "Şimdi?" Sgian-dubh'un üzerindeki et parçasını çekerken sessizce sordu.

"Eskiden sekiz kişiydik oğlanlar," diye açıkladı sessizce. "Fakat en büyük ağabeyimiz Aulay'ın küçük ikizi Ewan birkaç yıl önce öldü. Savaşta."

"Özür dilerim" diye mırıldandı Evina.

Buchanan başını salladı ama şöyle dedi: "Bizim de bir kız kardeşimiz var. Saidh. Etten bir ısırık almak için konuşmayı bıraktı ve ikisi de yemeğe konsantre olmak için bir süre sessiz kaldılar. Evina, ilk kez durmayı önerdiğinde yemekle pek ilgilenmemişti ama şimdi oturdukları ve yemeklerin hazır olduğu için kendini aç buldu. Cook'un onlar için hazırladığı her şeyi bir kenara koymak için büyük bir çaba gösterdiler ve dikkatlerini muhallebi ile kirazlara çevirmişlerdi ki Buchanan sordu: "Peki baban neden bugün braie giymeni ve ata binmeni istemedi?"

Evina, aklını yemekten sohbete yeniden ayarlamak için biraz zaman harcadı.

Kulağa olası gelen bir bahane bulmaya çalışarak bir dakika daha harcadı ve sonra gerçeğe karar verdi. Gerçeğin peşinden gitmek her zaman daha kolaydı.

Hatırlanması gereken yalan yok.

"Daha hanımefendi ve hoş olursam, benden daha çok hoşlanmanı sağlayacağını düşünüyor," diye itiraf etti ve gözleri şüpheyile büyüyüp sonra daralıp kasıldığında pek de şaşırmadı.

"Bunu neden istesin ki?"

"Çünkü ailenize göndermek istediğiniz mesaj konusunda endişeleniyor" diye itiraf etti. "Bizi severseniz, kardeşlerinize kaçırılma konusunda şikayet etme olasılığınızın azalacağını ve tazminat talep etmek için Maclean'ı kuşatmalarına izin vermeyeceğinizi umuyor," dedi kuru bir sesle.

Ondan gelen kahkaha sesi onu biraz ürküttü ama Evina onu izlerken hafifçe gülümsedi. Hoş bir kahkaha attı ve şu anda olduğu gibi yüzü de mizahla aydınlanmıştı.

Kahkahası solduğunda, "Ama kaçırılmadım," dedi ve sonra ona kendi sözlerini hatırlatarak şunu ekledi: "Beni aldın çünkü benim gibi yakışıklı bir piçi çıplak ve baygın halde bırakmanın güvensiz olduğunu düşünüyordun. tek başıma temizliyorum."

Kızararak, "Hiçbir zaman yakışıklı demedim," diye itiraz etti. "Yani beni yakışıklı bulmuyor musun?" yaralı bir ifadeyle sordu.

"Evet, evet, ama..." Evina şaşkınlıkla başladı, sonra sözünü kesti ve sahte üzüntüsünün yerini bir sırtış aldığında, kendisini bu kadarını itiraf etmesi için kandırdığı için ona kaşlarını çattı.

"Ancak?" Buchanan çarpık bir gülümsemeyle sordu.

"Ama sen aynı zamanda eski çizmeler kadar otoriter ve huysuzsun," diye bitirdi, gözleri kısılmıştı. "Eski botlar huysuz mu?" bariz bir eğlenceyle sordu.

Evina ona kaşlarını çattı ve bir vişneye uzandı ama o Cook'un içine koyduğu içi boş ekmek somununu yakaladı ve ulaşamayacağı bir yere çekti. Onun şaşkınlığına sırtarak bir tanesini sapından aldı ve ona doğru uzattı. "Hayır-ah" dedi ona

uzandığında. "Ağzını aç."

Evina gözlerini ona dikti ama sonra bakışları kiraza kaydı. Orada öyle sulu ve tatlı görünüyordu ki rengi o kadar koyuydu ki neredeyse siyahtı. Biraz tereddüt ettikten sonra öne doğru eğilip ağzını açtı. Kirazını dudaklarının arasına indirdiğinde, kadın onları kapattı ve çekerek sapı ona bıraktı.

Buchanan onu bir gülümsemeyle izledi ve sonra kendi ağzına bir kiraz attı ve sessizce şöyle dedi: "Eve göndermek istediğim mesaj, buraya gelme şeklimden şikayet etmek için hayırdır."

"Hayır?" diye sordu Evina, şüphesi açıktı.

"Hayır," diye güvence verdi ona. "Bu talihsiz bir durum olsa da, Maclean'a geldiğimde kalmayı kabul eden kişi benim. Beni kimse yapmadı ve ben mahkum değilim, bu yüzden şikayet edecek bir şeyim yok," diye güvence verdi ona.

"Onların nerede olduğumu ve iyi olduğumu bilmelerini diliyorum."

"Ah," diye mırıldandı Evina, ne kadar endişeli olduklarını düşünürken kaşlarını çatarak. Bildikleri kadarıyla ortadan kaybolmuştu.

"Yani özellikle nazik olmanıza ya da beni kendinize benzetmeye çalışmanıza gerek yok," dedi eğlenerek. "Güzel," dedi Evina rahatlayarak, kürkün üzerinde rahatlayarak.

"Bana iyi davranmaya çalışmak bu kadar zorlu bir süreç miydi?" merakla sordu.

"Evet," diye güvence verdi Evina ve sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark ederek şöyle açıkladı: "Ben bu tür şeylerde pek iyi değilim. Birine karşı nazik olmam söylendiğinde, kazara tam tersini yapma eğiliminde oluyorum."

"Kazayla?" ilgiyle sordu ve başını salladığında kaşlarını kaldırdı. "Bu nasıl çalışıyor?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Evina iç geçirerek. "Gerilim ve dilim tutuluyor ve genellikle bir şekilde o kişiye hakaret ediyorum."

"Peki baban sana birine karşı kaba olmanı söyleseydi tam tersi mi olurdu? O zaman onlara iyi davranmayı zor mu bulursunuz?" diye eğlenerek sordu.

Evina bu soru karşısında hafifçe gülümsedi ve omuz silkti. "Bilmiyorum." Benden asla kimseye karşı kaba olmamı istemedi."

"Hmm." Bir dakika kadar sessiz kaldı ve sonra sordu: "Bana karşı ne kadar nazik davranman gerekiyordu?" Evina, adamın ona verdiği masum ifadeye şüpheyle baktı ve ona "O tür bir hayır" diye güvence verdi. Ben onun kızıyım, hayır yerel açık etek. Eğer istediği bu olsaydı Betsy'yi senin odana gönderirdi."

"Benim bir odam yok" diye hatırlattı ona. "Bana ihtiyacı olursa diye yakınımnda durabilmek için babanın odasındaki şiltenin üzerinde uyuyordum."

"Ah, evet." Evina hafifçe kaşlarını çattı ve sonra ona güvence verdi, "Geri döndüğümüzde senin için bir oda ayarlamaya çalışacağım. Babam yeterince iyi, artık geceleri onun odasında kalmana gerek olmadığını düşünüyorum."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve sonra sırtarak ekledi: "Ama sakın Betsy'yi bana göndermen gerektiğini düşünme. Benim zevkim büyük saçlı sarışın

amazonlardan ziyade kızıl saçlı dikenli güzellere daha çok benziyor. . .

akciğerler," diye bitirdi nazikçe.

Evina iltifat karşısında kızardı, sonra gözlerini kırpıştırıp ona bir bakış attı.

"Betsy'nin sarışın bir Amazon olduğunu nasıl anladın?"

Conran omuz silkti ve sırıttı. "Kendisini bana çoktan teklif etti." "Hayır yaptı!" dedi Evina hayretle.

"Evet, öyle yaptı" dedi. "İlk gece akşam yemeği için aşağıya indim. Tatlı olmayı teklif etti."

"Hayır yaptı!" Evina yeniden nefesini tuttu.

"Öyle yaptı," diye güvence verdi ona. "Ama dediğim gibi kızıl saçlı güzelleri tercih ettiğimi fark ettim ve bu yüzden onun nazik teklifini reddettim."

Evina buna nasıl tepki vermesi gerektiğinden emin olamayarak ona kararsızca baktı. Kızıl saçları vardı ama kendini güzel bulmuyordu ve babasının odasındaki o öpücükten beri onun yanında öyle yapmacık ve soğuktu ki. . . Onun neden aniden bu kadar rahat ve uyumlu davrandığından emin değildi.

"Evli olduğunuzu sanıyordum."

Kelimeleri o kadar yumuşak söylemişti ki Evina neredeyse kaçırıyordu. Kafa karışıklığıyla başını eğdi. "Ben ... idim. Bunu sana söylemişim.

"Evet. Ama sizin de dul olduğunuzu fark etmemiştim," diye açıkladı ciddi bir tavırla. "Hâlâ evli olduğunuzu sanıyordum. Ve bir kocan olmasına rağmen beni öptün."

"Bunu yapmazdım!" dik oturarak dehşetle ağladı. "Ayrıca, ben seni öpmedim, sen beni öptün," diye ekledi hızla, söz konusu öpücüğü hatırladığında yüzünün hem utanç hem de başka bir şeyle birlikte ısındığını hissetti. "Evet, yaptım. Ama sen de karşılık verdin," diye yanıt verdi ve onun nefesi yanaklarına ve dudaklarına çarparken Evina gözlerini kırpıştırdı. O fark etmeden nasıl yaklaşmıştı? Artık sadece birkaç santim uzaktaydı. Yeterince yakın...

Evina, eli aniden boynuna dolandığında, parmakları başının arkasındaki saçların arasından geçerek kafa derisini kavradığında şaşkınlıkla gerildi. Bu kadar. Sadece başını tuttu ve bakışlarıyla buluştu. O devam etti. "Ama artık dul olduğunu ve sadakatsiz davranmayacağını bildiğime göre, seni gerçekten tekrar öpmek isterim."

"Lütfen." Evina'nın bu kelimenin nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Beyni bunu göndermedi. Sanki bedeninin kendine ait bir aklı vardı. Ya da en azından bu kelimeyi fısıldadığı için dudakları öyle yaptı. Yine de önemli değildi. Bunu söylemişti ve hepsi bu. Başının arkasındaki el çekti, yüzü yaklaştı ve huzzah! Dudakları onunkilerin üzerindeydi ve bu, geçen seferki kadar muhteşemdi.

Evina, zevk ve ihtiyaç içinde hızla ona açıldı ve dili içeri girerken kirazın tadını içine çekti. İçine tutku aşılandı ve bedeni sanki yıllardır uyuyormuş ve hayata geri döndürülüyormuş gibi tepki verdi, yumuşadı ve yumuşadı. ona baskı yapıyor.

İlk başta, Buchanan onu sadece öptü, dudakları ve dili onunkilerle dans ediyordu, başı bir o yana bir bu yana eğiliyordu, ta ki kadın inleyip daha da yakınına bastırana kadar, kolları onun omuzlarına dolanıyordu.

Evina daha sonra adamın onu kucağına mı aldığından yoksa kendisi mi oraya süründüğünden emin olamadı; ona daha yakın olmak için çaresiz olduğunu biliyordu ve aniden öyle oldu. Onu kürklerin üzerine oturttu, ellerini saçlarına götürdü ve onu umutsuzca öptü ve sonra adam onun poposunu elbisesinin kumaşının arasından kavrayıp onu daha da yakınına kaydırduğunda nefesi kesildi, ta ki adamın sertliği dayanabileceği yere baskı yapana kadar. En iyi.

Bir eliyle onu orada sıkıca tutan Buchanan aniden diğer elinin bir göğsünü kapatmak için yukarı doğru sürüklenmesine izin verdi. Evina yanıt olarak zevkle inledi ve eli onu sertliğine karşı daha da sıkılaştırırken hevesle okşamaya doğru eğildi.

"Evet," diye homurdandı Buchanan ağzını yırtıp yanağından boynuna öpücükler kondurdu ve Evina'nın nefesi kesildi ve başını eğdi. Adamın elbisesinin yakasını çekiştirdiğini hissetti ve birdenbire kumaşın düşüp göğüslerini çıplak bıraktığını anladı. Aklının bir kısmı şok oldu ama sonra adamın serin eli göğsünün sıcak etini kapattı ve Evina zevkle inlemesini durduramadı.

Buchanan yanıt olarak boynunu ısırdı ve ardından onu hafifçe geri itti. O sırada Evina aşağıya baktı ve onun açıkta bıraktığı zambak beyazı göğsündeki güneşten bronzlaşmış elinin daha koyu tenini görünce dudağını ısırdı. Daha sonra ikinci göğsünü ortaya çıkarmak için elbisenin üst kısmını aşağıya çektiğinde bakışları değişti ve içgüdüsel olarak kavislendi, diğer eliyle de o göğsü tutarken vücudunun alt kısmı onunkine sürüyordu. "Güzel," diye homurdandı, göğüs uçları iki sert noktaya gelinceye kadar etini sıktı ve masaj yaptı. Daha sonra başını eğdi ve bu noktalardan birini ele geçirdi, onu ağzına çekti ve kadın kucağında kıvranıncaya kadar diliyle alay etti.

"Lordum, lütfen," diye soludu kadın, tırnakları adamın omuzlarının üst kısmına batıyordu. Evina'nın ellerinden biri aşağı inip eteğinin altından yukarı kayana kadar ne için yalvardığına dair hiçbir fikri yoktu. Uyluğundan yukarıya doğru sürüklendiğinin belli belirsiz farkındaydı ama o kadar çok şey oluyordu ki, parmakları onun merkezindeki nemli etin üzerinde kayana kadar ne yaptığından gerçekten emin değildi.

Evina şaşkınlıkla bağırdı ve parmakları daha önce hiç dokunulmamış bir alanda ileri geri hareket etmeye başlayana kadar dondu. O anda titremeye ve ürpermeye başladı, şoka rağmen vücudu tepki verdi ve sonra kalçaları hareket etmeye başladı, bedeni onun alaycı okşamalarını ve içinde büyüyen heyecanı takip ediyordu.

Ağladığının ve anlamsız saçmalıklar mırıldandığının belli belirsiz farkındaydı ama çoğunlukla onun omuzlarını tutuyor ve anlamadığı bir şeye doğru çabalıyordu. Sonra sıktığı meme ucunu hafifçe ısırdı ve bir şey kadının içine doğru itildi, küçük bir ihtiyaç ipliğini kopardı ve vücudu sarsılmaya başlarken kadının çığlık

atmasına, ürpermesine ve elini sıkmasına neden oldu. İşte o zaman elini çekti, onu hafifçe kaydırmak için kalçalarını

kavradı ve parmaklarından çok daha büyük bir şeyin içine itilip onu ikiye bölmesini sağlayacak şekilde onu aşağı indirdi.

Evina'nın zevki acı dolu bir çılgınlıkla sona erdi ve az önce ne olduğunu anlayınca gözleri şokla açıldı. Onun içindeydi. Kızlık peçesini almıştı. Nasıl olmuştu? Nasıl bu kadar kolay ve hızlı olabilmişti? Yaptığı tek şey onu öpmek ve ona dokunmaktı. Tanrı aşkına, elbisesi hâlâ üzerindeydi. Ve ekosesini giydi. Bu kadar kolay olmamalı.

O kadar çok şok ve kafa karışıklığı içindeydi ki Evina'nın hareketsiz kalan tek kişinin kendisi olmadığını anlaması biraz zaman aldı. Buchanan da donmuştu ve bir süre sonra hafifçe geri çekilerek vücudunun üst kısmını onunkinden uzaklaştırdı. Onun kendisine baktığının farkında olan Evina gözlerini açmaya zorladı ve onunla göz göze geldi.

"Ama siz evliydimiz" dedi hayretle.

Evina o anda hiçbir şeyi açıklayamayarak sadece ona baktı. Masumiyetini yeni kaybetmişti. Tanrı aşkına, hâlâ onun aletinin üzerinde tünemişti. Ve peşinde koştuğu ve kısa bir süreliğine keyif aldığı tüm o zevk artık tamamen yok olup yerini kafa karışıklığına, korkuya ve pişmanlığa bırakmıştı. Bacaklarının arasında çok rahatsız edici olan keskin bir acıdan bahsetmiyorum bile.

"Titriyorsun," diye mırıldandı aniden endişeyle. Ağlama. Sorun değil."

Evina gözlerini kırptırdı ve ancak o zaman evet, gerçekten de gözlerinden yaşlar sızdığını fark etti. Ve titriyordu. Aman Tanrım, o hiç ağlamadı ve şu an kesinlikle aptal gibi davranmanın zamanı değil, dedi kendi kendine sertçe. Yani masumiyetini mi kaybetmişti? Evina kendi kendine bunu zaten kimseye saklamadığını hatırlattı. Zaten evliydi ve dul kalmıştı ve babası, bekar kalabileceğine, ölene kadar Maclean'ı yönetebileceğine, sonra da bu işi Gavin'e bırakacağına söz vermişti. Plan buydu.

Bu iyi bir şey, diye kendine güvence verdi Evina. Yatak takımını deneyimlemiş, hiçbir şeyi kaçırmadığını öğrenmişti ve artık geri kalan günlerini evlenmemekle pek bir şey kaybetmediğini bilerek yaşayabilirdi. Rahipleri her zaman evlilik yatağının, Havva'nın suçlarının bedelini ödemek için kadının katlanmak zorunda olduğu bir sınav olduğunu söylemişti. Artık bunun doğru olduğunu biliyordu. Her ne kadar çok kısa bir zevk yaşamış olsa da bu, şu anda çektiği acıya kesinlikle değmezdi. Aman Tanrım, erkekliğini mi kullanmıştı yoksa onun içine soktuğu şey kılıcı mıydı?

"Belki . . ." Buchanan kararsız bir şekilde başladı, sonra duraksadı ve onun yanından bakmak için hafifçe kaydı. "Nedir?" diye sordu Evina omzunun üzerinden bakarak. Onun tepesinde oturan Evina çimlerin arkasını görebilecek

kadar yüksekteydi ama endişe verici bir şey görmedi.

"Gördüğümü sanıyordum..." Acı sırtına saplanırken bir küfürle sözünü kesti. Aniden nefesi kesilen Evina endişeyle ona döndü ve ardından onun dehşet dolu bakışlarını göğsüne doğru takip etti. Göğsünden dışarı çıkan kanlı bir ok ucu olduğunu ve ardından Buchanan'ın ikisini de yanlamasına yere yuvarladığını görünce çok şaşırdı.

Evina homurdanarak yan tarafına indi ve nefesini toparlamak için bir dakika bekledi ama bunu başaracak gibi görünmüyordu. Kaşlarını çatarak Rory'ye bakmak için gözlerini açtı ama o gitmişti. Kafası karışmış halde etrafına baktı ve onun ayaklarını gördü. Hareket ediyorlardı ve orada bir çift ayak daha olduğunu fark etti ve sonra metalin metale çarpma sesini duydu ve sesi takip ederek birisiyle kılıç dövüşü yaptığını gördü.

Evina onu bir dakika izledikten sonra hiç de fena olmadığına karar verdi. Hatta başka bir adam görüş alanına girdiğinde, onun aynı anda iki kişiyle dövüştüğünü fark ettiğinde, etkileyici bile diye düşündü. Sonuçta sadece bir şifacı olmadığını kabul etti ve sonra gözlerinin kapandığını fark etti.

Evina, sadece bir an sonra olduğunu düşündüğü şeyi göz kırparak açtı ama bundan daha uzun sürmüş olmalı çünkü Buchanan'ın dövüştüğü iki adam şimdi onun yanında yerde hareketsiz yatıyordu ve Buchanan farklı bir adamla dövüşüyordu. Ve yanlarında savaşan iki adamın daha olduğunu gördü. Bunlardan biri...

"Gavin!" Evina, kuzeninin dövüştüğü adam kılıcının ucuyla onu kolundan yakalayınca korkuyla bağırdı. Çığlık atmak istemişti ama bunu başaracak havası yoktu. Sesi zar zor konuşma seviyesindeydi. Yine de bu, adamların kısa bir süreliğine kavgayı bırakıp ona bakmaları için yeterliydi. Evina, Gavin'in şaşkın ve acı dolu yüzüne baktı ve başını salladı. Orada olamazdı. Gözleri tekrar kapanırken bunun bir rüya olması gerektiğine karar verdi.

Bir dahaki sefere gözlerini açtığı anda, davul toynaklarının sesiyle dünya hızla geçip gidiyordu ve Buchanan onu göğsüne bastırıp "Bekle, Evi" diyordu. Neredeyse geldik."

Neredeyse nerede diye sormak istedi. Evina ayrıca gördüğü kişinin gerçekten Gavin olup olmadığını ve iyi olup olmadığını sormak istedi ama kelimeleri ağzından çıkaramadan gözleri tekrar kapandı.

Bölüm 6

“O nasıl?”

Conran bu soru üzerine başını uyuyan Evina'dan kaldırdı ve Fearghas Maclean'ın topallayarak odaya girişini izledi. Adam ayağa kalkarken yürümek ona acı veriyordu. Ama sonra kalçasının yarısı eksikti ve iyileşmeye yeni başlıyordu. Conran dalgın bir şekilde bir süre topallayacağını düşündü ve sonra adamın endişeyle bir cevap beklediğini fark etti.

Sert bakışlarını tekrar Evina'ya çevirdi. Conran daha önce Rory'nin benzer yaraları temizlemesine yardım etmişti. Yine de diğer adamın bu sefer burada olmasını diliyordu. Bir hata yapıp ona yarardan çok zarar verebileceğinden çok endişeliydi. Ancak herkes onun bu sorunu halletmesini bekliyordu ve bu kesinlikle onun büyük şifacı Rory Buchanan olmadığını kabul etmenin zamanı değildi. Elinden gelenin en iyisini yapmıştı ama yavaş ve meşakkatli bir işti.

"Oku çıkardım, yarayı temizleyip kapattım," dedi yorgun bir iç çekişle ve ardından merakla başını sallayarak ekledi: "Nedenini bilmiyorum, belki okun konumu buydu, ama beklediğim kadar kan kaybetmedi. İyileşeceğini düşünüyorum."

Fearghas yatağa ulaştığında, "Tanrıya şükür," diye mırıldandı ve yaralanmamış popo yanağını yatağın kenarına tünedi. Kızının yüzüne düşen bir tutam saçı iterek mırıldandı: "Kılıcını almasına izin vermeliydim."

“Asla kılıcını kullanmak zorunda kalmazdı ve 'iki hayır' da onun oku almasına engel olurdu. Bu, bir terslik olduğuna dair ilk uyarımızdı," dedi Conran ona sessizce.

"Evet, elbette," dedi mutsuz bir şekilde.

"Gavin nasıl?" Conran sandalyesine yaslanarak sordu.

"Kolu ağrıyor ama iyileşecek. Onu yatağını bulması için gönderdim," diye mırıldandı Maclean. “Siz Evina ile meşgulken Tildy yarasını temizleyip dikti. Hizmetçinin yaraları iyi gidiyor” diye ekledi. "Ama belki uyandığında her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bir bakabilirsin."

Conran, kadının bu tür yaralarla muhtemelen ondan daha fazla ilgilendiğini

düşünerek alaycı bir şekilde gülümsedi, ancak bunu pek söyleyemedi ve yalnızca başını salladı. "Elbette."

Fearghas sessizce, Teşekkür ederim, dedi. "Ve bugün için de teşekkür ederim."

"Bugün?" Conran ne demek istediğinden emin olamayarak sordu. Evina'nın yarasıyla ilgilendiği için ona zaten teşekkür etmişti.

Maclean, "Vadi'de yaptıkların için," diye açıkladı. "Gavin kılıç kullanmada çok iyi olduğunuzu söyledi ve size yardım etmek için oraya varamadan iki adamı kendi başınıza öldürdü."

"Ah, evet," diye mırıldandı Conran ve sonra kaşlarını çatarak sordu, "Gavin'in orada ne işi vardı?" Adamın birdenbire, etraflarını saran haydutlarla mücadelede ona yardım etmek için ortaya çıkması onu biraz şaşırtmıştı.

Maclean sadece başını salladı ve Evina'nın yanağını okşadı. "O ve Evina bu dünyada sahip olduğum tek gerçek değer ve bugün neredeyse onları kaybediyordum."

İkisi de bir dakika kadar sessiz kaldılar ve sonra Fearghas ona baktı ve şunu önerdi: "Neden gidip bir şeyler yiyip sonra da yatağını bulmuyorsun? Benimle ilgilenerek çok fazla uykuyu kaçırdın. Ben ona bakacağım.

Dinlenmeye ihtiyacın var."

Conran tereddüt etti. Kalıp Evina'ya göz kulak olmayı tercih ediyordu ama yorgundu. . . ve yiyecekler ters gitmezdi. Yine de...

"Evina'nın MacPherson'la evliliği mi?" dedi aniden ve sonra nasıl devam edeceğinden emin olamayarak durakladı. Onun nasıl evli olabileceğini ve hiç yatmadığını bilmek istiyordu. Kızlık peçesini nasıl da korumuştı. Ama kızlık peçesinin hâlâ üzerinde olduğunu ve saldırıya uğramadan önce onu açıklıkta aldığını nasıl keşfettiğini açıklamadan doğrudan soramazdı.

"Peki ya?" Feargh sordu. "Sana onun evli olduğunu ve onun öldüğünü söyledim."

"Evet." Conran kaşlarını çatı.

Maclean şimdi, "MacPherson," diye mırıldandı ve başını salladı. "On yaşında evlendiğinden beri bu ismi taşıyor ama bu da benim unuttuğum bir şey. Onu hâlâ benim gibi Maclean olarak düşünüyorum," diye itiraf etti, dudaklarını bükerek. "O benim için her zaman Evina Maclean olacak."

Conran ona sert bir bakış attı ve inanamayarak sordu: "On mu? On yaşında mı evlendi?" Fearghas öfkesini el sallayarak, "Sadece isim olarak öyleydi" dedi.

Conran kaşlarını kaldırdı.

"Oğlum iki yıl önce ölmüştü" diye açıkladı. "Bu Evina'yı tek varisim olarak bıraktı, bu da ben öldüğümde Maclean'ı kocasının yöneteceği anlamına geliyordu. Doğduğundan beri MacPherson'ların en büyük ikinci oğlu Collin ile nişanlıydı. Bu yüzden eğitim için gönderileceği yaşa geldiğinde, onun bu eğitimi burada, Maclean'da almasını istedim. "İnsanları ve Maclean'ın nasıl çalıştığını tanımasına olanak sağlayacağını" umuyordum, diye açıkladı. "Böylece halkımız görevi devraldığında onun sadakatine sahip olacak."

Adam kısa bir süre durakladığında Conran, "Akıllıca," diye mırıldandı. "O zamanlar ben de öyle düşünmüştüm ama bu güzel fikir bana hiçbir şey kazandırmadı ve sonunda bana pahalıya mal oldu," dedi Maclean yorgun bir şekilde ve bir eliyle kırışık yüzünü ovuşturdu. "Her neyse, MacPherson'ın bunda bir sakıncası yoktu ama hastaydı ve yıl sonunu görmeyi beklemiyordu. Düğünün kendisi hayattayken yapılmasını ve bunu görmesini istiyordu, dolayısıyla Collin'in Maclean'a gelmesiyle ilgili anlaşmanın bir parçası da ilk önce ikisinin evlenmesiydi. MacPherson'da."

"Ama Evina sadece on yaşında olsaydı." Conran kaşlarını çatı ve şunu belirtti: "Bir kızın yasal olarak evlenme yaşı on ikidir."

"Evet." Fearghas başını salladı. "Kraldan ve kiliseden özel izin almamız gerekiyordu. On iki yaşına gelene kadar "düğünün hayır olması koşuluyla" tamamlanmasına izin verildi. Conran, "Ama MacPherson denen delikanlı o kadar uzun yaşamadı," diye tahminde bulundu. Yanılmamıştı. Kesinlikle Evina'nın masumiyetini almıştı. Sevgili Tanrım. Ve bunu nazıkçe yapmamıştı. Bilseydi daha yavaş giderdi, onu daha iyi hazırlardı ve... Ne düşünüyordu? Eğer onun masum olduğunu bilseydi, onu rahat bırakırdı. İyi tanrı! Onun masumiyetini almıştı!

"MacPherson oğlunun evliliğini tamamlamadan öldüğünü nasıl anladınız?" diye sordu Maclean, tek kaşını kaldırmıştı.

Conran kasıldı ve sonra çaresizce başını salladı. Vermeye hazır olduğu bir cevabı yoktu ve o anda bir yalan uyduracak zekaya da sahip değildi.

Neyse ki Maclean ona baskı yapmadı. Bunun yerine şöyle dedi: "Evet. Düğünden birkaç gün sonra boğuldu. Aslında Maclean'a dönüş yolculuğunda. Yöneteceğini umduğum evi bile görmedi."

"Yani evlendikten sonra eve dönerken öldü. . . on yaşındayken mi?" Conran kaşlarını çatarak sordu. "Evet," diye mırıldandı Maclean.

"Ancak . . . Evina'nın annesi de o on yaşındayken ölmemiş miydi?" diye sordu ve sonra kendisi cevapladı. "Evet, Gavin annesi öldükten birkaç hafta sonra buraya geldiğinde Evina'nın on yaşında olduğu söylenmişti." Maclean ciddiyetle, "Evet, sevgili karım, MacPherson denen delikanlıyı kurtarmaya çalışırken öldü," dedi ve ardından şöyle açıkladı: "Tören ve kutlamaların ertesi günü MacPherson'dan ayrıldık. Yolculuğumuzun ilk günü ve gecesi her şey yolundaydı ama ikinci gece hızla akan bir nehrin kıyısında kamp kurduk. Tehlikeli olduğu biliniyordu ama kimse orada yıkanmayı düşünmüyordu, bu yüzden yeterince güvenli olacağını düşündük. Maalesef çocuk su almak isterken kayarak suya düştü. Akıntı onu yakaladı ve aşağıya sürükledi. Eşim Mairi, biz onu durduramadan onu kurtarmak için koştu ve o sırada ilk olan ben olan Lachlan ikisinin de peşinden gitti ve hepsi battı. Ertesi gün cesetlerini

Conran başını salladı ve derin bir nefes aldı. Bu bir trajediydi. Maclean karısını kaybetmişti ve Evina da hem annesini hem de kocasını aynı anda kaybetmişti. Her ne kadar kocasını kaybetmenin bu kadar yıkıcı olmayacağından şüpheleniyor olsa da. Muhtemelen düğünden önce onunla tanışmamıştı bile ve onu yalnızca bir veya iki gündür tanıyordu.

Feearghas yüzünü buruşturdu ve başını salladı. “Evet. MacPherson'lar oğullarının kaybından dolayı anlaşılır bir şekilde üzgündü ve bunun için bizi suçladılar. Evliliğın iptali ve düğün hediyesi olarak verdikleri paranın iade edilmesi için dilekçe verdiler, ancak kral reddetti. Olayda her iki tarafın da sevdiğı birini kaybettiğini ve evliliğın niyet eksikliğinden dolayı tamamlanmadığını, ancak trajediden kaynaklandığını söyledi. Evlilik devam edecek ve hediyeler dul kadında kalacak.”

"Bir sorun mu var evlat?" Fearghas aniden sordu. "Solungaçların etrafında biraz yeşil görünüyorsun."

Yaşlı adamın cevabını beklemeden odadan çıktı ve sonra durdu ve nereye gideceğini bilemeden koridorda durdu. Burada bir odası yoktu. Evina geri döndüklerinde bir tane ayarlayacaktı ama. Gidip düşünebileceği hiçbir yer yoktu.

Conran bu yoruma baktığında Tildy'nin ona doğru koştuğunu gördü. “Evet. Lütfen,” diye mırıldandı.

Dönüp onu Evina'nın odasının yanındaki odanın önünden geçirirken onun arkasına

geçti. Kapalı kapının önünden geçerlerken mırıldandı, "Eğer onu daha sonra kontrol etmek istersen burası Gavin'in odası."

Conran ona baktı ama yavaşlamadı. Daha sonra çocuğu kontrol edecekti ama sadece yarasının uygun şekilde temizlendiğinden ve herhangi bir enfeksiyon belirtisi göremediğinden emin olmak için. Gerçi enfeksiyon başlayıncaya kadar bunu söyleyebileceğinden emin değildi. Rory söyleyebilirdi ama yeterince tecrübesi yoktu. "Burası senin odan olacak."

Conran dikkatini tekrar ileri çevirdiğinde Tildy'nin yandaki kapıda durduğunu gördü. Onu içeriye kadar takip etti ve merakla etrafına baktı. Büyük bir yatak, pencerenin yanında üzerinde bir sürahi ve ibrik bulunan küçük bir masa ve şu anda boş olan bir şömine vardı.

"Siz Leydi Evina'yla ilgilenirken Donnan kılıcınızı ve heybenizi buraya getirdi ve toprak sahibi size birkaç gömlek ve ekose sağlanmasını emretti. Bundan önce bunu düşünmediğim için özür dilememi söyledi," dedi Tildy ciddiyetle. "Ben zaten size ve banyonuza yemek getirilmesini emretmişim. İstersen Betsy sana banyoda yardım eder mi?"

Conran hemen, "Hayır," dedi. "Banyo işini tek başıma halledebilirim. Teşekkür ederim."

Kadın ona gülümsedi, Betsy'nin yardımını reddetmesinden memnun olduğu belliydi. Aslında şüpheli biri olsaydı bunun şatonun açık renkli eteğiyle oyalanıp oynamayacağına dair bir test olduğunu söylerdi. "Ah, burası senin banyon olmalı," dedi Tildy, arkasındaki kapının vuruşu duyulurken. Dönüp kapıyı açtı ve hizmetçilerin büyük bir küvet ve kova kova su taşımaya izin vermek için kenara çekildi. İçeri giren son hizmetçi Betsy'ydı ve Tildy onun önüne çıktı. "Yardıma ihtiyacı olmayacağını söyledi."

"Ah, hayır," diye itiraz etti Betsy, kadının etrafından dolaşmaya çalışırken, Tildy onu tekrar engellediğinde bakışları Conran'a kilitlendi. "Lütfen lordum, sizin gibi yakışıklı, iri yapılı bir adamı yıkamaktan mutluluk duyarım ve bunda çok iyiyim. Sizi çok iyi temizlerim, özellikle de başkalarının ihmal ettiği kısımları."

Conran sadece başını salladı ve hizmetçilerin küvete su doldurmasını izlemek için arkasını döndü. Kaba olmayı sevmiyordu ama Betsy'yi bir kez reddetmek zorunda kalmıştı ve onun ertelenmesinin zor olabileceğini biliyordu. O ısrarcı türdendi.

"Haydi, Bets," dedi Tildy kararlı bir şekilde. "Seninle dışarı. Senin yardımını istemiyor."

Tildy onu odadan çıkarırken Betsy, "Ama o çok yakışıklı," diye şikayet etti. "Ve o da genç. O, zevk alınacak türden bir adam. . ."

Tildy, kadının geri kalan sözleri üzerine kapıyı kapattı ve küvetin doldurulmasını denetlemek üzere onun yanında durmak üzere geriye çekildi. Daha sonra herkesi dışarı çıkardı ve ona güvence verdi, "Yemeğini gönderirken Cook'a biraz bekleteceğim, böylece sen banyo yaparken hava serinlemez."

"Teşekkür ederim," dedi Conran ve kapı kapandığı anda ekosesinin iğnesini çözdü. Ağır kumaş yere kayarken bile gömleğini çıkarıyordu. Aşağıya doğru bir bakış onu duraklattı. Evina'nın masumiyetine dair herhangi bir şüphe varsa, aletindeki kurumuş kan bu soruyu yanıtlıyordu. Kesinlikle kızlık perdesini delmişti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve küvetin kenarından atlayıp suya battı ve kanıtları silip süpürdü.

Evina'nın dul olduğunu öğrendiğinde işler sandığı kadar basit değilmiş gibi görünüyordu. Hiç de basit değil. Evina'nın farkına vardığı ilk şey acıydı; göğsünün üst kısmındaki kemik derinliğinde bir zonklama, hemen geçmeyeceğini biliyordu. Bir iniltiyi bastırarak, buna neyin sebep olduğunu görmek için gözlerini açtı ve kendini yatağının etrafındaki açık mavi perdelere bakarken bulduğunda şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Evina onun odasında olduğunu fark etti ve bir nedenden dolayı buna şaşırdı. Hatırladığı son şey. . . Ah, evet, Buchanan ona beklemesini söylüyor, yakında orada olacaklarını söylüyor. Burada, diye tahmin etti ve göğsüne baktı. Ok artık orada değildi. En azından onu örten kürkler göğsünün üstünde düz bir şekilde uzanıyordu.

"Evi!"

O ürkünç nefesi üzerine yana baktı ve Buchanan'ın yatağın yanındaki sandalyede çökmüş bir pozisyonda oturduğunu görünce gözlerini kırptırdı. Sandalyesinin kenarına kayıp öne doğru eğilirken ifadesinin rahatladığını fark etti.

"Özür dilerim, çok özür dilerim" dedi kaşlarını kaldıracak bir içtenlik ve pişmanlıkla.

"Ne için?" diye sordu kafa karışıklığıyla, sesi cızırtılı ve kuruydu. Çabadan dolayı boğazı da ağrıyordu ama ekledi: "Oku atmadın."

"Hayır, buna hayır" dedi iç geçirerek. "Ondan önce olanlar için."

"Ah," dedi Evina zayıf bir sesle, onun kastettiği şeyi hatırlayınca yüzü kızardı. Tutku ve zevkle başlayan, kısa sürede acı ve pişmanlıkla biten bu çok kısa deneyim.

Özür dilercesine, "Sizin oyun oynamaktan hoşlanacak deneyimli bir dul olduğunuzu sanıyordum," diye açıkladı. "Masumiyetinizi hâlâ koruduğunuza dair hiçbir fikrim yoktu."

Ona boş boş baktı. Onun bir oyundan hoşlanacağını mı düşünmüştü? Bu ne anlama geliyordu? Cevap yeterince açık görünüyordu. Tek ilgisi burada bir iki kez onunla yatmak olmuştu ve sonra Buchanan'a ya da başka bir dul kadınla falan vakit geçirmek için başka bir yere gitmeyi planlamıştı. Onun için o sadece başka bir Betsy'ydi. . . yatırılıp geride bırakılmak.

Evina şaşırmaması gerektiğini düşündü. Birbirlerini pek tanımıyorlardı ve onun davranışları saygılı bir muameleyi pek gerektirmiyordu. Bırakın göğsüne dokunup emmesini, kendisini öpmesine bile izin vermemeliydi ve elini eteğinin altında hissettiği anda ona aptalca bir tokat atmalıydı. Bunun yerine, onun sunduğu şeyi

deneyimleme hevesiyle inlemiş, yalvarmış ve onu kışkırtmıştı.

Peki, diye düşündü Evina sertçe, kendisi de böyle bir deneyim yaşamıştı ve bu da korkunç bir hayal kırıklığı olmuştu. Zevk bulamadığından değil ama o kadar geçiciydi ki, ardından gelen acıya ya da şu anda hissettiği kendinden tiksinti ve pişmanlığa pek değmiyordu.

"Evi mi?"

Adam onun elini sıkarken, o da onun eline baktı ve sonra elini serbest bıraktı. Onun sahte özürlerini dinlemeye hiç niyeti yoktu. Yaptığı şeyden çok, onun düşündüğü gibi deneyimli bir kadın olmadığı gerçeğinden dolayı üzgün değildi. Sadece, onurunu tatmin etmek için ondan bir şey, belki de evlilik talep etmesinden korkuyordu. Ama Evina'nın onunla evlenmeye hiç niyeti yoktu. . . ya da bu konuda başka biri. Bütün bu berbat deneyimi unutabilmek için onun gitmesini istiyordu.

"Evina mı?" dedi şimdi endişeyle.

"Sorun değil," diye mırıldandı boğuk bir sesle, ona bakamıyordu bile. "Bu öğrenilen bir dersti. İyiyim. Sadece yoruldu. Artık uyumak istiyorum."

Bunu şaşkınlık dolu bir sessizlik izledi ama Evina ona bakmadı. Sadece gitmesini istiyordu. Ne yazık ki kendisi aynı fikirde görünmüyordu.

"Korkarım bu konuyu konuşmamız gerekiyor," dedi sessizce. "Senin masumiyetini aldım."

Evina sabırsızca kıpırdandı. "Bunun farkındayım lordum. Oradaydım. Ama sorun değil. Zaten yeniden evlenmeyi planlamıyordum ve artık evlilik yatağının ne kadar nahoş olacağını bildiğime göre kesinlikle de düşünmezdim.

Aniden ayağa kalkması kadının bakışlarını etrafına çekti ve onun ifadesini fark etti. Ona gerçekten tokat atmış olsaydı daha fazla acı çekmiş görünemezdi. Sözleri belli ki gururunu incitmişti. Görünüşe göre bu deneyimin onun için zevkli olacağını düşünmüştü. Nedenini hayal edemiyordu. Herkes sadece erkeğin yataktan zevk aldığını biliyordu.

"Evina," diye kaşlarını çatarak başladı, sonra durakladı ve açılan kapıya doğru baktı.

"Ah, Lord Buchanan, buradasınız," dedi Tildy şaşkınlıkla. "Lord muhtemelen öyle olacağını söyledi ama ben senin odanda olacağından emindim. Ama seni orada bulamayınca ben..."

"İstediğin bir şey mi var, Tildy?" Evina, hizmetçinin Buchanan'ı götürüp onu bu aşağılayıcı konuşmanın devamından kurtaracağını umarak sessizce sözünü kesti. Sadece her şeyi unutmak istiyordu. Neden gidip ona izin vermiyordu? diye merak etti ve sonra odadaki şaşkın sessizliğin farkına vardı ve hizmetçiye odaklandığında onun yüzünde sevinç ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle ona şaşkın şaşkın baktığını gördü.

Bakışları buluştuğu anda kadın ileri atıldı.

“Ah, hanımefendi! Uyanıksınız! Azizlere teşekkür ederim!”

Yaşlı hizmetçi yatağa ulaşır Evina'ya sarılmak için eğilirken Buchanan iç geçirerek, "Evet, öyle," dedi. "Aslında yeni uyandı. Ve muhtemelen içecek bir şeyler içebilir. Ona biraz bal likörü getirebilir misin?"

"Evet," dedi Tildy, doğrulup kapıya doğru dönerek, ancak birkaç adım sonra durup geri döndü. "Ah! Lord, sizi almam için beni gönderdi Lord Buchanan. Seni görmek istiyor."

"İyi," dedi sertçe.

Hizmetçi olduğu yerde kalıp beklerken adam arkasına baktı ve kaşlarını çatı.

“Mesajı iletiniz. Şimdi gidip o bal likörünü getirebilirsin.”

Tildy tereddüt etti ve sonra sordu, "Ama toprak sahibine ne söylemeliyim? Seni geri getirmemi istedi." "Ona kıızıyla konuştuğumu ve birazdan ona katılacağımı söyle."

"Çok iyi," dedi Tildy iç geçirerek. Kapıya dönerek ekledi, "Ama senin yerinde olsaydım bu çok uzun sürmezdi. Kardeşleriniz pek de hasta gibi görünmüyorlar."

"Ben mi kardeşlerim?" Conran ayağa kalkarak sert bir şekilde konuştu.

Tildy kapıda durdu ve geri döndü. “Evet. Şafaktan hemen önce geldiler ve o zamandan beri toprak sahibiyle tartışıyorlar. Şimdi seni görmek istediler.” Kapıya dönerek ekledi: "Ama onlara söyleyeceğim..."

"Geliyorum!" Conran onun sözünü kesti ve yatağın etrafında hızla hareket etti.

"Geliyorsun," diye sözlerini memnuniyetle tamamlayan Tildy, odadan çıkması için kapıyı açık tuttu. Koridorda gözden kaybolduğunda, Evina'ya gülümsemek için geri döndü. "Şu bal likörüyle hemen geri döneceğim." "Hayır, bekle!"

Hizmetçi kapıyı kapatırken Evina seslendi. Yaşlı kadın durup tek kaşını kaldırıp geriye döndüğünde ona el salladı. Tildy tereddüt etti ve sonra tekrar içeri girip kapıyı kapattı.

"Ne var hanımefendi?" Tildy yatağa yaklaşırken nazikçe sordu. “Siz de mi açsınız? Elbette öylesin. Ben de sana yiyecek getireceğim. Ya da belki et suyu. Dik oturabilmeniz için arkanıza destek olacak birkaç yastık bulmamı ister misiniz?”

“Hayır. Yine de teşekkür ederim.” Evina minnet dolu bir gülümsemeyi başardı ve ardından şöyle dedi: "Buchanan'ların burada olduğundan ve geldiğinden beri babamla tartışıklarından mı bahsettin?"

"Evet," dedi Tildy kuru bir sesle. “Ve onlar gürültücü bir grup. Daha güneş doğmadan beni derin bir uykudan uyandırdı. O zamandan beri koşuyorum.”

"Ne hakkında tartışıyorlar?" Evina, hizmetçinin sustuğu anı sordu.

Tildy yüzünü buruşturdu. “Duyamadım. Denedim ama baban kimsenin fazla yaklaşmasını önlemek için Gavin'i koridora gönderdi.”

"Gavin?" Evina onu açıklıkta gördüğünü hatırladığında yumuşak bir sesle konuştu.

"Evet zavallı çocuk. Ve Buchanan'la birlikte o haydutlarla savaşırken kolundaki

yaranın iyileşmesi hâlâ sürüyor.

Ona gerçekten dinlenmesi ve kolunun iyileşmesine izin vermesi gerektiğini söyledim. Onun yerine koridorda

nöbet tutacağımı söyledim ama o bunların hiçbirini kabul etmedi" dedi hoşnutsuzlukla. Evina kaşlarını çatarak, "Açıklıktaydı," diye mırıldandı.

"Evet. İkinizle karşılaştığında şanslıydı ve Buchanan'ın o haydutlarla savaşmasına yardım edebilmişti." "Neden oradaydı?" diye sordu Evina, babasının kendisi için bir görevi olduğunu söylediğini hatırlayarak. Hatırladığı gibi, Gavin'in onun yerine gidip Buchanan'a ihtiyacı olan yabancı otları nerede bulabileceğini gösterememesinin nedeni bu görevdi.

"Ah. Eh, bilmiyorum," diye itiraf etti. "O gün onunla oturmak için geldiğimde genç Gavin aceleyle babanın odasından çıkıyordu."

Evina mutsuz bir şekilde başını eğdi, zihni kafa karışıklığıyla doluydu.

Tildy, "Gavin kapıdan çıkarken, 'Onları kaybetmeyin ve gördüklerinizi bana bildirin' dediğinizi duydum," diye itiraf etti Tildy. "Sonra delikanlı aşağı koştu ve kalenin dışına çıktı."

Evina bu haber üzerine başını kaldırdı. "Kimi kaybetmeyeceksin?" "Bilmiyorum," diye itiraf etti Tildy omuz silkerek.

Evina kaşlarını çattı, bildiğinden ve Gavin'i izlemesi için Rory ile birlikte gönderdiğinden şüpheleniyordu. Babası ne yapıyordu? Onu adamla birlikte gönderen oydu. O halde neden Gavin'i onları izlemesi için gönderelim ki?

Başını sallayarak mırıldandı, "Ve şimdi Buchananlar burada mı?"

Tildy hayretle, "Evet, onlar çok iri delikanlılardan değiller mi?" dedi. "Uzun ağaçların olduğu bir ormanda onlarla aynı odada olmak gibi bir şey."

"Hmm, Rory'nin henüz mektubunu gönderdiğini düşünmüyordum," diye mırıldandı Evina. "Anlaşılan öyleydi ve sonuçta buraya nasıl geldiği konusunda kardeşlerine şikayette bulundu."

"Ah, hayır, Lord Buchanan henüz bir mektup göndermedi." Babanın ona bir kurye göndereceğine dair güvence verdiğini biliyorum ama zavallı çocuğun bunu yazma şansı olmadı. Saldırıdan beri seni izliyor. Gönderilecek bir mesajı yazmaya hiç fırsat bulamadı."

Bu haber karşısında Evina'nın gözleri büyüdü. "O halde Buchananlar neden burada?" "Sanırım onları sen gönderdin," diye itiraf etti Tildy.

"Ne?" hayretle sordu. "Neden?"

Bilmiyorum ama Gavin'in yarasını tedavi etmeyi bitirdikten sonra baban onunla konuşabilmek için beni gönderdi. Odasında bir saat geçirdi, sonra dışarı çıkıp mührünü istedi. Bir kurye akşam yemeğinden önce yazdığı mesajla birlikte ayrıldı ve şimdi Buchananlar buradalar, yani onları onun gönderdiğini varsayıyorum.

"Dün gece onları çağırttı ve onlar zaten buradalar mı?" habercinin henüz Buchanan'a varmamış olması gerektiğini düşünerek şaşkınlıkla sordu. Belki bir

şekilde Rory'nin burada olduğunu duymuşlardı ve haberciyle karşılaştıklarında çoktan yola çıkmışlardı. Ya da belki gelip haberciyi tamamen kaçırmışlardır. "Hayır. Dört gece önce bir haberci gönderdi," diye onu nazıkçe düzeltti Tildy. "Dört gece üç gün boyunca uyudun kızım."

"Yaptım?" diye sordu dehşetle.

"Evet," dedi hizmetçi ciddiyetle. "Asla uyanmayacağından korkmaya başlamıştım, bu yüzden içeri girdiğimde gözlerinin açık olduğunu görmek çok hoşuma gitti." Evina ona hafifçe gülümsedi ama babasının neyin peşinde olabileceğini düşünürken ifadenin yerini hızla kaşlarını çatması aldı. Eğer onu ve Rory'yi yabani otları toplamaya, Gavin'i de onları izlemesi için gönderseydi...

. . Onları yapmamaları gereken bir şey yaparken yakalamayı mı umuyordu? Eğer öyleyse, o zaman Gavin'in ona söyleyecek bir şeyi olduğuna hiç şüphe yoktu, diye düşündü endişeyle. Ve sonra babası Buchananları çağırtmıştı. . .

"Aman Tanrım," diye soludu Evina ve kendisini örten kürkleri kenara itti.

"Ne yapıyorsun kızım? Çok yaralandınız! Ayağa kalkmaya çalışmamalısın," diye bağırdı Tildy, sanki kalkmasını engellemek istermiş gibi eğildi ama ona dokunmadan durdu.

"Yapmak zorundayım," Evina gıcırdayan dişlerinin arasından dışarı çıktı ve doğrulmaya çalışırken göğsündeki ağrı hızla yayıldı. Bunu görmezden gelmeye çalışarak nefesini tuttu, "Bana yardım et. Babamı durdurmalıyız." "Onu neyden alıkoymak?" Tildy endişeyle sordu ve kalkmasına yardım etmek için kolunu tuttu. Evina cevap vermedi; şu anda konuşamıyordu. Ayağa kalkmaya çalışırken bayılmamaya çalışmakla meşguldü. Yüce Tanrım, göğsü ağrıyor. Nefes almak bile yakıcı bir acıya neden oluyordu. Defalarca yumruk yemiş gibi hissettiği için artık zor nefes alıyordu. Bu onun tekrar yatağa yığılıp, bilincini kaybetmeyi umması için yeterliydi. Maalesef bu bir seçenek değildi. Eğer babası onun düşündüğü gibi davranıyorsa onu durdurması gerekiyordu.

7. Bölüm

Conran, Laird Maclean'ın odasının kapısını iterek açtı ve odadaki dört adama bakarken aniden eşikte durdu. En büyük ağabeyi Aulay ve iki küçük erkek kardeşi Rory ve Alick ile Evina'nın babası da oradaydı. Olması gerektiği gibi yatakta yatmak yerine şömine rafının yanında duran yaşlı adama kaşlarını çatı ama sonra Conran kapıyı itti ve dikkatini Aulay'a çevirdi. "Burada ne yapıyorsun? Nerede olduğumu nasıl bildin? Sana yazıp burada olduğumu söyleme şansım hiç olmadı."

Fearghas Maclean ciddiyetle, "Onları ben yazdım," dedi.

Aulay, "Evet," diye homurdandı. "Geçen geceki yemekten hemen sonra Maclean'dan bir haberci geldi." "Ah." Conran biraz rahatladı ve sonra çarpık bir şekilde gülümsedi. "İyi olduğumu bildiren mesaj gelmeden önce çok endişelenmiş

olmalısın."

Aulay alaycı bir tavırla, "Aslında kaybolduğunuza dair hiçbir fikrimiz yoktu" dedi. "Ne?" Conran bu haber karşısında gözlerini kırptırdı ve ardından bakışlarını Rory'ye kaydırıp kaşlarını çatı. "Ama söz verdiğim gibi ilaçları bırakmadığımda bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalısın."

Rory yüzünü buruşturdu. "Korkarım birkaç gün boyunca handa alıkonuldum ve hancının kızıyla uğraştım. Doğumu korktuğum gibi uzun ve zorluydu ama hayatta kaldı. Mesajın Buchanan'a ulaşmasından bir gün önce eve vardım ve ilaçları bırakmadığını fark ettiğimde unuttuğunu sandım ve ilaçları da yanına alarak yola çıktım. "Evet," dedi Alick eğlenerek. "Mesajı alıp gerçekte ne olduğunu öğrenene kadar size çok iyi davrandı."

Conran bu haber karşısında kaşlarını çatı, kardeşinin onun böyle bir şeyi unutacağını düşünmesine gücenmişti. Ama konuyu ele almak yerine Maclean'a döndü. "Bunları neden yazdın?"

Aulay yaşlı adam adına "Özür dilemek için yazdı" diye yanıtladı. "Mesajında, kızının Rory'yi kaçı.ıp onu buraya, Maclean'a sürüklemesine üzüldüğünü ve tüm bunların onun hayatını kurtarmak için umutsuz bir girişim olduğunu açıkladı." En büyük ağabeyi kaşını kaldırdı, dudaklarını büzdü. "Mesajı okurken Rory tam önümde oturduğu için ne kadar şaşırdığınızı tahmin edebilirsiniz."

"Ah." Conran yüzünü buruşturdu ve bir kardeşine, bir Laird Maclean'a, sonra da ona baktı. Her iki adam da sanki yere düşmüş gibi ona bakıyordu. "Evet. Eh," diye mırıldandı, "burada biraz karışıklık vardı."

"Hayır mı? Söyle," dedi Aulay kuru bir sesle.

Conran onun alaycılığı karşısında kaşlarını çatı ve kararlı bir şekilde şöyle dedi: "Her şeyden önce Evina beni kaçırmadı." Daha sonra Fearghas'a dönerek, kızını atın altına bu şekilde attığı için ona sert bir bakış attı ve bağırdı: "Onlara böyle bir şey söylerken ne düşünüyordun?"

Adam cevap veremedi. Aulay ilgiyle sordu: "Yani seni buraya baygın bir halde bir atın sırtında Maclean'a sürükledi mi?"

"Peki ya çıplak?" Alick sırtarak ekledi; bunun düşüncesiyle açıkça eğlenmişti. Conran en küçük kardeşine kaşlarını çatı. "Buraya nasıl geldiğimin hiçbir önemi yok." "Hayır mı?" Aulay nazıkçe sordu.

Conran, "Hayır, hayır," diye güvence verdi ve ardından şunu itiraf etti:

"Başlangıçta biraz kafa karışıklığı vardı, ama buraya geldiğimde kendi özgür irademle kaldım."

"Senin ben olduğunu düşünmeleri gibi bir kafa karışıklığı mı var?" Rory kaşını kaldırarak sordu.

"Evet," diye itiraf etti yüzünü buruşturarak. "Seni götürmek istediler ama onun yerine beni yakaladılar." "Ve sen hiçbir şey söylemedin çünkü. ?" Fearghas Maclean sonunda sesini yükselterek sordu.

"Eh, kardeşimin de kaçırılmasını pek istemezdim, değil mi?" Conran sinirle

bağırđı. Onun düşüncesine göre Maclean'ın şikayet edecek hiçbir şeyi yoktu. Hayatını kurtarmıştı, değil mi? Poposundaki yarayı onlara açıklasaydı, kızının ya da Tildy'nin kolaylıkla yapabileceğı bir şeydi bu. Durumla başa çıkamamalarının tek nedeni buydu. Körü körüne dövüşüyorlardı; Yarayı bilmedikleri için onun egzotik bir rahatsızlıktan muzdarip olduğunu düşünmüşlerdi.

"Kaçırılmadığını sanıyordum?" Aulay dikkat çekti.

Conran ona sert bir bakış attı, sonra küfrederek başını salladı. "Tamam, buraya baygın halde getirildim. Ama gerçekten kaçırılmadım. Beni ormanda çıplak ve baygın bırakmaları pek mümkün değil, değil mi?" Evina'nın kendi argümanını kullanarak işaret etti ve ardından ona güvence verdi, "Ve söylediğim gibi ben bir kez burada kalmayı seçtim."

"Neden?" Aulay hemen sordu.

"Evet, neden?" Maclean ilgiyle sordu.

Conran aniden, "Çünkü çok hastaydınız," diye yanıtladı ve açıklamak için kardeşine döndü. "Ateşi çok yüksekti. Adamın, Rory'nin geri getirilmesine yetecek kadar dayanamayacağını düşündüm ve ne yapacağını bildiğimi düşündüm, o yüzden yaptım. Ve işe yaradı," diye belirtti ve Maclean'a döndü. "Bak şuna! Ateşin düştü, hatta topallayarak ortalıkta dolanıyorsun." Conran kaşlarını çatmak için durakladı ve endişeyle ekledi: "Aslında bunu yapmamanız gerekir efendim. Dikişlerinizi yırtabilirsiniz ya da yeniden kanamaya başlayabilirsiniz."

"Dikiş mi?" Rory bakışlarını üzerine çekerek sordu. "Bize sadece ateşinin olduğunu söyledi. Onu düşürmeyi başardın ve o artık iyi."

Conran ona sertçe, "Ateşi vardı çünkü kıkında o kadar enfeksiyon kapmış bir çıban vardı ki hepsini almak için neredeyse kıkının yarısını kesmek zorunda kaldım," dedi.

Rory'nin kaşları kalktı ama şimdi hem utanmış hem de sinirlenmiş görünen Maclean'ı düşündü. Sonunda şöyle dedi: "İyi bir iş çıkarmış olmalısın. Ayakta ve artık ateşi yok."

Conran omuz silkti. "Ben elimden gelenin en iyisini yaptım ama burada olduğuna göre yine de kendin bakmak isteyebilirsin."

Aulay sabırsızlıkla, "Daha sonra," dedi. "Şimdi halletmemiz gereken başka meseleler var."

"Başka ne önemli?" Conran ihtiyatla sordu.

Aulay kuru bir tavırla, "Eh, Maclean, Rory'yi kaçırarak 'hayatını kurtarmaya yönelik umutsuz girişimi' nedeniyle kızına evlenme teklif ettiğini yazdı," diye bilgilendirdi.

Conran kasıldı ve sonra şöyle dedi: "Ama sen zaten evlisin Aulay."

Aulay bıkkınlıkla, "Bana elini uzatmadı," dedi. "Sana elini vermeyi teklif ediyordu. Bana sadece en büyük kardeş olduğum ve klanın reisi olduğum için yazdı."

Rory kuru bir ifadeyle, "Ve seni geri almak için Maclean'ı kuşatması en muhtemel kişi," diye ekledi ve sonra kaşlarını çatarak ekledi, "Ya da Maclean'ın ben olduğumu düşündüğü kişi. Aslında bana evlenme teklif etti.

Mektupta Rory Buchanan yazıyordu. "Ne?" Conran homurdandı.

"Evet," dedi Alick sırtarak. "Ve Rory'yi varisi yapacağına söz verdi. Maclean geçtiğinde buranın lordu olacaktı." "Evet, Rory Buchanan yazıyordu," diye onayladı Aulay kaşlarını kaldırarak. "Şimdi bu bir turşu değil mi?" Conran, "Bu bir turşu değil," diye çıkıştı. "Rory onunla evlenemez."

"Neden?" Aulay ilgiyle sordu.

Conran bu soru karşısında yalnızca kaşlarını çattı, duyguları kargaşa içindeydi. Evina'yla yatmayı çok istiyordu ama onunla evlenmeyi hiç düşünmemişti. Bunu bir seçenek olarak düşünmemişti. O, küçük bir mirası olan dördüncü bir oğuldu ve kardeşlerine çeşitli çabalarında yardım ederek kendine ait bir miktar para kazanmıştı, ancak içine bir eş koyabileceği bir şatosu yoktu. Maclean'ın kızı gibi biri. Maclean gibi erkeklerin çoğu, kızı için daha iyi şanslara sahip bir adam ister. "Elbette," dedi Alick, onu düşüncelerinden uzaklaştırarak. "Kızını devirdiğini öğrenmeden önce bu teklifi yaptı ve. Ah!" Aulay ona tokat attığında başının arkasını tutarak şikayet etti.

Aulay, "Kapa çeneni," diye homurdandı ve sonra sesini alçaltarak şunu söyledi: "Kapının dışında kimin dinlediğini bilmiyorsun. Bütün Maclean klanının, Conran'ın lordlarının kızını mahvettiğini bilmesine gerek yok. Kızı utandırmaya mı yoksa Conran'ı asmaya mı çalışıyorsun?"

Alick başını ovuşturarak, Özür dilerim, diye mırıldandı. "Düşünmüyordum." Aulay sertçe, "Nadiren bunu yaparsın," dedi ve sonra Conran'a dönüp sessizce şöyle dedi: "Yine de Alick haklı. Buraya geldiğimizde adamın köpüklü olduğu anlaşılıyordu. Durumun değiştiğini açıklamadan önce Rory ve Alick'i tanıştırmama bile izin vermedi: Rory, haydutların saldırısına uğramadan önce sahada kızı devirmişti.

Evlilik artık bir teklif değil, bir talepti. Rory artık onurunu kurtarmak için kızla evlenmek zorunda kalacak." "İşte o zaman kardeşin beni buradaki iki çocukla tanıştırdı." Fearghas, Alick ve Rory'ye işaret etti. "Tahmin edebileceğiniz gibi, sandığım adam olmadığınızı öğrendiğimde biraz dehşete düştüm."

Aulay başını salladı ve ardından soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. "Bu yüzden? Maclean'ın kızı mahvoldu mu?"

Conran bir an donup kaldı, tamamen şaşkına dönmüştü. Açıklıkta olup bitenleri kimsenin bildiğini düşünmemişti. belki haydutlar hariç. Ama sonra Gavin'in aniden açıklıkta belirlediğini hatırladı. Ok zaten

Evina'ya isabet etmişti ve delikanlı aniden ortaya çıktığında haydutlar ona saldırmak için ormandan koşmuştu. O zamanlar Evina'nın kuzeninin ihtiyaç duyulduğunda oradan geçmesini şanslı bir tesadüf olarak değerlendirmişti. Ama şimdi delikanlının orada ne yaptığını merak ediyordu. Onları izlemesi için mi

gönderilmişti? Her şeyi görmüş müydü? Evina'yı öpüp okşaması, sonra da onun masumiyetini alması mı?

Conran, Maclean'ın tatmin olmuş ifadesini fark etti ve konu Evina olduğunda uygunluğu konusunda tamamen yanıldığını fark ettiğinde midesinin altüst olduğunu hissetti. Maclean onun damat olacak kadar iyi olmadığını düşünüyordu. Sanki adam onu bu pozisyon için istiyormuş gibi görünüyordu. Öyle ki Fearghas Maclean ona tuzak kurmuştu. Conran, en azından onun Rory olduğunu düşünürken, görünüşe göre onu damat olarak istemişti, diye düşündü. Fearghas'ın, aralarında bir şey olabileceği umuduyla kendisini ve Evina'yı kaleden uzaklaştırmak ve yalnız bırakmak için bir bahane olarak yabancı otlardan kurtulduğu belliydi. ve ardından

Gavin tanık olarak gönderilmişti.

Peki Evina bu komplonun bir parçası mıydı? Conran merak etti ve baştan çıkarıcının kendisi olmama ihtimalini düşündü. Ancak bir süre sonra başını salladı. Hayır. Olayları başlatan oydu. Onu önce öpen, sonra okşayan vb. kişi oydu. Ve masumiyetini elinden alarak onu sikinin üstüne çekmişti. Çoğunlukla Evina dayanıp karşılık vermişti ve tepkileri onun deneyimsizliğini göstermişti. Aslında, eğer penisini ona yerleştirme konusunda bu kadar çaresiz olmasaydı, onun masumiyetini ihlal etmeden önce sandığı kadar bilgili bir dul olmadığını anlayacaktı, diye kabul etti.

Üstelik bu olay gerçekleştiğinde Evina'nın yaşadığı şok da yadsınamazdı.

Neredeyse travma geçirmiş görünüyordu. Ve şimdi odasında onun yorumları vardı. Bu deneyimden hiç keyif almamış olması onu çok üzmüştü. En azından ardından gelen acıyı telafi etmeye yetmedi. Kesinlikle bunu tekrarlamak istemediğini açıkça belirtmişti.

Hayır, Evina baştan çıkarıcı değildi. Bunun için yeterince yetenekli değildi. Ama en azından yem olmuştu. Ve o yemi yutmuştu. Şimdi sanki babası ona evlenme teklif ediyormuş gibi görünüyordu. Herkesten çok Rory'ye, diye düşündü sertçe ve sonra yatak odası kapısına doğru baktığında kapı hızla açıldı.

Evina sendeleyerek içeri girdiğinde odaya kısa bir sessizlik çöktü. Omuzlarına sarılı bir ekose vardı, bu da sadece bir tunik giydiği gerçeğini tamamen gizlemiyordu ve bütün ağırlığıyla Tildy'ye yaslanıyordu.

"Kız çocuğu!" diye bağırdı Maclean, şömüne rafından uzaklaşıp topallayarak mümkün olduğu kadar hızla ona doğru ilerleyerek. "Uyanmışsın!" Yaşlı adam bariz bir rahatlamayla ona kısaca sarıldı ve sonra kaşlarını çatmak için geri çekildi. "Ağır yaralandınız kızım. Uyumalısın. Ne yapıyorsun yukarıda?"

"Ne yapıyorsun baba?" nefes nefese karşılık verdi. Gavin neden açıklıktaydı? Buchananlar neden burada? Ne yaptın?"

Maclean sakinleştirici bir tavırla, "şimdi kızım," dedi, boştaki kolunu tuttu ve Tildy'nin kızı ateşin yanındaki masadaki sandalyelerden birine oturtmasına yardım etti. "Ben sadece senin geleceğinle ilgileniyorum." "Geleceğim mi?" hayretle nefesi kesildi. "Maclean benim geleceğim."

"Evet ama nasıl bir aile?" babası kaşlarını çatarak sordu. "Bir koca ve bairnler mi?"

"Evlenmek zorunda olmadığımı söylemiştin," diye hatırlattı Evina ona sertçe. "Burada her zaman bir evim olacağını söylemiştin. Maclean'ı ben yöneteceğim ve emekli olduğumda ya da öldüğümde görevi Gavin devralacak.

"Evet, öyle dedim," diye kabul etti ama sonra pişmanlıkla ekledi: "Ama bu daha önceydi." "Önce ne?" diye sordu sertçe.

Maclean, "Neredeyse yaratıcımla buluşmaya gitmeden önce," diye homurdandı ve sonra derin bir nefes aldı, başını salladı ve şöyle dedi: "Kızım, öleceğimden emindim ve kendimi hazırlıyordum. Anneni tekrar nasıl göreceğimi ve onu gördüğüme ne kadar sevineceğimi düşünüyordum. . . tekrar evlenmeni ve çocuk sahibi olmanı sağlamadığım için bana ne kadar kızacaktı."

Evina ona hemen, "Üzülmez," diye güvence verdi. "Evlenmek istemediğimi biliyordun."

"Evet ama seninki ne?" babası sordu. "Ve yalan söyleme ve bebeklerle ilgilenmediğini söyleme. Seni Gavin'le gördüm. Siz çok iyi bir küçük anneydiniz, çünkü sadece on yaşındaydınız. Çocuk istediğinizi biliyorum." "Bunun üzerinde düşündüm," diye itiraf etti Evina, sonra Conran'a doğru kaşlarını çatarak ekledi, "Ama bebek almak için şu yatak işiyle uğraşmak zorundasın ve bu konuyla hiç ilgilenmiyorum. "Bu acı verici, nahoş ve berbat bir şey," diye tamamladı mutsuz bir şekilde.

Fearghas bu sözler karşısında gözlerini kırpıştırdı ve ardından kaşlarını çatarak Conran'a döndü. "Kıza ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi aniden ve sonra yüzünü buruşturdu. "Elbette bir şey yaptım ama. " Duraklayıp kendini

sakinleştirmek için derin bir nefes aldı ve sonra dikkatlice şöyle dedi: "Onun deneyimli bir dul olduğunu düşünerek, belki biraz hevesliydim ve olabileceğimden daha az özen ve ustalık gösterdim."

"Hımm," diye homurdandı Maclean ve sonra Evina'ya dönüp omzunu okşayarak mırıldandı, "Sanırım sonunda okla vurulmanın bir faydası olmadı."

Evina bu öneri karşısında homurdandı ve tersledi: "Ok, ihlalden daha az acıtıyor." "Ah, şimdi," diye itiraz etti Conran, abarttığından emindi.

"Öyle düşünmüyor musun?" diye sordu Evina sertçe. "Hangisinin sana çarpmasını tercih ederdin? Bu kadar büyük bir ok mu?" Okun ucunun en geniş kısmını belirtmek için başparmağını ve işaret parmağını yaklaşık bir inç aralıklarla yerleştirdi. "Ya da bu kadar büyük bir şey mi?" şimdi ellerini bir daire şeklinde tutuyordu; baş parmaklar başparmaklara, işaret parmakları işaret parmaklarına.

Conran'dan şaşkın bir kahkaha yükseldi. Diğerleri ona döndüğünde, o da ısıarak şöyle dedi: "İltifatınızı takdir ediyorum, leydim. Hiçbir insanın ekipmanı bu kadar büyük değildir."

"Evet öyleydi," diye temin etti onu. "Bir koçbaşı büyüklüğünde. En azından öyleymiş gibi hissettim." Conran bu öneri karşısında sırttı. "Böyle konuşmak bir adamın sana aşık olmasını sağlayabilir kızım." Evina kaşlarını çattı ve babasına döndü. Onunla evlenmeyeceğim. Ondan hoşlanmıyorum bile." Fearghas, "İkiniz ölüm döşeğinde üstümde yuvarlanırken onu yeterince seviyor gibiydiniz," diye çıkıştı Fearghas.

"Ölüm döşğinde değildin," diye tersledi ve sonra gözleri dehşetle irileşti.

"Uyanık mıydın?"

Macleane kükredi, "Eğer ikiniz onun üzerine düşüp, sizin bana yaptığınız gibi inlemeye ve yuvarlanmaya başlasaydınız, ölü bir adam uyanmak için çok zorlanırdı," diye kükredi Maclean ve sonra derin bir nefes aldı ve daha sakın bir şekilde şöyle dedi: "Yıllar boyunca hiçbir zaman başka hiçbir erkeğe bu kadar ilgi göstermedin, kızım." Ben de ondan açıkça hoşlandığınızı ve onunla evlenmeniz gerektiğini düşündüm. Arkama yaslanıp ikinizin de bu sonuca varmasını beklemek zorunda kaldım. Ama siz iki aptal birbirinizden kaçınıyordunuz.

Diğerinizin başka yere baktığını düşünmediğiniz sürece, neredeyse birbirinize bile bakmadınız. "Yüzünü

buruşturarak şunu itiraf etti: "Kendi başımın çaresine bakmak bana düştü."

Evina gözlerini kıstı ve homurdandı, "Yani yaramazlık yapacağımızı umarak bizi tek başımıza gönderdin ve bizi suçüstü yakalaması için Gavin'i görevlendirdin, öyle mi?"

"Sen de öyle yaptın," diye işaret etti babası ve muzaffer bir tavırla ekledi: "Bu da ondan hoşlandığının kanıtı!" "Yapmıyorum!" diye bağırdı. "Ve onunla evlenmeyeceğim. Bunu yapmaktansa kollarımı ve bacaklarımı kesmeyi tercih ederim."

"Buradaki diğer kardeşimizle evlenmeyi mi tercih ederdin?" Aulay aniden sordu ve Rory'ye işaret etti.

"Aulay!" Conran homurdandı.

Aulay omuz silkerek, "Babasının ona teklif ettiği kişi bu," dedi. "Ne?" diye sordu Evina şaşkınlıkla bir kardeşten diğerine bakarak.

Macleane sessizce, "Görünüşe göre yanlış adamı kaçırdınız," diye açıkladı. "Bu Rory Buchanan. Conran Buchanan'ı eve getirdiniz. Ama Conran'ın Rory olduğunu düşünerek, mesajımda Rory'ye evlenme teklif ettim." "Ne?" diye tekrarladı, sesi giderek zayıflıyordu. Daha da kötüsü, gözleri artık şaşkın ve yaralı görünen Conran'ı arıyordu.

Bu kombinasyon Conran'ın "Elbette Rory ile evlenmeyecek" demesine yetti. Hayır yapamaz. Hayır 'bana çocuk taşıyabildiğinde.

Evina'nın sert bir şekilde karnına bakması ve şaşkın eliyle onu koruyucu bir şekilde örtmesi, onun ona karşı masumlüğünün altını çiziyordu. Tohumunu dökme şansı olmamıştı ama o bunu bilmiyormuş gibi görünüyordu ve onun çocuğunu taşıdığına gerçekten inanıyordu.

"Ah, eğer onun çocuğunu taşıyorsa sanırım onunla evlenmesem daha iyi olur," dedi Rory omuz silkerek ve ardından Maclean'a şöyle dedi: "Bunun yerine Conran'a teklifte bulunman gerekecek. Bu onun çiftliği.

Conran sertçe başını sallayarak, "Çok doğru," dedi. Eğer birisi onunla evleniyorsa, o da öyleydi. Oğlunu başkasının büyütmesine izin vermiyordu. . . İçinde kafa karışıklığı artarken kaşlarını çatarak onun muhtemelen taşıyor olamayacağını fark etti.

Evina, "Üstümdeki ceset," diye hırladı.

Fearghas, ardından gelen sessizliğe, "Beyler," dedi. "Tildy size odalarınızı gösterecek. Sanırım kızımın biraz yalnız konuşmam gerekiyor."

Aulay başını sallayıp Conran'a bir bakış fırlattığında içini çekti ve hepsi Tildy'yi odadan çıkana kadar takip eden kardeşleriyle aynı hizaya geldi. Kendi kendine bunun en iyisi olduğunu söyledi. Evina ile evlenmek istediğini düşünmüyordu ama Evina onunla evlenmek istemediğini her söylediğinde fikrini değiştirmek istiyordu. Ve başka birinin onunla evlenme düşüncesi onda bir şeyleri kırma isteği uyandırdı. Ondan uzaklaşıp bu konuyu tek başına düşünmesi, gururunun incinmesine ya da onun içinde uyandırdığı her ne varsa ona dayanmayan bir karar vermesi onun için daha iyiydi.

Tildy onları koridorda yönlendirirken sessizce, Korkarım ikiniz aynı odayı paylaşmak zorunda kalacaksınız, dedi. "Üç misafir odasından yalnızca ikisi kaldı. Buradaki son iki oda," diye ekledi Conran'ın odasının önünden geçip arkasındaki iki kapıya doğru devam ederken.

Conran odasına gitmeyi düşündü ama Aulay'ın onunla konuşmak istediğini ve onu yakalamak istediğini biliyordu, bu yüzden kardeşlerinin peşinden gitti ve mırıldandı: "Teşekkür ederim Tildy. Kimin hangi odayı alacağını çözeceğiz," diye iki kapıdan ilkinin onlar için açtı ve soruyla geri döndü.

Yaşlı kadın bir an ona sertçe baktı ama sonra kapıdan uzaklaştı. "Pekâlâ," dedi sertçe ve sonra bakışlarını Aulay'a çevirdi, ifadesi yumuşadı. "Bir şeyler getirmemi ister misiniz? Ve belki biraz yiyecek?"

Aulay, "Evet, teşekkür ederim" diye yanıtladı. "Uzun bir yolculuktu ve buraya varmak için gece boyunca at sürdük. Biraz yiyecek, içecek ve sonra dinlenmek hoş karşılanır."

Hizmetçi başını sallayarak döndü ve aceleyle merdivenlere doğru uzaklaştı.

Onun gidişini izlerken sessiz kaldılar ve ardından Aulay şöyle dedi: "Rory, sen ve Alick bu odayı alabilirsin. Bir sonrakini ben alacağım.

Başlarını sallayarak iki adam da kontrol etmek için odaya girdiler.

Aulay, "Gel," dedi ve Conran'ı ilerlemeye devam etmesi için cesaretlendirmek için

elini Conran'ın omzuna koydu. Son kapıda durup kapıyı açtı ama sonra durup koridora baktı ve kısa bir süre dudaklarını büzdü. Sonunda odaya girdiğinde şu yorumu yaptı: "Kızla evlendiğin zaman mirasın işe yarayacak kardeşim. Burada daha fazla misafir odası inşa etmenize olanak sağlayacak. Ziyarete geldiğimizde üçünün ailemizin büyüklüğüyle alakası yok. Ve eğer çocuklarınız varsa üçüne bile sahip olamayacaksınız."

Conran, onun peşinden odaya girerken, "Eğer evlenirsek," diye mırıldandı.

"Eğer?" Aulay yatağın ayakucunda durup etrafına bakarken sordu.

"Eh, Maclean onu Rory'ye teklif etti, hayır ben," diye belirtti ve sonra mırıldandı,

"Ayrıca, açıklıkta birkaç dakika için bir ömür çok ağır bir bedel gibi görünüyor."

Aulay kuru bir sesle, "Birkaç dakika yeter," dedi ve sonra ona baktı. "Ve Maclean'ın size teklifte bulunacağını biliyorsunuz, şimdi o neyin ne olduğunu biliyor ve Rory tekliften geri çekildi." Conran yorum yapmayınca şunu ekledi: "Şu anda senin doğumunu onun üstlenebileceğini söylediğinde bana sanki onunla evlenmeye niyetliymişsin gibi geldi. Hatalı mıydım?"

Conran bunun doğru olduğunu bildiğinden rahatsızca kıpırdandı.

"Gerçi," diye devam etti Aulay, "itiraf etmeliyim ki ilk başta bu fıkirden memnun olmadığınızı düşündüm." Soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. "Peki hangisi? Onunla evlenmeyi düşünüyor musun, yoksa düşünmüyor musun? Her iki durumda da seni destekleyeceğim," diye ekledi ciddiyetle.

"Yapacak mısın?" Conran şaşkınlıkla sordu. Kardeşinin onu Evina'yla evlenmeye zorlayacağından emindi.

Sonuçta onu mahvetmişti.

"Evet, elbette yapacağım. Biz bir aileyiz." dedi ciddi bir tavırla. "Bu yüzden? Evet mi hayır mı?"

Conran arkasını döndü ve soruyu düşündü ama aslında başka seçenek göremedi. Tohumunu dökmemiş olsa da Evina'yı mahvetmişti. Onun masumiyetinin kanıtını sikinde taşımıştı ve artık gitmişti. Öylece çekip gidemez ve bu olay yaşanmamış gibi davranamazdı. Öte yandan onunla evlenmek istemiyordu. . . Bu da onun onunla evlenmek istemesine ve yatağın bir zevk olabileceğini ve bir koca olarak onu mutlu edebileceğini kanıtlamasına yol açan aptalca bir etki yarattı. Conran onu mutlu edebileceğinden oldukça emindi. Ayrıca onunla mutlu olabileceğinden de şüpheleniyordu.

Ona böyle düşündüren sadece onun dizginlenemeyen tutkusu değildi. Conran buraya geldiğinden beri Evina'yı izliyordu. Sadece geçerken de değil. Babasının avluda dolaşmasını, kale işlerini halletmesini ve avluda erkeklerle pratik yapmasını sık sık babasının odasının penceresinden izlemişti. Evina, şimdiye kadar sadece kız kardeşi Saidh'le birlikte gördüğü kendinden emin bir adımla yürüyordu. Kılıcını elinde doğmuş gibi tutuyordu. Erkekleri de aynı doğal beceriyle idare ediyordu ve ona saygı duyduklarını söyleyebilirdi. Onun emirlerini

hemen ve şikayet etmeden yerine getirdiler.

Ama dahası da vardı. İlaç toplamak için yaptıkları gezi oldukça açıklayıcıydı. Aç ve yorgun olduğunda nasıl olduğunu görmek için bitkilerin toplanmasını kasıtlı olarak yemekten önceye koymuştu ve Evina bir kez bile şikayet etmemişti. Ayrıca çabuk ya da huysuz da olmamıştı. Sadece biraz daha sessizleşmişti, mizahı kurumuştur. Conran o gün onun alaycı mizah anlayışından ve dürüstlüğünden keyif almıştı. Evina ona karşı iyi davranması gerektiğini ama bu tür şeylerde kötü olduğunu açıkça itiraf etmişti. Hatalarını tam bir özbilinç eksikliğiyle kabul etmişti. Sanki her şey olduğu gibiymiş ve istediği gibi kabul edebilir ya da bırakabilirmiş gibi. Conran onu almak istediğini fark etti.

"Sanırım onunla evlensem iyi olacak," dedi sonunda.

"İyi iyi." Aulay onun sırtına vurdu ve onu kapıya doğru itti. "Seni fena halde dövmek zorunda kalmayı gerçekten istemedim."

Conran koridorda durdu ve sert bir şekilde ona döndü. "Her iki durumda da beni destekleyeceğini söylediğini sanıyordum?"

"Evet," diye kabul etti. "Ben de yapardım. Kardeşin olarak yaptığın her şeyde seni destekleyeceğim. Ve bu, bu durumda görevinizi görene kadar sizi fena halde dövmeyi de içerirdi, diye güvence verdi Aulay ona.

Conran sert bir tavırla, "Deneyebilirsin," dedi ve kendi odasına doğru yöneldi.

"Erkek kardeş?"

"Ne?" Kaşlarını çatarak geri döndü.

Aulay, "İlk sefer her zaman zordur" yorumunu yaptı, "ama özellikle Evina için zormuş gibi görünüyor." "Evet," dedi Conran iç geçirerek. "Onun tecrübeli olduğunu düşünerek, aksini fark etmiş olsaydım yapacağımdan daha hızlı davrandım."

Aulay başını salladı. "O halde biraz kur yapmanı ve ona evlilik yatağında bulunmanın zevk olduğunu göstermeni öneririm."

Conran bu öneri karşısında kaşlarını kaldırdığında Aulay omuz silktilti.

"Bu senin için iyi bir anlaşma. Bir eviniz ve kendinize ait insanların olursun" diye belirtti. Hafifçe gülümseyerek ekledi: "Ayrıca Evina'yı seviyorum. Onun sana iyi geleceğini düşünüyorum."

"Ondan hoşlanıyor musun?" şaşkınlıkla sordu. "Onu pek tanımıyorsun."

Aulay omuz silkerek, "Onun hareketlerini anladım ve cesaret gösterdi," dedi ve ardından sordu, "Antrenmanda adamları eğiten ve onlara emir veren kişinin genellikle kendisi olduğunu biliyor muydunuz?"

"Evet," diye itiraf etti Conran. "Bunu biliyordum."

Aulay, "Ve iki adam aldı ve babası için seni kendisi almaya geldi," diye belirtti.

"Kirli işlerini yapması için başkasını göndermedi. Ve kuzenini kurtarmak için seni bayılttığını düşünüyorum?" Conran başını salladığında gülümsedi. "Bana Saidh'i hatırlatıyor ve bence hayatında bir Saidh kullanabilirsin. Eşiniz Evina olduğundan, alıştığınız gibi kardeşlerimizden birine yardım etmek için acele etmek zorunda

kaldığınızda kaleyi yönetmek konusunda endişelenmenize gerek kalmayacak.

Senin yerine meseleleri o halledebilir."

Conran haklı olduğunu anlayınca şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Ancak," dedi Aulay şimdi, "Evina'nın burada ona doğru şeyi yapmasını sağlayacak erkek kardeşi yok. Ve babasının onu zorlayamayacağından şüpheleniyorum. O emredebilir ama ben kızın seninle evlenmek yerine kaçmasını göz ardı etmem.

Conran bu öneri karşısında sertleşti.

"Ona kur yapmanın ve onu iyi bir şekilde yatağa yatırmanın çoğu zaman onu bir rahibin huzuruna çıkarmanın tek yolu olduğunu düşünüyorum. Anlamak?"

"Evet," dedi Conran ve öyle de yaptı. İlk sefere ait hafızasını birkaç güzel hatırayla silmek zorunda kaldı. Pek zorluk gibi görünmüyordu. İlk sefer hayal kırıklığı yaratmış olabilir ama durum olağandışıydı. Bir dahaki sefere kendi zevkini bulacaktı ama önce birkaç kez kendisinininkini bulmasını sağlayacaktı. Bu bir meydan okumaydı ama şimdi bunu düşünürken Conran'ın sabırsızlıkla beklediği bir şey vardı. Onun içine daldığında vücudunun

sıcak ve sıkı bir şekilde kendisine yaklaştığını hâlâ hissedebiliyordu. Çok iyi hissettirmişti. Öyle ki, karşılaştığı

kısa süreli direnişin ne olduğunu anlaması biraz zaman almıştı. Evina'nın acı çılgılığı onun bunu tanımlamasına yardımcı olmuştu ve sonra tüm durum hızla yokuş aşağı gitmişti, ancak vücudunun aletini saran sıcak, ıslak eldiveni, yeniden deneyimlemeyi umursamayacağı bir şeydi.

Aulay dikkatini yeniden toplayarak, "Sanırım bunu yapmak için iki haftanız var," dedi. "İki hafta?" şaşkınlıkla sordu.

"Saidh ve Greer'in, tüm kardeşlerimizin ve onların arkadaşlarının düğün için buraya gelmesinin bu kadar uzun süreceğini düşünüyorum" diye açıkladı. Edith ve Murine'in sütanne bulmaları gerekecek. Yavruları yolculuk için çok genç."

"Evet," diye mırıldandı Conran düşünceli düşünceli ve sonra şunu belirtti: "Yine de Evina yatakta sıkışıp kalmışken ona kur yapmak zor olacak. Ağır yaralanmıştı ve ayağa kalkmaması gerekiyor."

Aulay eğlenerek, "O halde sanırım onu yatakta eğlendirmek zorunda kalacaksın," dedi. "Strip satrancı öneririm." Conran gözlerini kırptırdı. "Satrancı soymak mı?"

"Evet, ben Jetta bunu özellikle seviyorum. Ne zaman onun satranç taşlarından birini alsan, sen de bir parça kıyafet almış oluyorsun ve bu onun için de senin taşlarınla aynı."

Açıklama karşısında Conran'ın kaşları havaya kalktı. Aulay'ın tatlı karısı Jetta'nın böyle bir oyun oynadığını hayal etmek zordu.

"Başka bir fikre ihtiyacın olursa beni görmeye gel. Bende onlardan çok var," dedi Aulay sırtarak. "İyi şanslar kardeşim" diye mırıldanarak kapıyı kapattı.

Conran içini çekerek arkasını döndü. Odaya doğru yola çıktı ama yarı yolda fikrini değiştirdi.

8.Bölüm

Yatak odasının kapısı Buchanan'ların arkasından kapandıktan sonra Evina sessiz kaldı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Aklı birçok farklı endişe ve korkuyla çalkalanıyordu.

"Koridorları koşan bir bebek yeniden güzel olurdu."

Evina babasının sözlerine baktı ve dudağını ısırđı. "Gerçekten hamile olabilir miyim?" "Bunun benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Seni ihlal mi etti?"

"Evet," diye içini çekti Evina.

"O halde evet, bu çok gerçek bir olasılık," dedi ciddiyetle ve sonra şunu belirtti:

"ocuğun piç olarak büyümesine izin veremezsin, kızım. Hayır, baban buradaysa ve seninle evlenmek istiyorsa."

Evina kısa bir süre gözlerini kapattı, sonra açtı ve ağzından kaçırdı: "Ama o benimle evlenmek istemiyor baba. Onun gözünde Betsy'den daha iyi değildim."

"Dedi ki?" babası şaşkınlıkla sordu.

"Evet," dedi ve sonra yüzünü buruşturarak "Hayır, Betsy kısmı" diye itiraf etti.

Bunu kendi başıma hallettim ama o özür diledi ve özgün olduğunu söyledi. Benim bir oyundan mutlu olacak deneyimli bir dul olduğumu düşünmüştü."

"Hımm," diye mırıldandı babası. "Eh, hiç şaşırmadım. O, çok az şansı olan dördüncü bir oğul. Muhtemelen takımının hiçbir zaman dikkate alınmayacağını varsaymıştı. Çoğu toprak sahibi gibi ben de senin için kalesi, toprakları ve zenginliği olan bir ilk oğul talep edeceğim."

"Neden?" şaşkınlıkla sordu. "Ben senin tek varisinim ve aynı anda yalnızca bir kalede yaşayabiliriz. Eğer iki tane olsaydık, birinin her zaman gözetimsiz bırakılması gerekirdi."

"Tam olarak ben de öyle düşünüyorum." dedi alaycı bir tavırla. "Ama bazıları için çoğu şey yeterli değil. Daha fazlasına sahip olmalılar."

Evina yüzünü buruşturarak başını eğdi ve Conran'ın tohumunun kk salıp kk salmadığını merak ederek tekrar karnına baktı. Ve eğer bir kocası olmaya dayanabilirse.

Babası ciddiyetle, "Onunla evlenmek zorundasın kızım," diye tekrarladı. "Neden ona bir şans verip ondan hoşlanmayacak mısın diye bakmıyorsun? Bana iyi bir ocuk gibi görünüyor."

"İyi bir delikanlı mı?" İnanamayarak sordu. "Kim olduğu konusunda yalan söyledi."

"Yalan mı söyledi yoksa onun Rory olduğunu varsaydınız ve o da sizi dzeltmedi mi?" Maclean yavaşça sordu. Evina'nın ağzı gerildi. "O halde ihmal yoluyla yalan söyledi."

Babası, "Ayrıca benim hayatımı da kurtardı" dedi. "Ve kardeşlerine onu kaçırdığınızı söylediğimi öğrendiğinde sizi savundu ve onlara kendi isteğiyle burada olduğuna dair güvence verdi."

"Öyle mi yaptı?" şaşkınlıkla sordu.

"Evet. Aslında kızım, o her konuda çok anlayışlı davrandı, onu eve getirme şeklin bile. Eğer tuhaf bir kadın beni bayılıp, çıplak, bağlı ve atımın sırtına asılmış halde ülkenin öbür ucuna sürükleyseydi ben de bu kadar başarılı olamazdım. Onun seni iyi bir koca yapacağını düşünmemin bir nedeni de bu. Belli ki soğukkanlı, sabırlı ve böyle bir adama ne kadar ihtiyacın varsa o kadar da çabalayan bir kız."

Evina gözlerini kısıp ona kaşlarını çattığında omuz silkti. "Gerçek bu. Korkarım anneni kaybettiğimizden beri iyi bir baba olamadım. Dilediğin gibi yapmana izin veriyorum ve artık kendi istediğini yapmaya fazlasıyla alıştın." Evina ona ters ters bakıp bu öneriyle ilgili konuşmayı bile reddedince babası omuz silkti. "Eh, eğer hamile olma

ihtimalin varsa, bir an önce evlenmen gerekecek. Bu, ya Conran Buchanan'la evleneceğin ya da MacMurray'in

son teklifini kabul edeceğim ve onunla bir evlilik sözleşmesi ayarlayacağın anlamına geliyor.

"Hayır!" Evina dehşetle nefesini tuttu. Komşuları MacMurray yıllardır ona evlenme teklifinde bulunuyordu. Ama o, sinirli bir kahkaha atan ve hizmetkarlarına karşı zalim olma eğiliminde olan gösterişli küçük bir hıyardı. Evina, eğer onu evlenmeye ikna ederse ve onu kontrol altına alırsa ona karşı da aynı derecede zalim olacağını çok iyi biliyordu. Babası da bunu biliyordu ve bu yüzden teklifleri her zaman reddetmişti. Artık ortaklığı düşünebileceğine bile inanamıyordu. Bu ona artık hamile olabileceği için evlenmek zorunda kalması konusunda ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu.

Aman tanrım! Bütün bunlar, gerçekleştiği andan itibaren pişman olduğu bir alanda geçirdiği birkaç dakika yüzündendi.

"O halde Conran Buchanan'la evlenmeyi ciddi olarak düşünmeni öneririm," dedi babası sessizce. "Yoksa başka bir yere bakmak zorunda kalacağım ve MacMurray seni hemen dışlayacak."

Evina kaşlarını çattı ve başını eğdi; her şeyi düşünürken düşünceleri hızla dönüyordu. Babası haklıydı. Conran onun onu kaçırmaması konusunda oldukça iyiydi. Piknikte ona, kardeşlerine bu konuda şikayette bulunmaya niyeti olmadığını söylemişti. Ve bunu yapmamıştı. Babası vardı. Üstelik kendisinin tecrübeli bir dul olduğunu düşündüğü için onu suçlayamazdı. Ona evli olduğunu söyleyen oydu.

Ve eğer onun bakış açısı dikkate alınırsa tuzağa düşürülmüştü. Gerçekten ikisi de vardı. Babası, onları kendi başlarına göndermek için bir bahane uydurmuş ve ardından Gavin'i, adamı kendisiyle evlenmeye zorlaması için şahitlik yapması için

göndermişti. Her halükarda, Conran'ın ayaklarını yere basması, bağırması ve bu şekilde tuzağa düşürüldüğünü haykırması gerekirdi. Bunun yerine onunla evlenmeye razıydı.

Babası şimdi, "Buchanan'la evlenmeni tercih ederim kızım," dedi. "Sanırım onunla mutlu olabilirsin, ama eğer işe yaramazsa, sandığım gibi işe yaramazsa, mutlu olmazsın." . . "

"Onu her zaman öldürebiliriz" diye önerdi.

Babası ona kuru bir bakış attı ve başını salladı. "Sizi iyi tanımam ve bunun bir şaka olduğunu bilmem iyi bir şey."

Evina sadece yüzünü buruşturdu. Bu bir şakaydı. . . çoğunlukla. "Hayır, işe yaramazsa onunla yaşamak zorunda kalmayabilirsin." Evina şaşkınlıkla başını geriye attı. "Ne?"

"Pekala, eğer kaba ya da dayanılmaz çıkarsa, onu her zaman Maclean topraklarının kenarındaki av köşkünde yaşaması için gönderebiliriz."

"Ama senin varisin olacağını ve sen öldüğünde Maclean'ı yöneteceğini düşünüyor," diye belirtti.

"Bu teklifi Rory Buchanan'a yaptım, hayır Conran ve henüz sözleşmeleri yazmadık. Değişiklikler yapılabilir," dedi omuz silkerek. Sen onu tanıyınca kadar evlilik sözleşmesini yazmayı birkaç hafta erteleyeceğim.

"Birkaç hafta mı?" Evina şüpheyle sordu, Buchananları bu kadar uzun süre nasıl oyalayabileceğini merak ediyordu.

"Aulay Buchanan, 'kız kardeşinin, erkek kardeşlerinin ve onların arkadaşlarının buraya gelmesinin muhtemelen bu kadar uzun süreceğini' söyledi" diye açıkladı.

"Hepsi katılıncaya kadar düğünü yapmak istiyorlar."

"Ah," dedi Evina biraz rahatlayarak. Hiçbir şeye hemen karar vermesine gerek yoktu. Geleceğini düzenlemek için iki haftası vardı. Bu en azından bir şeydi. Kapıya doğru ilerlerken, "Seni odana götürmesi için Donnan'ı getireyim," diye mırıldandı.

Evina neredeyse ona zahmet etmemesini söyleyecek ve kendi başına idare edebileceğine dair güvence verecekti ama sonra vazgeçti. Tildy'nin yardımıyla buraya gelmek zorlu bir işti. Babası hâlâ iyileşme aşamasındaydı ve ona yardım edemiyordu ve bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etse de kendi başına geri dönemeyecekti.

"Ah! Buchanan."

Evina, babasının şaşkın sözlerine baktığında Conran Buchanan'ın kapı eşiğinde çerçevelemiş olduğunu gördü.

Conran ciddi bir şekilde başını salladı ve şöyle dedi: "Sen konuşman bittiğinde Evina'nın odasına dönmek için yardıma ihtiyacı olabileceği aklıma geldi, bu yüzden burada bekleyeceğimi düşündüm."

"Ah, evet." Babası soru sorarcasına ona baktı ve Evina içini çekti ama sonra başını salladı. Onu tanınması gerekiyordu ve bunun için sadece iki haftası vardı. Artık

başlayabilir.

Kapıya döndüğünde babası kapıyı daha da açtı. "İçeri gel o zaman. Konuşmamız bitti ve o da şüphesiz yorgundur."

Conran başını salladı, odaya girdi ve oturduğu yere doğru ilerledi.

Evina ayağa kalkmaya çalıştı ama duraksadı ve yeniden acıya maruz kaldığında nefesi kesildi. Daha sonra Conran onu ekosesiyle birlikte kollarına alırken bir kez daha nefesini tuttu.

"Yürümemelisin kızım," dedi sessizce, onu göğsüne yaslayıp kapıya doğru dönerek. "Ağır yaralandınız ve iyileşmeniz gerekiyor. Böyle koşarak dikişlerini alıyor olabilirsin."

Evina, "Buraya tam olarak koşmadım," diye belirtti, kendini elinden geldiğince onun kollarında dimdik tutarak.

Conran, babası yanından geçerken başını sallayarak, "Hayır, yapmadın", diye kabul etti.

Evina yanıt vermedi ve onu koridordaki odasına taşıırken ikisi de sustu. Ama oraya vardığında kollarında daha da kasıldı ve kaşlarını çatarak etrafına baktı. "Kapım açık."

"Evet, babanın odasının önünde durmadan önce açtım. 'Kollarım doluyken onu açmaya çalışmaktan ya da sana açıp muhtemelen dikişlerini çektirmekten daha kolay olacağını düşündüm' diye açıkladı.

"Ah," diye mırıldandı, bunun sadece düşünceli bir davranış olmadığını, aynı zamanda öngörülü olduğunu da gösterdiğini düşünüyordu. Göğsüne yaslanıp biraz rahatlatarak ona merakla baktı. "Ne kadar süre kapının önünde dikildin?"

Odanın karşı tarafına geçerken onu hafifçe göğsüne doğru kaydıran bir omuz silkmeye, "Çok uzun sürmedi," dedi.

Evina sessizce ona baktı ve ardından sessizce "Teşekkür ederim" dedi.

Onu yatağına oturtmak için durakladığında, "Memnun oldum," diye ciddi bir şekilde yanıt verdi. Conran o zaman doğruldu ve tereddüt etti, yüzünden belirsizlik geçti. "Yaranın kontrol edilmesi lazım."

Evina kasıldı, alarm onu sarstı. Şu ana kadar yaralarını saran kişinin o olduğunu biliyordu ve daha önce göğüslerinin çıplak olduğunu da görmüştü. Yine de, artık uyanık olduğu ve kollarında heyecanlı bir kitle olmadığı için göğsünü açığa çıkardığı düşüncesi onu büyük bir rahatsızlık duyuyordu.

Conran, "Ama bana göre hayır," diye ekledi.

Evina rahat bir nefes alarak nefesini verdi ve ardından "Tildy buna bakabilir" dedi.

Onu çok şaşırtacak şekilde başını salladı. "Kardeşimin yapmasını tercih ederim."

"Kardeşin Rory. . . şifacı," diye ekledi sertçe, kırgınlığının bir kısmı belliydi.

Adam ona gerçek adını bile söylemeden onun masumiyetini almıştı.

Conran içini çekerek yatağın kenarına yerleşti ve ciddiyetle ona baktı. "Sana asla yalan söylemek istemedim. Bir dakika Rory'nin ilaç toplamasına yardım ettikten

sonra şelalenin altını temizliyordum, sonra bir yabancıyla boğuşuyordum ve kızıl saçlı güzel bir kız tarafından bayıltıldım.”

Bunun, onun Rory Buchanan olduğunu düşünmesine neden olan heybedeki yabancı otları açıkladığını düşündü Evina mutsuz bir şekilde, onun iltifatına neredeyse hiç aldırış etmeden. Daha önce ona kızıl saçlı güzel adını vermişti ama. O bunun erkeklerin bir şeyler kazanmak için her zaman yaptığı süslü iltifatlardan biri olduğunu varsaydı. Ne kazanmayı umduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Herkese göre onunla evlenmek zorundaydı. Kur yapmaya gerek yoktu.

"Sonra burada uyandım" diye devam etti. "İlk başta sana kim olduğumu söylemedim çünkü. Açıkçası

Rory'nin benim yaşadığım muamelenin aynısını yaşamasını istemedim. Ama sonra babanın ne kadar hasta olduğunu görünce durumun vahim olduğunu anladım ve evet, Rory'ye ihtiyaç vardı. Ama aynı zamanda onu buraya zamanında getirmenin hiçbir yolu olmadığını da biliyordum. Bu yüzden elimden geleni yaptım."

"Ve senin Rory olduğunu düşünmeye devam edelim," dedi sessizce. Conran özür dilercesine başını salladı.

"Sen beni öpüp dokunurken bile," diye ekledi Evina, midesi öfkeyle kıvranmaya başlamıştı. Yüce Tanrım, masumiyetini almasına izin vereceği adamın adını bile bilmiyordu. En azından Betsy kime hizmet ettiğini biliyordu.

Conran sessizce, "Bu benim için iyi bir şey değildi," diye itiraf etti. "Ama aslında o sırada adımı düşünmüyordum. Aslında hepinizin benim Rory olduğumu düşünmesine izin verdikten sonra bu konu üzerinde bir daha fazla düşünmedim. Çoğu zaman hepiniz bana 'Buchanan' ya da 'efendim' derdiniz. Sen bile bana çoğunlukla 'delikanlı' derdin. Aslında hiçbirinizin bana Rory diye hitap ettiğini hatırlamıyorum."

"Ben de seni Rory sanıyordum," dedi sessizce. "Senin Rory olduğunu sanıyordum ve sen kafamdaki Rory'ydin. Ve şimdi sen de öylesin. "

"Conran," dedi sessizce.

"Conran," diye tekrarladı Evina, ismi test ederken, hoşuna gittiğinden hiç emin değildi. Onu Rory olarak düşünmeye alışmıştı. Conran kendini tuhaf hissetti. İkisi de bir dakika kadar sessiz kaldılar, sonra rahatsız görünerek kıpırdandı ve şöyle dedi: "Seninle ilgilenmesi için Rory'yi getireyim mi?"

"Hayır," dedi sessizce. "Sanırım bundan sonra Tildy'nin benimle ilgilenmesine izin vereceğim." Yüzünden endişe geçti. "Rory iyileştirme konusunda gerçekten çok iyi, Evina. Ve yaran ciddi. Onun ilgilenmesine izin versen ya da en azından her şeyi doğru yapıp yapmadığımı kontrol etsen iyi olur."

Evina bakışlarını indirdi, zihni kendisiyle tartışıyordu. Conran'ın erkek kardeşine göğsünü gösterme fikri gerçekten hoşuna gitmiyordu ve Tildy'nin bununla ilgilenmesini tercih ediyordu. Öte yandan Rory Buchanan, İskoçya'nın en iyi şifacısı olarak hızla ün kazanıyordu ve onun, acısından bahsetmeye bile gerek yok, nefes alma zorluğunu hafifletebilecek bir toniği olabilirdi. Kapısı çalındığında hâlâ

konuyu tartışıyordu.

Conran hemen ayağa kalktı ve cevaplamak için harekete geçti.

Evina onu izlerken kasıldı, kapıda onu kontrol etmek için arayan Rory'nin olduğundan şüpheleniyordu. Ama onun yerine Tildy'nin olduğunu gördü. Kadın elinde yiyecek ve içeceklerle dolu bir tepsi taşıyordu ve Conran'ı

orada görmekten kesinlikle memnun değildi. Aslında, yanından geçerken ona attığı öfkeli bakışa bakılırsa

Evina, hizmetçinin Conran'dan hiç de memnun olmadığını söyleyebilirdi. Ama sonra hizmetçi babasının odasındaki konuşmayı duymuştu. Conran iken kendisinin Rory olduğunu düşünmelerine izin verdiğini ve sahada onu devirdiğini biliyordu.

Yatağa yaklaşırken ifadesi gevşeyen Tildy, "Artık et suyu ve biraz bal likörü yemeye hazır olacağını düşünmüştüm," dedi. "Saldırıdan beri hiçbir şey yemedin ve iyileşmek için gücüne ihtiyaın var." "Evet. Teşekkür ederim Tildy, diye mırıldandı Evina, kadın tepsiyi komodinin üzerine koyarken. "Seni besleyeyim mi?" Tildy ona kararsız bir bakış atarak sordu.

Evina kadının ifadesine hafifçe gülümsedi. Hizmetçi her türlü yardıma ihtiyaı olduğunu kabul etmekten ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Bu bir istisna değildi ve teklifi reddetmek için ağzını açtı ama Conran bunu onun için yaptı.

"Ona yardım edeceğim Tildy. Teşekkür ederim," dedi kararlı bir şekilde.

Hizmetçi ona kızgın bir bakış daha attı. "Hanımefendiye sordum, hayır size efendim."

Evina'nın gözleri ona sirrah diye hitap ederken duyduğu hakaret karşısında inanamayarak büyüdü. Conran'ın sinirlenip onu kandıracağından korktuğu için hemen şöyle dedi: "Sorun değil, Tildy. Buradaki Buchanan'lar ve benzeri şeylerle ilgili yeterince şeyiniz var. Burada benimle kalmaya gerek yok."

"Emin misin?" diye sordu Tildy endişeyle ona dönerek.

"Evet. Siz işinize bakın ve tepsiyi buraya bırakın. İyi olacağım," diye ciddiyetle güvence verdi.

"Hmm." Tildy sert bakışlarını Conran'a çevirdi ama sonra sertçe başını salladı ve koşarak odadan dışarı ıktı. Conran kuru bir sesle, "Tildy'nin artık benden hoşlanmadığını düşünmeye başlıyorum," dedi, et suyunu ve bal likörünü incelemek için harekete geçti.

"Evlenene kadar benim bakıımdı, sonra hanımımın hizmetçisi oldu. Her zaman beni kolladı, dedi Evina sessizce.

"Ve bilincimi açıp senin masumiyetini aldıktan sonra kardeşim Rory olduğuma inanmaya izin vermemden memnun değilim," diye önerdi.

Evina yüzünün utançtan kızardığını hissetti ve buna sebep olduğu için ona kaşlarını çattı. "Bundan bir daha bahsetmeme konusunda net bir görüşe sahip olursan çok memnun olurum."

"Pekâlâ," dedi sessizce, bira bardağı bal likörünü kaldırıp yatağın yanına yerleşti. "Eğer siz de bunu unutup yeniden başlayacağımızı kabul ediyorsanız." "Yeniden mi başlayayım?" diye sordu Evina, içkiye açgözlülükle bakarken. Çok susamıştı. Bu kadar uzun süre yiyecek ve içecek olmadan uyuduğuna göre bu hiç de şaşırtıcı değil diye düşündü.

"Evet," dedi ciddiyetle ve sonra serbest olan elini uzatıp şöyle dedi: "İyi günler Leydi Evina. Adım Conran Buchanan. "Sizinle tanışmak bir zevk." Evina tereddüt etti ama sonra isteksizce elini onun elinin üzerine koydu ve fısıldadı, "İyi günler." Gülümseyerek onun parmaklarını sıktı ve ardından bal likörünü tutmak için elini serbest bıraktı. "Oturup içki içebilmeniz için arkanıza birkaç yastık koymanıza yardım edebilir miyim?"

"Evet," diye nefes aldı, adamın kupayı ağzına götürmek ve ona bir çocuk ya da sakatmış gibi davranmak konusunda ısrar etmeyeceği için rahatlamıştı. Conran başını sallayarak bal likörünü geriye koydu ve ayağa kalkmasına yardım etmek için ayağa kalktı. Daha sonra yastığını yeniden düzenledi ve oturması için destek bulabilsin diye sırtının arkasına koymak üzere bir kürkü kıvırdı. "Bu nasıl?" "Güzel," dedi Evina nefesi kesilerek ve sonra aklına gelmiş gibi ekledi, "Teşekkür ederim." "Kupayı kendin tutabilir misin?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı ve sonra adam onu eline koyduğunda neredeyse düşürüyordu. Parmaklarını onunkilerin üzerine kapatan Conran, sıvının dökülmesini önledi ve ardından onu yorum yapmadan içmeye teşvik etti. Bunu fazla büyütmediği için minnettar olan Evina, onun birayı masaya koyup yerine et suyunu almasını izledi ama sonra sordu, "Siz ve Gavin tüm haydutları yakalamayı başardınız mı?"

"Hayır," dedi et suyuyla birlikte ona dönerek. "Üç kişiyi öldürdük, birini yaraladık ve daha sonra burada ölen birini yakaladık ama biri kaçtı."

Adam et suyundan biraz alıp ona uzatırken, "Ah," diye mırıldandı Evina. Sunuyu kabul etmek için ağzını açtı ve hafif et suyunu yutarken gözlerini kapattı. Sığır suyuydu ve lezzetle doluydu, şimdiye kadar tattığı en güzel şeydi. . . bu ona ne kadar aç olduğunu gösteriyordu. Sığır eti konusunda hiçbir zaman bu kadar meraklı olmamıştı, tavuk ve domuz etini tercih ediyordu.

Conran biraz daha et suyu alıp uzatırken, "Aslında, siz bağırmasaydınız, kaçan kişinin Gavin'i öldüreceğinden şüpheleniyorum," dedi. "Haydut zaten Gavin'in kılıç kolunu yaralamıştı ve kılıcını geri savurarak kuzeninin içini boşaltmaya hazırlanıyordu ki siz Gavin'in adını söyleyerek hepimizi şaşırttınız."

"Ah," diye mırıldandı Evina kaşlarını çatarak ve sonra et suyunu kabul etti. Adamın öldürücü bir darbeye hazırlanmak için kılıcını geriye doğru salladığını gerçekten fark etmemişti. Sadece kuzenini yaraladığını söyledi.

"Bundan sonra," diye devam etti Conran kaşıkla daha fazla et suyu toplarken, "Gavin kendini hayduttan daha

abuk toparlamış gibi görünüyordu ve adam öldürücü darbeyi indiremeden kılıcını tekrar kaldırmayı başardı. O zaman adam dönüp kaçtı," dedi ciddi bir tavırla. Donnan kaçanı bulmak için her gün ormana adamlar gönderiyordu ama şu ana kadar ondan haber alınamadı. Ya da başka haydutlar," diye mırıldandı, işine odaklanarak.

"Gavin ağır mı yaralandı?" kaşıklar arasında sordu.

"Hayır. Şanslıydı. "En iyi ihtimalle hafif bir yaraydı," diye temin etti onu ciddiyetle. "Diğer adamlarla birlikte bahçede antrenman yapmaya geri döndü."

"Çoktan?" Evina şaşkınlıkla sordu.

Conran başını salladı. "Donnan ona karşı yumuşak davranıyor ama evet."

"Ah, güzel," diye mırıldandı ama adam biraz daha et suyu uzattığında başını salladı. "Doydum."

Conran et suyundan geriye kalana baktı ve dolu kaşığı tekrar yerine koyarken hafifçe gülümsedi. "İyi iş çıkardın. Çok az şey kaldı. 'Bu iyiye işaret sanırım.' Evina onun et suyunu tekrar sehpa koymasını izledi ama adam içkiye hafifçe vurup tek kaşını sorgularcasına kaldırdığında başını salladı.

Şimdilik hayır, teşekkür ederim, diye mırıldandı.

Başını sallayarak içkiyi bıraktı ve odayı adımlamak için ayağa kalktı. "Üzgünüm."

Artık bir şeyler yiyip içtiği için Evina kendini yorgun hissediyordu ve o konuştuğunda gözleri kapanıyordu. Şimdi birdenbire açıldılar. "Ne için?"

"İçin . . . Her şey," dedi Conran bir tereddütten sonra alaycı bir tavırla.

Evina onun adımlarını izlerken bir dakika kadar sessiz kaldı. Söz verdiği gibi, sahadaki olaylardan bahsetmemiştir ama yine de bunun özrünün arasında yer aldığını biliyordu ve bir başka özrün ortaya çıkmasına neden olan her türlü suçluluğu hak ettiğinden emindi. Ama sonra babasının kaçırılma konusunda ne kadar iyi davrandığına dair sözlerini hatırladı ve içini çekerek, "Ben de özür dilemeliyim" dedi.

Adam şaşkınlıkla ona bakmak için adımlamayı bıraktığında, "Seni ilk etapta kaçırdım ve buraya getirdim" dedi. Çarpık bir gülümsemeyle, "Bir kaçırma olayı değildi," diye hatırlattı ona.

Evina kendine rağmen gülümsedi ve başını salladı. "Evet, öyleydi. Ya da bilincin açık olsaydı ve babama yardıma gelmeyi reddetseydin öyle olurdu. Onun iyileştğini görmek için o kadar çaresizdim ki." Anlamak ifadesini yumuşattı ve omuz silkti. Ama bilincim yerinde değildi. Ve beni orada öylece çıplak, savunmasız ve bilinçsiz bir halde nehrin kıyısında bırakamazdınız. Bu yüzden . . . sen de beni kurtarıyordun. Bu arada bunun için teşekkür ederim."

Evina eğlenerek "Seni bayıltan benim," diye hatırlattı ve o sadece omuz silkince ekledi, "Ve işte ben de baba." "Hmm. Evet. Zor bir hastaydı," diye yorumladı

Conran. "Adam huysuz ve artık kendini biraz daha iyi hissettiği için hasta olmaktan dolayı sabırsız, ama bunun için seni pek suçlayamam."

"Ben onun bizi bu şekilde tuzağa düşürmesini kastetmişim," dedi bıkkınlıkla.

Conran adım atmaya devam ederken bir süre sessiz kaldı ve sonra ciddiyetle ona baktı. "Biz yola çıktığımızda onun ne yaptığını biliyor muydunuz?"

"Hayır," diye güvence verdi Evina sessizce. "Ne yaptığını ancak Tildy seni almaya gelip kardeşlerinin burada olduğunu söyledikten sonra anladım, sonra da bana mesaj gönderen tek kişinin babam olduğunu söyledi." Bakışlarıyla karşılaşınca ekledi, "O gün yola çıkmadan önce onun ne yaptığını anlasaydım, buna taraf olmazdım."

"Çünkü benimle evlenmek istemiyorsun?" ciddiyetle sordu.

"Çünkü ben hiçbir erkekle evlenmek istemiyordum," diye düzeltti kadın ve adam yatağa dönüp onun yüzüne ilgiyle baktı.

"Neden?"

Evina rahatsızca omuz silkti. "Ben zaten evliydim. Bundan hiç hoşlanmadım."

"Evi, sen on yaşındayken üç günlük evliydin ve sadece isim olarak" dedi bıkkınlıkla. "Beğenilmeyecek ne vardı?" Evina bakışlarını adamın üzerine çektiği örtülere indirdi ve üstteki kürkü yolmaya başladı. "Kocam, dönüş yolculuğunun ilk gününde bana, karısı olarak bana söylediği her şeyi yapmam gerektiğini söyledi," dedi sessizce. "Sonra cebinde sakladığı bir solucan çıkardı ve bana onu yememi emretti."

Conran hayretle, "Küçük herif," dedi. "Ne yaptın?" "Yüzüne yumruk attı" diye itiraf etti.

Conran sıırttı. "Aferin sana."

"Hayır, pek iyi değil," diye güvence verdi Evina ona. "Bunun için cezalandırıldım. Babam beni güzelce kamçıladi" diye ekledi. "Ve bana evet, teknik olarak bir eşin kocasının söylediğini yapması gerektiği söylendi. Ama ben solucan yemeyi reddedebilirdim ve o da, on iki yaşına gelip düğün bitene kadar beni bunun için cezalandıramazdı."

"Hmm." Kaşlarını çattı.

"Collin, kocam," diye açıkladı, onun adını bildiğinden emin değildi, "görünüşe göre, evlilik tamamlanana kadar

beni cezalandıramayacağından haberi yoktu. Yolculuğun ikinci gününde kurtlu elma yemeyi reddettiğimde

bana vurdu."

"Solucanlara olan hayranlığı neydi?" Conran tiksintiyle sordu.

Evina şaşkınlıkla omuz silkti. Bu onun ötesindeydi. Kendisi bu çekiciliği hiç görmemişti ama şöyle dedi: "Hayır' sadece solucanlardı. Bana çiğ yedirmek için balık yakalamaya çalıştığı için boğuldu."

Conran şaşkınlıkla, "Baban su getireceğini söyledi," dedi.

Evina başını salladı. "Babam insanlara böyle söylüyor ama aslında Colin bir kütüğün üzerinde duruyor, balık yakalamak için kovanını suya daldırıyordu."

Conran tiksintiyle homurdandı. "Kocanız şımarık bir veletmiş gibi görünüyor."

"Evet," diye mırıldandı.

"Ama o bir delikanlıydı, Evina," diye ekledi sessizce. "Ben hayır." Evina ciddiyetle, "Amcam delikanlı değildi," dedi.

Conran sustu ve şaşkınlıkla sordu. "Amcan mı?"

"Gavin'in babası Garrick MacLeod," diye açıkladı sessizce. "Bir şekilde onu rahatsız ettiğim için beni Glenna Teyze'yi öldüresiye dövdü."

Conran dehşetle arkasına yaslandı. "Gavin buraya bu yüzden mi geldi?"

"Ve Donnan," diye mırıldandı Evina. "O, Garrick'in ilkiydi. Görevi kabul ederken hem Garrick amcam'a, hem de amcamla evlendiğinde Glenna teyzeme sadakat sözü vermişti. Ancak Donnan sonunda aralarında bir seçim yapmak zorunda kaldı."

Conran, "Ve teyzeni seçti," diye mırıldandı.

Evina omuz silkti. "Donnan'ın kendi babası içki içerken yumruklarını kullanmakta özgürdü. Kadınlara ve çocuklara şiddet uygulayan bir adamdan daha çok nefret ettiği hiçbir şey yok. Yıllarca amcamın yaptıklarından şüphelendikten sonra onu son dayakta gördü ve bu da bardağı taşıran son damla oldu. Sadakatinin teyzeme olduğuna karar verdi. Onları, Glenna teyzemi ve Gavin'i toplayıp babamın onları amcamdan koruyabileceği umuduyla buraya, Maclean'a getirdi. Teyzem buraya geldikten sonra bir saatten fazla yaşamadı; sadece babama olanları anlatacak ve ona Gavin'e göz kulak olması ve babasının onu geri almasına izin vermemesi için yalvaracak kadar uzun süre yaşadı."

Evina içini çekti. "Tildy, teyzemin içinde iyileştirilemeyecek yaralar olduğunu söyledi. İç kanama. Ama aslında dışarıda onu öldürmeye yetecek kadar yara vardı. Bu güne kadar Glenna Teyzem kadar hırpalanmış ve yaralanmış birini görmemiştim. Her iki kolu da kırılmıştı, bir bacağı ve birkaç kaburga kemiği. Buraya seyahat etmek onun için ıstırap verici olsa gerek," dedi sessizce. "Donnan ayrılmadan önce iyileşmesine izin vermek istediğini söyledi ama hayatta kalamayacağını biliyordu ve Gavin'i babasından uzaklaştırmaya kararlıydı."

"Muhtemelen amcanız cezalandırıldı mı?" Conran kaşlarını çatarak söyledi. "Bir kadını düzeltmek caizdir ama onu öldüresiye dövmek hayırdır."

"Hayır," dedi Evina iç çekerek, sonra yüzünü buruşturarak itiraf etti, "Eh, Tanrı onu cezalandırdı." "Tanrı?" diye sordu.

Evina başını salladı. "Garrick amcamın erkek kardeşi Tearlach Maclean'a geldiğinde babam teyzemin öldürülmesiyle ilgili olarak krala adalet talebinde bulunmaya hazırlanıyordu. Görünüşe göre Garrick, Donnan'ın teyzemi ve Gavin'i götürdüğünü fark edince onları geri getirmeye kararlı bir şekilde peşlerinden gitti. Ancak hâlâ sarhoştur ve atından düşüp boynunu kırdı."

"Ah." Conran başını salladı. "Peki kardeşim neden oradaydı? Neden sadece bir haberci göndermedi?" "Sessizliğimizi istedi" dedi sertçe. Unvanı ve kaleyi miras almıştı ve Gavin'le hiçbir ilgisi yoktu ama bu konuda sessizliğimizi sağlamak istiyordu. Kardeşinin eylemlerinin MacLeod adını lekelemesini istemiyordu.

Sessizliğimize karşılık, mücevher ve madeni paralardan oluşan bir krala fidye teklif etti. Buna hırsızlık robotu adını verdi.”

Conran sertçe, "Hırsızlık cezası," dedi.

Evina omuz silkti. “Cinayet, yaşam hırsızlığı olarak görülüyor.” "Peki baban kabul etti mi?" Conran öfkeli bir sesle sordu.

"Başlangıçta hayır" dedi ciddiyetle. “Fakat daha sonra bana açıkladığında Garrick'in öldüğünü, benim teyzemin de öldüğünü ama Gavin'in hâlâ yaşadığını fark etti. Onun adı da lekelenecekti. Bir katilin oğlu olarak büyüyecek ve en azından bu şekilde bir mirasa sahip olacaktı. Babam hırsızlığı onun için sakladı ve on sekiz yaşına geldiğinde ona vermeyi planlıyor.”

Conran bir an sessiz kaldı. Bunu ona söylemesinden etkilenmişti. Bu onun dürüstlüğünün bir başka örneğiydi. Birçoğu bu kadar karanlık aile sırlarını tam da bu şekilde bir sır olarak saklardı. Sanki bu olay bir şekilde onlara da yansımış gibi. Bunu basit bir şekilde ve onun bunu nasıl karşılayacağını düşünmeden anlatmıştı. Ama gördüğü şey, teyzesinin hikayesinin her ne kadar trajik olsa da Evina on yaşındayken yaşanmış olması nedeniyle daha da trajik hale geldiğiydi. Bu çok etkilenebilir bir yaştı ve ona solucan yedirmeye çalışan ve reddedince ona vuran bir koca için olgunlaşmamış bir oğlanın peşinden gittiği için, erkekler ya da en azından kocalar gibi görünmüş olmalı. şeytan.

"Evina," dedi sonunda, "teyzenin başına gelenler için üzgünüm ama sana söz verebilirim ki seni asla dövmeyeceğim."

Conran, "Peki ya yapmak istemediğim bir şeyi yapmamı istersen?" diye sorduğunda bunun onu rahatlatmadığını biliyordu.

Conran tekrar arkasına yaslandı ve ciddiyetle ona baktı. "Sonunun teyzen gibi olmasından korktuğunu biliyorum ama..."

"Evet, öyleyim," diye onun sözünü kesti Evina, aynı fikirde olmak için. "Ama aynı zamanda itaatsizlik ettiğim veya yapmak istemediğim bir şeyi yapmayı reddettiğim için dayak yemek de istemiyorum" dedi sertçe. "Ve yapacağım." Conran kaşlarını kaldırdığında ciddiyetle başını salladı. "'Gerçek bu, eğer yapmazsam bana söyleneni yapmakta pek iyi değilim' buna katılıyorum," diye itiraf etti sessizce. “Babam kendi deyimiyle 'isyankar saçmalıklara' katlanıyor bana. Ama bunu yapacağını kim söyleyebilir? Ve eğer evlenirsek, 'beni dövmeye hakkın olur' diye belirtti.

Conran ona kesin bir dille, "Hayatımda hiçbir kadını dövmedim Evi," dedi.

“Hayır, kız kardeşim bile Saidh ve dayağı hak eden biri varsa o da oydu. Yine de güreşirken ve dövüşürken bile ben ve tüm kardeşlerim ona zarar vermemeye her zaman dikkat ettik. Sanırım seni asla yenmeyeceğime güvenle hayır sözü verebilirim.

Evina başını salladı ama adamın onu gece gündüz yeneceğini pek kabul

etmeyeceğini düşünüyordu. O zaman onunla asla evlenmezdi.

Bir süre sonra onun ifadesini inceleyerek, "Sanırım söylediklerimin doğru olduğuna güvenmeniz zor," diye mırıldandı. Cevap vermeyince "Bunu evlilik sözleşmesine koyabiliriz" diye önerdi.

"Beni dövme için izin verilmediğini mi?" diye sordu.

"Evet, eğer yaparsam. " Görünüşe göre uygun bir ceza bulamadığından durakladı.

Ama Evina'da bir tane

vardı.

"Eğer öyleysen, o zaman Maclean'ın kenarındaki av köşkünde yaşamalısın ve beni burada huzur içinde tek başıma yaşamama izin vermelisin," diye önerdi sessizce.

Conran bu öneri karşısında kaşlarını kaldırdı ama başını salladı. "Çok iyi. O zaman bunu evlilik sözleşmesine koyacağız."

"Tamam," diye onayladı Evina, biraz rahatlatarak. Gerçekten bunu yapıp yapmayacağını merak ediyordu. Eğer öyleyse, onunla evlenmeye istekli olabilir. Elbette onun bunu kabul etmesi onu daha mutlu etti ve bu onu tanıma işi konusunda daha rahatladı.

Bölüm 9

Conran satranç tahtasını incelerken, "Yani babanız, anneniz ölmeden önce Maclean'ın işleyişiyle daha çok ilgileniyordu," yorumunu yaptı.

"Evet," diye mırıldandı Evina. "Annem öldükten sonra babam bir süre pek umursamadı. Gerçeği söylemek gerekirse ben de öyle, diye itiraf etti alaycı bir tavırla. "İkimiz de toplarını kaybetmiş bir çift hokkabaz gibi surat asıyorduk. Bu elbette Maclean'daki herkesi etkiledi. Hepsi aynı zamanda metresinin yasını tutuyordu. Annem halkımız tarafından çok sevilirdi."

Conran anlayışla homurdandı.

"Ama sonra Gavin geldi," dedi Evina gülümseyerek.

"Ve?" diye sordu Conran, o sustuğunda ilgiyle ona baktı. Evina'nın uyanmasından bu yana son beş gününü onu kazanmaya çalışarak geçirmişti. Satranç, Nine Men's Morris ve başka çeşitli oyunlar oynamışlar, bir yandan da hafifçe sohbet etmişlerdi. Ancak bu, geçmişini ve onu neyin şekillendirdiğini ilk kez yeniden açıklayıştıydı. Bu onun yanında rahatladığının ve ona güvenmeye başladığının ilk işaretiydi.

Conran, evliliğin, açıklıktaki hayal kırıklığı yaratan deneyimden daha fazlasını sunabileceğine onu ikna etmek için zamanının tükendiğinin farkında olmasına rağmen, işleri aceleye getirmeyi reddetmişti. Olduğuna sevindi. Günlük konularda bile konuşmaya başladığında Evina'nın zeki ve iyi bir mizah anlayışına sahip olduğunu fark etmişti. Aslında ondan hoşlanmaya ve yaklaşan evliliklerini bir görevden, hatta bir meydan okumadan daha fazlası olarak görmeye başlamıştı. Conran birbirlerine oldukça yakışabileceklerini düşünmeye başlıyordu.

Eğlenerek, "Eh, ilk başta biraz zorluydu" diye itiraf etti. "Bayan yetiştirme konusunda çok az deneyimim vardı ve o bana göre sadece iki kişiydi. Ama Tildy yardım etmek için oradaydı ve ben de işin üstesinden geldim. İşler düzeldi. Ayrıca etrafta dolaşan bir çocuk varken üzölmek zor, dedi Evina hafif bir gülümsemeyle. "Gavin her zaman gülüyor ve bir o yana bir bu yana koşuyordu. Maclean'a hayatı geri getirdi. Hatta Da olan bitene yeniden ilgi duydu ve kendine gelmeye başladı. Conran gülümsedi. "Evet, çocuklar bu şekilde bir nimet olabilir. Yeğenlerim kız kardeşimi delirtebilirler ama onu ve kocasını küçük parmaklarının arasına almış durumdalar. Geri kalanımız da. Küçük serseriler için yapmayacağım hiçbir şey yok," diye itiraf etti alaycı bir şekilde.

"O halde bir çocuğı hoş karşılar mısınız?" diye sordu Evina.

"Ah, evet, onlardan bir pasel istiyorum," dedi hemen, dikkati oyun ve sohbet arasında bölünmüştü. ta ki cevabının getirdiğı sessizliğın farkına varıncaya kadar. Hızla yukarı baktığında onun ifadesini fark etti ve o

çocukları yapmaktan hoşlanmayabileceğini hatırladı. . . henüz. Yapım aşamasında bulunabilecek zevki ona göstermemiştii.

"Evi," dedi Conran sessizce. "İlk deneyiminizin tamamen memnuniyet verici olmadığını biliyorum, ancak ilk sefer kız için genellikle zordur ve korkarım ki, öyle olduğunuzu tahmin ettiğim kadar yavaş ve dikkatli gitmedim. deneyimsiz. Ama size söz veriyorum, bir dahaki sefere böyle olmayacak."

Evina satranç tahtasına bakmak için yüzünü eğdiğinde kızardı ve sözlerini geçiştirdi. Belli ki bunu tartışmak istemiyordu ve konuyu ilk kez bir kenara itmesi değildi. Son birkaç gün içinde birkaç kez eteğinden geçilmişti. Ne zaman seks konusuna ya da evlilik yatağına yaklaşan herhangi bir şey söylense, o, ürün taşıyan istismarcı bir sahibinden at gibi bundan kaçınıyordu. Bu onu korkunç hissettiriyordu. O zayıf bir kadın değildi. Böyle tepki vermesine göre, ihlal nedeniyle çok acı çekmiş olmalı. Onu bu durumdan kurtarması gerekiyordu. "Evi," dedi Conran sessizce ve kadın isteksizce ona baktığında "Bunu sana kanıtlamak isterim" dedi. Sözler karşısında gözlerini kırıştırdı ve sonra ne söylediğini anlayınca gözleri büyüdü ve başını sallamaya başladı.

"Söz veriyorum benden istediğın anda duracağım, ama seni öptüğümde hoşuna gitti, değil mi?" Evina duraksadı, ifadesine belirsizlik hakimdi.

"Peki ya başlangıç için seni öpsem?" ciddiyetle önerdi. "Sadece öpüşme?" diye sordu, gözleri ihtiyatla kısıldı.

Conran onun baştan çıkarıldığını söyleyebilirdi. Bu bir rahatlamaydı. En azından onun öpücüklerinden keyif aldığını biliyordu. Öyle düşünmüştü ama ihlal nedeniyle yarattığı karmaşadan sonra bundan bile emin değildi. "Sadece öpüşme. Söz veriyorum," diye güvence verdi ona. "Seni tutmak dışında sana ellerimle bile

dokunmayacağım."

Evina bu önerinin cazibesine kapılarak Conran'ı ciddiyetle inceledi. Henüz hasta yatağından kalkmasına izin verilmediğinden doğrulmuştu, adam da onu desteklemek için kürkleri ve yastıkları arkasına yığmıştı ve tahtayı kucağına koymuşlardı. Conran daha sonra yatağın kenarına yerleşmiş, bir ayağı yatağın yanında yere basmış, diğeri ona dönükken birincisinin üst bacağının altına kıvrılmıştı. Onun önerisini düşünürken gözlerini kucağındaki satranç tahtasına dikmek dışında onun bakışlarından hiçbir şekilde kaçamadı. Onun öpücüklerinden keyif almıştı. Ama acıya yol açan diğer şeylerin de bu olduğunu hatırlattı kendine. Akıllı hemen adamın sadece öpüşmeyi vaat ettiğini ve bunun hoş olabileceğini düşündü.

Evina dudağını ısırarak kısa bir süre kendisiyle mücadele etti ve ardından hafifçe başını salladı. İhtiyaç duyulan tek şey buydu. Nefesi onu rahatlamış bir şekilde iç çekerken Conran satranç tahtasına doğru eğildi ve dudaklarını nazikçe onunkilere bastırdı.

Evina ilk başta hareketsiz kaldı, sadece onun dudaklarının tüy kadar hafif dokunuşunun tadını çıkardı, ama sonra ağzını daha sıkı bastırdı ve dili dışarı kaydı. Gözlerini kapatarak ağzını ona açtı ve o içini doldururken içini çekti. Hatırladığı kadar güzeldi, dilinin karnındaki ateşi keşfetmesi ve karıştırması, onun inlemesine ve öne doğru yavaşlayarak yaklaştırmaya çalışmasına neden oldu. Satranç tahtasının ve kucağından kayan taşların, kolları onun omuzlarına dolanırken yatağın üzerinden yere düştüğünün belli belirsiz farkındaydı ama Evina buna pek dikkat etmedi. Conran bunların hepsine sahipti. Ya da dudakları onunkilere doğru eğilirken dudaklarıyla yaptığı şeyler, önce bir yana, sonra diğer tarafa.

Ağzı onunkinden ayrıldığında Evina gözlerini açtı ve hafifçe kasıldı ama adam onun yanağına öpücükler konduruyordu. Şaşkınlıkla nefesi kesildi ve dudakları kulağına ulaşıp ona yeni heyecan girdapları gönderirken kıpırdadı. Conran'ın ağzı daha sonra boynuna doğru ilerledi ve hassas cildi dişleriyle hafifçe öptü, kemirdi ve kazıdı.

Evina inledi ve başının geriye düşmesine izin verdi; adam tuniğinin tepesine doğru ilerlerken elleri başını tutmak için hareket ediyordu. Adam dilini hafifçe üzerinde gezdirdiğinde, nefes aldığını ve bacaklarını huzursuzca hareket ettirmeye başladığını fark ettiğinde ürperdi ve sonra ağzı tekrar kalktı. Gözlerini açtı ve onun dudaklarını tekrar öpmesini bekleyerek ve hatta sabırsızlıkla başını kaldırdı, ama bunun yerine ağzı onun sağlam göğsüne indi, meme ucunu buldu ve onu hızla ıslanan tunik bezinin içinden emmeye başladı.

"Ah!" Evina nefesi kesildi, elleri onun saçlarının arasındaydı.

Conran yukarıya bakmak için hemen başını kaldırdı. Sesi yumuşaktı, yatıştırıcı bir şekilde mırıldandı: "Sorun değil, sana dokunmayacağım. Sadece öpüşüyorum."

"Evet, öpüşüyorum," diye nefes verdi ve sonra adam ağzıyla tuniğinin bol yakasını

bir omzundan çıkarırken dudağını ısırđı. Elbisenin içinden öptüğü memeyi açığa çıkaracak şekilde aşağı indiğinde Conran, bu sefer nemli bez olmadan tekrar meme ucunu tuttu.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Evina okşamaya doğru eğildi ve sonra adam göğsünün çoğunu ağzına alıp yavaşça dışarı çıkarırken, dişleri hassas göğüsleri hafifçe kazırken hissettiği dayanılmaz zevk karşısında başını salladı. kaçarken meme ucu. Yine de bunu tekrar iddia etmedi, bunun yerine göğsünün alt kısmını yıkadı ve ardından karnından aşağıya doğru öpmeye başladı.

Artan heyecandan nefes nefese kalan Evina şaşkınlıkla aşağıya baktığında tuniğinin diğer omzunun bir şekilde omzundan kaydığını gördü. Tunik artık belinin etrafında uzanıyordu ve göbek deliğinden yukarısı onu çıplak

bırakıyordu. O bunu fark ettiğinde Conran başını kaldırdı ve tekrar dudaklarını öptü. Bu sefer ağzı talepkardı ve

öpücük neredeyse ihtiyaçtan dolayı şiddetliydi. Evina da aynı şekilde karşılık verdi; adam onu destekleyen yastıkları ve kürkleri çekip sırt üstü yatmaya zorlarken kollarını omuzlarına doladı.

Evina dümdüz uzandığı anda ağzını onunkinden ayırdı ve vücudundan aşağı doğru bir geçiş daha yaptı, karnına doğru devam etmeden önce göğsünü dikkatle doldurmak için durdu. Conran'ın öpmesi ve kemirmesi tunik ve kürklerin başladığı yerde durdu ama sonra kürkleri bir kenara çekti.

Evine o anda kasılıp başını kaldırdı ama adam tekrar alt karnını öpmeye başladı ve sonra dilini tuniğin toplandığı yerde gezdirdi ve cevap olarak kasları zıplarken Evine nefesi kesildi ve altında sarsıldı. Adam daha da aşağıya inip ağzını bacaklarının arasında biriken gevşek malzemeye bastırduğında, kadın kasıldı ve gözlerini açtı, adam nefesini ona üfleyene, ıslattığı malzemeyi ısıtana kadar ondan uzaklaşma dürtüsüyle mücadele etti. ve altındaki istekli et.

Yutkunan Evina ellerini iki yanındaki çarşaflara koydu ve nefes almadan bekledi, sonra adamın ağzı aşağıya inip tuniğin eteğinin altındaki dizlerine öpücükler kondurunca şaşkınlıkla nefesi kesildi. Adam tuniği ileri doğru iterek bir uyluğundan yukarıya doğru öpücükler bırakmaya başladığında Evina çığlık attı ve titremeye başlayınca bacaklarını oynattı. Conran'ın ağzı iç kısmına ulaştığında, bir yay kadar gergindi ve keteni acımasızca çekiştiriyordu. Ama ağzı oraya yerleştğinde ve onu en içten şekilde öpmeye başladığında, kadın çığlık attı ve elleri onun başına uzanarak yatağın yarısına kadar kalktı.

Conran onu durdurmaya çalışmadı ama yaptığı işi de durdurmadı. Saçına takılıp çekiştiren parmakları görmezden gelerek daha derine bastırdı, ağzını onun kıvrımlarının arasına kaydırarak diliyle hassas etini kırbaçladı.

Evina çığlık attı ve tekrar yatağa uzanmak için geriye düştü. Gözleri tamamen açık, kör bir şekilde başının üstündeki yatak perdelerine baktı; adam öperken, yalarken ve dalga geçerken vücudu onun dikkatinin altında titriyor, onu umutsuz

bir ihtiyaç çılgınlığına sürüklüyordu. Evina dizlerini kaldırıp ayaklarını yatağa düz bir şekilde onun iki yanına dayadığında ve aşağıya doğru bastırıp kalçalarını bu yeni zevk için yukarı kaldırırken ne yaptığının pek farkında değildi. Vücudu kendi kendine tepki veriyordu, ağrıyan etini törpüleyen dili arıyordu ve dudakları hevesle kemirip emiyordu. Ama dili dışarı çıkıp sanki ağzını pyormuasına ona baskı yaptığında Evina ığlık attı ve vücudu daha önce çok kısa bir süre yaşadığı zevkle sarsılırken sarsıldı.

Bu sefer kısa değildi ve takip edilecek hiçbir acı yoktu. Conran, aklını biraz kaybedene kadar onu tekrar tekrar kırbaçlamaya, emmeye ve ısırmaya devam etti. Gerçekten. Adam durduğunda, yatakta titreyen, bilinçsiz bir kütle haline gelmişti; vücudunun sonrasındaki atıından başka pek bir şeyin farkında değildi.

Evina kendine geldiğinde kendini yatakta onun göğüsüne doğru kıvrılmış halde buldu; Conran hâlâ tamamen giyinikti ve onu beline dolanmı tunikle, tek gğsndeki bandaj dışında her şeyi çıplak bırakmıştı. gğslerinin st kısmı boyunca, arkasından ve sırtından geçen bir keten erit ve gğslerinin alt kısmı boyunca uzanan bir keten erit daha vardı. Bacağı her ikisinin de üzerine atılmış halde, yaralanmamı tarafının üzerinde yatıyordu ve bandajlı yarasına herhangi bir baskı uygulamaktan kaçınmaya dikkat ederek sakinleştirici bir şekilde sırtını ovutururken kolları da onun etrafındaydı.

İlk başta Evina ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilemeden öylece kollarının arasında yattı. Az önce deneyimlediği şey uydu. . . yani, ba dndrcyd, aırtıcıydı, akıllara durgunluk vericiydi. Ama imdi biraz utanmıtı ve nasıl ilerleyeceğinden emin değildi. Adam az önce vardı. . . ve o vardı. . .

Yüce Tanrım, açıklıkta yaşadığı o kısa süreli zevk bunun yanında hiçbir şeydi. Okayan eller ve gıcırdayan vcutlarla dolu, dolgun ağızlı bir öpücükle karşılaştırıldığında yanağına bir öpücük gibiydi. Evlilik yatağının bu kadar akıllara durgunluk verici olabileceğini hiç dnmemiti ve orada yaşanacak başka ne gibi zevkler olduğunu merak etti.

"Dinlenmene izin vermeliyim."

Evina bu yumuşak sözler karşısında sustu, nasıl cevap vereceğinden emin değildi. O ne olduğunu anlayamadan adam onu kollarından kurtarmış ve ayağa kalkmak için altından kayıyordu.

Conran çoktan kapıya doğru giderken, "Sen dinlendikten sonra seni tekrar ziyaret edeceğim," diye mırıldandı. Evina onun sessizce gidişini izledi, geniş gözleri ekosesinin önüne ekili şeklini izliyordu. Grne göre bundan heyecanlanan tek kişi o değildi, sadece kurtuluşunu bulan tek kiiydi.

Conran, Evina'nın odasından kendi odasına giderken koridorda kimseyle karılamadı ve buna minnettardı. Onun vücuduna ziyafet çekmek bir zevkti. Kadının nefes alıları, inlemeleri, heyecan ve zevk dolu miyavlamaları onda da aynı heyecan ve arzuyu uyandırmıtı. Onun verdiği hizmetler altında kıvrınması ve titremesi neredeyse ıldırıtcıydı ve bedeni onu yere sabitlemeye ve tattığı nemli

derinliklere kendini batırmaya zorluyordu ama o bu dürtüleri görmezden gelip kendini korumayı başarmıştı. onun sözü. Sadece. Artık ekosesinin altındaki bir kılıç kadar sertti; aleti, kendi kurtuluşunu bulma ihtiyacından dolayı ağrıyordu. Odasına varır varmaz görmeyi planladığı bir şey. Ya da en azından planın bu olduğunu kabul etti, odasına girdiğinde Aulay'ı orada, elleri başının arkasında birleştirmiş, yatağında uzanırken buldu.

"Ah! İşte buradasın," dedi Aulay, Conran açık kapı eşiğinde dururken doğrulup ayaklarını yere kaydırarak. "Evina'nın bağırdığını duyduğumda yakında geleceğinden şüphelenmiştim. Kızın çok iyi akciğerleri var ve sen

de açıkça önerdiğim gibi ona evlilik yatağının faydalarını gösteriyordun. Bu çığlıklar kulağa acı verici ya da kızgın gelmiyordu."

Conran iç geçirerek gözlerini kapattı. Görünüşe göre yakın zamanda ağrıyan aletiyle ilgilenemeyecekti.

"Gerçi, görünüşünüze bakılırsa, ona çiftleşmenin ne kadar zevkli olabileceğini göstermemişsiniz, ama onu tek başına tatmin etmeye devam etmişsiniz."

Conran'ın gözleri birden açıldı ve ağabeyinin ona eğlence ve sempati karışımı bir ifadeyle belinin altına baktığını fark etti.

"Hayır, henüz o kadar ileri gitmedik, ha?" O sordu.

"Hayır," diye homurdandı Conran, yeniden ileri giderek kapıyı arkasından kapattı.

"Ne istedin Aulay?" "Sen Evina'yla işinle meşgulken Saidh ve Greer'in geldiği konusunda seni uyarmak için," dedi ciddiyetle. "Onların en son gelenler olmasını bekliyordum, bu yüzden ilk düşündüğüm gibi iki haftanız olmayabilir." "Ne?"

Conran telaşla sordu.

Aulay özür dilercesine omuz silkti ve ayağa kalktı. "Eminim Dougall, Niels ve eşleri çok geride kalmayacaklardır, o yüzden fırsatınız varken Evina ile ilgili çabalarınızı hızlandırmak isteyebilirsiniz."

En büyük ağabeyi odadan çıkarken Conran, "Kahretsin," diye nefes aldı. Durumu idare etmek için hâlâ bir haftası ve birkaç günü olduğunu düşünüyordu. Ancak Saidh ve Greer zaten buraya gelmeyi başarmışlarsa en iyi ihtimalle yalnızca birkaç günü kalmış gibi görünüyordu. Konuyu Evina'yla birlikte hareket ettirmeye ciddi anlamda ihtiyacı vardı.

Conran sertçe, bu akşam yemekten sonra bir sonraki adımı atacağını düşündü.

Öpüşmekten dokunmaya. Ama önce kendi başının çaresine bakması gerekiyordu, yoksa işleri planladığından daha hızlı ilerletme konusunda baskı altında kalacaktı.

"Leydi MacDonnell ilginç bir kadına benziyor. Laird Conran'ın kız kardeşi Saidh, Greer MacDonell ile evlendi," diye açıkladı Tildy, Evina'nın kafası karışmış gibi görününce ve devam etti, "Sana çok benziyor. Asilzade hanımların çoğu gibi zarif ve telaşlı değil. O da sizin gibi bir kılıç taşıyor ve otururken eteğinin altından dışarı bakan braie'lerin alt kısmını fark ettiğime eminim. Gelip seni görmek istedi,

ben de uyanık olup olmadığını kontrol edeceğimi söyledim. Bu yüzden . . ." Tildy durakladı ve kaşlarını kaldırdı. "Gelecekteki görünüşünle tanışmaya hazır mısın?"

Evina ağzını açtı, tekrar kapattı ve içini çekerek doğrulmaya başladı.

"Sana yardım etmeme izin ver kızım." Tildy hemen ileri atıldı ama Evina onu uzaklaştırdı.

"Ben idare edebilirim, Tildy. Teşekkür ederim," diye mırıldandı, yastıkları ve kürkleri arkasına yaslanıp yerine yerleştirdi. Yarası ilk baştaki kadar acı verici değildi ve nefes alması çok daha iyi hale geldi. Aslında kendini o kadar iyi hissediyordu ki, bütün gün yatağında sıkışıp kalmaktan rahatsız olmaya başlamıştı ve ertesi gün merdivenlerden aşağıya inebileceğini düşünüyordu. Ya da belki bu gece akşam yemeği için. Eğer misafirleri varsa, uygun bir hostes olmak için gerçekten çaba sarf etmesi gerekirdi.

"Daha iyi görünüyorsun," diye yorum yaptı Tildy birdenbire ve Evina hizmetçiye şaşkınlıkla baktığında şöyle dedi: "Yanaklarında biraz renk var ve daha fazla görünüyorsun. . . Bilmiyorum. . . rahatladın mı?" önerdi.

Evina bu sözler karşısında yanaklarının ısındığını hissetti; rengin ve rahatlamış halinin nedenini tam olarak biliyordu. Conran'ın "öpücükleri." Sevgili Tanrım, adam öyleydi. . . işte, harika bir öpücük. Vücudu hâlâ pek zevk vermeyen ama artçı şoka benzeyen bir şeyin küçük, aralıklı nabızlarını atıyordu ve uzuvları hala titriyor ve titriyordu. Ancak Conran'ın gitmesinin üzerinden çeyrek saat geçmesi gerekiyordu.

"Biraz bal likörü getireyim, Cook'ta varsa belki ikinize de biraz hamur işi ikram edeyim, olur mu?" Tildy, Evina'nın Tildy gelmeden hemen önce yeniden giydiği tuniği örtmek için kürklerini yeniden düzenlemesini izlerken bu öneriyi yaptı.

"Evet, sanırım," diye mırıldandı Evina, alışılmadık bir tedirginliğin kendisini sarmaya başladığını hissettiğinde kaşlarını çatarak. Neden aniden sinirlendiğine dair hiçbir fikri yoktu. Evina daha önce iş insanlarla tanışmaya geldiğinde hiç utangaç bir kız olmamıştı. Ama bu Conran'ın kız kardeşiydi ve işler böyle devam ederse aslında onun görünüşü olabilirdi. Conran'ın "öpücükleri" onu, belki de evlilik yatağının, bu alandaki deneyiminden sonra olduğunu düşündüğü bir sıkıntı ve angarya olmadığına ikna etme yolunda uzun bir yol kat etmişti.

Tamamen ikna olmamıştı ama aslında o tarafa doğru eğiliyordu.

Evina yerleştğinde Tildy, "Ona uyanık olduğunu ve onu gördüğüne sevindiğini söyleyeceğim," dedi. "Teşekkür ederim." Evina gülümsemeyi başardı ve kadının gidişini izledi, sonra oturup endişeyle kapıyı izledi. Beklemek için fazla zamanı yoktu. Conran'ın kız kardeşi koridorda bekliyor olmalıydı, çünkü Tildy kapıyı arkasından ancak kapatmıştı ki kapı yeniden açıldı ve güzel, koyu saçlı bir kadın kasılarak içeri girdi. Bunu

tanımlamanın tek yolu buydu. Saidh Buchanan MacDonnell çoğu asil kadının yaptığı gibi küçük, hanımefendi adımları atmıyordu. Kalçalarını sallayarak ve

beline bağı olan kılıç da onlarla birlikte sallanarak odaya girdi. "Sen Conran'ın Evina'sı olmalısın!" Bu onun selamıydı ve buna geniş bir sırıtış eşlik ediyordu. "Onun hakkındaki tüm pislikleri sana vermek için buradayım, böylece ona gerektiği gibi şantaj yapabilirsin."

Evina'nın gözleri bu sözler üzerine genişledi ve diğer kadının sırtını okşamak için zayıf bir şekilde uzanıp yatağın yanında durup ona sarılmak için eğildi.

"Aileye hoş geldin ablacım."

"Ah." Kadın doğrulurken Evina zorla gülümsedi ve başını salladı. Conran'la evlenmeye tam olarak karar vermediğini ona söylemenin zamanı değilmiş gibi görünüyordu. Zaten muhtemelen ona söyleyeceğinden değil. Eğer onunla evlenmemeye karar verirse bunu kimseye söylemezdi. Birkaç eşyasını bir çantaya koyar, atını eyerleyip giderdi. Evina'nın nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu ama hazır değilse ve adamın ona kötü davranmayacağından emin değilse evlenmeyecekti. Saçını keser, göğüslerini bağlar, erkek gibi giyinir ve gerekirse paralı asker olarak çalışırdı. O da kılıcı, Maclean'daki her erkek gibi idare edebiliyordu.

Eğer hamileyse bu bir sorun olabilirdi ama bunu daha sonra düşünecekti. Şu anda bu ziyareti atlatması gerekiyordu.

"Conran'la evlenmek konusunda emin olmadığınızı ve evlilik yatağının zevkleri konusunda ikna olmadığınızı biliyorum ama söz veriyorum, ilki acı verici olsa da bundan sonrası çok daha iyi."

Evina kasıldı, gözleri şokla Saidh'in yüzüne kaydı.

"Bir şatoda sır saklayamazsın, Evi," dedi nazikçe ve sonra sordu, "Sana Evi dememin bir sakıncası var mı?" "Evet," diye mırıldandı, Conran'ın ondan Evi diye bahsettiğini duyup duymadığını merak ediyordu. Ona böyle seslenen tek kişi oydu.

"İyi." Yüzü gülerek yatağın yanındaki sandalyeye oturdu ve ekledi: "Ayrıca kocanın seni dövme hakkı konusunda bazı korkuların olduğunu da anlıyorum ve seni temin ederim ki Conran asla bir kadını dövmesin." kadın.

Kardeşlerimden hiçbiri bunu yapmazdı. Ve bunu kesinlikle söyleyebilirim, çünkü eğer onlar kadınları dövecek bir mizaca sahip olsaydı, uzun zaman önce defalarca dövülürdüm."

Evina eğlenerek, Conran da aynı şeyi söyledi, dedi.

"O halde bunun doğru olduğunu biliyorsun," diye güvence verdi Saidh. "Söz veriyorum, onlara ne kadar sert vurursam ya da tekmelersem vurayım ve onları ne kadar kötü incitsem de, kardeşlerimden hiçbiri bana misilleme yapıp bana zarar vermedi."

Evina'nın kaşları inanamayarak kalktı. "Onlara yumruk mu attın, tekme mi attın?" Saidh, "Bundan daha kötüsünü yaptım," diye güvence verdi ona. "Birinin o koca aptalları hizada tutması gerekiyordu."

Evina, Saidh'den çok hoşlanabileceğini düşünerek ona baktı.

"Ve içlerinden birinin karısına ya da başka bir kadına zarar verdiğini duysaydım yine yapardım," diye güvence verdi ona. "Söz veriyorum. Eğer Conran yanlış bir adım atarsa bana söyleyin, ben de onunla sizin için ilgilenirim."

"Ya da ona bakmama yardım et," dedi Evina sessizce, çünkü aslında o, karşı koymadan suistimallere seyirci kalacak ve karşı koyacak türden biri değildi.

Said sırıttı. "Sanırım senden hoşlanacağım, Evi."

Evina gülümsedi; kadın odasına geldiğinden beri ona verdiği ilk gerçek gülümsemeydi. Belindeki kılıca baktı ve kendisinininki gibi onun bedenine uyacak şekilde yapılmış gerçek bir kılıç olduğunu fark etti ve sordu, "Elbisenin altına gerçekten sutyen mi giyiyorsun?"

"Evet," diye itiraf etti Saidh, soruya biraz şaşırmış görünüyordu.

Evina, "Tildy, sen masadan kalkarken braie'lerin dışarı baktığını gördüğünü söyledi," diye açıkladı ve sonra itiraf etti, "Ben de onları giyiyorum. 'Onlarla ata binmek çok daha kolay.'

"Ah, evet," dedi Saidh heyecanla. "Ve ata binerek binmek yan eyerde binmekten çok daha iyidir."

"Kabul ediyorum," diye güvence verdi Evina ona. "Ayrıca bahçede etekle savaş talimlerine katılmak çok zor. Ben genellikle..."

"Yolunuza girmesin diye onu belinize mi bağlayacaksınız?" Saidh önerdi ve Evina başını sallayınca sırıttı. Başını sallayarak nefes aldı, "Ah, Evi. . . biz çok iyi arkadaş olacağız."

Evina ona gülümsedi ve başını salladı. "Evet, sanırım bunu yapacağız." Kapı çalındığında hala birbirlerine sırıtıyorlardı.

İkisi de kapıya bakarken Evina, "İçeri girin," diye seslendi. Conran'ın, biri elinde yemek tepsisi, diğeri ise bir sürahi ve iki kupa taşıyan iki hizmetçiyle birlikte içeri girmesine pek şaşırmadı. Saldırıdan bu yana her gece onunla akşam yemeği yiyordu ve bu rutindi.

"Kız kardeş." Conran, Saidh'i orada gördüğüne şaşırmış gibi görünmedi ve hizmetçiler için kapıyı tutarken ona gülümsedi. "Aşağıda akşam yemeği servis ediyorlar ve kocanız da onu kaçıracağınızdan endişeleniyor." Saidh gözlerini devirdi ve sonra Evina'ya dönerek tavsiyede bulundu: "Hazırlıklı ol, hamile kaldığında kocan huysuz bir Fiona'ya dönüşecek. En azından ben Greer'im. Yaptığı tek şey bana daha fazla yemem, daha fazla uyumam, daha az ata binmem ve antrenman sahasından uzak durmam için gevezelik etmek. Bu çok sinir bozucu."

Evina gözlerini kırptırdı, eli bilinçsizce karnına doğru ilerledi.

Neyse ki Conran, Saidh'in dikkatini hemen çekti ve şöyle dedi: "Fiona'yı üzüyor musun? Ona böyle seslenmek için sabırsızlanıyorum." Sonra gözlerini kırptırdı ve dehşetle sordu: "Yine çocuk sahibi değilsin, değil mi?" Ayağa kalkarken Saidh kaşlarını çatarak, "Kapa çeneni," dedi. Onun yanından geçerek kapıya doğru

ilerleyerek,

"Evi'yi seviyorum. Ona iyi davransan iyi olur, yoksa Maclean'a gelip kıcını tekmeleyeceğim.

Conran öfkeyle başını salladı ve mırıldandı: "Git yemeğini ye."

Hizmetçilerle birlikte kapıdan çıkarken Saidh, "Öyle ciddiym," diye güvence verdi.

Yüzünü buruşturdu ama sadece kapı arkalarından kapanana kadar bekledi ve sonra dönüp Evina'ya özür dilercesine gülümsedi. "Üzgünüm. Yukarı çıkmasını engellemeye çalıştım ama o kararlıydı."

"Sorun değil. Ondan hoşlanıyorum," dedi Evina dürüstçe.

Hizmetçilerin tepsileri koyduğu ateşin yanındaki masaya doğru ilerlerken, "Bunu yapacağınızdan şüpheleniyordum," dedi alaycı bir tavırla. Conran, üzerinde sürahi ve kupaların bulunduğu tepsinin yanında durdu ve altın renkli sıvıyı her iki bardağa da döktü. Sürahiyi geriye bırakıp kupaları yatağa doğru taşımak için döndü ama Evi başını salladı ve kürklerini kenara itti. "Neden bu gece masaya oturmuyoruz?"

Conran duraksadı, yüzünden belirsizlik geçti. "Emin misin?"

Tildy'nin komodinin üzerine koyduğu ekoseyi kendi etrafına sararken, "Evet," diye güvence verdi ona. "Bu yatakta sıkışıp kalmaktan midem bulanıyor. Sanırım burada da olsa masaya oturmak isterim." "Beklemek. O halde bırak sana yardım edeyim," dedi, kupaları tepsiye geri koymak için acele etti ve sonra ayağa kalkıp Evina'nın kolunu tutmak için tam zamanında yatağa geri döndü. Conran, "Yavaş ol," diye uyardı. "Ve bana dinlenmek için durman gerekip gerekmediğini söyle."

Evina homurdandı. "Masa odanın karşısında, efendim, hayır, avlunun karşısında. Sanırım bunu başarabilirim." Ciddi bir tavırla, "Çok kötü bir yaranın ardından iyileşiyorsun, Evi," dedi. "Şu anda sandığınız kadar güçlü değilsiniz."

Evina cevap vermedi. Bunun nedeninin kat ettikleri birkaç adımdan sonra konuşacak havasının kalmamış olması ve bacaklarının titremeye başlaması olduğunu fark etti. Aman Tanrım, o bir kedi yavrusu kadar zayıftı, diye düşündü Evina dehşetle.

"İyi misin?" Conran endişeyle sordu.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastıran Evina başını salladı. Masaya varabilir ya da bunu yaparken kendini öldürebilirdi. Belli ki bu kadar uzun süre yalan söylemek onu zayıflatmıştı. Acı çeken bacakları değil göğsüydü. Evina'nın masaya ulaşmayı başarması onu çok rahatlatmıştı, ancak oraya vardıklarında ağırlıklı olarak Conran'ın destek koluna yaslanmıştı. Yine de başarmıştı. Adam bir sandalye çekip onu oraya yerleştirirken, bu da zaten bir şey, dedi kendi kendine.

"Aç?" Conran ikinci sandalyeyi alırken sordu.

Evina başını salladı, hala konuşamayacak kadar titrek ve nefessizdi. Conran'ın

zayıflamış durumuna aldırış etmemesi onu rahatlattı, sadece tepsideki kazıyıcılardan birini onun önüne, diğerini de kendi önüne kaydırđı ve yemeye başladı. Evina'nın yemek yemeyi deneyecek kadar kendini toparlaması birkaç dakika sürdü. Eli hâlâ biraz titriyordu ama bir parça peyniri düşürmeden ağzına götürmeyi başardı, dolayısıyla bunu bir zafer olarak değerlendirdi. Çiğneyip yuttuktan sonra, "Bu kadar çok erkek ve kız kardeşle büyümek nasıldı?" diye sordu.

Conran bu soru karşısında şaşırmış görünüyordu ve cevaplamadan önce durup düşündü. "Gürültülü." "Gürültülü?" diye sordu eğlenerek.

"Evet. Gürültülü, kaotik, eğlenceli. . . bazen çok sinir bozucu ama çoğunlukla harika," diye itiraf etti bir gülümsemeyle ve şöyle açıkladı: "Hiçbirimiz hiçbir zaman oynayacak birine ihtiyaç duymadık ve her zaman güvenebileceğimiz birbirimize sahip olduk."

Evina onun sözlerine biraz kıskançlık duydu. O ve erkek kardeşinin yaşları arasında bir yıldan biraz fazla fark vardı. Onu çok seviyordu ve çok yakındılar. Her ikisi de babaları evdeyken günlük işlerinde ona eşlik ediyorlardı ve Daniel onun bir kız olduğu gerçeğinin oyuna engel olmasına asla izin vermemişti. Annelerini çok üzecek şekilde, savaş oynayarak avluda koşuyorlar, tahta kılıçlarla dövüşüyorlar ve onun deyiimiyle bir çift "vahşi" gibi toprakta ve çimenlerde güreşiyorlardı. Ama sonra adam ölmüşü ve o yalnız kalmıştı. Evina o zaman annesinin onu dizginlemeye çalışabileceğini düşündü ama Leydi Maclean buna cesaret edememişti, en azından onun ölümünden sonraki ilk yıl boyunca. Annesi Daniel'in ölümünün Evina'ya ne kadar acı verdiğini biliyordu. Gün boyunca babasını takip etmeye devam etmesine izin verirdi. Ancak Evina'nın nişanlısını eğitimi için Maclean'a getirme konusunda görüşmeler başladığında ve düğünü erken yapma konusu gündeme geldiğinde annesi neredeyse paniğe kapılmıştı. Erkeklerin bir anlaşma yapması ve düğün için kraldan ve kiliseden izin alması bir yıl sürmüştü. Annesi bu zamanı Evina'yı düzgün bir hanımefendiye dönüştürmeye çalışarak geçirmişti. Mairi Maclean nazik ve anlayışlı ama kararlı biriydi ve Evina annesine karşı yeni bir saygı duymayı öğrenmişti. Daha önce onu ebeveynlerinin en zayıfı olarak görürken aslında ne kadar akıllı ve çalışkan olduğunu öğrenmişti. O yıl içinde ikisi oldukça yakınlaşmıştı ve annesi onu en azından görünüşte daha hanımefendi yapma görevinde başarılı olmuştu. Ama sonra o da ölmüşü ve Evina kendini kaybolmuş hissetmişti.

Şimdi, kardeşinden daha fazlasına sahip olmasının hem Daniel'in hem de annesinin ölümüne yardımcı olup olmayacağını merak ediyordu. Bunun, kayıpların acısını hafifletmeyeceğinden emindi ama yola devam etmesini kolaylaştırabilirdi. En azından biraz destek alabilirdi.

Evina bal liköründen bir yudum alırken bunun pek önemi olmadığını düşündü. Bu kaybı hafifletecek kardeşleri

yoktu. Tatlı içeceği yuttuktan sonra içkiyi tekrar masaya koydu ve şöyle dedi: "Bana erkek ve kız kardeşlerinden bahset."

Conran bu isteği kısaca değerlendirdi ve ardından şöyle dedi: "Eh, Aulay en büyüğü. Buchanan'ı ve insanlarımızı yönetiyor."

Evina başını salladı ve sordu: "Yara izi mi? Çocukken yaralanmış mıydı?"

"Hayır. Bir yetişkin olarak. Birkaç yıl önceki savaşta," dedi sessizce ve sonra ekledi, "Aynı savaşta kardeşimiz Ewan'ı da kaybettik. O, Aulay'ın ikiziydi ve ondan birkaç dakika sonra doğmuştu."

Evina, "Bu onun için zor olmuş olmalı," diye mırıldandı.

"Evet," diye onayladı Conran ciddiyetle, sonra boğazını temizleyip devam etti, "Ve bir de aramızdan en yaşlı ikinci olan Dougall var. Mizaç olarak Aulay'a çok benziyor, sert ve pek konuşkan değil. Ama atlarla arası iyi ve karısı Murine ile tanışmadan önce onları yetiştirip yetiştirmiş. Artık Carmichael'ın lordu olmasına rağmen hala öyle."

"Atlarının adını duydum. İskoçya'nın en iyisi olmaları gerekiyor."

Conran, "Evet, onlar harika hayvanlar," diye güvence verdi ve sonra devam etti.

"Niels ikinci en yaşlısı. Edith Drummond'la tanışıp evlenmeden önce ilgi alanı koyun ve yündü."

"Peki Edith'le evlenmesine rağmen hâlâ koyun yetiştiriyor ve yün yapıyor mu?"

Evina ağzına bir parça tavuk atmadan önce sordu.

Conran gülümseyerek "Yalnızca Drummond halkı için" dedi. "Koyunlarını oraya taşıdı ve Drummond'un her üyesi için yılda iki kez taze ekoseler yaptırdı."

Ağzındaki yemeği yutan Evina, onaylayarak şöyle dedi: "Bu çok nazik bir davranış."

"Evet. Özellikle de yünü başka bir yerde satarak alabileceği para göz önüne alındığında," dedi Conran ciddi bir tavırla.

Evina hafifçe gülümseyerek sordu: "Peki ondan sonraki en yaşlı kim?"

Conran alaycı bir tavırla, "Ben," diye itiraf etti. "Ve sormadan söyleyeyim, benim özel bir yeteneğim yok. Atlarla, koyunlarla ya da başka hayvanlarla işim yok."

"Ama iyileştirme konusunda çok iyisin," diye belirtti Evina. Babasını iyileştiren, kendi yarasını tedavi eden ve her ikisinde de iyi iş çıkaran oydu.

"Hayır. Rory şifacıdır. Ona yardım ederken bir iki şey öğrendim. Tıpkı Dougall'a yardım ederek atlar ve Niels'a yardım ederek de koyunlar hakkında bir şeyler öğrendiğim gibi." Omuz silktili. "Birçok konuyu biraz biliyorum." "Bu da seni iyi bir toprak sahibi yapar," diye mırıldandı Evina düşünceli bir tavırla. Geniş ve çeşitli becerilere ve bilgiye sahip bir toprak sahibi için, yalnızca kaleyi yönetmeyi bilen bir toprak sahibinden kesinlikle daha iyiydi. "Belki," dedi Conran omuz silkerek ve ardından sordu, "Daha fazlasını ister misiniz? Hala aç mısınız?"

Evina hendeğe baktı, boş olduğunu görünce şaşırdı. Görünüşe göre masaya doğru yaptığı kısa yürüyüş en azından iştahını açmıştı. Umarım bu, gücünü yeniden

kazanmanın da ilk adımıdır, diye düşündü, başını salladı ve "Hayır, teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Conran başını sallayarak onun hendeğini aldı ve kendisinininkiyle birlikte tepsiye geri koydu. Daha sonra tepsiyi alıp kapıya yöneldi ve hizmetçilerden birinin onları rahatsız etmeden alması için koridora koydu ve sordu: "Masada oyun oynamak ister misiniz? Yoksa şimdi yatağına dönebilir misin?"

Evina tereddüt etti. Yemeğini yediği için kendini biraz yorgun hissediyordu ama yatağına dönmek istemiyordu, bu yüzden masaya dönerken sonunda "İşte sorun yok" dedi.

Conran sadece başını salladı ve koltuğına yerleşti, ama sonra etrafına baktı ve şunu önerdi: "Ya da şöminenin önündeki kürkün üzerine oturabiliriz. İstersen küçük bir ateş bile yakabiliriz. Bu gece havada bir serinlik var.

Sanırım kuzeyden bir fırtına geliyor."

Evina şömineye bakarak, "Bu hoş olabilir," dedi. Havanın biraz üşüdüğünü fark etmişti ama bunun sadece kendisi olduğunu, yarasının iyileşme aşamasında olmasıyla ilgili bir şey olduğunu varsaymıştı.

Conran hemen ayağına kalktı ve küçük bir ateş yakmak için harekete geçti; ateş gerçekten de küçüktü; yakmak için birkaç kütük ve birkaç yaprak vardı. O bununla meşgulken Evina ayağına kalktı ve birkaç metrelik kürke doğru ilerledi, biraz nefes nefese kalmadan oraya varmayı başardığında rahatladı.

"Burada."

Aniden yanına gelip kendisini kürkün altına almasına yardım etmek için elini uzattığında ona şaşkınlıkla baktı. "Teşekkür ederim," diye nefes aldı Evina, omuzlarına pelerin şeklinde sardığı ekoseyi onu düzgün bir şekilde örtecek şekilde düzenlerken nefes aldı.

"Bu gece ne oynamak istersin?" diye sordu Conran hâlâ ayaktayken. "Ne istersen," diye karar verdi, şu ya da bu şekilde pek umursamadan. "Satranç oyunumuzu bitiremedik. Tekrar deneyelim mi?" O sordu.

Evina oyunu tam olarak neden bitirmediğini ve adamın ona ne yaptığını hatırlayınca yanaklarının ısındığını hissetti ve kısa bir süre gözlerini kapattı. Daha önce ayrıldıktan sonra onunla tekrar karşılaşacağı için gergindi, yaptıklarından ve geri döndüğünde vereceği tepkilerden utanacağından endişeleniyordu. Ama Saidh oradayken şimdiye kadar bunu düşünmemişti bile.

"İstersen" dedi boğuk bir sesle.

"Evi mi?"

Sesindeki endişeyi duyabiliyordu ama başını kaldırmadı ya da gözlerini açmadı.

"Evet?" "Kızım."

Evina, adamın elinin yanağına dokunduğunu hissettiğinde irkildi ve başını yukarı kaldırdı, gözleri iri iri kırıştı. "Üzgün müsün?" Conran endişeyle sordu.

"Hayır."

"Utaniyorsun," diye fark etti ve sonra başını salladı. "Benden utanmanıza gerek yok." "Ben hayır" diye yalan söyledi.

"Hayır?" Conran, güzel ağzını kıvrılan bir gülümsemeye sordu ve sonra parmağını hafifçe onun dudaklarının üzerinde gezdirip sordu, "Bu öğleden sonraki öpüşmemizden hoşlandınız mı?"

Şimdi yüzü alevler içindeydi ama Evina çenesini kaldırdı ve dürüstçe "Evet" dedi.

"Ben de öyle yaptım" diye itiraf etti. "Bunu tekrar yapmamı ister misin?"

Teklif karşısında hareketsiz kaldı, vücudunun bu öneriye yanıt verdiğini hissedince şok oldu. Göğüsleri gerildi, meme uçları sertleşti ve sanki adam onu çoktan öpüyormuş gibi karnının aşağısında bir sıvı ısı havuzu hissetti. Yutkunarak çenesini biraz yukarı kaldırdı ve başını salladı. "Evet."

"Ben de bunu isterim," dedi Conran, sesi hırıltılı bir hal alarak. "Bu sefer ben de sana dokunabilir miyim?" Evina gözlerini kırptırdı. Dokunmak mı? Hem babasının odasında hem de tarlada onun dokunuşlarından ve okşamalarından keyif almıştı. Bu sadece onun hoşuna gitmeyen bir ihlaldı, bu yüzden tekrar başını salladı, onun ona yapabilecekleri düşüncesiyle vücudu karıncalanmaya başlamıştı. "Teşekkür ederim." Conran bu sözleri mırıldanırken öne doğru eğildi, nefesi dudaklarına değiyordu ve Evina onun kendisini öpmesini bekleyerek gözlerinin kapanmasına izin verirken elini göğsünde hissetti. Bir irkilemeyle, adamın dudakları onunkileri kapladığında bile gözlerini tekrar açtı.

Evina içini çekerek ona doğru eğildi ve daha o giriş talebinde bulunmadan ağzı açıldı. Conran daveti kabul etti; dilini ağzının içine doğru kaydırırken göğsünü avuçladı, sıktı ve sonra okşadı.

Evina ikisinin de hareket ettiğinin ya da onun sırtını kürklerin üzerine yatmaya zorladığının pek farkında değildi; birdenbire oradaydı; adam ona doğru eğilip onu öpüp okşarken kollarını boynuna dolamıştı. Bu sefer ağzından ziyade parmakları vücudunda geziniyordu ve bazı açılardan Evi bundan daha çok keyif alıyordu çünkü bu onu öpmeyi asla bırakmadığı anlamına geliyordu. Onun, göğsünü serbest bırakmak için tuniğini açtığını hissettiğinde itiraz etmedi. Bunun yerine, Evina onun ağzına içini çekti ve sırtını büktü ve onun hemen kabul ettiği bir davetle göğsünü yukarı kaldırdı. Sert eli göğsünü kapladığında inledi ve erkek dik meme ucuyla oynamaya başladı.

Conran öpüşmelerini yarıda bırakıp eğildiğinde gözleri açıldı ve Evina onun ona baktığını sarkık gözlerle izledi. Yüzü gölge ve ateşten gelen dans eden ışığın bir karışımıydı ve Conran hırıltılı bir sesle "Güzel" diye mırıldanırken bile onun ne kadar güzel olduğunu görünce nefesini tuttu.

Bu kelime kendisine baktığında adamın bedeninin açık panjurlardan sızan loş ışık nedeniyle onu gölgede bıraktığını, ateşin de yüzünde aynı dans eden ışıkla onu boyadığını görmesine neden oldu.

Sonra hafifçe kayd, dudaklarıyla istekli meme ucunu almak için daha aşağı doğru hareket etti ve o da başının yere düşmesine izin verdi ve o onu yıkayıp emerken

inledi. Eli bacağına doğru indiğinde kadın kasıldı ama adam hemen göğüs ucunu serbest bırakarak güven verici bir şekilde "Sadece dokunuyorum" diye mırıldandı. Evina dudağını ısırды ama sonra kendini rahatlamaya zorladı ve adam onu başka bir öpücükle ödüllendirdi; bu, dilini dudaklarının arasına sokup kısa süreliğine sönen tutkularını yeniden alevlendirirken tüm dikkatini çekmesini istiyordu. Adamın eli bacağının dış kısmından yukarıya doğru hareket etmeye başladığında, kız bunun sadece dokunaklı olacağına dair güvence vererek bundan keyif aldı. Onun sahada ona dokunmasından keyif almıştı ama artık bu, onun dokunuşunun yanında hiçbir şey değildi. Eli kadının dış bacağının arkasına doğru hareket etti ve kısa bir süre sıktı, ardından sırtına doğru devam etti ve daha önce onu "öperken" yaptığı gibi karnının üzerinden kayarak tuniğini öne doğru itti. Evina, eli onun üzerinde hareket ederken sırasıyla iç geçirdi ve inledi, sonra tekrar aşağı kaydığında ağzına doğru bağırdı, bacaklarının arasına gelinceye kadar durmadı. Conran sesi yakaladı ve onu orada okşamaya başladığında öpücüklerini derinleştirdi; parmakları nemli teninin üzerinde ustaca bir beceriyle dans etti ve çok geçmeden dizlerini kaldırıp kalçalarını hareket ettirdi. Parmağı içine girdiğinde kasıldı ve acıyı bekledi ama acı yoktu. Yine de bir an donup kaldı, parmağı onun içinde kaldığında sadece dokunuşunu hissetti ve başparmağıyla heyecanının merkezini okşamaya devam etti, sonra daha fazla dayanamadı ve kalçalarını yeniden hareket ettirmeye başladı. ateşini körüklerken geri itiyordu. Evina, zevki onu ele geçirdiğinde Conran'ın ağzına doğru bağırdı ama Conran daha önce olduğu gibi durmadı. Onu okşamaya devam etti, bir kez daha ağlayana kadar onu yeniden zirveye doğru itti, vücudu bir kez daha, sonra bir başkasıyla ve bir başkasıyla titredi, ta ki kadın zevkten hıçkırığa hıçkırığa ağlayana ve sanki kendisiymiş gibi ona yapışana kadar. fırtınalı bir denizdeki tek güvenli sığınak.

Bölüm 10

"Banyo mu?" Tildy şaşkınlıkla sordu. "Banyoya ihtiyacın yok."

“Her hafta haftada bir kez banyo yapıyorum Tildy ve şimdi de banyo yapmak istiyorum. Benim için bir banyo sipariş et lütfen.”

“Ama yaralandığınızdan beri yatakta yatmaktan başka hiçbir şey yapmadınız. Kirli değilsin. Evina ona kaşlarını çattı. "Saçlarım kirli ve cansız görünüyor ve onları temizlemek istiyorum.”

"Evet, biraz gevşek ve hüzünlü görünüyor," diye itiraf etti Tildy ve sonra içini çekti. "İyi. Sana banyo ısmarlayacağım. . . ama yalnızca Rory Buchanan 'sorun değil' derse.”

Evina hızla odadan çıkarken hizmetçinin sırtına baktı. Emirlerine anında uyulmasına, sorgulanmasına ve başkasının görüşlerine tabi görülmesine alışkın değildi. Üstelik Rory Buchanan yarasını görmemişti bile. Evina, Conran'ın kardeşinin yarayı kontrol etmesine izin vermesi yönündeki ısrarlı çabalarını reddetmiş, bunun yerine Tildy'nin yarayı temizlemesi ve bandajları değiştirmesi için çabalamıştı. Artık Tildy'nin banyo yapmasını kabul etmesi için onu görmesine izin vermesi gerektiğinden şüpheleniyordu. Tabii onun da yapmaması gerektiğine karar vermedikçe. Bu durumda Evina, yüzü mosmor olana ve banyo yapamayana kadar bağırarak emir verebileceğinden şüpheleniyordu. Ve umutsuzca bir tane istiyordu.

Tildy yanılmıştı. Sadece yalan söylememişti. Conran ona evlilik yatağında yaşanabilecek zevklerin bir kısmını gösterirken, odasında kıvranıyor, inliyor ve terliyordu. Özellikle dün gece, Conran sonunda onu kollarına aldığı anda, ateş ve onun kanını ısıtma şekli arasında Evina sıırıslık olmuştı, yatağına yatırdı ve odadan kaymadan önce üzerini örttü.

Bunu tek bir kelime bile söylemeden yapmıştı ve kendisi de onun ona yaptıklarından dolayı itiraz edemeyecek ya da ona bir şey söyleyemeyecek kadar sıkılmıştı. Şimdi kendinden biraz emin değildi. Onun vedalaşması onun aklına oldukça ani gelmişti. Aslında sanki ondan yeterince çabuk uzaklaşmak için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyordu ve o da bunun nedeni konusunda endişeleniyordu. Onu rahatsız mı etmişti? Ona çok hevesli bir şekilde cevap mı verdin? Onun kendisini öpmesine ve ona dokunmasına izin vermemesi mi gerekiyordu? Onun bu istekli davranışından tiksiniş miydi?

Öpüşme ve dokunma işi onun fikriydi ama belki de buna tekrar izin verip vermeyeceğini görmek için yapılan bir testti ve o testi geçememişti. Evina, onun genellikle onu görmeye geldiği sabahın ilerleyen saatlerine kadar beklemek istemiyordu. Onu daha erken görmek istiyordu. Orucunu açmak için aşağıya inmeyi planlıyordu ve bunu yaparken de temiz ve olabildiğince güzel olmak istiyordu. Tamamen gururu uğruna, diye kendine güvence verdi Evina. Başka ne sebep olabilir?

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Conran aniden yürümeyi bıraktı ve Rory aniden Tildy'yi takip etmeyi bırakıp ona bu soruyu sormak için döndüğünde küçük kardeşine gözlerini kırptırdı. Kaşlarını

çatarak, Tildy'nin Evina'nın yatak odasının kapısına ulaşip girmekte olduğu yere baktı. "Seninle" diye yanıtladı.

"Hayır."

"Hayır?" diye tekrarladı, bakışlarını şaşkınlıkla kardeşine çevirerek.

Rory kararlı bir şekilde, "Hayır," diye tekrarladı ve koridorun ilerisinde açılan başka bir kapının sesine omzunun üzerinden kısa bir süre baktı. Aulay'ın odasından çıktığı anlaşılınca Rory dönüp ekledi: "Aşağıda bekleyeceksiniz." Conran hemen, "Yapacağım," dedi. "O benim nişanlım."

Rory kesin bir tavırla, "Evet, bu yüzden orada işin yok," dedi. "Evina defalarca yarasını kontrol etmeme izin vermedi. Belli ki bu fikirden pek hoşnut değil ve senin varlığının da hiçbir faydası olmayacak. Git aşağıda bekle."

Conran reddetmek için ağzını açtı ve Aulay onlarla eşitlenirken kolunu yakalayıp onu çevirdiğinde şaşkınlıkla homurdandı.

Aulay onu koridora doğru sürükleyerek, "Haydi kardeşim," dedi. "Bırakın Rory en iyi yaptığı şeyi yapsın." "Ama o..." diye söze başladı.

Aulay, "İyi olacak," diye sözünü kesti. "Rory bu konuda iyi. Bırakın onunla ilgilensin."

Conran kaşlarını çattı ama daha fazla tartışmaya gerek duymadı. Aulay onu çok iyi tutuyordu ve bırakmıyordu. İstese de istemese de aşağıda beklerdi. Bazen kardeş sahibi olmanın çok sinir bozucu olduğunu düşündü tiksintiyle.

Birkaç dakika sonra Aulay hâlâ kaşlarını çatan Conran'ı masaya götürürken Saidh eğlenerek "Eh, bu sabah kimse mutlu görünmüyor" dedi.

Aulay sehpalara yerleşip Conran'ı yanına çekerken sakince, "Evina'nın yarasını kontrol etmek için Rory'ye eşlik etmek istedi," dedi.

Saidh hemen, "Ah, hayır, bu hiç de iyi gitmezdi," dedi. "Neden?" Conran şaşkınlıkla sordu.

Kız kardeşi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Çünkü sen onun nişanlısısın," dedi.

Ancak bu onun işine yaramadı ve Conran yine kaşlarını çattı. "İşte bu yüzden orada olmalıyım."

"Hayır. Bu yüzden orada olmamalısın," diye temin etti Jetta, bakışlarını Aulay'ın minyon karısına çekerek. O ve

erkek kardeşi Geordie, önceki gün Saidh ve Greer ile birlikte gelmişlerdi. Geordie ve bir grup asker Jetta'ya

MacDonnell'a kadar eşlik etmiş ve oradan da onlarla yola devam etmişti. "Ama neden?" Conran bıkkınlıkla sordu.

Saidh omuz silkerek, "Çünkü yara göğsünde" dedi.

"İşte bu yüzden orada olmalıyım," diye hırladı bıkkınlıkla. Rory, o olmadan Evina'nın göğsüne bakmamalı. "Conran," dedi Jetta nazikçe. "Rory bir yaraya baktığında vücudun neresinde olursa olsun tek gördüğü yaradır. Ancak siz buna

Evina'nın yaralı cesedi gözüyle bakacaksınız. Ne demek istediğimi anlarsan?"

"Hayır," dedi hemen, "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Saidh kısaca, "Senin Evina'nın yaralı göğsünü, Rory'nin ise Evina'nın göğsünde olan bir yarayı göreceğini kastediyor," dedi.

Onlara anlamadan bakmaya devam ettiğinde Jetta kaşlarını çattı ve ekledi: "Ona bir erkek gibi bakıyorsunuz. Rory ona bir şifacı gibi bakıyor ve ikinizin de orada olması onu rahatsız eder."

"Ama neden?" diye tekrarladı, aslında ona söylemeye çalıştıkları şeyi anlamamıştı.

"Ah, Tanrı aşkına, Con," diye tersledi Saidh. "Rory yarasını kontrol etmeye çalışırken senin onun göğsüne bakman onu rahatsız eder."

"Ben bakmayacağım," diye öfkeyle itiraz etti.

Aile üyelerinin yüzlerindeki ifadeler kimsenin buna inanmadığını gösteriyordu. Bu konuyu tartışmanın zaman kaybı olduğuna karar veren Conran kaşlarını çattı ve bir hamur işi alıp ısırıldı; Rory'nin şu anda bile Evina'nın göğsündeki bandajları açıp göğüslerini ya da en azından yaralı göğsünü açığa çıkardığını hayal etmemeye çalışıyordu. . Diğer bandajlarla örtülmemişti ve Evina tuniğini indirdiği andan itibaren çıplak olacaktı ki Rory'nin bandajları çıkarması için bunu yapması gerekecekti. Şu anda oradaydı, göğüslerine bakıyor, yaralı olana dokunuyor ve kontrol ediyor:

"İyi iş çıkardın kardeşim. Etkilendim."

Conran bu sözlerle sert bir bakış attı ve Rory'nin yedek kulübesinde kendisi ile Geordie arasındaki boş alanı talep ettiğini görünce gözlerini kırıştırdı. "İşin bitti mi?" diye sorduğunda şaşkınlığını gizleyemiyordu. "Evet, peki, Tildy oraya benden önce geldi ve Evina'nın sargıları çıkarmasına ve etrafına bir ekose yerleştirmesine yardım etti, böylece sadece yaralanmanın kendisini görebildim. Bir baktım, güzelce iyileşiyor. Enfeksiyon belirtisi yok ve dikişlerin benimkinden daha iyiydi. Annemin dikiş diktiği zamanki kadar güzel. Yara izinin minimum olacağını düşünüyorum. Yaranın ıslanmasını engellemek için ona banyo yapabileceğini söyledim ve sonra banyodan sonra bandajlarını değiştirmeden önce Tildy'ye sürmesi için bir merhem verdim." Omuz silkti. "Sadece birkaç dakika sürdü."

"Ah." Conran merdivenlere doğru baktı.

Rory ciddiyetle, "Tildy benimle hizmetçileri banyoya getirmek için aşağıya geldi," dedi. "Banyo yaparken seni görmek istemeyecektir."

"Doğru," diye mırıldandı Conran ama eğer yukarı çıkarsa onun sırtını yıkamayı ve evlilik yatağının yararları konusunda başka bir ders vermeyi teklif edebileceğini düşünmekten kendini alamadı. Tildy büyük salondan aceleyle geçip merdivenlere yöneldiğinde aklına bile bu fikir gelmemişti. Bazıları dumanı tüten büyük bir varil ve kovalar dolusu su taşıyan bir hizmetçi grubu onu takip ediyordu.

Merdivenlerden yukarı çıkan insanları izlerken Rory, "Tildy benden Evina'nın yarasını kontrol etmemi istemeye gelmeden önce suyun ısıtılmasını emretmiş

olmalı" dedi.

"Evet. Sen aşağıya gelmeden önce uzun zamandır seni arıyordu," dedi Conran ve sonra kaşlarını kaldırdı. "Bu sabah oldukça geç uyudun."

Rory omuz silkerek, "Evet, dün gece güzel sarışın bir kız benden kendisi için bir şeye bakmamı istedi ve ben de yatmaya oldukça geç kaldım," dedi.

"Adı Betsy miydi?" Conran sordu.

Rory şaşkınlıkla kasıldı. "Nasıl anladın?"

"Sadece şanslı bir tahmin," dedi Conran eğlenerek, bakışları hizmetçilerin dönüşünü izlemek için onun yanından merdivenlere kaydı. Hizmetkarların geçit töreninin merdivenlerden aşağı inmesi çok uzun sürmedi. Bu da banyosunun hazır olduğu anlamına geliyordu ve Evina'nın şu anda bile soyunup dumanı tüten su dolu bir küvete adım attığına şüphe yoktu. Bu onun uzun banyolar mı yoksa hızlı banyolar mı yapacağını ve merdivenlerden yukarı çıkmasının ne kadar zaman alacağını merak etmesine neden oldu.

"Unutma, yaranı ıslatman gerekmiyor."

"Dikkatli olacağım," diye güvence verdi Evina Tildy'ye, küvetin kenarından atlayıp oturmak için rahatlarken. Sıcak su üzerini kapladığında dudaklarından küçük bir iç çekiş çıktı ve vücudu rahatlarken kısa bir süre gözlerini kapattı. Tildy gelip Rory Buchanan'ın yarasını kontrol etmeye gittiğini söylediğinden beri gergindi. Ama beklediği kadar kötü olmamıştı. Tildy yardım etmişti. Rory gelmeden önce, yaralı göğsünü örten çarşafı hızla çıkarmış ve Evina'nın omuzlarının etrafına bir arada tuttuğu ekoseyi sarmıştı, böylece sadece sırtının yaralı tarafı ve yaralı göğsünün üst kısmı görülebilecekti. Rory içeri girmiş, yavaşça konuşmuş, yarasını incelerken şu ya da bu acının olup olmadığını sormuş ve sonra başını sallamış, yıkanabilecek kadar iyi

olduğunu ilan etmiş, onlara birkaç talimat ve bir merhem vermiş ve sonra odadan ayrılmıştı. Bu kadar kolay

olmuştu ve birkaç dakikadan fazla sürmemişti. Şu ana kadar adamın ona bakmasına izin vermemesi Evina'nın kendisini biraz aptal gibi hissetmesine neden oldu.

"Burada. Bunu yaralı göğsünün üzerine tut, önce saçını yıkayacağım.

Evina az önce kapattığı açık gözlerini kırıştırdı ve kadının uzattığı küçük çarşaf parçasına baktı.

Hizmetçi, "Yüzünüzden göğsünüze biraz su damlaması ihtimaline karşı," diye açıkladı. "Bunu şifacı önerdi." Başını sallayarak küçük kumaş parçasını aldı ve tek eliyle tutarak göğsünün üzerine koydu.

"Başını geriye eğmeye çalış ki saçını ıslatabileyim."

Evina boştaki eliyle küvetin kenarını kavradı ve bükülmüş dizleri küvetin bir ucuna doğru ezilene kadar suyun içinde yavaşça ilerledi. Kendine mümkün olduğu kadar yer verdikten sonra geriye yaslandı ve suya sırt üstü düşüp vücudunun üst

kısmını ve yarayı suya sokmamak için tek eliyle sıkıca tuttu.

"Güzel," dedi Tildy onaylayarak. "Yorulmaya başlarsan ve molaya ihtiyacın olursa bana söyle."

Tildy bir kova alıp suyu saçlarına dökerken Evina yalnızca başını salladı ve gözlerini kapattı. Hizmetçi hızlı ama dikkatli bir şekilde çalıştı; göğsüne, hatta omuzlarına bile su veya köpük bulaştırmadan uzun bukleleri ıslatıp sabunlamayı başardı. Ancak kadın ne kadar hızlı olursa olsun, Evina durulamaya geçmeye hazır olduğunda kolundaki kaslar gerginlikten titriyordu. Hiçbir şey söylemezdi ve durulamaya da dayanmaya çalışırdı. Ancak Tildy bunu fark etti ve durulamaya geçmeden önce ara vermekte ısrar etti. Evina kararı sessizce kabul etti.

Zayıflığını kabul etmekten nefret ediyordu ama şu anki haliyle görünürken onu saklamanın bir yolu yoktu, bu yüzden rahatlayarak oturma pozisyonuna geçti.

"Burada olsam iyi olur. . ." Tildy cümleyi bitirme zahmetine girmede; Evina'nın sabunlu saçlarına ve başına temiz bir çarşaf sardı ve şöyle açıkladı: "'Şimdi oturduğunuzda göğsünüzden ve sırtınızdan bir şeyin damlamasını önleyeceğiz.'" "Teşekkür ederim," diye mırıldandı Evina, hâlâ kuru olan çarşafı yarasından çıkarırken. "Banyonuzun geri kalanında size yardım etmemi ister misiniz?" Tildy endişeyle sordu.

"Hayır. Ben halledeceğim ve yarayı kuru tutacağım, diye ekledi Evina, Tildy onu tekrar uyaramadan. Hizmetçi başını salladı ve biraz rahatladı. "Peki o zaman sen bunu yaparken ben de yatağının çarşaflarını çıkarıp yeniden yapacağım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Evina tekrar, sonra kadın odada koşuşturup yatağı yeni çarşaflarla hazırlayıp orayı toparlarken dikkatini sabunlayıp kendini temizlemeye verdi. İşini Tildy'den önce bitirdi ama kadının yapmak istediği şeyleri tamamlayıp küvete dönmesini sabırla bekledi.

"Şimdi saçını durulayayım mı?"

"Evet lütfen." Evina tekrar küvette öne doğru kaydı, sonra yavaşlayıp durulanmak üzere başını geriye doğru eğdi.

"Burada."

Yaralı göğsünün üzerine hafif bir şey konulduğunda irkilerek aşağıya baktı.

Yıkama sırasında orada tuttuğu çarşaf parçasını fark eden Evina, yerinde tutmak için bir elini yavaşça kumaşın kenarına bastırdı, sonra diğer elinin parmaklarını küvetin kenarında sıkılaştırıp gözlerini kapattı.

Tildy titiz ama hızlıydı. Evina'nın saçını sıkıp etrafına başka bir kuru çarşaf sarmasına sadece birkaç dakika kalmıştı.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Tildy aniden, Evina'nın başına çarşaf geçirerek suya oturmasına yardım ederken.

"Nedir?" Döndüğünde, yaşlı kadının üzgün ifadesini fark ederek tek kaşını kaldırdı.

"Eh, getirdiğim iki çarşafı da kullandım," diye belirtti Tildy. "Artık kuruyabileceğin hiçbir şeyim yok." Evina'nın bakışları, Tildy'nin yarasının

ıslanmasını önlemek için sabunlu saçlarına sardığı sırlıslıkla çamaşırlara kaydı. Şimdi sazlıkların arasında sabunlu, ıslak bir pislik yatıyordu.

Evina, "Göğüste yatak çarşafı var" diye belirtti.

Tildy sinirle gıdıkladı. "Hayır. İyi bir nevresimi buna harcamayacağım.

Kurulaman için sana başka bir çamaşır getireceğim. Biraz zaman alır mı? Orada biraz rahatla. Zaten durulamayı bitirdiğimde kolunuz yeniden titriyordu.

Kuşkusuz, kalkmaya çalışmadan önce biraz ara verebilirsiniz."

Evina'nın katılma, katılmama veya yorum yapma şansı olmadı. Tildy kapıya kadar konuştu ve son kelimeyle kapıyı kapattı.

Eğlenerek başını salladı ve soğuk metale yaslandı, ancak metal sırtındaki giriş yarasına baskı yaptığında irkildi. Saçı durulanırken ıslanıp ıslanmadığı konusunda endişelenmek ancak o zaman aklına geldi. Evina öyle düşünmüyordu ama yakında Tildy onu yeniden paketlediğinde öğreneceğini tahmin ediyordu.

O sırada yumuşak bir karıştırma sesi kulağına çarptı ve fareleri olup olmadığını merak ederek kaşlarını çatı. Tildy'ye arpa ununun yanında kara karaca otunu bırakmasını söylemesi gerekecekti. Evina farelerden nefret ediyordu. Pek korkmuyordu ama o küçük yaratıklardan birinin yerde koştuğunu görmek onun çılgılık atmasına ve bir aptal gibi zıplamasına yetiyordu. Çok utanç vericiydi. Evet. Evina, geri döndüğünde Tildy ile Karaca ot hakkında konuşacağını düşündü ve sonra bir şey kafasına baskı yapıp onu küvetin içine ittiğinde

şaşkınlıkla sustu.

Gözleri bir anda açıldı ve Evina, suyun yüzeyinin altına girmeye zorlanırken ağzına sabunlu sıvı döküldüğünde susturulan ürkek bir çılgılıkla ağzını açtı.

"Dougall ya da Niels'ten herhangi bir haber duydun mu? Ne zaman gelmelerini bekliyorsunuz?"

Conran, Geordie'nin soruyu sorduğunu duydu ve cevapla gerçekten ilgilendi. Bu ona, Evina'yı, birleşmenin birlikte yaşadıkları ilk deneyimden sonra inanmaya zorlandığı kabus olmadığına ikna etmek için ne kadar süre geçmesi gerektiği konusunda bir fikir verebilirdi. Ancak o sırada Tildy'nin Evina'nın odasından çıktığını fark etti ve tüm dikkati ona odaklandı.

Hizmetçinin sahanlık boyunca merdivenlere doğru yürüyüşünü izlerken, bu Evina'nın banyosunu yapmış olduğu anlamına geliyor, diye düşündü. Conran, suyun ve küvetin yine de çıkarılması gerektiğini düşündü. Tildy muhtemelen bunu yapmak için hizmetkarları yukarı çağırmaya geliyordu ve sonra yapabildi... Düşünceleri öldü ve Tildy aniden merdivenlerin yarısında durup geldiği yöne doğru döndüğünde kaşlarını çatı. Kadın merdivenlerden yukarı çıkarken, bariz bir öfkeyle başını sallıyordu. Bir şeye oldukça sinirlenmiş görünüyordu. Onun tahmini bir şeyi unuttuğu yönündeydi.

"Bunu duydun mu, Conny?"

"Hmm?" Conran mırıldandı, Aulay'ın sesinin bir soru sorduğunun farkındaydı ama

Tildy'nin Evina'nın kapısına dönüp kapıyı açmasını izlerken buna pek aldırmış etmiyordu. Aulay'ın bundan sonra söyleyeceği her şeyi tamamen kaçırmıştı çünkü Tildy'ye odaklanmıştı. Hizmetçinin kapıyı açtığında nasıl bembeyaz görüldüğünü görmüştü. Kadın dehşet içinde çığlık atıp odada kaybolduğunda, Conran çoktan ayağa kalkmış ve merdivenlere doğru koşmaya başlamıştı.

Koşarken arkasından gelen kafa karışıklığı ve endişe çığlıklarını duydu ama Conran açıklama yapmakta gecikmedi. Kendisi de ne olduğunu bilmiyordu, sadece bir şeyler çok ters gidiyordu.

Conran ne kadar hızlı hareket ederse etsin, kardeşlerinin tam arkasında olduğunu biliyordu. Çünkü içlerinden en az biri, Tildy'nin Evina'nın çıplak ve ıslak vücudunu küvetten çıkarmaya çalıştığını görünce odanın içinde sendeleyerek durduğunda sırtına çarptı. Ancak onu durduran şey bu değildi; Evina'nın gözlerinin kapalı olması ve ölüm kadar solgun olması, teninin ve dudaklarının hafif mavi bir renk taşıması onun taşaklarının büzüşmesine neden oldu.

"Bana yardım et!"

Tildy'nin çığlığı işe yaradı ve Conran, Evina'yı sıcak sudan çıkarmak için ileri atıldı. Yanında beliren Rory, "Onu yatağa koy," diye emretti.

Conran otomatik olarak itaat etti ve hareketsiz halini yatağa taşıyıp sırt üstü yatırdı.

"Karnının üstünde! Onu ters çevirin ve başının ve göğsünün üst kısmının yataktan sarkmasına izin verin. Conran, Maclean'a kararsızca bakmak için o havlayan emre baktı. Adam masada değildi, bu yüzden çığıltıdan etkilenerek odasından gelmiş olmalıydı.

"Yap!" Adam yatağa doğru topallayarak havladı. Conran, Rory'ye baktı ama adamın söylediğini yaptı.

"Sırtına vur," diye homurdandı Maclean, Conran, Evina'yı yatağın kenarında karnına doğru çevirmeyi bitirdiğinde, vücudunun üst kısmı sarkacak ve başı yere doğru sarkacak şekilde onun yanında durdu.

Rory sakinleştirici bir tavırla, "M'laird," diye başladı ve Conran talimatını bekleyerek ona baktı. Rory şifacıydı. Ne yapacağını bilirdi.

Ancak, Rory söylemek istediği şeyi bitiremeden Donnan aniden Conran'ın yanında belirdi; Evina'nın sırtını bir kez, sonra iki kez, en sonunda da üçüncü kez itti ve ardından hızla onu çevirip onu öpmek için eğildi.

"Ne oluyor be!" Conran kükredi ve adama uzandı ama Maclean onu durdurmak için kolunu yakaladı. "Onun için nefes alıyor," diye homurdandı.

Conran bakışlarını tekrar Donnan'a çevirdi ve daha iyi görebilmek için yana kaydı ve adamın onu öpmediğini, burnunu sıkarken ağzına hava üflemediğini gördü. Dikkati göğsüne kaydı ve göğsünün her nefes alışta biraz genişlediğini gördü, sonra Donnan doğrulup Evina tükürüp öksürmeye başladığında boğucu bir ses gözlerini tekrar onun yüzüne çevirdi.

Rory, "Kahretsin," diye nefes aldı. "Bunu yapmayı asla düşünmezdim."

“Karım bunu oğlumuz küçükken yaptı ve su alırken göle düştü. Çaresizdi. Suyu dışarı çıkarmak için elinden geldiğince sırtını itti ve sonra kendisi için nefes alabilene kadar nefesini içine çekti,” dedi Fearghas sessizce. “İşe yaradı. O bile buna şaşırdı.”

“Evina seni nehirden çıkardıktan sonra bayılttıktan sonra aynısını yaptı. Ben de bunu yapmayı böyle düşündüm. Bunu daha önce hiç görmemiştim,” diye duyurdu Donnan, ayağa kalktı ve Tildy elinde bir ekoseyle ileri atılırken yer açmak için geri çekildi.

“O yaptı?” Conran şaşkınlıkla sordu.

“Evet. Donnan onun seni taciz ettiğini düşündü,” diye duyurdu Gavin, Conran'ın bakışlarını etrafına çevirerek odanın insanlarla dolu olduğunu gördü. Kardeşleri, kız kardeşi, arkadaşları, Donnan, Gavin, Fearghas, Tildy ve hatta Betsy'nin bile orada olduğunu fark etti ve Tildy, Evina'nın kalkmasına yardım edip onu örtmek için ekoseyi

etrafına sararken yatağa geri döndü.

“Yaram ıslandı,” diye mırıldandı Evina, her şeyden özür diler gibi bir ses tonuyla. “Ne oldu?” diye sordu Conran yatağa yaklaşarak ve onu kaldırıp tutmamak için kendini zar zor zorlayarak. Yüzüne renk hücum etmişti, sadece içeri ilk girdiğinde onun ne kadar solgun olduğunu vurguluyordu.

Evina şaşkınlıkla başını salladığında Tildy şöyle dedi: “Ben onun kuruması için başka bir çamaşır getirmeye aşağı iniyordum. Ama merdivenlerin yarısında kirli tunik ve yatak çarşaflarını daha sonra bir yolculuktan kurtarmak için çamaşır yıkamak için yanıma almam gerektiğini düşündüm ve geri döndüm.

“Evet?” dedi Conran sabırsızca. Onun gittiğini ve geri döndüğünü görmüştü. Evina'ya ne olduğunu bilmek istiyordu.

“İçeriye geri döndüğümde, küvetin üzerine eğilmiş bir adam vardı ve hanımı banyo suyunun altında tutuyordu,” dedi Tildy, bu görüntünün onu ne kadar etkilediğini anlatan bir ürperti ile.

“Hangi adam?” Fearghas tersledi. “Nereye gitti?”

Tildy lorduna döndü ve şaşkınlıkla başını salladı. “Bilmiyorum.” O sadece . . . ortadan kayboldu,” dedi neredeyse kederli bir şekilde.

“Ne?” Conran inanamayarak sordu.

Tildy kararlı bir şekilde başını salladı. “Gerçekten de öyle yaptı. Çılgılık attım ama o dönüp bakmadı bile. Hanımımı bıraktı ve şömineye doğru koştu. Hanımı yakalamak için ileri atıldım ve onu küvetten çıkarmaya çalıştım, sonra onu aradım ama gitmişti. Sadece git. Bir hayalet gibi.”

“Kim olduğunu gördün mü?” Fearghas sertçe sordu.

Tildy mutsuz bir şekilde başını salladı. “Tek gördüğüm onun sırtıydı.”

Adam havlamadan hemen önce Maclean'dan gelen bir lanet Conran'ın dikkatini çekti: “Kızım ve onun nişanlısı dışında herkes dışarı.”

Conran adama şaşkınlıkla baktı. Maclean'ın gelişinden bu yana hastalık nedeniyle zayıf ve zayıf görünmesine rağmen, o anda güçlü ve güçlü göründüğünü itiraf etmek zorundaydı. Herkes kapıdan dışarı çıkmaya başladığında Conran hiç şaşırmadı.

"Aulay," dedi sessizce ve en büyük ağabeyi durup soru soran bir yüzle ona döndüğünde Conran sordu, "Siz ve çocuklar koridorda bekler misiniz lütfen? Hepinize ihtiyaç duyulabilir ve Rory de kesinlikle ihtiyaç duyacaktır." Aulay başını salladı ve ardından herkesi dışarı çıkardı.

Conran daha sonra yatağın kenarına, Evina'nın yanına yerleşti ve kolunu ona dolayarak onu göğsüne doğru çekti. Titriyordu ve titriyordu, bu yüzden babasına bakıp tahminini yüksek sesle söylerken kolunu sakinleştirici bir şekilde ovuşturdu. "Gizli bir geçit mi?"

"Evet," diye homurdandı Maclean ve topallayarak şömineye doğru ilerledi. Yukarı uzanıp şöminenin solundaki meşale tutucusunu yakaladı ve ters dönene kadar duvara doğru çevirdi. Geri adım attığında duvarın bir kısmı sessizce kayarak açıldı. "Tildy'nin söylediğine göre kaçmasının tek yolu bu."

Başını sallayan Conran, Evina'yı uzaklaştırdı ve odanın karşı tarafına geçip kale duvarlarındaki geçidin girişindeki Fearghas'a katılmak için ayağa kalktı. Karanlığa doğru gözlerini kısarak sordu, "Bunun burada olduğunu başka kim biliyor?"

"Evina, Gavin ve ben," diye yanıtladı hemen. "Başka kim?" Conran sordu.

Maclean, "Hiç kimse" diye yanıt verdi ve ifadesi her şeyi anlatıyordu. O değildi ve kurban Evina'ydı. Bu Gavin'i bıraktı.

"Hayır' Gavin'di."

Conran, Evina'nın o hırıltılı homurtusunu duyunca yatağa doğru döndü. Artık dik oturuyordu. Titremesi ve titremesi durmuştu. Sanki öfke onları dışarı atmış gibi görünüyordu çünkü kızgın olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

"Bunu nasıl düşünebilirsin baba?" diye sordu şimdi, sesi acı verici derecede boğuktu ve her konuştuğunda daha da kötüleşiyordu. "Gavin bana asla zarar vermez."

Babası bitkin bir tavırla, "Ben de ona inanmam kızım," dedi. "Ama duvarlardaki geçitleri ve bu geçitlerin nasıl açılacağını bilen başka kimse yok."

"Açıkçası var," diye karşı çıktı Evina. "Çünkü o Gavin olamaz." Babasının ifadesi değişmeyince ekledi: "Tildy bana saldırganın şöminenin yanında kaybolduğunu söyledi. Ama uyandığımda Gavin diğerleriyle birlikte buradaydı."

Babası ciddiyetle, "Şuradaki girişten bitişikteki yatak odasına sızıp buradaki herkese katılabilirdi," diye belirtti. "Evet, belki de yapabilirdi. Ama bunu bana yapmazdı," diye tartıştı Evina hayal kırıklığıyla.

Conran küfrederek döndü ve kapıya doğru ilerledi. "Ne yapıyorsun?" Fearghas kapıyı açamadan havladı.

"Geçidi araştırmak için bir meşaleye ihtiyacım var," dedi sessizce.

Maclean kaşlarını çatı ve ardından şöyle dedi: "Arama konusunda yardıma

ihtiyacımız olacak. İki farklı yola ayrılıyor ve her ikisinin de tek başına aranmaması gerekiyor.” Kısa bir süre duraksadı, yüzünde bir savaş vardı

ve sonra Maclean içini çekerek, "Aulay ve Rory güvenilir görünüyor," dedi. Conran, "Ailemdeki herkes güvenilirdir," diye güvence verdi ona. "Greer'ı bile. Ama Aulay ve Rory'yle idare edebilirim."

Maclean başını salladığında kapıyı açtı ve bakışları koridordaki grubun üzerinde kayarken durdu. Kardeşlerinden yukarıda beklemelerini isterken diğerlerinin aşağıya inmesini bekliyordu. Hiçbiri yoktu. Aslında, hizmetkarların ve askerlerin saflarını doldurmasıyla sayıları artmış gibi görünüyordu.

Conran özür dilercesine gülümseyerek şöyle dedi: "Aulay ve Rory, size odada ihtiyacım var. Geordie, burada kalmanı ve kimsenin bu kapıdan çıkmamasını ya da girmemesini sağlamanı istiyorum lütfen."

Saidh hemen öne çıkarak, "Gizli geçitlerin aranmasına yardım edebilirim," dedi. Conran ona şaşkınlıkla baktı. "Sen nasıl...?"

"Ah, lütfen kardeşim," dedi tiksintiyle. "Onların bulunmadığı bir kalede bulundunuz mu henüz? Bunun bir kraliyet fermanı olması gerektiğini düşünüyorum: 'Bir kale inşa ederken sadık tebaanın gizli bir geçit kuracağından emin olabilirsiniz.' Greer'in karşı teklifi "

Saidh ve Jetta, Evina'nın yanında otururken biz erkekler geçidi araştırabiliriz" oldu.

Saidh öfkeyle kocasına baktı. "Rory şifacıdır. Evina'nın yanında oturmalı. Tünellerin aranmasına yardım etmek istiyorum."

Greer, "Senin durumunda hayır," diye homurdandı.

"Neden hamile olmakla sakat olmakla aynı şeymiş gibi davranıyorsun?" Saidh hayal kırıklığıyla sordu. Greer, "Çünkü seni seviyorum," diye çıkıştı.

"Bence bu tartışmayı merdivenlerin altında ele almalısınız. Ya da belki senin odana," diye ekledi Conran, Greer'in açıklamasının kız kardeşini nasıl yumuşatıp ona doğru yönelttiğini fark ederken kuru bir sesle. Daha sonra kardeşlerine dönerek şunu ekledi: "Maclean, Aulay ile Rory'yi istedi ve burası onun kalesi. Peki, eğer ikiniz de istekliyseniz?"

Başını sallayan Aulay, Jetta'nın alnına bir öpücük kondurmak için eğildi ve kulağına bir şeyler mırıldandı. Daha sonra yanında durmak için Rory'yi takip etti. "Jetta, Evina'yı odana taşırsam işimiz bitene kadar onun yanında oturabilir misin?" Conran şimdi sordu. "Elbette," dedi hemen, sanki şövalye unvanı almış gibi doğruldu.

"Ve Greer ve ben onları koruyacağız," diye ekledi Saidh tatlı bir şekilde.

Conran, Greer'in kızgın ifadesine alaycı bir şekilde gülümsedi ama yalnızca başını salladı ve "Onu dışarı çıkaracağım" dedi.

Bir yanıt beklemedi ama Aulay ile Rory'nin takip ettiğinin farkında olarak aceleyle yatak odasına döndü. "Buradaki geçit hakkında kaç kişi bilgi sahibi?" Aulay yatak

odasının kapısını arkalarından kapattıktan sonra sordu.

Kardeşleri geçidin açık girişine doğru yürüyüp karanlığa bakarken Conran onlara baktı. "Üç." "Üç," diye onayladı Fearghas.

Evina, "Bilmiyoruz" dedi.

Aulay kaşlarını kaldırmak için geriye döndü.

Fearghas, "Bundan bahsettiğim tek kişiler Evina ve Gavin'di ve bundan önce bunu bilen hayatta olan tek kişi de bendim," diye homurdandı.

"Ama bana saldıran ne Da ne de Gavin olmadığından, bizim haberimiz olmadığı halde başka birinin bu konuda bilgi sahibi olduğu kesin," diye ekledi Evina kararlı bir şekilde.

Conran, Aulay'ın yüzünün kaşlarının çatılmaya başladığını fark etti, sonra aklına bir fikir geldi ve yataktan dönüp koridorun kapısına doğru uzun adımlarla yürüdü. Kapıyı açtıktan sonra kısa bir süre duraksadı ve herkesin hala salonda olduğunu görmekle kalmayıp, daha fazla asker ve hizmetçinin ve hatta Cook'un da saflara katılmasıyla grubun yeniden büyüdüğünü görünce şaşırdı. Conran grupta Tildy'yi ararken, hepsinin leydileri için bu kadar açıkça endişelenmeleri Evina hakkında iyi bir şey ifade ediyordu, diye düşündü. Yüzünde endişeyle grubun en arkasında yürüyen kadını görünce koridora çıktı ve kalabalığın arasından manevra yaparak ona yaklaşmaya çalıştı.

"Ah, Lord Buchanan." Adam onun önünde durduğunda endişeyle onunla göz göze geldi. "Leydim iyi mi?" "Evet," diye güvence verdi Conran ona. "O iyi. Sadece sana sormak istedim, hanımını boğmaya çalışan adamı tanıdın mı?"

"Hayır," dedi hemen.

"Yani tanıdığın biri değil miydi?" Rahatlayarak sordu.

Tildy başını salladı ve ardından kaşlarını çatarak ekledi: "Pekala. belki biraz tanıdık geliyordu. Ama iyice göremedim. Sırtı bana dönüktü."

"O halde nasıl tanıdık?" Conran sordu ve kaşlarını çatığında, "Onu bana tarif et" diye önerdi.

"Eh, iriydi ama Donnan kadar büyük değildi, Gavin kadar da büyük değildi," diye açıkladı ve sonra ekledi, "Ve Gavin gibi uzun siyah saçları vardı ve. " O, başını salladı. "Ona gerçekten iyice bakmadım."

"Gavin olabilir mi?" Conran sessizce sordu.

"Oyy!" dedi Gavin şaşkınlıkla, kalabalığın arasından geçip yanlarında durdu ama Conran onu görmezden gelerek dikkatini Tildy'ye verdi. Hizmetçi sanki yüzüne vurmuş gibi bu öneriden kaçınmıştı.

"Ah, hayır!" dehşetle ağladı. "Leydimi asla incitmez. Çünkü o onun için bir anne ve kız kardeş gibi bir araya gelmiş."

"Evet, öyle," dedi Gavin sertçe. "Evina'ya zarar vermektense ölmeyi tercih ederim."

O ve amcam benim tek ailem. Beni çocukken yanlarına aldılar ve büyüttüler. Ona zarar vereceğimi nasıl düşünürsün?"

Conran özür dilemeden, "Çünkü geçit hakkında bilgi sahibi olan yalnızca siz, Maclean ve Evina'sınız," dedi. Gavin kaşlarını çatı ama cevap veremedi Tildy cesurca şöyle dedi: "O halde başka birinin bunları bilmesi gerekir, çünkü Gavin'in 'olmadığı'ndan eminim."

Conran kaşlarını çatmak için ona döndü. "Olumlu olamazsın. Az önce onun Gavin ile aynı boyda olduğunu ve aynı saçlara sahip olduğunu söylediniz ve onun yüzünü görmediniz."

"Evet, ama adamın saçları yağlı ve keçeleşmişti, kıyafetleri de kirli ve pasaklıydı," diye tartıştı Tildy ve başını salladı. "'Hayır' Gavin'di."

Conran konuyu daha fazla tartışmadı. Gavin'in keçeleşmiş saçları yoktu ve ekosesi ile gömleği temizdi. Saldırgan Gavin değildi.

"Evina'yı inciteceğime gerçekten inanmadın, değil mi Fearghas Amca?" Gavin şimdi sordu ve Conran dönüp baktığında sadece Maclean'ın değil, Aulay ve Rory'nin de onu koridora kadar takip ettiğini gördü.

Maclean şimdi gerçek bir pişmanlıkla, "Özür dilerim evlat," dedi. "Onun sen olamayacağını bilmeliydim. Ama bildiğim kadarıyla pasajları bilen tek şey sen, ben ve Evina'yız. Başka kim olabileceğini düşünemedim. Hala yapamıyorum. Başka hiç kimse bunları bilmemeli."

Gavin biraz rahatladı ama ona güvence verdi: "Onlardan kimseye bahsetmedim."

Maclean yüzünü buruşturdu ama başını salladı ve Conran'a bakıp şöyle dedi: "Piçinin geçitler hakkında nasıl bilgi sahibi olduğunu onu yakaladıktan sonra anlayabiliriz."

"Evet. O halde gidip onu bulsak iyi olur, dedi Conran sertçe ve yanındaki duvardaki tutucuda yanan meşaleyi aldı.

Başını sallayan Maclean, Evina'nın odasına doğru yöneldi. Rory ve Aulay onu takip etti ama Aulay bunu yaparken kapının diğer tarafındaki meşaleyi aldı.

Conran, Evina'yı gördüğünde odanın ortasında geçit girişine doğru ilerliyordu. Ekoseyi bir toga gibi etrafına sarmıştı ve yatağının ayakucundaki sandıktan bir elbiseyi çekerek yataktan çıkmıştı. İnatçı kadının göğsündeki yara hâlâ iyileşme aşamasındaydı ve neredeyse boğuluyordu, ama kuzenini savunmak için kendi başına giyinip salonda onlara katılma niyetinde olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Conran, başkasının iyiliğini kendi iyiliğinden önde tuttuğu için onu sarsması mı, yoksa güçlü, sadık ve sevdiği insanları korumaktan çekinmeyen bir kadın olduğu için onu öpmesi mi gerektiğini bilmiyordu. Bunun önümüzdeki yıllarda sıklıkla yaşayacağı bir ikilem olduğundan şüpheleniyordu.

Conran başını sallayarak ona doğru ilerledi ve sonra durup elindeki meşaleye baktı. Rory meşaleyi ondan alırken sessizce, "Onu senin için tutacağım," dedi. Teşekkür ederim, diye mırıldandı ve sonra aceleyle Evina'ya gidip onu kucakladı. Şaşırın kadın alarma geçti ve az önce sandıktan çıkardığı elbiseyi düşürdü. O da

bir yumruk attı ve ona bir yumruk atmaya hazır bir şekilde elini geri çekti ama o olduğunu görünce durdu.

"Ah," dedi iç geçirerek ve ardından kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne oldu? Gavin'i beni boğmaya ve onu zindanda zincirlemeye çalışmakla suçlamadın, değil mi?"

"Hayır. Tildy'ye ne gördüğünü sordum," diye açıkladı onu kapıya taşımak için dönerken. "Ve?" diye sordu aniden.

"Ve sen haklıydın. 'Gavin değildi' diye itiraf etti. "Jetta seninle oturacak ve biz geçidi ararken Saidh ile Greer seni koruyacaklar."

"Jetta kim?" Rory onlara kapıyı açarken Evina şaşkınlıkla sordu. Bu soru Conran'ın henüz görümcesiyle tanıştırılmadığını, hatta muhtemelen burada olduğunun bile söylenmediğini fark etmesini sağladı.

Aulay'ın karısı, koridorda bekleyen grubun önüne geçerek ona gülümseyerek, "Ben Jetta'yım" dedi.

"Evina, bu Aulay'ın karısı Jetta," diye tanıştırdı onu. "Dün Saidh, Greer ve ağabeyim Geordie ile birlikte geldi." "Ah." Evina gülümsemeyi başardı ve kadına başını salladı ve kibar bir ifadeyle "Tanıştığımıza memnun oldum" dedi.

Jetta cevap veremeden Greer ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Onu ben alacağım. Aramana geçmek istediğini biliyorum."

Conran neredeyse teklifi reddetti ve Evina'yı koridorun aşağısına kendisi taşıdı, ancak Aulay, Rory ve Fearghas'ın beklediğinin farkında olduğundan, "Elimizden geldiğince hızlı olacağız" diye mırıldanarak isteksizce onu teslim etti.

Greer başını sallayarak koridorda ilerlemeye başladı; Saidh ve Jetta onları takip ediyor, Tildy de peşlerindeydi. "Greer'in Evina'yı korumasına yardım etmemi mi istiyorsun? Yoksa burada kalıp Geordie'yle birlikte kapıyı mı koruyacaksın?"

Alick dikkatini küçük gruptan uzaklaştırarak sordu.

Conran hiç tereddüt etmeden, "Lütfen Greer'la git Alick," dedi. Burada bu kadar çok insan varken Geordie'nin kapıyı gözetlemek için fazladan yardıma ihtiyacı yoktu. Çoğunlukla işi kimsenin odaya girmesini ve geçit girişinin nerede olduğunu görmesini engellemek olurdu.

Alick, "Yapacağım," dedi ve aceleyle küçük grubun peşinden gitti. Conran, Geordie'ye başını salladı ve tekrar yatak odasına girdi.

Kapıyı kapatarak Rory'nin kendisi için tuttuğu meşaleyi aldı ve odanın karşı tarafına doğru ilerledi. Açık girişte duraklayan Conran içeri adım attı ve etrafına bakmak için meşalesini kaldırdı. Son derece dardı ve karanlık ışığı yutuyor gibiydi. Işık dağılmadan önce uzağı göremiyordu. "Geçit nereye gidiyor?"

"Kalenin bu tarafındaki duvar boyunca kuleye kadar uzanıyor ve sonra yarıyor," diye homurdandı Maclean, topallamasına rağmen peşlerinde kalmayı başararak.

"Bir patika duvarla keskin bir dönüş yapıyor ve mutfakların arkasındaki elma korusunun yanından çıkan zemin kattaki geçide inen merdivenlere dönüşüyor. Diğerleri ise kuleyle birlikte kıvrılan merdivenlere çıkıyor ve kalenin altından

kaleden uzaklaşan bir tünele iniyor... Lanet olsun!"

Conran şaşkınlıkla etrafına bakınca Maclean'ın ondan uzaklaştığını ve şimdi topallayarak odanın karşı tarafına doğru ilerlediğini gördü.

Aulay soru sorarcasına kaşlarını kaldırdığında Conran yalnızca başını salladı ve yaşlı adamı takip etti. Maclean kapıyı açtığında salonun hala hizmetkarlar ve askerlerle dolu olduğunu görünce pek şaşırmadı, bu yüzden odanın görüşünü engellemek için arkasında durdu. Artık hepsinin geçidi bildiğinden emindi ama odanın neresinde olduğunu bilmelerine gerek yoktu.

"Donnan," diye bağırdı Fearghas Maclean ve asker hemen kalabalığın önüne geçti.

"Yirmi adam al ve gölün iki mil batısındaki vadiyi araştır. Hayır, otuz adam al. Orada bulduğunuz herkesi toplayın ve geri getirin," diye ekledi Maclean sertçe. Adam başını salladı ve hemen merdivenlere doğru koştu, yolda yanından geçtiği birkaç askeri etiketledi ve onları da yanına aldı.

"Gavin!" Delikanlı onu takip etmeye başlayınca Maclean tersledi. Donnan senin yerini alacak birini bulabilir. Aynı sayıda adamı alıp mutfakların arkasına gitmenizi istiyorum." Kısa bir süre durakladı ve ardından ekledi: "Nerede olduğunu biliyorsun."

Gavin başını salladı ve Donnan'ın izlediği yolu takip ederek geri kalan birkaç askere kendisine eşlik etmeleri için seslendi. Buna rağmen koridor hala insanlarla doluydu. Conran'a, kapıyı her açtıklarında daha fazla hizmetçi ve askerin merdivenlerden yukarı çıktığı anlaşıyordu.

Maclean sertçe, "Hadi gidelim," dedi ve ona döndü.

Conran başını sallayarak onun girmesine izin vermek için kenara çekildi ve sonra odanın içini görmeye çalışan meraklı gözlere kapıyı kapattı ve adamı tekrar koridor girişine yönlendirmek için döndü.

"Doğru," dedi Conran karanlık geçide dalıp meşalesini ileri doğru uzatırken.

"Aulay ve Rory, ayrılığa geldiğimizde kalenin arkasına giden yolu kullanabilirler, sen ve ben de kaleden uzaklaşan yolu kullanabiliriz," diye önerdi ve sonra adamın hâlâ yaralı kışından iyileşme sürecinde olduğunu hatırladı. "Ya da eğer daha kısaysa belki siz ve Rory kalenin arkasındaki patikayı kullanmalısınız" dedi.

Maclean, sert sesiyle, "Kaleden uzaklaşan yolu bulabilirim," diye güvence verdi ona. "O piç beni öldürmeye çalıştı kızım. Bunun yanına kalmasına izin vermeyeceğim.

"Hayır," diye onayladı Conran sertçe.

"Ya zaten geçitlerden ve tünelden çıktıysa?" diye soran Rory'ydi.

Maclean kesin bir tavırla, "Kalenin arkasındaki geçidi geçerse, insanlar arasında bir başparmak gibi göze çarpacak ve hemen yakalanacak," dedi. "Fakat duvarın ötesine giden tüneli ele geçirirse adamlar onu yener. Bu çok uzun bir tünel ve adamlar at sırtında olacak. Tüm yol boyunca dümdüz koşsa bile onu orada yenerlerdi." Conran yorum yapmadı, sadece meşale ışığında görülebileceğine güvenerek başını salladı. Ama sessizce adamın hâlâ koridorlarda bir yerlerde

olmasını umuyordu. O piç kurusunu kendisi ele geçirmek istiyor.

Bölüm 11

"Rory'nin diğer adamlarla yola çıkmadan önce yaranı sarma zahmetine girmediği belli, değil mi?" Saidh sıkıntıyla sordu.

Greer onu Aulay ile Jetta'nın kullandığı odadaki yatağa bırakırken Evina yalnızca başını salladı. Jetta hemen onun yanına giderek, "Ah, canım, kanıyorsun," dedi. Evina aşağıya baktı. Ekose bir noktada kaymış, göğsünün üst kısmı ve oradaki yara ortaya çıkmıştı. Kan ondan akıyor ve ekosenin altında kayboluyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı sinir bozucu bir fısıltıyla. Yara ikinci günden beri kanamamıştı ama sanki ıslanmıştı ya da belki de onu boğmaya çalışan adama karşı verdiği mücadele yarayı yeniden açmıştı. Küfür eden tek kişi o değildi. Tildy aceleyle yanına yaklaşırken, adamların yarasına dokunmadan kaçmaları hakkında söyleyecek birkaç güzel sözü vardı.

Tildy yarayı incelerken öfkeyle, "Kendime ilaç almam, Lord Rory'nin bana verdiği merhemi ve odanızdan birkaç çarşaf alıp sizi tekrar bağlamam gerekecek," dedi.

Alick, "İşte yine başlıyoruz," diye mırıldandı.

"İşte başlıyoruz?" Tildy kafa karışıklığıyla sordu.

Evina, "Benim odama dönmene izin vermedikleri gibi senin de odama dönmene izin vermeyecekler, Tildy," diye hatırlattı Evina.

Evina genç adama kaşlarını çatı, hâlâ kıyafet almak için odasına gitmesine izin verilmediği için kızgındı. Conran'ın onu aniden kucağına alıp ürküttüğü sırada düşürdüğü elbiseyi hatırladığında neredeyse bu odaya varmışlardı. Elbisesini ve tunikini almak üzere odasına dönebilmesi için hemen Greer'den kendisini yere bırakmasını istemişti ama herkes bu öneriye karşı çıkmıştı. Evina, etrafına sadece örtünmek için sarılı ekoseyle karışık bir şekilde oturmak istemeyen, hararetli bir

şekilde tartışmıştı. Ancak Saidh ona bir tunik ve elbise ödünç vermeyi teklif ettiğinde sonunda pes etmişti. Kendi kıyafetlerini giymeyi tercih ediyordu ama Greer ve Alick onun odasına tek başına dönmesine izin vermeyeceklerdi. Ödünç alınan kıyafetler yeterli olacaktır.

Jetta şimdi aceleyle duvarın yanındaki sandığa doğru ilerleyerek, "Birkaç ambalajım ve ilacım var," diye duyurdu. "Seyahate çıktığımızda onları daima yanımda getiririm. Her ihtimale karşı," diye ekledi, daha fazlasını söylemeye gerek duymadan. Kazalar oluyordu ve uzun yolculuklarda böyle şeylerin olması her zaman güzeldi. Greer, "Belki de kadınlar Evina'nın yarasıyla ilgilenirken biz de koridora çıkmalıyız, Alick," diye önerdi. "Yapmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?" Alick sordu. Conran onu izlememizi istedi. Ya burada bir geçit girişi varsa ve saldırgan bunu kadınlara ulaşmak için kullanıyorsa?" "Buradaki kadınlarla birlikte olduğundan eminim. . ." Greer başladı, sonra duraksadı ve bakışları karısına gidip onun hala düz olan karnına sabitlendiğinde kaşlarını çatı.

Saidh'in gözleri öfkeyle kocasına doğru kısıldı ve ağzını açtı ama söyleyeceği şeyi tüküremeden Jetta ağzından kaçırdı, "Sorun değil. Aulay'ın ekoselerinden birini alacağım ve Saidh ile Tildy yarasıyla ilgilenirken Evina'ya mahremiyet sağlamak için onu tutabilirim. Kalabilirsin."

Saidh ağzını kapattı ama Greer'a ters ters bakmaya devam etti.

Evina dudağını ısırarak ikiliye sessizce baktı. Aynı tartışmanın kendisi ve Conran arasında evlenmeleri durumunda ortaya çıkacağını kolaylıkla hayal edebiliyordu. Bunu gerçekten istiyor muydu?

"Neden duruyorsun?"

Conran, Laird Maclean'ın tıslayan sorusuna hemen yanıt vermedi. Kıpırdamadan durdu, dinlerken bakışlarını önlerindeki değişen karanlıktan hiç ayırmadı ama sonunda fısıldadı: "Önden bir sürtünme sesi duyduğumu sandım."

Bir an ikisi de sessiz kaldı ve sonra Maclean içini çekerek mırıldandı:

'Muhtemelen arkada ayaklarını sürüyerek yürüyen bendim. Ses buraya tuhaf bir şekilde yayılıyor. Arkadan gelen bir ses önden geliyormuş gibi görünebilir, önden gelen bir ses ise arkadan geliyormuş gibi gelebilir."

Conran ikna olmadı ve bir dakika daha bekledi. Ancak başka bir şey duymayınca tekrar ilerlemeye başladı. Yine de birkaç dakika daha geçtikten sonra sordu:

"Geçitlerin ayrıldığı yerin hemen ilerisinde aşağıya inen merdivenler olduğunu söylediğinizi sanıyordum?"

"Hayır, geçitlerin ayrıldığı yerin biraz ötesinde olduklarını söyledim," diye düzeltti Maclean.

"Peki, biraz ne düşünüyorsun?" diye sordu. Aulay ve Rory ile yolları ayrıldıktan sonra oldukça mesafe kat etmişler gibi geldi ona.

"Biraz ileride olmalılar. Beklenmedik bir anda karşılarına çıkıp düşmemeniz için yolu ben göstereyim. Merdivenler dik ve merdivenlerin kenarları son derece

keskin. Onlarla uğraşmak istemezsiniz.”

Conran dar geçitte durdu ve yana doğru döndü. Sırtını duvara sımsıkı yaslayarak meşalesini yukarı kaldırdı ve yaşlı adamın yanından kaymasını bekledi. Sıkı bir uyumdu ama Maclean bunu başardı. Yüzündeki ürkme ve manevranın ortasında ani nefes alması, Conran'a yaşlı adamın yaralı arkasını geçerken karşı duvara sürtmüş olabileceğini düşündürdü. Fearghas bundan şikayet etmedi. Ancak Conran, merdivenlere doğru giderken daha önce olduğundan biraz daha fazla topalladığını fark etti.

Maclean aniden durarak, "Dar ve dönüşlü," diye uyardı. Kendini desteklemek için bir elini yana uzattığında Conran merdivenlere ulaştıklarından şüphelendi ve meşalesini biraz daha yükseğe kaldırdı. Adamın omzunun üzerinden taş oymuş basamakları ve bir kavis çizerek gözden kaybolduğunu görebiliyordu. Artık kulenin duvarına giriyorlardı; merdivenler aşağı inerken dışarıdaki kıvrımı takip ediyordu.

Conran bekledi ve adam üç ya da dört adım aşağıya inene kadar izledi. O sırada onu takip etmeye başladı ama arkasından gelen bir ses tereddüt etmesine neden oldu. Dönüp meşaleyi kaldırdı ve geldikleri yöne doğru yürümeye başladı; gölgeleri ararken gözleri kısıldı. Hiçbir şey görmemişti ama bir şey o sesi çıkarmıştı.

“Oy! Ne oluyor? Işık kararıyor. Buchanan mı?” diye bağırdı Maclean, sesi sıkıntılı geliyordu.

Conran, geldiği yöne dönerek, "Buradayım," diye güvence verdi ona. İlerlemeye başladı ama neredeyse nefes alış verişine benzeyen hafif bir ses onu bir kez daha durdurdu. Tekrar dönüp etrafına bakamadan sırtının üst kısmına yumruk yedi. Şaşırان Conran üç adım öne doğru tökezledi. Sadece üçtü, çünkü üçüncüsünde ayağı yere indiğinde yer aniden orada değildi. Bu aşağı inen ilk merdiven basamağıydı ama bunu fark ettiğinde artık çok geçti.

Dengesini kaybetmişti ve düşüyordu.

Conran giderken bağırdı. Maclean'ın karşılık veren alarm çığlığını duydu ve sonra merdivenlerden yuvarlanıp yuvarlanmaya başladı; başında, omzunda ve bacağına ağrı patlıyordu. Bir noktada ekosesine bir şeyin takıldığının belli belirsiz farkındaydı ama bu onu zar zor yavaşlattı. Keskin, sert basamaklardan aşağı inmeye devam ederken bir yırtılma sesi havayı yırttı. Conran sonsuz bir merdiven boşluğu olduğunu düşünmeye başladığı yerin dibinde durduğunda her yeri acıyordu. Ama bilincini kaybetmemişti. Bu bir şeydi.

"Buchanan!" Bu bağıırışı, Maclean'ın peşinden hızla merdivenlerden aşağı inerken çıkardığı ses izledi ve o, adamı dar alanda nasıl yere düşürüp onu da yere düşürmediğini biraz sersemlemiş bir şekilde merak etti. "İyi misin evlat?" Maclean'ın sesi bu sefer daha yakından geliyordu ve Conran ona iyi olduğunu söylemek

istiyordu ama acıdan ıgık atmamaya çalışmakla meşguldü. Yüce Tanrım, her yeri ağrıyordu ama en çok sırtı ağrıyordu.

Conran'ın ayağına bir şey sürtündü ama karanlıkta ne olduğunu göremedi ve Maclean konuştuğunda rahatladı. "Bu sensin, değil mi? Lanet olsun evlat, fena halde düştün." Sesi artık Conran'ınkiyle aynı seviyedeydi ve adamın yanında dizlerinin üzerine çöktüğünü tahmin etti. "Merdivenlerin düzgün olmadığı ve dikkatli olmazsan yukarıya çelme takabileceğim konusunda seni uyarmalıyđım." "Tökezlemedim. Conran gıcırdayan dişlerinin arasından tısladı. "İtildi mi?" Fearghas yeni bir alarmla nefesini tuttu.

"Evet, aslında sırtıma yumruk yemiş," dedi sertçe. "Her iki durumda da düşmedim ve o piç burada bir yerlerde." Maclean, "Kahretsin, biz konuşurken üzerimize yaklaşıyor olabilir," diye homurdandı. "Meşale olmadan burası çok karanlık. Hiçbir şey göremiyorum, yalnız mıyız, ne kadar kötü yaralanmışsınız, hiçbir şey." Conran'ın meşalenin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Düşerken düşürmüştü ve görünüşe göre sönmüştü. Ancak bunu söyleme zahmetine girmedii; yaklaşan birinin sesini dinlemekle meşguldü. "Ayakta durabilir misin?" Conran dinlemeyi bıraktı ve yavaşça doğrulmaya başladı. Her şey acıttı. Başı, göğsü, sırtı, omzu, kalçası, dizi. .

. ama dik oturmayı başardı. Artık sadece ayakta durması gerekiyordu. Yüzünü ekşiterek bir elini yere, bir elini de duvara dayadı ve kendini ayağa kaldırmaya başladı. Ancak bacakları tuhaf bir şekilde zayıf ve titriyordu.

Muhtemelen düşüşün şokundandır, diye düşündü acımasızca.

"Burada." Maclean, Conran'ın duvara dayadığı eli bulana kadar etrafı yokladı ve omzunun üzerinden kaldırdı. Kalkmana yardım edeceğim oğlum. Sadece ağırlığını bana ver.

Conran yavaşça kıpırdandı ve ağırlığını almasına yardımcı olmak için diğer elini duvara dayayarak yarı kendini yukarı itti, yarı da ayağa kalktı.

Conran ayağa kalkınca, "Kahretsin," diye nefes aldı. Ayaktaydı ama kendini cehennem gibi hissediyordu ve kafasına büyük bir darbe almış olması gerektiğini düşündü.

Fearghas endişeyle, "Ayakların üzerinde pek sağlam durmuyorsun oğlum," dedi. "Belki de gidip yardım almalıyım."

"Hayır!" Adam karanlıkta uzaklaşmaya başladığında Conran onu durdurmak için kolunu tuttu. "Bana yumruk atan kişi hâlâ buradaysa size saldırabilir. Bir arada kalmak daha iyi. Ben iyiyim. Bunu yapabilirim. Nefes almam için bana bir dakika ver."

Maclean dilini tuttu ama Conran, endişesinin karanlığın içinden kendisine ulaştığını neredeyse hissedebiliyordu. Neyse ki, birkaç derin nefes aldıktan sonra kendini oldukça daha istikrarlı hissetti. "Hadi gidelim," dedi, merdivenlerin olması gerektiğini düşündüğü yöne doğru yürürken. Botunun burnu ilk basamağa çarptığında rahat bir nefes aldı.

"Yavaş ve sakın ol," diye uyardı Fearghas, onu o kadar yakından takip ediyordu ki Conran, yaşlı adamın vücudunun sıcaklığını sırtında hissedebildiğinden emindi. Conran'ın söylediği tek şey "Evet" oldu. Zaten şu anda yapabileceği tek şey yavaş ve kolaydı. En azından ilk başta, ancak birkaç adımdan sonra ağırların bir kısmı azalmaya başladı ve kendini biraz daha iyi hissetmeye ve daha hızlı hareket etmeye başladı. Yüce Tanrım, merdivenler inişleri kadar çıkışları da sonsuz gibiydi ve Conran tam Maclean'ın adının çağrıldığını duyduğunda ne kadar ileri gitmeleri gerektiğini düşündüğünü sormak üzereydi. Duraklayıp yukarıya baktı ve kavisli merdivenin etrafından süzülen zayıf ışığın önlerindeki karanlığa doğru ilerlediğini fark etti.

"Aulay?" diye sordu, adını çağıranın o olduğundan oldukça emindi. "Evet" diye cevap geldi. "Çığlıklar duyduk. İyi misin?"

Tekrar hareket etmeye başlayarak, "Daha iyiyim," diye mırıldandı ama uyardı, "Orada bir yerlerde. Piç sırtıma yumruk attı ve beni merdivenlerden aşağıya gönderdi. Şimdi yukarı çıkıyoruz."

"Kırık bir şey var mı?" diye sordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," Conran sözcüğü içini çekti ve sonra daha yüksek sesle söyledi ve ekledi: "Meşalemi kaybettim, hepsi bu, o yüzden yavaş hareket ediyoruz. Orada olacağız . . ." Bir sonraki adımı atarken şaşkınlıkla durakladı ve yanan meşale ile yalnız bir figür görüş alanına girdiğinde zirveye ne kadar yaklaştıklarını fark etti.

"Rory mi?" diye sordu, basamakları çıkmaya devam ederken gözlerini kısarak siluete baktı.

"Evet. Aulay sana saldıran için geçidi kontrol ediyor," diye açıkladı Rory onun yokluğunu.

Başını sallayan Conran, merdiven sahanlığına doğru son birkaç adımı sessizce attı; ölümcül merdivenlerden inmenin rahatlığıyla rahatladı.

"Başını ovuşturuyorsun. Vurdun mu?" diye sordu Rory, Maclean yanlarına yaklaşırken meşaleyi kısa bir süre kendisine doğru tutarak.

Conran mırıldanarak, "Evet, biraz da çarpıyor," diye itiraf etti. "İyi misin?" Aulay gölgelerin arasından çıkarak sordu.

Conran onu ürküten bir omuz silkmeye, "Hayatta kalacağım," dedi. Lanet olsun, piç ona çok sert vurmuştu. Omuzu onu öldürüyordu.

Aulay bir dakika kadar sessiz kaldı ve sonra şunu belirtti: "Birinin sizi itmesi için arkanızdan dolaşması gerekirdi."

"Evet," diye mırıldandı Conran, geçidin karanlığına bakarak.

Fearghas sertçe, "Biz geçene kadar yatak odalarından birine sızmış ve sonra arkamızdan çıkmış olmalı," dedi. Conran sertçe, "Geçite girmeden önce her odaya birilerini yerleştirmeliydik," dedi. "Ama Tildy'nin anlatımından onun bir yabancı olduğunu ve kaçacağını düşündüm."

"Onun bir yabancı olduğunu düşünmenize neden olan tanımı neydi?" Rory ilgiyle

sordu.

Cevap vermek yerine, "Maclean'da eski püskü kıyafetler giyen veya saçları keçeleşmiş olacak kadar dağınık olan birini gördünüz mü?" diye sordu.

"Hayır," diye itiraf etti Rory, şaşırılmış görünerek. "Gördüğüm herkes temiz ve bakımlı görünmek için çaba gösteriyor gibi görünüyor."

Fearghas, "Evet, karım her zaman bu konuda ısrar etti," diye homurdandı.

"Pisliğin hastalık yaydığını ve hizmetçilerin ve askerlerin bit, pire ve hastalık getirmesine izin vermeyeceğini söyledi." İçini çekti ve sonra şunu itiraf etti: "O öldükten sonra, muhtemelen onları yeterince rahat bıraktırdım ve hizmetkarların ve askerlerin diledikleri gibi hareket etmelerine izin verirdim ama Evina annesinin kızıydı. İşlerin daha önce olduğu gibi devam etmesi konusunda ısrar etti."

Aulay, "Yani saldırganın dışarıdan biri olması gerekiyor" diye mırıldandı.

Fearghas heyecanla elini tel gibi saçlarının arasından geçirdi. "Yabancı birinin geçidi nasıl öğrendiğini anlayamıyorum?"

"Sadece Evina ve Gavin'e söylediğini mi söylüyorsun?" diye sordu. "Evet."

Conran kaşlarını çatı. "O halde biri başka birine söylemiş olmalı."

Maclean bu öneriden dolayı ona kaşlarını çatı. "Hayır. İkisi de kimseye bir şey söylemeyecek." Rory nazikçe, "Belki de çocukken," diye önerdi.

Fearghas, "İkisi de çocuk gibi davranmadı" diye karşı çıktı. "On altı yaşına gelene kadar Evina'ya söylemedim. Gavin de. Ona sadece birkaç ay önce doğum gününde söylemiştim. İkisi de sırrını bir başkasına açıklamayacaktı. Bunun için hayatımı riske atarım, dedi kendinden emin bir tavırla.

Kimsenin dışarıdan birinin bunu nasıl bilebileceğine dair başka bir fikri kalmadığında, Conran yorgun bir şekilde kıpırdandı ve şöyle dedi: "Geçide girişi olan her odaya adamlar yerleştirmemiz gerekecek, böylece onları bizden kaçmak için kullanamayacak. Geçitleri tekrar ararız."

Maclean, "Ya da her odanın girişini kilitleyebilirim" diye önerdi. Conran ona sert bir bakış attı. "İçeriden mi kilitliyorlar?"

"Evet, evet. Böyle bir durum için onları güvence altına alabilmeniz gerekiyor" diye belirtti.

"Elbette," diye onayladı Conran alaycı bir gülümsemeyle ama sonra ifadesi ciddileşti ve şöyle dedi: "Şu anda odalardan birindeyse yalnız gitmemelisin."

Aulay, "Muhtemelen öyledir," dedi. "Sizi buradan itti ve kalenin etrafındaki yolda geri döndüğümüzde ne Rory ne de ben onunla karşılaştık. Seni ittikten sonra odalardan birine girmiş olmalı."

Conran, "Evet, biz odalara girip girişleri kilitlerken, burada biri yoksa yine sızılabılır," diye belirtti. "Sen ve Rory...?"

Aulay, "Girişlerin her birini kilitleyene kadar geçidi koruyacağız," diye güvence verdi ona.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Conran. "O halde Laird Maclean'a ben eşlik edeceğim. Hızlı olmaya çalışacağız."

İki adam sadece başlarını sallayınca Conran geçide doğru yöneldi. "Dolayısıyla?" Duraklayarak soru sorarcasına geriye baktı ve meşaleden gelen ışıktaki en büyük ağabeyinin ciddi ifadesini fark etti. "Evet?"

"Maclean'ın odasından başlayıp bu tarafa doğru ilerlemeniz gerekiyor. Geçiş orada başlıyor." Fearghas arkasından, "Evet, haklı," diye mırıldandı.

Conran bunu kendisinin düşündüğünü söyleme zahmetine girmede; sadece Maclean'a şunu sordu: "Bu taraftan açabilirsin, açamaz mısın?"

"Evet. Beni takip et." Yaşlı adam onun yanından geçip geçidin sonuna doğru yolu gösterdi. Onları Aulay'ın meşalesinin yaydığı ışıktan uzaklaştırdı. Conran kardeşine bu tarafa doğru ilerlemesini önermek üzereydi ama Aulay bunu kendi isteğiyle yaptı.

"Orada dur." Fearghas, Conran'ın kolunu tutup onu hareket ettirdi, böylece vücudu kardeşlerine karşı yaptıklarını engelledi. Yaşlı adam daha sonra tıpkı diğerlerine benzeyen bir kayayı çevirdi ve duvarın bir kısmı dışarı doğru kayarken geri adım attı.

Conran, yakında kayınpederi olacak kişinin peşinden odaya girerken kardeşlerine, "Girişi içeriden kilitlemeden önce lordun odasını arayacağız" dedi. "Kilitleyip Evina'nın odasına geçmeden önce kapıyı tekrar açıp size her şeyi açıklayacağız." Odaya adım atarken Aulay'ın onu onaylayan homurtusunu duydu.

Bu kadar uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra ortaya çıkan parlak ışık kör ediciydi. Conran odanın hemen içinde durdu ve görüşünü daha çabuk geri kazanmak için hızla gözlerini kırptırdı.

Maclean gözlerini sinirli bir şekilde ovuşturarak, "Kahretsin, orada o kadar uzun süre kalmıştık ki sabahın erken olduğunu bile unuttum," diye homurdandı.

Conran açık panjurlara baktı. Göz kamaştırıcı güneş ışığı içlerinden sızıyor ve odayı dolduruyor, bu da odanın boş olduğu ve saklanacak fazla yer olmadığı gerçeğini vurguluyordu. Görebildiği yalnızca iki yer vardı: Yatağın altı ya da duvarın yanındaki sandıklardan birinin içi.

Conran yatağa gidip dizlerinin üzerine çöktüğünde Fearghas, "Göğüsleri kontrol edeceğim," diye homurdandı. Conran yalnızca başını salladı ve yatağın altına baktı. Aşağı iner inmez hemen ayağa kalkıyordu. Altında kalan tek şey yarısı kemirilmiş bir kemikti. Maclean'ın bahsettiği köpeklerden biri tarafından bırakılmış olabileceğini düşündü. Conran adamın göğsüne katılarak bir tanesini açtı ve gömlekleri ve ekoseleri çıkarmaya başladı.

Maclean şaşkınlıkla, "Elbette buna gerek yok," dedi.

Conran sertçe, "Bir zamanlar avladığımız biri bir sandığın içindeki kıyafetlerin altına saklanarak bizden kaçmıştı," dedi.

"Ah." Fearghas ona ilgiyle baktı. "Onları yakaladın mı?"

"Evet. Sonunda," diye mırıldandı ve kıyafetleri tekrar yerine koydu. Conran sandığı kapattı ve Maclean aradığı sandığın içinden yatak çarşaflarını çıkarmaya

başladığında ikinci sandığa geçti.

Bir dakika sonra Maclean, "Boş," diye duyurdu.

Conran, "Benim de," dedi, açtığı sandığın kapağını hızla kapattı.

Fearghas başını sallayarak geçit girişine geri döndü, kapıyı açtı ve Aulay ile Rory'ye odanın boş olduğunu, girişi kilitleyip yan odaya geçtiklerini söylemek için başını dışarı çıkardı.

Geordie, istendiği gibi Evina'nın odasının kapısının önünde nöbet tutuyordu. Ama çevresinde o kadar çok insan vardı ki ilk başta bunu söylemek zordu.

Maclean, Conran'ı grubun içinden geçirirken, "Devam edin," diye homurdandı.

"Elbette hepinizin yapacak işleri var. Başla. Kızım iyi ve burada görülecek başka bir şey yok."

Kalabalık hızla dağıldı, herkes merdivenlere yöneldi ve Geordie selamlayarak başını salladı. Ayrıca Evina'nın odasından ziyade kalabalığın arkasından geldikleri gerçeği karşısında kaşını kaldırdı ama Conran açıklama yapmadı. Cevap olarak sadece kardeşine başını salladı ve Fearghas Maclean'ı takip ederek Evina'nın odasına girdi. Aulay, içeri girdiklerinde geçidin açık girişinde duruyordu.

Conran onu bir bakışla kabul etti ve ardından odanın etrafına baktı. Her şey onu son gördüğü zamanki gibiydi. Maclean'ın odasında olduğu gibi, kontrol edilmesi gereken sadece sandıklar ve yatağın altında vardı. Hızlı bir çalışma yaptılar.

Bitirdiklerinde Aulay, "Rory ve ben koridordan bir sonraki girişe geçeceğiz," dedi.

Daha sonra Maclean kapıyı kapatıp kilitlemeye başladığında girişten uzaklaştı.

Bunu yaptıktan sonra yan odaya geçtiler ve geçerken Geordie'ye tekrar başlarını salladılar.

Saidh ve Greer'in kaldıkları Gavin'in odasını hızlıca aradıktan sonra Conran'ın kendi odasına geçiyorlardı. Gerçi sandığı bile yoktu, bu yüzden yatağın altını hızlıca kontrol ettiler ve işleri bitti.

Conran her odaya eli kılıcının üzerinde, gerektiğinde kılıcını çekmeye hazır bir şekilde girmişti ama Rory ve Alick'e verilen odaya yaklaştıklarında onu hazır tutmak için kınından tamamen çıkardı.

Maclean sessizce, "Evet, ben de biraz geriliyorum," dedi. "Bela?" Geordie yaklaşarak sordu.

Fearghas ciddiyetle, "Piç bu son iki odadan birinde olmalı," diye açıkladı.

Conran, "Bu oda," diye düzeltti ve sonra şunu belirtti, "Aulay ile Jetta son odada kalıyorlar ve biz koridorları ararken Greer, Saidh, Jetta ve Tildy Evina'yı oraya götürdüler. Oraya gitmesinin hiçbir yolu yok. Bu da ona saklanabileceği yalnızca bu odayı bırakıyor."

Maclean, "Eh, fena değil," diye mırıldandı ve Geordie'nin yaptığı gibi kendi kılıcına uzandı. "Hazır?" Conran hepsinin elinde silahlar olduğunda sordu.

"Evet," dedi Geordie sessizce. Maclean, "Aç şunu," diye homurdandı.

Conran başını sallayarak kılıcını daha sıkı kavradı ve serbest eliyle kapıyı iterek

açtı. Daha sonra üçü birlikte

atıldılar, kılıçlarını kaldırdılar ve gözleri vahşi bir şekilde araştırırken. . . boş oda. Kendini biraz aptal gibi hisseden Conran kılıcını indirdi ve diğer iki adama yüzünü buruşturdu. Maclean, "Sandık yok," diye belirtti. "Kardeşleriniz yanlarında sadece çanta getirdiler."

Conran sadece başını salladı ve yatağın altına bakmak için hareket etti. Ancak güvende olmak için bunu birkaç adım öteden yaptı. Ama bu boşa giden bir çabaydı. Bu oda da boştu. Ayağa kalkarak diğer iki adama baktı ve başını salladı. Fearghas, "Pekala," diye mırıldandı ve kılıcını tekrar kınına soktu. Kaşlarını çatarak şömineye ve ardından Geordie'ye baktı. Conran'ın erkek kardeşinin kapı eşiğinde durup koridora bir şeye bakmak için geri döndüğünü gören Maclean hızla şömineye doğru yürüdü ve yanındaki meşale tutucuyu çevirdi.

Duvarın bir kısmı sessizce içeri doğru kaydığında Aulay hemen ortaya çıktı. Konuşmak için ağzını açtı ama Maclean sessiz olmak için parmağını dudaklarına götürüp ona içeri girmesini işaret ettiğinde sadece kaşlarını kaldırdı ve Rory'yi odanın ortasına yönlendirdi. Kardeşleri o zamanlar Evina'nın babasına sırtlarını çevirecek kadar iyi davrandılar ve onun geçidi tanık olmadan kilitlemesine izin verdiler.

"Sanırım adamı bulamadınız?" Aulay, Maclean'ın geçidi kapatıp kilitledikten sonra onlara katılmak için hareket ettiğini söyledi.

Conran, Geordie'nin Aulay'ın sorusu karşısında şaşkınlıkla omzunun üzerinden baktığını gördü ama yalnızca başını salladı. "Ve Greer, Alick ve kadınlar son odadalar, dolayısıyla saldırgan orada olamaz."

"Nereye gitti bu piç?" Fearghas hayal kırıklığıyla sordu. "Basamaklarda yanımızdan kaymış olamaz, çok dar. Geçitte ya da odalarda olmalıydı. Meğer ki . . ." Geordie'ye döndü. "Salona kimse çıkmadı mı?"

Geordie odaya geri dönüp konuşmadan önce kapıyı kapattığında Conran takdirle başını salladı. Maclean o kadar üzgündü ki kapı ardına kadar açıkken geçitten bahsetmeye başlamıştı. Bunun önemli olmadığını düşündü. Muhtemelen artık herkes kalede geçitler olduğunu anlamıştı.

"Hayır, gördüm," diye yanıtladı Geordie ve sonra şunu belirtti: "Ama koridorda çok fazla insan vardı ve biri ben fark etmeden odalardan birinden sıvışıp diğerlerine katılmış olabilir."

Conran kendinden emin bir tavırla, "Fark etmişsindir," dedi. "Pis ve keçeleşmiş saçlarıyla diğerlerinin arasında göze çarpardı."

"Evet," diye mırıldandı Maclean ve Aulay ile Rory'ye baktı. "Peki ikinizi de atlatamadığından emin misiniz?"

Her iki adam da başlarını salladı ama Rory şunu ekledi: "Geçtiğimiz geçitte yanımızdan geçip gitmesine imkan yok. Kesinlikle yer yoktu," dedi Rory kesin bir tavırla. "Yatak odalarından hiçbirinde olmadığından emin misin?" Conran, "Olumlu," diye güvence verdi ona.

"Her odadaki sandıkları iyice kontrol ettiniz mi?" Aulay bakışlarını daraltarak sordu.

"Evet," diye güvence verdi Conran ona. "Kıyafetleri, çarşafı veya içlerinde ne varsa çıkardık."

Aulay, "Demek koridorlarda ya da odalarda değil," diye mırıldandı ve sonra kaşlarını çatı. "O öylece ortadan kaybolmadı. Bir şeyleri kaçırmışız."

"Evet," diye onayladı Conran. "Ama ne?"

Aulay da başını salladı, belli ki bir şey de bulamıyordu. "Conran."

"Hmm." Dalgın dalgın Rory'ye baktı, aklı Tildy'nin Evina'yı boğmaya çalışan adamla ilgili tarifini düşünüyordu. Maclean'daki herkes bakımlıyken, Maclean'a geldiğinden beri keçeleşmiş saçlı ve kirli, eski püskü elbiseli birini gördüğü aklına geldi ama...

"Kanayorsun."

"Ne?" Conran şaşkınlıkla sordu, dikkati çekilmişti. Kaşlarını kaldırarak kendine baktı ama hiç kan göremedi. Rory ona daha iyi bakmak için odanın karşı tarafına geçerken Aulay, "Başına," diye homurdandı.

"Ah." Conran bu endişeyi omuz silkerek uzaklaştırdı. Lordun odasını ararken bunu fark etmişti. Yatağın altına bakmak için eğildiğinde yanağından aşağı bir şeyin damladığını hissetmiş ve elinin tersiyle silmişti. Daha sonra elinde kan vardı ama çok fazla görünmüyordu, bu yüzden bu konuda fazla endişelenmemişti. Rory, gözlerini kısarak kafa derisine bakarken çenesini ve başının arkasını tutarak onu bir o yana bir bu yana eğerek, "İğrenç bir düğüm ve yaran var," diye duyurdu. Conran kuru bir sesle, "Buraya gelmeden önce yaşadığım diğer iki darbeye birlikte iyi geçecek," dedi, kafasını kardeşinin elinden kurtararak. "Sorun değil. Onu sildiğimde pek fazla kan yoktu."

"Nasıl hissediyorsun?" Rory kafasındaki yaraya kaşlarını çatarak sordu. "Baş dönmesi var mı? Görüşün iyi mi? Mide bulantısı? Bilinç bulanıklığı, konfüzyon? Baş ağrısı?"

"Başım biraz ağrıyor" diye itiraf etti. "Ve evet, biraz kafam karıştı ama sadece bir haydutun Maclean geçitlerini nasıl öğrenebileceği konusunda."

"Bir haydut mu?" Fearghas dehşetle sordu.

"Evet," dedi Conran ciddi bir tavırla. "Gavin'i yaralayan ve sonra kaçan haydut, Maclean'a geldiğimden beri tanıştığım ve Tildy'nin tanımına uyan tek kişi."

Maclean bu sözlerle şaşkınlıkla bakıp ardından kaşlarını çatarak başını sallayınca ekledi: "Haydutların hepsi

berbat bir ekipti ama kaçan kişi Tildy'nin tanımına mükemmel bir şekilde uyuyordu. Gavin'le eş değerd, aynı

temel boyut ve şekle sahipti ve uzun, keçeleşmiş ve yağlı saçlarının yanı sıra koyu renk, eski püskü kıyafetleri vardı," diye açıkladı ve Rory kafasındaki yarayı dürttüğünde keskin bir nefes aldı. Kardeşine kaşlarını çatı ve sonra arkasına

döndüğünde Maclean'ın ona sanki delirmiş gibi baktığını gördü.

Feaghas kuru bir sesle, "Haydut tanımlamaya uyuyor olabilir evlat," dedi. "Ama uyuz bir haydutun geçitlerimizi öğrenebileceğini sanmıyorum."

Conran başını salladı. Bu onun da düşüncesi idi ama. "Kaleye giriş noktalarını kendisine bildirmesi için bir

hizmetçiye para vermiş olması mümkün."

"Evet, ama sana söylediğim gibi," dedi Feaghas sanki kendini tekrar etmekten bıkmış gibi, "geçitleri yalnızca Evina, Gavin ve ben biliyoruz."

"Bildığınız gibi," dedi Conran yavaşça ve ekledi, "Bu kadar çok gözü ve kulağı olan bir şatoda sır saklamak zordur lordum. Gavin'e söylediğinizde, hatta yıllar önce Evina'ya söylediğinizde bir hizmetçi kapıda dinliyor olabilir. Veya Donnan'a adamlarını alıp aramasını söylediğiniz açıklığın girişinde aranızdan biri tesadüfen bulunmuş olabilir. Aşağı inen geçit buradan çıkıyor, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti Maclean gönülsüzce.

"Eh, aranızdan biri girişi tamamen tesadüfen bulmuş ve duvarlardaki geçitlere kadar takip etmiş, sonra bunu birine anlatmış, o da bir başkasına anlatmış ve - Ah! Lanet olsun, Rory! Vazgeçmek!" Kardeşinin dürtüklemesi başına keskin bir acı yollayınca hırladı.

Rory sertçe, "Yarıktaki taş parçasına benzeyen bir şey var," dedi. "Onu çıkarmam gerekecek, yoksa dimi bulaşacak."

Rory ilaç çantasına gidip eşyaları toplamaya başladığında Aulay yumuşak bir sesle, "Kaçan haydut olabilir," dedi. "Ancak asıl soru şu anda nerede olduğu."

Kaşını kaldırarak Conran'a sordu, "Greer, Evina ve diğer kadınlarla oraya gelmeden önce seni merdivenlerden aşağı itip Jetta ve benim kullandığımız odaya girmiş olması mümkün mü?"

Conran bu olasılığı değerlendirdi. Oda koridordaki son odaydı. Evina'yı Greer'e vermiş, sonra odadan geçip koridora çıkmıştı. Salon düz ve iyi aydınlatılmışken, hava karanlıktı ve biraz düzensizdi; kendisinin Greer'den çok daha yavaş hareket ettiğinden ve kadınların salonu aynı mesafeyi kat edeceğinden emindi. Saldırganın onu merdivenlerden aşağı itmiş ve Greer kadınlarla birlikte oraya varmadan önce yatak odasına girip saklanmış olması pek olası görünmüyordu. En azından...

"Greer ve kadınlar herhangi bir nedenle odaya ulaşmakta geciktillerse, o zaman belki de bana yumruk atmayı ve onlar girmeden önce odaya kaçmayı başarabilirdi" diye itiraf etti ve sonra baktı. söz konusu Geordie'ye. "Doğrudan odaya mı gittiler?"

Geordie sessizce, "Öyle yapmaya başladılar," dedi. "Ama sonra Leydi Evina odasına geri dönmek istedi. Sadece ekosenin içinde rahat değildi ve bir elbise almak için geri dönmek istedi. Greer hayır dedi, babası herkesin dışarı çıkmasını istemişti. Buna kendisinin dahil olmadığı konusunda ısrar etti ve hepsi onun kendi başına bir elbise getirip getiremeyeceği konusunda tartışmaya başladılar ya da - Nereye gidiyorsun? Conran topuğunun üzerinde dönüp kapıya yönelirken Geordie

sormak için açıklamasını yarıda kesti.

Aulay, Conran'ı takip etmeye başlarken kuru bir tavırla, "Bir dahaki sefere Geordie, 'Hayır, doğrudan oraya gitmediler' de," diye önerdi.

"Bir dakika bekle Conran. Başındaki yarayı tedavi etmem lazım, önce." Conran odanın kapısını açtığı anda

Rory'nin sözleri kesildi ve yan odadan boğuk bir çığlık ve bir çarpma sesi duyuldu.

"Hayır!" Evina, Saidh'in sözlerine inanamayarak şunları söyledi; Greer ve Alick'in şöminenin yanına koymak üzere odanın diğer ucuna bir sandık taşımalarını izlerken dikkati hemen geri geldi. Tildy yarasıyla ilgilenirken Jetta ve Saidh mahremiyetini sağlamak için ekoseyi kaldırmış ve ödünç aldığı kıyafetleri giymesine yardım etmişti. Ancak bu iş bittikten sonra Tildy herkese içecek getirmek için aşağıya inmişti ve Jetta, Saidh ve Evina yatakta pozisyon alarak üçgen şeklinde bağdaş kurup oturuyorlardı. Erkeklerle göğüslerini kullanıp üzerine oturmalarını öneren Jetta'ydı. Adamlar artık boş şöminenin başına oturmaları için onları odanın diğer ucuna taşıyorlardı. Onlara konuşabilmeleri için biraz mahremiyet sağlama çabası olduğunu düşündü.

"Evet," dedi Saidh keyifle onu temin ederek onu tekrar sohbete çekti.

"Aynı anda üç tane mi doğurdun?" Evina dehşetle sordu. Aynı anda birden fazla çocuğu olan biriyle hiç tanışmamıştı. Buna benzer hikayeler duymuştu ama...

"Evet, üç kız," dedi Saidh sırtarak. "Şimdi iki buçuk yaşındalar, çok şükür."

"Neden Tanrıya şükür?" Evina merakla sordu.

"Çünkü ilk üçü hâlâ bebek bezindeyken ya da dış çıkarırken dördüncü bir çocukla ilgilenilebileceğimi sanmıyorum. Ama hanımların ikisiyle de işi bitti. Neyse, çoğunlukla. Bir ya da iki dişim daha çıkacak olabilir ama bu dış çıkana kadar bu bitmiş olmalı," dedi elini karnına koyarak.

"Ya yine üçüzleriniz olursa?" diye sordu Evina, midesine hayretle bakarak. Said omuz silkti. "O zaman umarım işleri dengelemek için erkek olurlar."

"Yine üç tane almanın bir sakıncası var mı?" şaşkınlıkla sordu, bakışları ilk sandığı bırakıp ikincisini almak

üzere yatağın ayakucuna dönen adamlara kaydı.

Saidh eğlenerek, "Benim umurumda olsa da olmasa da, ortaya çıkan sayı açısından hiçbir değişiklik olmayacak" dedi. "Öyleyse neden bu kadar endişeleniyorsun? Umarım sayıları ne kadar çok olursa olsun sağlıklıdırlar."

"Sağlıklı olmak iyidir," diye onayladı Evina, kendi karnına bakıp aynısını taşıdığı bebek için de dileyerek. Saidh, "Ailede üçüzler koşuyor" dedi ve sonra düzeltti:

"Eh, ikizler öyle."

"Onlar mı?" Evina endişeyle sordu.

"Evet. Aulay ve Ewan ikizmiş" dedi Saidh. Evina'nın karnına baktı ve alay etti,

"Yani, belki sen de sahip olmaya başladığında aynı anda iki ya da üç tane

doğurabilirsin."

"Tamam!" Evina ılık attı ve sonra Alick sandığı indirirken tutuşunu kaybedip ağır bir gümbürtüyle yere düşerken keskin bir Şekilde Şömineye doğru baktı. Alick yüzünü buruşturduğunda keyifle başını salladı, tekrar Saidh'e baktı ve Şöyle dedi: "Şöyle bir konuda Şaka bile yapma..."

Evina cümlenin ortasında yarıda kesildi ve bu kez kapı aniden açılınca iri gözlerle kapıya döndü. ve Conran, erkek kardeşleri ve babası, kılıçları hazır halde saldırıya geçtiler.

Bölüm 12

"Nerede o?"

Evina'nın gözleri Conran'dan gelen hırıltı karşısında genişledi ve bakışları ona odaklandığında sandıkların yanındaki Greer ve Alick'i işaret etti. Odadaki tek "o"lar onlardı. Görünüşe göre söz konusu "o"lar onlar değildi. En azından herkes aniden hareket etmeye başladığında vardığı sonuç buydu. Aulay ve Geordie sandıklara doğru yürüdüler ve sandıkları açıp içerideki elbiseleri çıkarmaya başladıklarında dikkatini çektiler. Kısa bir süre onlara baktı ve sonra tam zamanında Conran'ın gözden kaybolduğunu görünce dikkatini tekrar Conran'a çevirdi. Kaşlarını çatarak yatağın kenarına doğru yaklaştı ve adamın yatağın altına bakmak için eğildiğini gördü.

"Ne oluyor?" diye sordu tekrar doğrulurken.

Conran cevap vermek yerine tek kaşını kaldırarak kardeşlerine baktı.

Aulay, "Hiçbir Şey," dedi ve Geordie ikinci dolabın kapağını kapatırken elbiseleri aradığı sandığa geri koydu. Babası hayal kırıklığına uğramış bir sesle, "Demek kaçtı," dedi.

Evina, saldırganı aramak için buraya geldiklerini anlayınca kaşlarını çattı. Belli ki onu koridorlarda bulamamışlardı ve bundan önce diğer odaları da aradıklarını, dolayısıyla kaçtığını varsaymıştı. Bu düşünce onun bilinçaltında normalde belinde taşıdığı kamaya uzanmasına neden oldu ama tabii ki orada değildi.

Rory, odaya çöken sessizliğe, "Kafan hâlâ kanıyor," dedi ve Evina, Conran'ın başının yan tarafındaki kanayan yarayı incelemek için onun yanına gittiğini gördü. şifacı kaşlarını çatarak kapıya yöneldi ve mırıldandı: "Gidip kendime ilaç getirsem iyi olur."

Evina yaraya endişeyle baktı. Ona kılıcıyla verdiği darbeden, hatta atından düşmesinden çok daha kötü görünüyordu. Yaralanma nedeniyle bilincini kaybedip kaybetmediğini sormadan önce Conran Şöyle dedi: "Herkesi bu odadan Evina'nın odasına taşımalıyız ki Laird Maclean burada yapılması gerekeni yapabilsin."

"Evet," diye onayladı babası. "Dikkat dağılması veya başka bir Şey meydana gelip gözden kaçmadan önce bunu şimdi yapmak daha iyi."

Evina'nın ne yapılması gerektiğini sormasına gerek yoktu. Saldırganın oradan dönüp başkalarına zarar vermemesi için babasının gizli geçidin girişlerini

kilitlemek isteyeceğinden şüpheleniyordu. Aslında buraya gelmeden önce muhtemelen bunu diğer odalara da yapmıştı. En azından odasındakinin kilitli olması gerektiğini düşündü, çünkü oraya taşınmaları ve oraya taşınmamaları yönünde bir öneri vardı...

Conran onu aniden yataktan kaldırdığında düşünceleri şaşkınlıkla dağıldı. Evina içgüdüsel olarak onun omuzlarını yakaladı, adam onunla birlikte doğrulurken parmakları da tutunmak için sert kasın içine girdi. Bunu yaptığında yüzündeki ürkmeyi fark etti ve sonra sol omzundaki elin parmaklarının altındaki ıslaklığın farkına vardı ve elini kaldırdı ve parmaklarını kaplayan sıcak, yapışkan kanı gördü.

"Kanayorsun," dedi Evina dehşetle.

Conran, "Evet," diye homurdandı ve açıkladı, "Biri beni koridorda aşağı itti. Kafamı vurdu."

Kafandan bahsetmiyorum. Omzun da kanıyor," dedi ve kanamanın nereden geldiğini daha iyi görebilmek için kollarını hareket ettirdi. Evina sırtının üst kısmını görmeyi başardı ama giydiği ekose lacivertti, içinden koyu kırmızı ve koyu yeşil geçiyordu ve uzun saçları büyük bir kısmı kaplıyordu. Yine de sırtında yayılan büyük bir karanlık görmeyi başardı.

"Çok acıyor" diye itiraf etti. "Sonbaharda da kazımış olmalıyım. "İyi olacak." Elini Rory'nin sırtına götürüp kumaşın kanla ıslandığını fark eden Evina endişeyle, "Rory buna bakmalı," dedi. "Kardeşim benim bunu yapmama yetecek kadar uzun süre hareketsiz kalırsa Rory kafasına bakardı."

Evina bu bıkkın yoruma baktığında koridorda önlerinde Rory'yi gördü; kolunun altında ilaç çantası, bir elinde bir sürahi sıvı, diğer elinde bandajlar ve çarşafklar vardı. Bu ona ilaçlarını alıp Conran'ın kafasındaki yarayla ilgileneceğine dair duyurusunu hatırlattı.

"Hayır, hayır, kafası. Sırtı şiddetli bir şekilde kanıyor," dedi Evina endişesini saklamadan.

"Aman Tanrım! Haklı," dedi Alick, Conran'ın ekosesinin arkasına daha yakından bakmak için arkalarından aceleyle yaklaşırken.

Conran, "Sorun değil," diye homurdandı ve koridorda ilerlemek için Rory'nin etrafından dolaştı.

Evina kendi kendine homurdanarak, "Sorun değil," diye karşı çıktı. "Yaralandın ve bakıma ihtiyacın var. Beni yere indir. Yürüyeblirim."

Onun istediğini yapmak yerine, "Neredeyse geldik" diye savundu. Ona kaşlarını çatığında Conran ekledi, "Ve seni tutmayı seviyorum."

Evina gözlerini kırptırdı ve bu iddia karşısında öfkesi yumuşadı. Ancak bu sözler onun endişesini hafifletmedi ve Rory'nin onları yakından takip ettiğini görünce rahatlayarak omzunun üzerinden baktı. Yürürken dikkati Conran'ın sırtındaydı ve

yüzündeki sert ifade ona Conran'ın "iyi" olmadığını söylüyordu. Ama adam onu odasına alıp yatağa yatırana kadar dilini tuttu.

"Oturman gerek," dedi ciddi bir tavırla, ayağa kalktı ve elini tutarak onu şömineye doğru sürükledi.

Conran, onu ateşin yanındaki masaya ve sandalyelere doğru götürürken, "Kızım," diye başladı bitkin bir halde. Lütfen, diye ısrar etti Evina, ona en yakın sandalyeyi çekerek. "Otur ve kardeşinin seninle ilgilenmesine izin ver." Conran kaşlarını çatı ama oturdu. Ancak diğer sandalyeyi de ayağıyla bir bacağından yakalayıp yaklaştırdı.

Daha sonra onu buna teşvik etmek için onun elini kullandı ve ekledi, "Sadece o bunu yaparken sen de benim dikkatimi dağıtırsan."

Evina yalnızca başını salladı ve parmakları onun parmaklarına dolanmış halde koltukta kaldı.

Rory kuru bir sesle, "Eh, sonunda benim sana bakmam için yeterince uzun süre hareketsiz oturmaya razı olmana sevindim," dedi. "Ama bunu ekosen ve gömleğinle yapamam."

Conran ekosesinin iğnesini çıkarmak için uzandı. Kucağına düştüğünde, altına giydiği gömleği hızla yukarı çekip çıkardı.

O bunu yaparken Evina yüzü ona dönük olarak oturmaya devam etti, hareket eden tek şey gözleriydi. Şimdi ilgiyle önünde uzanan geniş göğsün üzerinden kaydılar. Adamı ilk kaçırdığında tamamen çıplak görmüştü ama onu incelemeye zaman ayırmamıştı. Aslına bakılırsa, kendisi ona en mahrem şeyleri yapmış olsa da, bilinci açıkken gömleği ve ekosesi olmadan ona hiç bu kadar yakın olmamıştı. Görülecek bir manzara olduğuna karar verdi. Uzanıp ellerini o kaslı etin üzerinde gezdirme isteği uyandıracak kadar.

"Dövülmediniz, sırtınızdan bıçaklandınız."

Evina bu duyuru üzerine Rory'ye sert bir bakış attı ve temiz çarşafı Conran'ın sırtına bastırırken kaşlarını çatıldığını gördü.

"Ne kadar kötü?" Aulay aniden Rory'nin yanında belirerek sordu ve Evina etrafına bakınca babası dışında herkesin onları odasına kadar takip ettiğini ve Conran'ın sırtına bakmak için Rory'nin etrafında toplandığını gördü. O bunu fark ederken babası odaya girdi. İlk sözleri, yaklaşıırken Rory'nin duyurusunu duyduğunu kanıtladı.

"Piç! Kızımı boğmaya çalışıyorsun, sonra da nişanlısını mı bıçaklıyorsun? O kim şeytan ve neyin peşinde?" Conran sertçe, "Bunu kendim bulmamda bir sakınca yoktur," dedi. "Onu ve nasıl kaçtı?"

Aulay sessizce, "Seni aşağı ittikten sonra merdivenlerde yanından geçmiş olmalı," dedi.

"Merdivenlerden mi itildin?" Evina dehşetle sordu. Tek söylediği, itildiği ve yuvarlandığıydı; taklanın koridordaki merdivenlerde olduğundan bahsetmemişti. Boynunu kırmadığı için şanslıydı.

"Ben iyiyim." Güven verircesine elini okşayarak babasına döndü ve ekledi: "Seni yanımda götürmediğim için şanslıyım." . . merak ettiğim şey. Merdivenlerde önümdeydin, nasıl oldu da seni yere düşürmedim?"

"Hmm?" Babası ona şaşkınlıkla baktı ve sonra şöyle dedi: "Ah. İç duvarda merdivenlerin üstü ve altı arasında aralıklı üç sığ yarık var. Başkalarının geçmesine izin vermek için bir beden onlara baskı yapmasına yetecek kadar derinler. Arkama düştüğünü duyduğumda ilkinin yakınındaydım ve kendimi ona bastırdım. Sen geçerken seni yakalamaya çalıştım. Seni yakaladım, ekoseni yakaladım ama. " Kafasını salladı. "Ekoseniz yırtıldı, bir şerit yırtıldı ve siz yolunuza devam ettiniz."

Conran, çöken sessizliğin içinde, "İşte bu şekilde kaçtı," dedi. "Siz aşağıya inmeme yardım ederken kendini yarıklardan birine sıkıştırmış olmalı. Yolu aydınlatacak meşale olmasaydı, karanlıkta onun yanından geçip gitmiş olmalıyız." "Lanet olsun," diye homurdandı babası bariz bir şaşkınlıkla. "Çatlaklardan haberdar olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Ama o zaman onun da bu geçitten haberi olmaması gerekirdi ve biliyordu da."

Evina, "Donnan'ı açıklığa gönderdiniz," diye belirtti. "Eğer saldırganım yanınızdan geçip açıklıktaki çıkışa doğru devam ederse. "

Macleane, "Umarım Donnan ve adamlar onu yakalarlar," diye tamamladı ve sonra gizli girişe bakıp gözlerini kıstı. "Ya da yukarıya doğru çıkıyor olabilir ya da bölgenin adamlarla dolu olduğunu gördüyse tünelde saklanıyor olabilir."

Conran, "Yatak odalarının tüm girişleri artık kilitli" diye belirtti. "Kalenin arkasındaki girişe, çıkamaması için birini yerleştirirsek, sen ve ben diğer girişe atlayıp o taraftan girebiliriz. Onu tuzağa düşürebiliriz ve. "

Rory kesin bir tavırla, "Öyle bir şey yapmıyorsun," dedi. "Bu yaralanma nedeniyle çok fazla kan kaybettin ve hâlâ

başındaki yaradaki taşı çıkarmam gerekiyor. Hala dik oturabildiğine şaşırdım ama uzun süre

oturamayacağından eminim. Laird Maclean'a başka birisinin eşlik etmesi gerekecek."

"Size eşlik edeceğim lordum," diye teklif etti Aulay sessizce ve babası tereddüt ettiğinde anlayışla ekledi: "Eğer izin verirseniz, dışarı çıkarken ve asıl tünele girene kadar gözümü bile bağlayabilirsiniz. daha iyi hissetmek." Teklif karşısında Evina'nın kaşları kalktı. Ama muhtemelen kendi gizli tünelleri olan kendi kalesine sahip bir toprak sahibi olan Aulay, bunların bir nedenden dolayı gizli olduklarını anlayacaktı. Yine de babasının iç geçirip başını sallamasına şaşırmadı. "Kardeşin yakında evlilik yoluyla benim oğlum olacak. Bu sizi aile yapar. Sanırım sır konusunda sana güvenebilirim. Göz bağına gerek yok."

Aulay, adamın ona gösterdiği güveni kabul ederek yalnızca başını salladı.

Rory, kanamayı durdurmak için Conran'ın sırtına bastırdığı bezi bir kenara fırlatıp,

zaten geçirilmiş bir iğneyi alırken, "Eyerini desteklemen gerekecek, Laird Maclean," diye duyurdu. "Bir parça kumaş alın, yuvarlayın ve bir daire şekli verin, sonra onu eyerle aranızda koyun ki kışınızdaki yaranın çevresine gelsin ve siz binerken eyere çarpmasın."

Babası kapıya doğru dönerken, "Kışım iyi," diye mırıldandı.

Rory omuz silkti ve Conran'ın sırtını dikmeye başlamak için döndü. "Beni dinlemezsen acı çekecek olan sensin."

Babası, şifacıların kadınlar kadar kötü olduğu konusunda övülmeyen bir şeyler mırıldandı ama Evina, onun odasından çıkarken merdivenlere yönelmek yerine kendi odasına doğru döndüğünü fark etti. Rory'nin önerdiği gibi sarmak için bir ekose getirmeyi umuyorum, diye düşündü ve sonra aniden elini neredeyse acı verecek şekilde sıkıdığı Conran'a baktı.

"Özür dilerim" diye mırıldandı, sıkı sıkıya bilenmiş dişlerinin arasından.

Yüzündeki ifadenin acıdan başka bir şey olduğu konusunda yanılgıya yer yoktu.

Rory şimdi dikiş dikiyordu. Acı çekmenin berbat bir şey olduğunu biliyordu Evina ve dikkatini dağıtmak için Conran'ın elini nazikçe ovuşturdu.

Odada bir dakika kadar sessizlik oldu ve sonra Saidh aniden hafif bir kıkırdama bıraktı. "Bu kadar komik olan ne kardeşim?" Conran sertçe sordu.

"Şimdiye kadar hiçbirimizin gelinin, damadın veya her ikisinin yaralarının, morluklarının veya zehirlenmelerinin iyileşmediği bir düğün yapmadığımızı yeni fark ediyordum."

"Hımm," diye mırıldandı Rory kuru bir sesle. "Hepiniz şu ana kadar oldukça maceralı flörtler peşinde koşma konusunda üzücü bir eğilim gösterdiniz."

Saidh kaşlarını çatarak, "Sanki hepimiz en sorunlu partneri arıyoruz ve onu bu nedenle seçmişiz gibi konuşuyorsunuz," dedi.

"Peki, oklar uçuşmaya başladığında ve insanlar bıçaklanmaya başladığında akli başında herkesin yapacağı gibi toparlanıp ayrılmadın, değil mi?" diye belirtti.

Saidh ağzını açtı, dilini kırbaçlayarak onu haşlamaya hazır görünüyordu ama sonra ağzını kapattı ve başını salladı ve şöyle dedi: "Umarım evleneceğin partneri bulman şu ana kadar herkesinkinden çok daha sorunsuz geçer, Rory. Ama eğer öyle değilse, umarım bugün size sözlerini hatırlatmak için orada olurum."

Rory kısa bir süre duraksadı, yüzünde endişe belirdi ama sonra yanıt vermeden Conran'ın sırtını dikmeye devam etti.

Ancak Saidh'in sözleri Evina'yı meraklandırmıştı ve daha sonra ona ne hakkında konuştuklarını sorması gerektiğine karar verdi. Sanki bir yerlerde ilginç bir iki hikaye varmış gibi geldi, diye düşündü ve sonra Tildy dolu bir tepsiyle aceleyle odaya girerken kapıya baktı.

"Yukarı çıkarken toprak sahibi ve Aulay Buchanan'ın yanından geçtim ve hepinizin hanımefendinin odasında olduğunuzu söylediler, ben de yiyecek ve içecekleri buraya getirdim. Ama bazılarınız aşağıya inmek isteyebilir. Laird ve Leydi Carmichael yeni geldiler ve Cook, yolculuklarından sonra kadınlara öğle

yemeğini biraz erken servis ettirdi."

"Murine ve Dougall buradalar mı?" Saidh heyecanla sordu.

"Evet," dedi Tildy ağır ağır masaya ulaşp taşıdığı tepsiyi bırakırken. Başını sallayarak mırıldandı: "Ama onları nerede uyutacağımdan emin değilim. Artık her oda dolu."

Greer, "Conran'ı buraya taşıyın ve odasını onlara verin," diye önerdi. "Bu şekilde yalnızca bir odayı korumamız gerekecek."

Görünüşe göre bu fikirden hoşlanan Rory, "Ve ikisiyle de ilgilenmek için yalnızca bir odayı ziyaret etmem gerekecek," diye ekledi.

"Ve eğer birisi kapıdaki korumayı geçerse Conran, Evina'yı koruyabilir," diye araya girdi Saidh.

Evina, Conran'ın odasında onunla birlikte kalması için nedenler sıralarken gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde kişiden kişiye baktı ve sonra Tildy'ye baktı. bu fikri reddetmesini bekliyordum. Sonuçta o ve Conran henüz evli değildi ve hiçbir zaman da evlenmeyebilirler. Evina hâlâ bu konuda kararını vermemiştii. Ama kadın onu çok şaşırtacak şekilde bu öneriyi düşündü ve sonra başını salladı. "Evet. Eğer şanslıysak Laird ve Leydi Drummond bu öğleden sonra gelecekler ve rahip onlarla akşam yemeğinde evlenebilir. Eğer hayırsa, Lord Conran yerdeki bir şilte üzerinde uyuyabilir ve ben de refakatçi olarak her zaman burada uyuyabilirim. Evet. İyi bir fikir," dedi

memnuniyetle ve görünüşe göre Conran'ın odasının erkek kardeşi ve yengesi için hazırlanmasını sağlamak için odadan dışarı çıktı.

Hizmetçi gittikten sonra Saidh, "Sanırım öğle yemeğine inip Murine ile Dougall'ı selamlamalıyız" dedi. Evina'ya gülümseyerek söz verdi, "Ama yemekten sonra Murine'i seninle tanıştıracamız, değil mi Jetta?"

"Evet." Minyon kadın genişçe gülümsedi. "Sanırım ikiniz birbirinizden hoşlanacaksınız."

"Ah," dedi Evina zayıf bir sesle ve ardından iki kadının, Greer'in de peşinden koşarak odadan çıkışını izledi. "Sanırım yemeğe gidemeyeceğiz?" diye sordu Alick, Geordie'ye kararsızca bakarak. "Rory'nin işi bittiğinde kapıyı korumamız gerekecek, değil mi?"

"Devam et," dedi Geordie rahatlıkla. "Sen işin bitene kadar kapıyı koruyacağım ve sen yemeğini bitirdikten sonra aşağıya inip yemek yiyeceğim ve yukarı çıkacağım."

"Teşekkürler. Açım," diye duyurdu Alick ve sanki Geordie'nin fikrini değiştirip teklifini geri çekmesinden korkuyormuş gibi odadan hızla çıktı.

Evina şaşkınlıkla etrafına baktı, odanın ne kadar çabuk boşaldığına hayret etti. Birkaç dakika öncesine kadar insanlarla dolup taşıyordu ama şimdi sadece Geordie, Rory, kendisi ve Conran vardı.

"Vay be!"

Evina bu keskin ılık karşısında Rory'ye sert bir bakış attı, onun Conran'ı kollarından yakalayıp sandalyede yana doğru devrilmeye başladığını görünce gözleri büyüdü. Geordie hemen kardeşlerini dik tutmaya yardım etmek için onun yanına gitti ve Evina bakışlarını Conran'ın yüzüne çevirdi ama göremedi. Başı eğikti, saçları aşağı sarkıyordu ve özelliklerini ondan gizliyordu. O bunu fark ederken, Rory yana adım attı ve yüzünü kaldırmak için onu çenesinin altından yakaladı, gözlerinin kapalı ve yüzünün gevşek olduğunu ortaya çıkardı. Bilincini kaybetmişti.

"O iyi mi?" Evina endişeyle sordu.

"Evet." Rory, Conran'ın başını tekrar eğmesine izin verdi ve işine devam etmek için arkasındaki pozisyonuna döndü. "ok kan kaybetti. Bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım. Gücünü yeniden toplamak için sadece dinlenmeye ve biraz yemeğe ihtiyaı var ve iyi olmalı. . . Enfeksiyon oluşmadığı sürece" diye ekledi. Evina başını salladı ve i çekerek sandalyesine yaslanmak için elini Conran'ın elinden aldı. Tildy'nin getirdiği tepsideki yemeklerin kokuları etraflarında yayılıyordu. Nefis kokuyordu ama aslında a değildi. Bunun yerine aniden yoruldu. Bu sabah pek çok şey olmuş gibiydi ve hâlâ kendi yarası iyileşme aşamasındaydı.

"Geordie, Evina'nın yatağına gitmesine yardım et. Hala iyileşiyor ve dinlenmesi gerekiyor," diye talimat verdi Rory, ona bakmadan bile.

Geordie, Conran'ı üzerindeki baskısından kurtulmaya başlayınca, "Kendi başıma idare edebilirim," dedi hemen. Adama gülümseyerek ekledi, "Ve Rory'nin Conran konusunda yardım etmene ihtiyaı var."

Geordie tereddüt ettiğinde kolunu okşadı ve ona başka seçenek bırakmadan ayağa kalkıp yatağa doğru ilerledi. Evina kısa bir yürüyüş yapmayı başardı ama ulaştığında yatağa varabildiği için mutluydu. Hala gülünç derecede zayıftı. Olduğu gibi otururken kendini iyi hissetmişti ama en ufak bir çaba gösterdiği anda gücü, devrik bir kovadan akan su gibi akıp gitti. Gerçi Conran'ı odanın öbür ucuna, masaya doğru çağırdığında böyle bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu. O zamanlar endişenin ve adrenalinin ona g verdiğini sanıyordu.

Evina içini çekerek çarşafları ve kürkleri kaldırdı ve Saidh'in elbisesini çıkarmadan yatağa tırmandı. Bunu yapmaktan nefret ediyordu ama Conran ve kardeşleri oradayken bunu kaldıramazdı. Aslında Evina elbisenin içindeyken çok rahatsız olacağını ve uykuya dalmakta zorluk çekeceğini bekliyordu. İki erkek kardeş gidene kadar uyanık kalacağını ve onu çıkarabileceğini düşünüyordu ama yatağına zar zor girdi, yan tarafına kıvrıldı ve gözlerini kapattı ve uykuya daldı. Conran aniden uyandı. İlk başta onu uykudan neyin çektiğinden emin değildi, ta ki kasıklarına doğru bir şey hareket edip dikkatini çekene kadar. Kafa karışıklığıyla aşağıya bakarken, üstüne yığılmış krklerle baktı ve bunların biraz topaklı göründüklerini fark etti. arşaflara ve krklerle uzanıp onları tek vücut halinde

kaldırmaya başladı ve yumrunun Evina olduğunu anlayınca donup kaldı. Tamamen örtülerin altına gömülmüştü, yanağının onun göğsüne dayandığı yerde yüzü bile gizlenmişti. Kadın bir kedi gibi etrafına kıvrılmıştı, kolu göğsünün üzerindeydi ve bir bacağını kalçalarının üzerine atmıştı. Tamamen giyinik olduğunu gördü ama giydiği elbise kalkmış ve kalçalarına dolanmıştı. Ayaktayken kasıklarına kadar uzanan gömleği de üzerindeyken, gömleği de kalkmış ve şu anda kalçalarına dolanmış, aile mücevherleri açığa çıkmıştı.

Uykulu uykulu iç çeken Evina tekrar kıpırdandı, bacağı bir kez daha kasıklarının üzerinden kaydı ve Conran çarşafları ve kürkleri tekrar yerine yerleştirip öylece yattı. Hareketsiz. Ne yapacağını tartışırken zorlukla nefes alıyordu.

Onu rahatsız etmek istemiyordu ama artık uyanık olduğu için Conran birçok farklı ihtiyacın farkına varmaya başlamıştı. O açtı. O da susamıştı ama daha da önemlisi tam da o anda ciddi bir tuvalet ihtiyacı duyuyordu. Üstelik ona sürtünmesi başka ihtiyaçları da harekete geçiriyordu.

Evina uykulu uykulu mırıldanıp tekrar yorganın altında huzursuzca kıpırdandığında, Conran neredeyse inledi ama sonra daha fazla dayanamadı ve dikkatlice onun ve örtülerin altından kurtuldu. Hareketin omzuna keskin bir acı vermesine hemen üzüldü ama dışarı çıkıp yatağın yanında durana kadar durmadı.

Conran daha sonra kürk yığınınına baktı ve Evina'nın orada nasıl nefes alabildiğini merak etti. Bir sonraki

düşüncesi nasıl onunla yatağa düştüğünü merak etmektir. Hatırladığı son şey, Rory'nin ateşin yanındaki masada sırtındaki yara üzerinde çalıştığıydı. Dougall ve Murine'e yer açmak için onun odasına taşınmasıyla ilgili bir tartışmayı belli belirsiz hatırlıyordu ama önerinin ona yerdeki bir şilte üzerinde uyuması olduğunu düşünüyordu. Nasıl oldu da kendini palet yerine yatağa bırakmıştı?

Bunun üzerine başını sallayan Conran yataktan uzaklaştı ve kapıya doğru yöneldi. Gardırobunu acilen kullanması gerekiyordu. Bundan sonra diğer sorular çözülebilir.

Conran kapıyı açtığında Geordie ve Alick'i dışarıda buldu. Geordie kapı eşiğindeki bir şiltenin üzerinde uyuyordu, Alick de önündeki başka bir şiltenin üzerinde uyuyordu. Bunlardan birine basmadan dışarı çıkmayı imkansız hale getiriyordu, asıl amacın da bu olduğunu düşünüyordu. Kimse onların yanından geçemezdi. Geordie'nin gözleri birdenbire açıldı. Herhangi bir yerde lazımlık olup olmadığına bakmak için odaya çekilmeyi düşünüyordu. Onu fark eden kardeşi hemen ayağa kalktı.

Ayağa kalkarken Geordie usulca, "Uyanmışsın," dedi.

"Evet," diye mırıldandı Conran, koridora girip kapıyı kapatırken Alick de yuvarlanıp yükselmeye başladı. Geordie, "Aç olmalısın" yorumunu yaptı. "Hem öğlen hem de akşam yemeği boyunca uyudunuz."

"Evet," diye itiraf etti Conran ama çoktan kardeşlerinin yanından gardırobun

olduğu koridorun sonuna doğru ilerliyordu. "Hemen döneceğim."

Onları kapının yanında bırakarak ihtiyaçlarını karşılamak için aceleyle uzaklaştı. Geri döndüğünde Geordie yatak odasının kapısının önünde tek başına duruyordu ve Conran kaşlarını kaldırdığında şöyle açıkladı: "Alick sana biraz yiyecek ve içecek aramak için aşağıya indi."

Conran bunun üzerine homurdandı ve sordu: "Aulay ile Maclean geçitleri tekrar aradıklarında ne oldu? Evina'yı boğmaya çalışan piçi buldular mı?"

Geordie başını salladı. "Geçitte ya da açıklıkta ondan hiçbir iz yoktu."

"Lanet olsun," Conran kaşlarını çatarak nefes aldı ve sonra mırıldandı, "Nereye gitti o?"

"Anladığımız en iyi şey, adamlar açıklığa varmadan önce sıvıştığı ya da onlar pes edip bölgeyi terk edene kadar saklanmayı başardığı." Geordie dedi ve sonra ekledi, "Ama Laird Maclean ve Aulay geri döndüklerinde aşağıya inip dış girişi içeriden kilitlediler. Bu şekilde kaleye geri dönemez."

Conran, "Eh, bu da bir şey," diye mırıldandı ve sonra sordu, "Kim olabileceğine dair bir fikri var mıydı?"

Geordie omuz silkerek, "Hepsi sana ve Evina'ya avlu dışında saldırdıktan sonra kaçan haydutun olduğu fikrine katılıyor gibi görünüyorlar," dedi.

"Evet ama neden?" Conran sertçe sordu. "Haydutlar genellikle yolculara veya kapıların dışında yakalanan insanlara saldırmayı tercih ediyor. Kurbanlarını kalede takip etme riskini almazlar. Ve eğer kaleye girerlerse, bir şeyler çalıp gizlice dışarı çıkacaklarını, hayır evin hanımını boğmaya çalışacaklarını ve eli boş ayrılacaklarını düşünürdünüz."

"Bu doğru," diye onayladı Geordie, kaşlarını çatarak dudakları da kıvrıldı. "En iyi ihtimalle tuhaf bir davranış." "Evet," diye mırıldandı Conran. İkisi de bunu düşünerek bir süre sessiz kaldılar ve ardından Conran sordu, "Nasıl oldu da Evina'nın yatağına düştüm? Odasına bir palet alacağımı mı sanıyordum?"

"O kısımda uyanıktın, değil mi?" Geordie eğlenerek sordu ve sonra açıkladı:

"Rory senin üzerinde çalışmayı bitirdiğinde orada palet yoktu. Kimse konuyu gündeme getirmeyi düşünmedi. Yatak büyüktü ve Evina yatağın bir tarafının dörtte birinden fazlasını kaplıyordu, bu yüzden gömleğini tekrar giyip seni diğer tarafa yatırdık." Conran kaşını kaldırdı. "Laird Maclean biliyor mu?"

"Evet," diye güvence verdi Geordie ona. "Başka bir saldırı ihtimaline karşı orada olduğunuzu bilmek onu memnun etti."

O sırada kulağına bir ayak sesi çarptı ve Conran merdivenlere doğru baktığında Alick'in elinde bir tepsi yiyecek ve içeceklerle sahanlığa adım attığını gördü. Bunun iki kişi için yeterli görüldüğünü belirtti.

Onun yaklaşmasını izlerken Geordie mırıldandı, "Aulay, belki duymamışsınızdır diye size Dougall ve Murine'in bugün geldiğini söylememi istedi. Ayrıca Niels ve Edith'in yarın gelmesini beklediğini, dolayısıyla üzerinde çalıştığınız projeyi tamamlamış olduğunuzu umduğunu da söylememi istedi."

Conran ona sert bir bakış attı, ağzını açtı, tekrar kapattı ve içini çekti. Aulay'ın hangi projeden bahsettiğini tam olarak biliyordu; Evina'yla yatmak, böylece bunun ilk seferinde yaşadığı acı verici çile olmadığını biliyordu. Ne yazık ki o kadar ileri gidemedi.

“Ayrıca eğer söylemediyseniz bunu size söylemenizi ve o zaman konuya geçmenizi söyledi. Kaçak bir gelin tarafından mihrapta bırakılmanızı görmek istemiyor,” diye ekledi Geordie.

Conran içinden küfretti ve onlara ulaştığında Alick'ten tepsiyi almak için döndü. Alick tepsiyi verirken, "Evina'ya da yetecek kadar yiyeceğim var, ona da bal likörü ve sana da bira aldım," diye duyurdu.

"Teşekkür ederim," dedi Conran samimiyetle ve Geordie kapıyı ona açarken kapıya döndü. Geordie kapıyı arkasından kapatırken, "İyi şanslar kardeşim," dedi. Conran yemeğin bulunduğu odaya doğru birkaç adım attı ve sonra durdu, bakışları yataktan ateşin yanındaki

masaya kaydı. Masanın üzerinde zaten bir tepsi olduğunu fark etti ve Rory onun üzerinde çalışırken Tildy'nin

tepsiyi getirdiğini belli belirsiz hatırladı. Dokunulmuş gibi görünmüyordu ve bunun da Evina'nın yaralanmasından bu yana hiçbir şey yemediği anlamına geldiğini düşündü. Aslında kendisi orucunu bozarken, saldırıya uğramadan önce kadının bunu bile yapmadığını fark etti. Muhtemelen bu yüzden hâlâ uyuyor, diye düşündü ve yatağa doğru yöneldi.

Conran tepsiyi komodinin üzerine bıraktı, sonra yatağın üzerine kürk yığınının yanına oturdu ve onları çıkarmaya başlamadan önce örtü yığınının kısaca inceledi. Sadece çarşafı gelince durakladı. Evina artık görülebiliyordu. Keten çenesinin hemen altından başlayıp vücudunun üzerine kadar uzanıyor ve kıvrımlarının ana hatlarını ortaya koyuyordu. Conran yutkundu ve uyandığında farkına vardığı diğer ihtiyaçlardan biri hatırlandığında yüzünü buruşturdu. Susuzluk. Dönüp tepside en yakın kupayı aldı ve ağzına götürdü. Bu biraydı, bu yüzden büyük bir kısmını yuttu ve kupayı yerine koyarken hafifçe iç geçirdi.

Tekrar Evina'ya bakmak için döndü. Conran, uykudayken oldukça sevimli olduğunu belirtti. İnatçı küçük çenesi daha rahattı ve yüz hatlarında öfke, sabırsızlık veya korku belirtisi yoktu. Gerçi geçen hafta kur yapmaya başladığından beri yüzündeki ifadenin çoğu azalmıştı. Yine de onu tamamen terk etmemişti. Ona karşı hala bir miktar ihtiyatlılık vardı ve ara sıra ortaya çıkan endişeli bakış, onun onunla evlenmeye pek de razı olmadığından şüphelenmesine neden oluyordu.

Aslında Conran onun kendisiyle evlenmek zorunda olduğu gerçeğine boyun eğmesini istemiyordu. Onu tanıdıkça, aslında Evina'yla evlenmek istediğini anladı ve onun da kendisiyle evlenmek istemesini daha çok istedi. Onun kanını ateşledi. Yatak takımıyla ilgili aldığı birkaç ders onu ağrıtmış ve istek duymuştu ve gerçek

birleştirme aşamasına geçmek için sabırsızlanıyordu. Bu sefer her şeyin iyi olacağını ve evlilik yataklarının bir zevk yeri olabileceğini hiç şüphesiz biliyordu. Ama bundan fazlasıydı. Conran aslında kadından hoşlanıyordu. Kızı iyileşirken burada, odasında oyun oynarken yaptıkları konuşmalardan keyif almış ve ona hayranlık duymaya başlamıştı. Zeki ve cesurdu, takdir ettiği tuhaf bir mizah anlayışı vardı ve Conran, ilk kez yaşadıkları evlilik yatağı korkusunu atlattıktan sonra birlikte iyi anlaşabilecekleri sonucuna vardı. Evina'nın yaptığı her şeye tutku ve zevkle kendini adadığı kısa sürede anlaşılmıştı. Açıklıktaki ilk seferlerinin bu kadar fiyaskoyla sonuçlanmasının nedenlerinden biri de buydu. Kadın ekingen davranmamıştı ve ona hevesle karşılık vermişti; o da bunun doğasının değil, deneyiminin bir sonucu olduğunu varsayıp çok çabuk geçmişti. Ancak yaşadığı acının sadece bir ihlal olduğunu, tek seferlik bir şey olduğunu ona kanıtladığında, bu tutku ve şevk evlilik yatağında onlara çok iyi hizmet edecekti. Ona, katılmanın ona öğrettiği diğer dersler kadar zevkli olabileceğini gösterdiğinde, evlenmeleriyle ilgili direncinin ve ihtiyaının azalacağından emindi.

Conran, Alick'in tepsiye koyduğu bal likrne baktı ve tekrar Evina'ya döndü; onu öpücükler ve okşamalarla uyandırıp baştan çıkarması mı, yoksa sadece yiyip içmesi için uyandırması ve sonra onu baştan çıkarmaya mı çalışması gerektiğini tartışıyordu. İkinci seçeneğin muhtemelen yapması gereken şey olduğunu düşündü, ama bu ona tekrar gardını yükseltme şansı verirdi ve uykuda çok yumuşak ve açık görünüyordu. . .

Evina uykulu bir şekilde i geçirdi ve sırtına döndü; vücudu, yan tarafı boyunca ve kalçasından aşağı doğru hareket eden okşayan elin altında uzanıyordu. İlk başta hâlâ uykuda olduğunu ve rüya gördüğünü sandı ama sonra o el vücudunun yukarısına doğru hareket ederek elbisesini ve tuniğini bir omzundan çekip koluna indirdi ve sağlam göğsünü ortaya çıkardı. Daha sonra bir el ortaya çıkan şeyin üzerine kapandığında, uykunun son tutuşu da kaçtı ve Evina küçük bir solukla gözlerini açtı, vücudu içgüdüsel olarak okşamaya doğru yukarı doğru kıvrıldı.

"ok güzelsin."

Yavaşça fısıldanan bu sözler karşısında gözlerini kırpıştırdı ve Conran'a odaklandı. Yatakta onun yanında oturuyordu, üzerinde sadece gömleği vardı ve bu onun olması gereken dünyadaki en doğal şey gibi görünüyordu. En azından onun ilgisi altında uğuldayan bedeni öyle düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Susadınız mı?" yavaşça sordu.

Evina onunla göz göze geldi ama cevap vermekte tereddüt etti. Parmakları sertleşen meme ucunu bulup koparmaya başlamıştı ve bu vücudunda tam bir kaosa neden oluyordu. Kısmen onun uyandırdığı heyecanın bir sonucu olarak, kısmen de bu devam ederse geleceğini bildiği çılgın haz beklentisinin bir sonucu olarak. Ne yazık ki artık bundan bahsettiğinde Evina tamamen susuz kaldığını fark etti ve bir süre sonra gönülsüzce başını salladı.

Korktuğu gibi Conran okşamayı hemen bıraktı. Yataktaki her iki yastığı da onlara

yaslanabilecek şekilde hızla yeniden düzenlerken, eli önce uzağa, sonra da omzunun altına kayd ve onu dik durmasını kolaylaştırdı. Daha sonra komodinin üzerindeki tepsiye uzanmak için döndü.

Evina kendine baktı. Elbisesinin bağları çözülmüştü ve tuniğiyle birlikte hâlâ bir omzundan sarkıyor, göğüslerini açıkta bırakıyordu. Bunu örtbas etmeyi düşündü ama sonra bunun, at dışarı çıktıktan sonra ahırın kapısını kapatmak gibi bir şey olduğuna karar verdi ve dikkatini tepsiye çevirdi. İçeceklerin yanı sıra yiyeceklere de dikkat etti ve midesinin ilgiyle çalkalandığını hissetti. Ama sonra Conran içeceklerden birini alıp ona ikram etti. Evina bunu fısıltıyla kabul etti, "Teşekkür ederim." Adamın onu bir kenara atmasını izledi ve sonra

susamışçasına içerken bakışlarını çıplak göğsüne çevirdi. Ama Conran aniden başını eğip okşadığı meme ucunu ağzıyla kapatıp nazikçe üzerine çektiğinde şaşkınlıktan neredeyse boğuluyordu.

Hızla yutkunan Evina, yalamak, ısırarak ve tekrar emebilmek için onu dudaklarından serbest bırakırken büyülenmiş gibi izledi. Ama sonra bir kez daha bardağın serbest kalmasına izin verdi ve doğrulup bardağının dibine vurarak onu sessizce tekrar içmeye teşvik etti. Evina otomatik olarak tatlı biradan bir yudum daha aldı ve onun içkiyi alıp tepsiye geri koymasını izledi.

"Yaranız nasıl?" Conran arkasını dönerken sordu. Sesi kayıtsızdı, sanki orada oturmuyorlardı, kendisi çıplaktı ve kadın tek göğsü dışarıda değildi.

"İyi," dedi ve kelime boğuk bir fısıltı halinde çıktığında boğazını temizledi.

"Yara?" O sordu.

Evina başını salladı, adam gülümsedi ve sonra onu öptü. İlk başta tatlı, araştırmacı bir öpücüktü; ağzı onunkinin üzerinde gezindikten sonra yerleşti ve elbisesini ve tuniğini diğer omzundan çıkarırken daha sıkı bir şekilde bastırdı. O noktada her iki kolu da aşağıdaydı ve kaldırdığında malzeme her iki kolundan da aşağı kayarak ellerinden de kayıp gitti. Malzemenin belinin etrafında toplanmasını sağlayarak onu oradan çıplak bıraktı.

Conran dilini dudaklarının arasındaki dikişi ovalamak için dışarı kaydırarak dikkatini dağıtana kadar bu kadar endişelenmesine gerek kalmamıştı. Evina kıyafetlerini tamamen unutup ona ağzını açtı.

Conran ağzını onunkine doğru eğip diliyle ittiğinde öpücüğün tonu anında değişti ve daha talepkar bir hal aldı. Evina onun ağzına doğru iç çekti ve elleri onun göğsünü bulup düzeltirken bu talebe karşılık verdi. Sevgili Tanrım, onun çok güzel olduğunu kabul etti ve ellerini boynuna dolamadan önce göğüs ve karın kaslarını okşadı ve hissetti.

Conran onu sırt üstü yatması için rahatlatmaya başladığında, Evina iki eliyle ve dudaklarıyla ona yapıştı ve sonra elleri onun üzerinde hareket etmeye, istekli etini okşamaya, ince ayar yapmaya ve yoğurmaya başladığında nefesi ağzına girdi.

Elleri aşağıya doğru hareket ettikçe tepkisi giderek daha çaresiz hale geldi. Elbisesinin eteğinin altından bir şeyin sürüklendiğini, sonra yukarıya doğru kaydığını, onu ittiğini ve ardından tuniği kalçalarının üzerine kadar yukarıya doğru ittiğini hissetti. Evina içini çekti ve huzursuzca bacaklarını hareket ettirdi, sonra adamın eli tekrar bacaklarının arasına kaydığında nefesi kesildi ve bacaklarını kapattı. Conran, pcklerini keserek ve ağzını onun yanağından boynuna doğru kaydırarak karşılık verdi. Ama eli bacaklarının arasına bastırmaya devam etti, avuç içi göbeğine doğru ileri geri hareket ediyordu, ta ki bacaklarının kilidi açılıp huzursuzca hareket edene kadar, sonra da kalçalarını okşamak için kaldırılabilmesi için ayakları düz bir şekilde yatağa yerleşti. Ağzı tekrar göğsünü bulduğunda, dikkati onun neden olduğu iki zevk alanı arasında bölündü ama sonra ağzı aşağıya doğru devam etti. Titreyen karnının üzerinden szld, sonra daha da ileri gitti ve bir sonraki anda eli onun göbeğine baskı yapmayı bırakıp onun yerine tek uyluğuna geçti. Sonra diğer elini sertçe diğer uyluğuna bastırıp bacaklarını ardına kadar açmaya zorlayan Evina kasıldı ve nefesini tuttu ve sonra ağzını aşağıya doğru indirip onun nemli, istekli etini kırbaçlamaya başladığında yumuşak bir ığlılıkla nefesini bıraktı.

Birkaç dakika içinde Evina yatakta çırpınan, çılgına dönmüş, vahşi bir şeye dönüştü; nefesi kesik kesik ve pantolon şeklinde çıkıyordu, onun sunduğu zevke doğru çabalarken başı dönüyor ve bedeni onun gözetimi altında kıvranıyordu. Ve sonra kasıldı, vücudu bir tahta kadar sertleşti, hafif bir titremeye birlikte, serbest kaldığını bulduğunda sarsılmaya ve titremeye başladı.

Bölüm 13

Evina'nın kalbi hâlâ hızlı hızlı atıyor, nefes almakta güçlük çekiyordu; gözlerini açtığında Conran'ın yatakta yanına geldiğini fark etti. Artık başı onun göğsünde yatıyordu, kolları onun etrafındaydı ve elleri sakinleştirici bir şekilde sırtında ve yanında hareket ediyordu. Onun taşındığını ya da bulunduğu yere nasıl geldiğini kesinlikle hatırlamıyordu ve umurunda da değildi. Vücudu hâlâ adamın ona verdiği zevkle atıyordu ve Evina gözlerini kapattı ve vücudu sakinleşirken gün batımı sonrası kızılılığın tadını çıkarmaya karar verdi.

Ancak bu hiçbir zaman gerçekleşmedi. Evina yeniden normal nefes almaya başladığında Conran'ın eli rahatlatıcı hareketlerini bıraktı ve göğsünü avulamak için yukarı kaydı. Tekrar avuçlayıp okşamaya başladığında kadın inledi ve başını yukarı kaldırdı. Hemen işinin henüz bitmediğini söyleyen bir öpücükle ağzını talep etti.

Evina kısa bir süreliğine duraksadı, kafa karışıklığı içindeydi. Conran, ona zevk gösterdiği son iki seferin hemen ardından onu terk etmişti. Bu sefer adam onun tutkularını yeniden harekete geçiriyordu, dilini itiyordu ve elleri vücudunun üzerinde hareket ederek az önce söndürülen ateşleri körüklüyordu.

Evina inleyerek ona doğru gerindi, vücudu ikinci tura hazırlanırken hareket edip kavis çiziyordu. Bu sefer Conran onu öpmeyi hiç bırakmadı. Elleri, belinin etrafında toplanan elbiseyi ve tuniğini hızla çıkarırken, ikisini de kalçalarından aşağıya doğru sürükleyip çıkarırken, adam ağzını yağmalamaya devam etti. Onları bir kenara fırlattıktan sonra, elleri hiçbir engele maruz kalmadan vücudunun üzerinde serbestçe kayabiliyordu ve öyle de yaptılar; parmakları onun istekli etinin üzerinde dans edebilsin diye bacaklarının arasına girmeden önce bulabildikleri her deri parçasını bulup okşuyormuş gibi görünüyorlardı. . Bu sefer Evina içgüdüsel olarak bacaklarını kapatmaya çalıştığında Conran onun üzerine kaydı, bir kolu ağırlığını destekledi ve parmaklarının

tatlı işkencesine engelsiz devam edebilmesi için bacaklarının kapanmasını engellemek için kalçalarını indirirken onu ezmesini engelledi.

Evina içgüdüsel olarak bacaklarını onun kalçalarına doladı, kalçalarını onun dokunuşuna doğru kaydırırken topukları da onun kalçasına baskı yapıyordu. Ona bastırmaya başladığında, bunun onun parmakları olmadığını biliyordu. Hâlâ heyecanının doruğunda dans ediyor ve onu çılgına çeviriyorlardı ama o kadar iyi hissettirmişti ki itiraz etmedi. Bunun yerine kalçalarını kaydırdı, kendisini tamamen doldurana kadar baskı yaptı ve onu kışkırttı. Conran o anda durdu ve öpüşmelerini kesmeye çalıştı ama Evina ellerini onun saçlarına götürdü ve ona izin vermedi. Bunun durmasını istemiyordu.

Kısa bir tereddüitten sonra Conran onun isteğine boyun eğdi ve tekrar hareket etmeye başladı, onun yapışan bedeninden çekildi ve sonra tekrar ona doğru kaydı. Evina parmaklarının okşamayı bıraktığını hiç fark etmedi ve onun yerine içeri girip çıkarken asası ona sürüyordu. Ulaşamayacağı hazzın peşinde koşmaya kendini fazlasıyla kaptırmıştı ve vuruşlarının ne kadar yavaş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradığında bacaklarını kalçalarının etrafından çözdü, dizlerini yukarı çekti, ayaklarını yatağa bastırdı ve kontrolü eline aldı. Kalçalarını istediği hızda yukarı doğru iterek hareket etti.

Conran'ın onu durdurmaya ya da kendi hızına uymaya çalışmaması Evina'yı çok rahatlattı. Kendini hareketsiz tuttu ve gitmek istediği yere ulaşmak için onu kullanırken onu öpmeye devam etti. Ve sonra oradaydı. Zevk ona çöktü ve vücudu titremeye ve sarsılmaya başlarken ağzına doğru ağılıyordu, kasları istemsizce onu yakalayıp sıkıyordu.

Evina, Conran'ın bir an sonra kaskatı kesildiğini, kalçalarının hareket ederek sertçe ona doğru saplanıp orada derinlere gömülü kaldığını belli belirsiz fark etti. Onun içinde seğirdiğini ve tohumunu dökerken bir sıcaklığın yayıldığını hissetti ama hâlâ yarattığı dalgaların üzerinde ilerliyordu ve sadece ona tutunuyordu. Bir an sonra yere yığılıp yana yuvarlandığında, onu da yanına aldı, yanına sürükledi, böylece birbirlerine sarılmış, nefes nefese ve göğüs göğüse titreyerek, yaralı

yanları yukarı bakacak şekilde yattılar.

Evina yeniden nefes almaya başlamıştı ki Conran aniden onu bırakıp yatağın kenarına oturup ayağa kalktı. Gözlerini açarak endişeyle ona baktı ve hızla masaya doğru yürürken yanlış bir şey yapıp yapmadığını merak etti. Ancak Rory'nin geride bıraktığı temiz çarşaf parçalarından birini alıp oradaki sürahiye batırdığını görünce endişesi azaldı ve yerini meraka bıraktı. Daha sonra bunu kendini temizlemek için kullandığında Evina aniden bacaklarının arasından soğutucu sıvının sızdığını fark etti.

Tam temizlik yapmak için masaya katılmayı düşünüyordu ki adam bezi durulayıp tekrar sıktı ve tekrar yatağa doğru ilerledi. Evina onun yaklaşmasını izledi, gözleri takdirle onun vücuduna kayd. Muhteşem bir adamdı, vücudu güçlü ve sertti, kasları hareket halindeyken güzeldi. Sonra tekrar yatağına girip onu öpüyordu. Evina onun ağzına doğru gülümsedi ve karşılık olarak onu öptü ama adam soğuk nemli bezi bacaklarının arasına kaydırduğunda şaşkınlıkla nefesi kesildi ve geri çekildi.

Conran onun şaşkın ifadesine sırtıttı ama yaptığı şeye devam etti ve orada biriken sıvıyı hızla ve nazikçe temizledi.

"Aç mısın?" Bitirip kullanılmış kumaş parçasını yatağın yanındaki yere bırakırken sordu. "Evet," diye itiraf etti Evina, onun yanına oturmak için hareket ederken. Conran'ın gözleri göğüslerinin üzerine kayd ve görüntü karşısında çıplak etini içti. Bu onun neredeyse kürkünü yukarı çekip kendini örtmesine yetiyordu ama Evina bu dürtüye direndi. Tamamen çıplaktı. Üstelik şu anda sergilenen neredeyse her deri parçasına dokunmuş ve yalamıştı. Şimdi bunu saklamaya çalışmak aptalca görünüyordu.

"Burada yatakta mı, masada mı, yoksa şöminenin yanındaki kürkün üzerinde mi yemek yemek istersiniz?" diye sordu, bakışlarını tekrar onun yüzüne çevirerek. Evina hemen, "Kürk," diye karar verdi. Yatağa kırıntı bulaşmak istemiyordu ve masada yemek yemek, o anda üzerinde olan her şeyin yerini değiştirmek anlamına geliyordu. Kürkün rahat ve kolay olacağını düşündü.

Conran hafifçe, "O halde kürk," dedi ve gömleğini bulup giymek için ayağa kalktı. Evina malzemenin tüm bu erkek güzelliğini kaplayacak şekilde düşmesini izledi ve sonra içini çekerek yataktan kalkıp tuniğini aramak için yataktan kalktı ve o da komodinin üzerindeki tepsiyi aldı. Yerde bir yığın halinde duran ince elbiseyi fark etti ve onu yavaşça kürklere doğru takip ederken onu kaptı ve giydi.

"Yeterince sıcak mısın? Yoksa ateş mi yakayım?" Conran, tepsiyi aralarında bırakıp kürkün üzerine yerleştiklerinde sordu.

"İyiyim." dedi biraz nefes nefese. "Bu gece gerçekten sıcak." "Evet," diye mırıldandı ve dikkatini tepsideki yemeğe çevirdi.

Evina sunulan ikramlara baktı. Soğuk kapon börekleri ve cipsler ile soğuk kavrulmuş tavuk ve peynirle doldurulmuş iki tepsi vardı. Ayrıca olgun ve tatlı görünen birkaç şeftali de vardı.

Bütün gün yiyeceksiz ve aktivitesiz kaldıktan sonra ikisi de açtılar ve rahat bir sessizlik içinde kendilerine sunulan yiyeceklerin her lokmasını mideye indirerek yediler. Elinde sadece şeftali kaldığında Evina onu aldı ama sonra masaya ve orada duran tepsiye baktı. Tildy'nin daha önce getirdiği yemeğin bütün gün dışarıda oturduktan sonra muhtemelen işe yaramadığını biliyordu ama tepside daha fazla meyve olup olmadığını

merak etti ve bakmak için ayağa kalktı.

Evina, hizmetçinin kaçırduğu yemeği incelerken şeftalisinden bir parça ısırды, sonra durup aşağıya baktı. Şeftali kesinlikle olgunlaşmıştı; ısırдыğı anda tatlı sıvıları dışarı fırlamış ve çenesinden ve boynundan göğsüne doğru akmıştı. Ağzındaki parçayı çiğneyip yutarak, göğsünden göğüslerinin arasına doğru ilerleyen patikaya doğru uzandı, ancak Conran aniden oraya gelip elini yakalayınca şaşkınlıkla yukarı baktı.

"İzin ver," diye mırıldandı ve tuniğinin yakasının altında kaybolmadan hemen önce yuvarlanan sıvıyı diliyle yakalamak için eğildi. Ancak orada durmadı, sonra patikayı yalayarak boynunu, çenesini ve ardından dudaklarını temizleyerek ona hızlı, sert bir öpücük verdi.

"Tatlı," diye mırıldandı Conran, başını kaldırıp, kalçalarını kavrayıp vücudunun alt kısmını kendisine yaslamak için onu öne doğru çekerken uyku gözlerle onu izledi.

Sertliği tuniğine ve gömleğine süründüğünde, eylemlerinin onun üzerinde yarattığı etkiyi hissedebiliyordu. Evina şaşırmamıştı. Dilinin teninin üzerinden dudaklarına kadar sürmesi onu da etkilemişti. Meme uçları artık karıncalanıyor ve sertleşiyordu, karnının aşağılarında bir nem birikiyor ve gelmesini umduğu istilaya onu hazırlamak için daha aşağılara sızıyordu.

Ancak Conran ilk başta başka bir şey yapmadı. Sadece hareketsiz durdu, bedenleri birbirine yapışık halde onu izliyordu, onu istediğini belli ediyordu ama aralarında artan ihtiyacı tatmin edecek hiçbir şey yapmıyordu.

Sonunda ilk hamleyi yapan Evina oldu. Ona şeftalisini ikram etti.

Conran onu ona doğru uzattığında gözlerini kırptırdı, sonra kaşları kalktı ve kabul etti. Bir ısırık almak için ağzına götürdüğü anda Evina tuniğinin bol yakasına uzandı ve onu önce bir omzundan, sonra diğerinden aşağı çekti ve kollarından kaymasına izin verdi. Yere düşmedi ama belinin hemen altına, vücutlarının değdiği yere takıldı ama bu yeterliydi. Belden yukarısı çıplaktı ve bu görüntü Conran'ın gözlerinin irileşip yanmasına neden oldu. Aynı zamanda aralarındaki ereksiyonun daha da sertleştiğini fark etti ve sonra Conran şeftaliyi indirip sulu meyveyi artık çıplak, yaralanmamış göğsünün meme ucuna sürdüğünde dikkati dağıldı.

Soğuk meyve suyu uçta bir damla halinde toplanıp kısa bir süre sallanırken meme ucunun aniden ıslanmasını görünce şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Tam

düşmeden önce Conran, Evina'yı belinden yakaladı, masaya oturması için kaldırdı ve tatlı sıvı damlasını düşmeden önce yakalamak için başını eğdi.

Adam meme ucunu ağzına çekip meyve suyunun geri kalanını boşaltırken Evina dudağını ısırp omuzlarını tuttu. Adam doğrulup onu öpeceymiş gibi davrandığında, kadın bir eliyle onu göğsüne koyarak durdurdu ve ardından gömleğini yukarı çekti. Conran yarısı yenmiş şeftaliyi hemen yanındaki masanın üzerine koydu ve kadının kaldırdığı gömleğin eteğini yakalayıp yukarı ve yukarı doğru çekerek yardım etti.

Bitirdiğinde Evina şeftaliyi kapmıştı. Soğuk meyveyi meme uçlarından birinin üzerinde gezdirdiğinde şaşkınlıkla homurdandı ama daha sonra ağzını kaslı göğsünün üzerine kapatıp dudaklarının arasındaki çakıllı meme ucunu emerken onu durdurmadı.

Conran başka bir şaşkınlık homurtusu çıkardı ve bunu yaparken bir eliyle başını tuttu, Evina gülümsedi ve ardından meme ucunu ısırdı, ardından serbest bıraktı ve aynı tedaviyi diğerine uygulamak için döndü. Bitirip bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdığında yüzünde biraz şaşkın bir ifade vardı.

"Ne?" diye sordu. "Beğenmedin mi?"

"Evet, buna çok şaşırdım," diye homurdanarak itiraf etti ve şeftaliyi ondan aldı.

"Tuniğini çıkar."

Evina bu talep üzerine kaşlarını kaldırdı ama tuniği belinin etrafında topladığı yerden yakalayıp başının üzerine kaldırdı. Daha sonra yere düşmesine izin verdi ve ona bakmak için çenesini kaldırdı. Bundan sonra ne yapacağını görmek için bekliyorum.

Yaptığı şey ona şeftaliyi geri vermektir. Evina tereddüt etti, açıklıkta kirazla yaptığı numarayı hatırladığında ona uzandığında onu uzaklaştırmasını bekliyordu ama o bunu yapmadı. Onu almasına izin verdi ve mırıldandı: "Bitirmelisin. Gücünüzü yeniden inşa etmeniz gerekiyor."

Evina gözlerini kıstı. İfadesinde onu şüphelendiren bir şeyler vardı ama bir süre sonra şeftaliyi kaldırdı ve bir ısırık aldı. Bunu yaptığı anda Conran başını eğdi ve kulağına dokunmaya başladı. Gözlerini kapatarak çiğnedi, yuttu ve bir ısırık daha aldı, başını eğerek ve adam kulak memesini ısırp boynunu öperken boğazında bir inilti uğultu halindeydi. Çukura indiğinde adam doğruldu ve arkasındaki masanın üzerinde duran tepsiyi işaret etti. Evina çekirdeği tepsiye koydu ve meyveden kayıp eline akan şeftali suyunu silmek amacıyla masanın üzerindeki çarşaflardan birine uzanmaya başladı ama Conran onu bileğinden yakalayıp durdurdu. .

Evina şaşkınlıkla gözlerini kırıştırtarak onun yüzüne baktı ve sonra onun elini ağzına götürüp sıvıları yalamaya başlamasını, dilinin avucunun üzerinde hışırdamasını izledi. Hareket vücudunda bir reaksiyona neden olunca gözleri hafifçe açıldı ama dili parmaklarının arasında gezinip midesinde kelebekler uçuşturduğunda masanın üzerinde kıvranmaya başladı. Bunun beklenmedik bir şey olduğunu düşündü ve ağzını bir parmağının üzerine kapatıp parmağını

ekerken emdiğinde ona uzanmaktan kendini alamadı. Onu kalçasından yakalayıp yakınına çekmeye çalıştı ama o direndi ve onun yerine ikinci parmağına geçti. Onu deli ediyordu. Parmaklarını yalamanın bu kadar sinir bozucu olabileceğini kim hayal edebilirdi? Kendi parmaklarını yeterince sık yalamıştı ve içinde büyüyen bu heyecanlı ihtiyaı hiç hissetmemişt .

"Conran," diye itiraz etti sonunda, hem elini hem de kalçasını aynı anda çekerek.

"Evet," diye mırıldandı ve onun elini bırakıp onun yerine dudaklarını öptü.

Evina da onu hevesle öptü; adam yaklaştığında ve kollarını onun beline dolayabildiğinde ihtiyaç ve rahatlama karışımı bir duygu akıyordu. Onu tekrar istiyordu. Hatta ona ihtiyacım vardı. Ona gösterdiği hazzı yeniden yaşamak istiyordu. Kanının şarkı söylemesini ve vücudunun zonklamasını istiyordu. Onun dokunmasını, yalamasını ve içinde olmasını istiyor, diye düşündü Evina ve aralarındaki sertliğe uzanarak ve onu elinde tutarak, onu  ne, kendisine doğru çekmeye çalışarak bunu ona anlatmaya çalıştı.

Conran onun bileğini yakalayıp öpüşmelerini kestiğinde gözlerini açtı ve hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı. Bazı nedenlerden dolayı bu onu gülümsetti ama şöyle dedi: "Murine ve Dougall bugün geldiler ve Niels yarın bekleniyor."

Evina gözlerini kırptıştırdı, zihni bu yeni konuya alışmakta yavaşladı ama sonra onun ne söylediğini anladı. Niels ve karısı, ailesinin gelen son  yeleri idi.

Geldiklerinde babasının düğünü düzenlemek isteyeceğini fark etti ve zihni çalışırken sessizce ona baktı. Babası Conran'la evlenmek zorunda kalacağını açıkladığında Evina'nın ilk içgüdüsü ret olmuştu. Onu bundan vazgeçirmeye çalışmıştı ve bunu başaramayınca kaçmayı düşünmüştü.

Ama sonra Conran onunla odasında vakit geçirmeye, konuşmaya ve vakit geçirmesine yardımcı olmak için oyunlar oynamaya başlamıştı.

Yavaş yavaş fikrini değiştirmeye başlayan konuşmaydı. Conran iyi bir adamdı, akıllı bir adamdı, sabırlı bir adamdı. Odasında sıkışıp kaldığı için hayal kırıklığına uğradığında ve sinirli olduğunda bile, adam iyi huylu ve nazik kalmıştı. Ve ona asla vurmayacağına söz verdiğini hatırladı. Hatta bunu düğün sözleşmesine koymayı bile kabul etmişti. Ve sonra ona verdiği zevk vardı. Açıklığa ilk gelişi berbattı ama o zamandan beri onunla yaşadığı deneyimler Acı yoktu. En son ona tekrar katıldığında bile artık her şey çok keyifliydi. Vücudu onu memnuniyetle karşılamıştı. ve onu yeniden istiyordu. Onu tekrar istiyordu. Evlilik yatağı artık onun korktuğu

bir şey değil, Evina'nın özlediği bir şeydi.

Hala Ona kendi üzerinde güç verecekti. Babasının ona verdiği bağımsızlığı kaybedecekti ve Conran onun

kadar yumuşak başlı olmayabilir. Onun gerçekten de evlilik yeminlerine uymasını ve itaat etmesini bekleyebilirdi ve...

"Evi?" Conran nazikçe sordu. "Benimle evlenir misin?"

Evina bu soru karşısında şaşkınlıkla sustu. Bu ona ilk kez sorulmuştu. Babası ona onunla evleneceğini söylemişti ama onu sevdiğini bildiği adam bile ona başka seçeneği olduğunu ya da isteyip istemediğini umursadığını hissettirmemişti. Conran yine de soruyordu. Sırf bu nedenle neredeyse evet diyecekti ama sonra sözünü geri aldı ve ona şöyle dedi: "Sana itaat edeceğime söz vermeyeceğim." Conran sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı ve ona güvence verdi, "Sorun değil. Zaten rahibin ve Tanrı'nın önünde yalan söyleyerek ruhunuzu riske atmanızı istemem."

Evina hafifçe gülümsedi ama yine de tereddüt ediyordu.

Conran şimdi, "Ama rahibin ve Tanrı'nın önünde sana asla vurmayacağıma dair kendi yeminlerimi ve sözümü ekleyeceğim," dedi. "Söylediğim gibi bunu evlilik sözleşmesine de koyacağım. Yarın ilk iş bu konuyu babana soracağım.

Bu sözler Evina'yı tamamen rahatlattı. Verdiği sözü unutmamıştı. Olan biten her şeyden sonra korkmuştu: "Benimle evlenir misin kızım?" diye tekrar sordu, sesi ciddiye.

Yutkunarak bakışlarıyla karşılaştı ve "Evet" kelimesini bir hırıltıdan biraz daha yüksek bir sesle söylemeyi başardı.

Yeterliydi. Conran, gücüyle onu şaşırtan bir tutkuyla onu tekrar öpmek için eğildi. O, hazinesine sahip çıkan, ağzı ve diliyle yutan ve bir karşılık bekleyen, galip gelen bir savaşçı gibiydi. Evina parayı ona vermeden önce bir dakikadan fazla tereddüt etmedi. Aklında hâlâ birkaç küçük endişe olabilir ama bedeni ne istediğini biliyordu ve bu zaferi onunla birlikte kutlamaya hazırdı.

Conran, Evina ona yaslanmış halde yan yatarak uyandı. Poposu kasıklarına dayanıyordu ve kolu onun beline sarılı ve eli göğsünü kavrayabilecek şekilde eğilmişti. Burası cennetti ve her sabah böyle uyanabilirse hayatın keyifli olacağına karar verdi.

Conran kendine gülümseyerek bunu yapacağını hatırlattı. Niels gelir gelmez töreni yapacaklardı ve Evina onun olacaktı. En azından evlilik sözleşmesini halletseydi öyle olurdu. Conran, Maclean'ın bu konuda kendisine henüz yaklaşmamasına şaşırmıştı ama düğünden önce bu işin halledilmesi gerekiyordu ve eğer Niels beklendiği gibi gelirse bu bugün olacaktı.

Kolunu Evina'nın boynundan çekerek yataktan yavaşça kalktı ve kürkleri nazikçe onun etrafına sardı. Kız kıpırdamadı bile. Conran pek şaşırmamıştı. Önceki gün bütün gün ve akşam uyumuş olsalar da, gecenin çoğunu uyanık halde birbirlerinin cesetlerini keşfederek geçirmişlerdi. Evina onun deneyimli bir dul olduğunu düşündüğünde umduğu kadar cesur ve maceracı olduğunu kanıtlıyordu. Deneyim eksik olabilirdi ama coşku kesinlikle mevcuttu ve önce masanın üzerinde, sonra kürklerin üzerinde sevişmişlerdi ve sonra da onun kendisi için yaptığı gibi onu ağzı ve eliyle memnun etmeye çalışmıştı. Bu, her şeyden çok bir hayal kırıklığı egzersiziydi ama biraz vesayetle gelişecekti ve onun bunu denemeye istekli olmasından memnundu. Üstelik, onu durdurduğunda, onu elleri ve dizleri üzerine

yuvarladığında ve göğüslerini okşamak ve her ikisini de zevkin

sınırına getirirken ona dokunabilmek için arkadan ona doğru ittiğinde, hayal kırıklığı yerini zevke bırakmıştı.

pes edip ikisini de o kenara itene kadar tekrar tekrar.

Yatağın yanında duran Conran mutlu bir şekilde gerindi, sonra pencerenin yanındaki küçük masanın üzerindeki ibrikin yanına gitti ve hızla kendini yıkadı; akli bugün yapması gereken şeye kaydı. İlk önce babasıyla sözleşmeler hakkında konuştuk. Bu sorun ortadan kalktıktan sonra, saldırganın bu işiyle ilgilenmeyi planladı. Sonunda kızı onunla evlenmeye ikna etmişti. Onu boğmaya çalışan ve sonra ortadan kaybolan adama kaptırma riskini göze alamazdı.

Düşünceleri bu konuya döndüğünde Conran kaşlarını çatı. Geordie, Aulay ve Laird Maclean'ın piçe yetişemediklerini söylemişti. Gerçeklerden sonra yaptıkları hataları görebiliyordu. Başlangıçta geçide girerken bile büyük bir gecikme oldu. Ancak adam bu gecikmeyi kaçmak için kullanmamıştı. Bunun yerine bir şekilde arkalarından dolaşıp onu bıçaklamıştı. Neden? Onlar konuşup sonra tekrar Tildy'yi sorgularken o ne yapıyordu? Conran başını sallayarak temizliğini bitirdi ve hızla gömleğini giydi, kokudan dolayı yüzünü buruşturdu. Bu, şelalede yanında bulunan ve Gavin'in onun için getirdiği gömleğin aynısıydı. Burada sahip olduğu tek kıyafet o ve artık kanlı ekoseydi. Maalesef kardeşlerinden hiçbirisi kıyafetlerinin bir kısmını Maclean'a getirmeyi düşünmemişti. Ve Tildy ona iki kere kıyafet getireceğinden bahsetmiş olsa da iki kere de sözünü yerine getirmemişti. Bakışları kanlı ekoseye kaydı. Masanın yanında buruşmuş bir yığın halinde yatıyordu. Odanın karşı tarafına geçerken onu almak için eğildi ve kaldırırken buruşuk yığının içinde kaldığını görünce yüzünü buruşturdu. Kan kurumuş ve onu çarpık bir heykele dönüştürmüştü. Kesinlikle bunu giymiyordu.

İğrenerek onu bırakarak kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Geordie ve Alick artık yerde uyumuyordu. Aslında ikisi de şu anda orada değildi. Bunun yerine Rory ve Dougal kapının önünde durup sessizce konuşuyorlardı ama bu onun ortaya çıktığı anda sona erdi.

Her iki kardeş de onu ilgiyle baştan aşağı süzdü ama kaşlarını kaldıran Dougall'dı: "Sanırım bir şeyi unutmuş olabilirsin, Con. İçeri dönüp tekrar giyinmeyi deneyebilirsin."

"Murine'in beni görüp yanlış kardeşle evlendiğini fark etmesinden mi korkuyorsun?" Conran çoğunlukla bunun kendisini rahatsız edeceğini bildiği için alay ediyordu. Kendisi, Geordie ve Alick'in kıza sahip çıkmamış olsaydı kızla evlenmeye hazır olmaları Dougall'ı hâlâ rahatsız ediyordu. Her ne kadar Conran bunu olaydan sonra itiraf etse de, onu kardeşinden kurtarmak için kızla evlenirdi. Artık bunun hiçbir zaman gerekli olmadığı için mutluydu. Evina onun için kadındı.

"Döndün nasıl?" Rory dikkatini Dougall'dan uzaklaştırmak amacıyla sordu.

Artık Dougall'ın yüzündeki çatık kaşlardan memnun olan Conran, bakışlarını Rory'ye çevirdi ve şöyle dedi: "İyi. "Bir çizikten fazlası değildi."

"Evet. Bir çizik," diye mırıldandı Rory, gözlerini devirerek. "Arkanı dön de bir bakayım."

Hayır, diye homurdandı Conran, ona el sallayarak. "Sorun değil. Daha sonra banyo yaptığımda ona bakabilirsin."

Rory bıkkınlıkla, "İyi," dedi ve ardından kaşlarını kaldırdı. "Peki neden gömleğin dışında hiçbir şeyle ortalıkta dikiliyorsun?"

"Ah." Conran gömleğine baktı. "Ekosem giyilemez. Bir yığın halinde kanlı bir şekilde kurudu."

"Ah," dedi Rory, daha fazla açıklamaya ihtiyaç duymadan yüzünü buruşturarak. Hepsi kana bulanıp kurumaya bırakılan herhangi bir kumaşa ne olacağını biliyordu. Sertleşti ve sertleşti. "Yanımda yedek bir ekose getirdim. Ben gidip onu getireceğim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Conran ve onun koridorda aceleyle Geordie ve Alick'le paylaştığı odaya doğru gidişini izledi. Daha sonra tekrar Dougall'a dönerek şu yorumu yaptı: "Geordie ve Alick için kapıyı koruma görevini sen mi üstlendin?"

"Evet. Oruçlarını açmak için aşağıya indiler," dedi Dougall ve ardından ekledi, "Ve Murine ve ben buradaki sorun çözülene kadar burada kalacağız."

Conran ciddi bir samimiyetle, Teşekkür ederim, dedi.

Dougall omuz silkti. "Sorunlarımız olduğunda beni Murine'i güvende tutmama yardım ettin. En azından bu iyiliğin karşılığını verebilirim ve kızını güvende tutmana yardım edebilirim."

"Tanrı aşkına, etrafta çıplak ya da yarı çıplak caka satarak dolaşmaktan bu kadar hoşlanan bir adamla hiç tanışmadım."

Conran bunun üzerine merdivenlere doğru baktığında Tildy'nin sahanlığa adım attığını gördü. Tiksinti dolu sözlerine rağmen, onun çıplak bacaklarını oldukça şehvetli bir ilgiyle incelediğini fark etmeden edemedi. Onu kirli, yaşlı bir kadın gibi çıplaklığına bakarken yakaladığı ilk sefer değildi bu. Ona temiz bir ekose getirmeyi "unutmasının" nedeninin tam da bu olduğunu düşünmesi için bu yeterliydi. Aklındaki bu düşünceyle kaşını kaldırdı ve "Çıplak değilim" dedi. Kokan eski bir gömleğini giyiyorum. Buraya geldiğimden beri her gün giydiğim aynı pis kokulu eski gömlek. Ayrıca pis kokulu eski bir ekose giymemin tek nedeni, kana bulanmış ve bir yığın halinde kurumaya bırakılmış ve şimdi bu şekilde sıkışmış olmasıdır. Rory bana ödünç almam için ekoselerinden birini getiriyor."

Tildy durdu ve şaşkınlıkla ona kaşlarını çatı. "Peki, neden ondan dün sabah odana koyduğum temiz gömleği

ve ekoseyi geri getirmesini istemedin? Hiç şüphe yok ki, sen onu almak için geri

dönmediğinden beri hala oradadır, ama sanki buna hakkın varmış gibi benim tatlı, masum genç hanımın odasında uyudun.”

"Şimdi, şimdi, Tildy," dedi Dougall yumuşak bir sesle. “Dün gece herkesin sana açıkladığı gibi Evina'nın odası onun için en iyi yerdı. Bu ikisini de korumayı kolaylaştırıyordu ve onun varlığı başka bir saldırıyı caydırmaya yardımcı olacaktı. Üstelik Conran dün bıçaklandı ve hanımınızın erdemine karşı bir tehdit oluşturamayacağına hiç şüphe yok.”

Tildy, "Bir şiltenin üzerinde uyuyacaktı, hayır onun yatağında" diye çıkıştı ve sonra Conran'a bakarak kuru bir ifadeyle ekledi: "Ve bana yeterince yetenekli görünüyor."

“Belki ama öyle olsa bile ağabeyim hasta yatağındaki hasta bir kızıdan asla faydalanmaz. Yapar mısın kardeşim?” Dougall kuru bir sesle, ona Murine yüzünden aralarında başlayan yumruk yumruğa kavgayı hatırlattı.

Conran'ı çok rahatlatan Rory, daha sonra yeniden ortaya çıkıp, elinde yeni bir ekoseyle aceleyle odasından çıkarak onu yanıt vermekten kurtardı.

Tildy onu görür görmez, "Bunu geri alabilirsiniz Lord Rory," dedi. “Dün sabah Lord Conran'a bir ekose ve gömlek getirdim ve onları yatağına bıraktım. Şimdi onları getireceğim.

“Onun yatak odası artık bizim yatak odamız değil mi?” Dougall kaşlarını çatarak sordu ve hizmetçi durup farkına vararak arkasına baktı.

“Ah, evet. Seni ve karını oraya koyduğumuzu unuttum,” dedi şaşkınlıkla ve sonra ekledi, “Eminim gömleği ve ekoseyi oynatmışsınızdır. Eğer bana nereye gideceğimi söylersen, aramamı kurtarmış olursun.”

Dougall başını sallayarak, "Yatakta ekose ya da gömlek yoktu," dedi.

"Ah." Tildy gözlerini kırıştırdı, sonra hafifçe gülümsedi ve şöyle dedi: "Eh, şüphesiz hanımefendi karınız oraya vardığında onu görmüş ve siz odaya varmadan önce onu hareket ettirmiştir. Ben sadece—”

“Karım ve ben, bize oda gösterildiğinde birlikte gittik,” diye sözünü kesti Dougall, tekrar arkasını dönmeye başladığında. “Hareket edecek ekose ya da gömlek yoktu.”

"Emin misin?" diye sordu, şaşkın görünüyordu.

"Oldukça eminim," diye güvence verdi Dougall hizmetçiye.

Tildy bir an hareketsiz durdu, yüzünde kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı uçuşuyordu, ta ki Rory nazıkçe şunu söyleyene kadar: "Dün çok şey oldu, Tildy. Belki onu alıp yatağın üzerine koymak istediniz ama bir türlü fırsat bulamadınız.”

Tildy tereddüt etti ama sonra içini çekerek mırıldandı: "Evet, belki. Ama bunu yaptığımdan emindim." Başını salladı ve ardından merdivenlere yöneldi. “Ona başka bir gömlek ve ekose bulacağım.”

Kadın merdivenlerden aşağı indiğinde Rory ciddiyetle, "Endişeli görünüyorsun, Conny," dedi.

Conran, hizmetçinin gidişini izlemekten vazgeçip kardeşinin ifadesiyle kısaca

karşılaştı ama sonra omuz silkti. "Tildy bundan önce unutkan gibi görünmüyordu. Yani, ilk defa söz verdiği gibi bana temiz bir gömlek ve ekose getirmeyi unuttuğunda, bunun kasıtlı bir unutma olduğunu, çünkü hanımını tehlikeye attığını için bana kızdığını varsaydım. O sefer de eşyaları almayı unuttuğunu iddia etti. Ama bu sefer eşyaları odama getirdiğinden oldukça emin görünüyor."

Dougall, "Orada gömlek ya da ekose yoktu," diye güvence verdi ona. "Yatakta, hatta yatağın etrafındaki yerde hayır."

Conran ona, "Sana inanıyorum," diye güvence verdi. "Ancak?" Rory sordu.

Conran omuz silkti. "Evina'ya saldıran kişinin koridorlarda arkamıza geçebilmesi için odalardan birinde saklanmış olması gerekiyordu. Ya benim odam olsaydı?"

"Peki ya ekoseyi ve gömleği alırsa?" Rory bunu söylemeden bitirince bitirdi.

Conran sertçe başını salladı.

Bir anlığına hepsi sessiz kaldı ve sonra Dougall şöyle dedi: "Ekose ve gömleğin başına gelen bu olsa bile, bu onun kapıdaki adamların yanından geçip kaleye girmesine yardımcı olmaz. Hayır, eğer Tildy'nin bahsettiği keçeleşmiş saçlara sahipse."

"Muhtemelen hayır," diye mırıldandı Conran ve sonra ekledi, "Ama sanırım Maclean ve Donnan'a kapıdaki adamları uyarabilmeleri için artık temiz kıyafetleri olabileceği ihtimalinden bahsedeceğim."

"İyi bir fikir," diye onayladı Dougall ama Conran merdivenlere doğru yöneldiğinde onu durdurmak için kolunu yakaladı. Onu ayakta tuttuğu için kaşlarını çatmak için başını çevirdiğinde Dougall kuru bir ifadeyle ekledi: "Giymeyi bitirdikten sonra."

Bölüm 14

Uykulu bir şekilde gülümseyen Evina sırtüstü yuvarlandı ve gerindi; sırtı bu hareketten dolayı küçük bir şikayette bulununca yüzünü buruşturdu. Sadece küçük bir sancıydı, fazla bir şey değildi. Dün gece Conran vücuduna zevk aşıladığı için bu sancıları zar zor fark etmişti. Ne yazık ki artık ona zevk aşılayamıyordu ve yarasının varlığının hatırlatılması gülümsemesini çaldı ve esnemesini durdurdu.

Yüzü ekşiterek yan döndü ve yanındaki boşluğa baktı, boş olduğunu görünce içini çekti. Gece boyunca her iki uyanışında da Conran oradaydı, ya derin bir uykudaydı ki bu durumda Evina onu tatlı öpücükler ve okşamalarla uyandırmıştı ya da önce o uyanmıştı ve çoktan onu okşamaya ve öpmeye başlamıştı. Ama artık sabahtı ve açık pencerelerden güneş ışığı sızıyordu.

Kalkma vaktinin geldiğini düşündü ve yatağından çıkmak için çarşafı ve kürkleri bir kenara attı. "İbrikteki su temizdir. Kullanılmış su dolu sürahiyi zaten götürdüm."

Evina duyuruya baktığında Tildy'nin eşyaları masanın üzerindeki tepsiye istiflediğini gördü. Bu onu neyin uyandırdığını açıklıyordu sanırım. Temiz su, sabun ve temiz bir çarşaf parçasının beklediği pencerenin yanındaki masaya giderek, "Conran nerede?" diye sordu.

"Aşağıdaki masalarda baban ve erkek kardeşlerinin çoğuyla birlikte sana saldıran kişi hakkında ne yapacağını tartışıyor," diye yanıtladı Tildy.

Evina bu haber karşısında öfkeyle kaşlarını çatı. Genellikle bu tür tartışmalara katılırdı. Burada erkekleri eğitiyor ve çoğu zaman onları yönetiyordu. Annesi öldüğünden beri babası böyle şeylerle pek ilgilenmemişti. Evina kendi kendine ciddi bir tavırla, bunu Conran'a açıklaması gerektiğini söyledi. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordu. Ama öğrenecekti. Maclean'ın yönetimini onunla paylaşmaya istekli olsa da, bunu tamamen ona devretmeye istekli değildi. Evina bunun düğünden önce onunla görüşmesi gereken bir konu olduğunu düşünüyordu. Bunun evlilik sözleşmesine de eklenmesini isteyebilir.

Tildy dehşet içinde, aceleyle yanına giderek, "Sarmalarını çıkardın," dedi.

Evina kendine baktı ama başını salladı. "Gitmişlerdi ki..." Sözüünü kesti, "Conran dün gece tuniğimi ve elbisemi çıkardığında." demekten kendini zar zor alıkoydu. Bunun yerine şöyle dedi: "Ben uyurken çözülmüş olmalılar. Muhtemelen debeleniyordum."

"Evet. Muhtemelen sana saldıranla savaşacağına dair kabuslar görüyorsun," dedi Tildy sertçe.

Evina omuz silkti. Hatırlamıyordu. Eğer kabus görmüş olsaydı Conran onu uyandırırken dikkatini kabuslardan uzaklaştırmayı başarmıştı. "Muhtemelen yatakta bir yerlerdedirler."

"Giyindiğini gördükten sonra onları arayacağım, ama önce biraz daha merhem sürüp seni tekrar sarmalıyım," dedi Tildy, göğsündeki çıkış yarasına bakmak için hareket etmeden önce sırtındaki giriş yarasını karıştırırken . Evina bu düşünce karşısında yüzünü buruşturdu ve şöyle dedi: "Belki de bugün onu ambalajsız bırakmalıyız. Sargılar sıcak, yaramı biraz kurumaya bırakmak iyi olabilir."

Tildy konuyu kısaca düşündü ve sonra şöyle dedi: "Belki. Aksi halde nasıl hissediyorsun?" Sabunlu çarşafı vücudunun üzerinde gezdirerek, "Güzel," diye kolayca yanıtladı. "İyi." "Yaranız acıyor mu?"

"Her gün daha az," diye güvence verdi Evina ona.

Tildy gönülsüzce, "O halde şimdilik ambalajları açık bırakalım," diye karar verdi. "Ama eğer canın acımaya başlarsa ya da kabuk elbisene takılıp onu çekerse, onu tekrar giymek zorunda kalacağız."

"Evet," diye onayladı Evina rahatlayarak, kadın duvarın yanındaki sandıklardan birinden daha büyük bir çarşaf almak için uzaklaşırken. Tildy'yi ikna etmeye çalışmak yerine ambalajları reddedebilirdi ama kadın onu kızdırırsa hayatını perişan edecek yollar buluyordu. Hizmetçiye şaka yapmanın her zaman en iyisi olduğunu düşündü, cildindeki sabunu hızla durulayıp, geri döndüğünde Tildy'nin

ona verdiği daha büyük bir bez parçasıyla kendini kurularken.

Tildy ona yeni bir tane uzatırken, "Tunikiniz masanın yanında yerdeydi," dedi. Evina kısa bir süreliğine durdu ve ardından kadının gözlerinden kaçınarak tuniği başının üzerine çıkarmaya başladı ve "'Dün gece hava çok sıcaktı,' diye mırıldandı. "Evet, öyleydi," diye kabul etti ve ilgiyle sordu, "Lord Conran da mı ateşliydi?" Evina sinirle içini çekti. "Bugün evleniyoruz Tildy."

"İstediğin bu mu?" Tildy usulca sordu.

"Evet," diye soludu Evina ve bunun doğru olduğunu anlayınca şaşırdı. Her zaman bekar kalmayı, Maclean'ı yönetmeyi ve sonra da bunu Gavin'e devretmeyi planlamıştı. Ama şimdi önünde gelişen gelecek tamamen farklıydı. Hayatın sevinçlerini ve yüklerini paylaşacak bir koca, hatta bazıları yeğenleri ve yeğenleri ve umarım bir gün kendi çocukları ile birlikte gelen bir sürü kayınpeder. Belki önümüzdeki baharda, diye düşündü, midesine bakarak.

"Onu seviyor musun?"

Evina bu soru karşısında şaşkınlıkla etrafına baktı. "Aşk?"

"Evet kızım. Her zaman yeniden evlenmekten kaçınmayı planladığını biliyorum ama şimdi Lord Conran'la evlenmekten memnun görünüyorsun. Onu seviyor musun? Bu yüzden mi?"

Evina soruyu kaşlarını çatarak değerlendirdi. Onu sev? Ondan hoşlanıyordu. Onunla konuşmaktan, çocukluğuna ve yetişkinliğinde yaptığı seyahatlere dair hikayeleri dinlemekten keyif alıyordu. Onunla satranç oynamayı ve Nine Men's Morris'i oynamayı seviyordu ve onun vücudunun kendisine verdiği hazzı kesinlikle takdir ediyordu. Ama sev? Nedense bu kelime onu korkutmuştu. Onu sevmiyordu değil mi?

Neyse ki o sırada kapı çalındı ve onu daha fazla düşünmek zorunda kalmaktan kurtardı.

Tuniğini giymesi için onu yalnız bırakan Tildy, kapıyı açmak için harekete geçti ve Evina, Saidh'in sesini ve ardından diğer kadınların heyecanlı konuşmalarını duyunca kaşları kalktı.

"Leydi Saidh ziyaretçilerinizin hazır olup olmadığını öğrenmek ister mi?" diye sordu Tildy, sesinde eğlence çınılıyordu.

Grupta bir erkek olsaydı Tildy basitçe hayır diyeceği için Evina bunun yalnızca kadınlardan oluştuğunu varsayarak "Evet" dedi.

Bunu yaptığı anda Tildy kapıyı sonuna kadar çekti ve Saidh, Jetta ve arkasında iki sarı saçlı kadınla birlikte odaya daldı. Saidh'in söylediklerinden Murine ve Edith'in sarışın olduğunu bilen Evina, Niels'in karısı Edith ile birlikte gelmiş olabileceğini düşünüyordu ve Saidh şunu duyurdu: "Evi, bu Dougall'ın karısı, Murine, görümcemiz ve sevgili dostum ve bu da Jo Sinclair, hepimizin sevgili dostu ve kalplerimizin kız kardeşi." "Ah." Evina kadının Edith olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradı ama gülümsemeyi başardı. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Teşekkür ederim. Jo, 'Sizinle de tanıştığımıza memnun oldum,' diye güvence verdi ve sonra ekledi, 'Ve böyle ortaya çıktığımız için çok üzgünüm. Korkarım Saidh'i bir ziyaretle şaşırtmayı düşündük ve MacDonnell'e vardığımızda burada olduklarını öğrendik, eve dönerken en azından merhaba demek için durmayı düşündük. Ama sana söz veriyorum, kalıp daha fazla misafirle seni rahatsız etmeyi planlamıyoruz."

"Ah, ama Evina ile Conran'ın düğününe kadar kalmalısın," diye itiraz etti Saidh, kaşlarını çatarak ona dönerek. "Sonra bizimle birlikte MacDonnell'a gelebilirsin. Planladığınız gibi ziyaret etmeden eve kadar dönüp dolaşmanız pek mümkün değil."

"Çok güzel olurdu" dedi Jo, ama sonra pişmanlıkla ekledi: "Fakat tüm Buchanan klanının hali hazırda hazır bulunduğu bir ortamda bize yer olmadığından eminim." "Saçmalık," dedi Evina hemen. "Yer bulacağız. Bir yerlerde," diye ekledi kaşlarını çatarak, odalardan yeni çıktıklarını fark etti. Artık bu kadar büyük bir ailenin çocuğu olarak evlendiği için merdivenlerin üstüne odalar eklemeyi düşünmeleri gerekecek, diye düşündü.

Saidh şimdi Evina'ya dönerek, "Erkekler tuvaletini alabilirler," diye duyurdu.

"Alick ve Geordie muhtemelen saldırganınız bulunana kadar orada uyuyamayacaklar ve Rory onlarla birlikte koridordaki bir şilte üzerinde uyuyabilir ya da kışlaya gidebilir. Zavallı kuzenin Gavin için yeterince iyiye, onun için de yeterince iyidir." "En iyisi bu olur," diye mırıldandı Tildy.

Evina başını salladı. Muhtemelen tek çözüm buydu.

Tildy, "Seni giydirdikten sonra gidip odayı hazırlayacağım," dedi ve ona temiz bir elbise getirmek için sandıklara doğru ilerledi.

Fearghas Maclean, arkasında iki devasa geyik köpeğiyle masaya dönerken, "Kapıdaki adamlara, aradıkları serserilerin artık kirli, köhne kıyafetler yerine temiz kıyafetleri olabileceğini söyledim," diye duyurdu. "İçeri girmeye çalışan herkesi durduracaklar ve kontrol edecekler."

Conran, adamın yüksek masadaki koltuğunu geri almasını izlerken başını salladı. Conran, onun ne kadar ihtiyatlı davrandığını fark ederek Rory'ye baktı. Ama kardeşi de bunu fark etmiş ve şunu önermişti: "Belki de buradaki işimiz bittikten sonra yaranıza bir kez daha bakmalıyım, lordum. Enfeksiyonun yeniden başlamadığından emin olun, biraz merhem sürün ve yeniden sarın."

Maclean yüzünü buruşturdu ama içini çekerek başını salladı. "Evet, olabilir. Sanırım dün aşırı aktif olmamdan dolayı hassaslaştım. Ama ikisinden de emin olmak iyi olur."

Conran biraz rahatladı ama sonra masanın üzerinden kardeşlerine, Greer MacDonnell'a ve Cam Sinclair'e baktı. "Kimsenin yapabileceğimizi düşünebileceği başka bir şey var mı?"

Kimse konuşmadığında Aulay şu yorumu yaptı: "Şimdilik tek yapabileceğiniz Evina'ya korumalar koymak. Belki daha fazlasını bilseydik daha fazlasını

yapabilirdik ama saldırının arkasında kimin veya neden olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok.”

Rory, "Neden genellikle bozuk para ya da deliliktir" dedi ve herkes ona döndüğünde şunu belirtti: "Jo'yu öldürmeye çalışan kadın deliydi."

"Evet," diye onayladı Cam Sinclair sertçe.

Rory, "Tıpkı teyzen Greer gibi," diye devam etti. Adam başını sallayınca ekledi: "Murine'le Carmichael'ı devralmak ya da para karşılığında."

"Drummond'u ele geçirmeyi madeni para sayarsanız Edith için de paraydı o halde," diye belirtti Conran ve sonra kaşlarını çatarak ekledi, "Ve delilik."

Aulay, "Jetta'da da bir çılgınlık vardı," diye araya girdi.

Conran dudaklarını büzdü ve ardından yorum yaptı: "Bazen çoğumuzun, kendilerini öldürmeye çalışan deli insanların olduğu kadınlarla karşı karşıya kalmamızın ne anlama geldiğini merak ediyor musunuz?"

Greer bu soru karşısında homurdandı. "Unut bunu, çoğumuzun hayatında katillerin olması ne anlama geliyor? Dışarıda, hayatları boyunca deli ya da başka bir katille karşılaşmadan yaşayan insanlar olduğunu biliyor musunuz? Ancak bu aile sürekli onlarla karşılaşılıyor."

"Evet," diye onayladı Alick. "Sanki biz balız, katiller ise arı."

Macleane bu iddia karşısında kahkaha attı ve başını salladı. "Arılar bal yapar evlat. Eğer katiller arıysa, bu siz çocukları çiçek yapar."

Greer hemen, "Biz hayır," diye karşı çıktı. "Genellikle öldürmeye çalıştıkları kadınlardır." "Evet," diye onayladı Dougall hemen. "Kadınlığımız katil arıları çeken çiçeklerdir."

Greer kuru bir tavırla, "Saidh'in yanında bundan bahsetmeyin, yoksa bedeli ağır olur" dedi.

Macleane, "Evet, Evina'nın yanında da bundan bahsetmek istemeyebilirsiniz," diye mırıldandı ama hafifçe gülümsüyordu.

Bir dakika boyunca hepsi sessiz kaldı ve ardından Alick yorum yaptı: "İyi tarafından bakarsak, onlarla başa çıkmada oldukça iyiyiz."

"Biz?" Conran şüpheyle sordu.

"Eh, hepimiz hayattayız, değil mi?" diye belirtti. "Ve her birinden öğreniyoruz."

Mesela, olanlardan dolayı buradaki sandıkların altını kontrol etmeyi düşündün..."

Conran, "Burada sandıklarda hiçbir şey yoktu," diyerek onun sözünü kesti. "Yine de kontrol ettin. Bu da bir şey," diye güvence verdi ona.

Conran sadece başını salladı ve Sinclair'in küçük oğlu Bearnard'a baktığında çocuk aniden kıkırdadı. Jo diğer kadınlarla birlikte Evina'yla buluşmak için üst kata çıktığında çocuğu babasına bırakmıştı. Delikanlı babasının arkasındaki sazlıklara oturmak için yere düşmüştü ve Maclean'ın devasa geyik köpeklerinin her ikisi de bunun güzel bir oyun olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyor ve yaklaşıp onun yüzünü ve kafasını yalıyordu. Ona güzel bir banyo yapıyorlardı ve

onlar bunu yaparken dört buçuk yaşındaki çocuk gülüyordu. Conran eğlenerek başını salladı. Bugün canavarları ilk kez görüyordu. Görünen o ki, Maclean ölüm döşeğindeyken adamlar onları kışlada yoldan uzak tutuyorlardı. Ama artık iyice iyileşip ayağa kalktığı için onları çağırtmıştı. Adamlar hayvanları arasındaki sevgi apaçık ortadaydı. Aşağıya geldiğinden beri onu gözlerinin önünden ayırmamışlardı, kaleden ve arkadan onu takip ediyor ve sıradaki yerine oturuyordu. "Ah, sevgili lordum, Bearnard," diye mırıldandı Cam Sinclair, oğlunu kolundan tutup ayağa kaldırmak için dönerek. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Annenle başımı belaya mı sokacaksın? Artık ekosenin her yerinde sazlar var ve Maclean'ın av köpeklerinin seni yemesine izin verirsem çok köpüklü olur."

Bearnard gülerek, "Beni yemezler baba," diye temin etti onu. "Onlar benden hoşlanır." "Emin misin? Bana sanki senin tadına bakmıyorlarmış gibi geldi," diye alay etti sırtarak.

Bearnard ciddi bir tavırla, "Hayır," dedi ve sonra kolunu en yakındaki köpeğe doladı ve onun yerine onunla konuşmaya başladı.

Cam başını sallayarak merdivenlere doğru baktı, sonra tekrar adamlara döndü ve "Sanırım Jo yine hamile" dedi.

Grup hemen hemen tek ağızdan "Tebrikler" dedi.

"Ama öyle olduğunu mu düşünüyorsun, ne demek istiyorsun? Bundan emin değil misin?" diye sordu.

"Hayır. Bunu benden saklamaya çalışıyor ama hamile olduğu her seferde gösterdiği tüm belirtileri gösteriyor" dedi ve sonra mutsuz bir şekilde mırıldandı: "Eğer öyleyse, muhtemelen doğum yapana kadar bana söylemez ya da son ikisine sahip olduğu gibi onu da kaybediyor.

Rory sessizce, "O sadece seni endişelendirmekten kurtarmaya çalışıyor," dedi. "Ve pek çok kadın, hayatta kalanlar arasında bir veya iki beirni kaybediyor. Eminim sana sağlıklı bir yumurta daha verecektir."

"Başka bir bairn umurumda değil. Yani öyle ama ben daha çok Jo için endişeleniyorum," diye homurdandı Cam ve sonra ekledi, "Bu yüzden Saidh ve Greer'e sürpriz ziyareti önerdim. Kadınların bir noktada Murine, Edith ve Jetta'yı ziyaret etmekte ısrar edeceklerini biliyordum.

"Evet," diye mırıldandı Dougall. "Murine Jo'nun güneyde olduğunu ve onu görmek için durmadığını öğrenirse çok üzülürdü."

"Kesinlikle," dedi Cam ve sonra Rory'ye dönüp itiraf etti, "Güneyde olsaydık bir ara Buchanan'a gideceğimizi düşünmüştüm ve bir bakıp onun iyi olduğundan emin olabileceğini umuyordum."

Rory'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Jo ve teyzesi Annabel çok iyi şifacılarıdır, Cam. Hiç şüphe yok ki çoktan..." "Evet," diye sözünü kesti Cam. "Ama sen daha iyisin, Rory. Süslü numaralar ve benzeri şeyler öğrenmek için çok uzaklara gittiniz. Kendim için en iyi bakımı istiyorum Jo.

Rory iç çekerek nefesini verdi ve başını salladı. "Sen buradayken onunla konuşacağım ve eğer hamileyse ve istekliyse, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için onu muayene edeceğim."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı Cam ve sonra yeniden oğluna bakarken, o da bir kez daha kıkırdadı. Çocuğun her tazının arkasında bir kolu vardı ve ayakları yukarı çekilmiş, hayvanların onu taşımasına izin vererek hayvanların arasında asılı duruyordu. Cam hafifçe gülümsedi ve başını salladı. "En azından telaş içinde oradan oraya yuvarlanmıyor."

"Jo'nun köpürmesinden mi korktun?" Conran hafifçe dalga geçti.

"Lanet olsun ki öyleyim. Bu kadın küçük ve tatlı görünebilir ama sinirlendiğinde kelebek vidayı nasıl çevireceğini biliyor. Kafasını salladı.

Conran hafifçe gülümsedi ama adamın sadece yarı şaka yaptığını biliyordu. Kız kardeşi ve erkek kardeşleriyle ilişkilerinde gördüğü kadarıyla, birini sevdiğinizde sorun buydu. Senin onları tanıdığın kadar onlar da seni tanıyordu ve onları kızdırdığında seni en iyi şekilde nasıl pişman edeceklerini biliyorlardı. Conran, Evi'nin onunla evlenmeyi kabul etmesinden sonra onu kızdırırsa onu nasıl cezalandıracağını öğrenmek için kesinlikle sabırsızlanıyordu. Onu sevdiğinden değil, diye ekledi hemen kaşlarını çatarak. Kadını beğendi, onun kıvrak zekalı, nazik ve cesur olduğunu düşündü. Hatta onu sevmeyi sevdiğini söyleyecek kadar ileri gitmişti. Ama onu seviyor musun? Hayır, diye kendine güvence verdi ve neden kendini buna bu kadar ikna etmeye çalışıyormuş gibi görüldüğünü merak etti. İkna edilmeye ihtiyaç duymayan basit bir gerçektir bu. Değil mi?

"İşte," diye duyurdu Tildy, bağcıklarının bağlanmasına yardım ettikten sonra geri adım attı. "Hepiniz hazırsınız leydim. Şimdi siz hanımlar aşağıya inin ve iftarınızı yapın; ben de delikanlıların bulunduğu odayı Leydi Jo, Lord Sinclair ve oğulları için hazırlayacağım."

"Oğul?" Kapıya doğru ilerlerken Evina ilgiyle sordu.

"Evet." Said sıırttı. Bearnard. O kadar küçük bir tatlı ki, üçüzlerimizin en büyüğü olan Rhona ile nişanlı." "En yaşlı?" Evina eğlenerek sordu. "Onlar üçüzler. Hepsi aynı yaşta."

Saidh, "Evet ama önce Rhona çıktı" diye açıkladı. "Üç saat farkla en büyüğü."

"Üç saat?" Evina telaşla sordu. Üçüzlerin nasıl doğacağını pek düşünmemişti ama plop, plop, plop gibi birbiri ardına ortaya çıkacaklarını düşünürdü.

"Evet," dedi Saidh yüzünü buruşturarak. "Fakat ikinci en büyük olan Sorcha, her şeyi yapmakla vakit geçiriyor. Ancak dışarı çıktığında küçük Ailsa neredeyse onun peşinden gitti."

Tildy çıkmaları için kapıyı açarken Evina zayıf bir sesle, "Ah," dedi.

"Hanımlar," odadan çıkarlarken Dougall onları selamladı. "Şimdi merdivenlerden aşağıya mı iniyoruz?" Murine gülümseyerek "Evet kocam" dedi ve geçerken

yanacağını öpmek için eğildi.

"İyi. Açım," yorumunu yaptı, kolunu ona doladı ve onu yanına tuttu. Murine, "Ben de öyle," diye itiraf etti.

Dougall gözlerini kıstı. "Hiç yemek yemedin, değil mi? Saidh, Jetta ve Jo'yla birlikte hızla yukarıya çıkmadan önce orucunuzu açacak kadar uzun süre orada kalmadığınızdan şüpheleniyordum.

"Jo ve ben Evina'yla tanışmak istiyorduk. Şimdi yiyeceğim, söz veriyorum," dedi yatıştırıcı bir tavırla. "Evet, yapacaksınız," diye homurdandı ve sonra gözlerini kıstı. "Bu sabah tentürünü aldın mı?"

Evina, Murine'i pek tanıımıyordu ama o bile ifadesinden kocasının sorusunun cevabının hayır olduğunu anlayabiliyordu. Kadının yüzündeki suçluluk paha biçilemezdi.

"Murine," diye inledi. "Kızım, kendine dikkat etmelisin. Beathan ve ben seni dikkatimizi dağıtacak kadar seviyoruz. Eğer bayılırsan, düşersen ve kafanı vurup ölürsen..."

"Hemen anlarım," dedi Murine hemen ve sonra diğer kadınlara özür dilercesine gülümsedi. "Siz hanımlar aşağıya doğru ilerleyin. Bir dakika içinde yetişeceğim. Saidh hemen, "Saçma, biz sana eşlik edeceğiz," dedi ve ardından Evina'ya bakmak için durdu. "Yorgun olup doğrudan aşağıya inmek istemediğiniz sürece? Hâlâ iyileşmekte olduğunu biliyorum."

"Hayır. Ben iyiyim," dedi Evina hemen. Zayıf düşünölmekten nefret ediyordu. Üstelik şu anda gayet iyi durumdaydı. Elbette bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Yine de dün gece Conran'la gayet iyi anlaşmıştı. Gerçi aslında hiçbir yere yürümemişlerdi ve bütün işi onun yaptığını sanıyordu.

"Ah, güzel," dedi Saidh neşeyle. "Yorulursan bize söyle, çocuklardan biri seni taşıyabilir."

Evina bu öneriye homurdandı. Bir erkeğin onu taşımasına isteyerek izin verecek kadar zayıf olmasının imkanı yoktu. Conran olmadığı sürece hayır. Zaten onu birkaç yere taşımıştı. Ama kan fışkırmadığı ya da ölümün eşiğinde olmadığı sürece kardeşlerinin önünde zayıf görünmeyeceğine karar verdiler, kapısından uzaklaşırlarken.

"Yeğenim nasıl, Murine?" Koridorda ilerlemeye başladıklarında Saidh aniden sordu. Evina'ya dönerek hemen açıkladı: "Murine ve Edith'in birer çocuğu var. İkisi de küçük oğlanlar."

"Gerçekten mi?" diye sordu Evina, Murine'e bakarak.

Kadın gülümseyerek "Evet, oğlumuza Beathan adını babamın adını verdik," diye mırıldandı ve ardından Saidh'e baktı ve ekledi: "Ve o çok iyi. Her gün kilo alıyorum."

"Onu da yanında mı getirdin?" Evina ilgiyle sordu.

"Hayır. Henüz üç aylık. Seyahat etmek için çok genç. Biz dönene kadar bakıcısı ona bakıyor. Neyse ki Carmichael'da benimle hemen hemen aynı zamanlarda

doğum yapan iki kuzenim var ve ben yokken onlar dönüşümlü olarak onu kendi bebekleriyle emziriyorlar."

Evina başını salladı. Pek çok soylunun emzirmeyi sakıncalı gördüğü için emzirmekten kaçındığını biliyordu. Genellikle yakın zamanda doğum yapmış ve bu işi üstlenebilecek bir kadın bekliyorlardı ama Evina kendi çocuğunu da beslemeyi tercih edeceğini düşünüyordu ve bu kadınların da aynı fikirde görünmelerinden memnundu.

Murine birdenbire, "Beathan doğduğundan beri ilk defa ondan ayrı kalıyorum," diye ağzından kaçırdı, ses tonu huysuzdu.

Jo, "İyi olacak," dedi, yatıştırıcı bir şekilde kolunu okşayarak. "Bu kadar küçükken onları bırakmak çok zor.

Ancak yağmurda ve çamurda seyahat edip belki de hastalanmak yerine evinde güvende olması daha iyi." "Evet." Murine gülümsemeyi başardı ve sonra Dougall ile paylaştığı odanın kapısını açmak için durakladı. "Edith ve Niels'in genç Ronny'yi getireceğini mi sanıyorsun?" Jetta sordu ama adamlar Murine'i odaya kadar takip etti.

Evina kapıyı kapatırken adamların koridordaki kapının her iki yanında yer aldığını fark etti. Görünüşe göre bekçi köpekleri vardı.

"Ah, hayır," dedi Saidh hemen. "Daha bir aylık bile değil."

"Ronny, Edith'in oğlu mu?" Evina merakla sordu, kapının yanında toplanmış diğer kadınlara yer açmak için şöminenin yanında durdu.

"Evet," diye onayladı Jo da odada daha da ilerleyerek. "Onun ve Niels'in buraya gelmesinin bu kadar uzun sürmesinin nedeninin bu olduğundan şüpheleniyorum. Edith, teyzesiyle yaşadığı onca şeyden sonra bebek konusunda kimseye güvenmezdi."

"Evet," diye kabul etti Murine ciddiyetle, yatağın yanındaki sandığa doğru ilerledi.

"Neyse ki bir Carmichael tarafından ihanete uğramadım, bu yüzden onlara güvenebilme konusunda hiçbir sorunum yok."

Murine'in tentürünü bulmasını beklerken Evina, burada eninde sonunda duymak isteyebileceğini düşündüğü birkaç hikaye daha var, diye düşündü.

"Bayılmamak için tente ihtiyaç duymadığınızı sanıyordum?" Murine aradığını bulduğunda Jo aniden şöyle dedi: "Yaptım," diye itiraf etti alaycı bir gülümsemeyle. "Ne yazık ki Beathan'ı taşıırken o kadar hastaydım ki yemeğimi midemde tutamadım ve yeniden bayılmaya başladım. Dougall tentür almaya devam etmem konusunda ısrar etti ve tekrar durmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bebek doğduktan sonra altı ay boyunca tentür almam konusunda bana söz verdirdi.

"Ah." Jo başını salladı, pek şaşırılmış gibi görünmüyordu.

Evina'nın neden bahsettiklerini sormasına gerek yoktu. Saidh ona şu anda odadaki kadınların her biri hakkında biraz bilgi vermişti ve Murine hakkında anlattığı

bilgilerden biri de onunla ilk tanıştıklarında kadının korkunç bir bayılma alışkanlığı olduğuydu. bir kap. Sonuçta bunun, birkaç aile üyesinin birbiri ardına ölmesinden duyduğu acı nedeniyle yeterince yemek yememesinin bir sonucu olduğu görülüyordu. Ancak Buchanan kardeşlerin onu bakımları altına alıp daha fazla yemesini sağladıklarında bu durum sonunda düzeldi. Evina, birçok kadının beirnlerini taşıırken yaşadığı sabah bulantısının, Murine'in rahatsızlığının nasıl geri dönmesine neden olabileceğini anlayabiliyordu.

“Evina, eteğindeki ne?” Jo aniden sordu.

Kaşları kalkan Evina, Tildy'nin kendisi için seçtiği elbisenin soluk mavi eteğine baktı ama ilk başta hiçbir şey görmedi.

Jo, ona doğru yaklaşarak, "Etek kenarı boyunca," diye açıkladı.

Evina dikkatini oraya çevirdi ve eteğine yapışan siyah bir tüyü görünce kaşlarını çattı. Eğilerek eteğinin siyah kısımlarından birkaç tutam kopardı ve kaşlarını çatarak onlara bakmak için doğruldu.

Jo, "Diğer tarafta da biraz var," diye açıkladı, ona atmak için eğildi ve sonra kaşlarını çatarak ekledi, "Ve arkada da biraz var. Ne Tanrı aşkına. . . Burada her şey yerde. Aceleye yakalandım.

Saidh onlara doğru bir adım atarak, "Sana da bulaşıyor, Jo," diye duyurdu ve sonra duraklayarak, "İkiniz de oradan uzaklaşın," dedi.

İkisi de şömineden uzaklaşıp diğer kadınlara yaklaştı ama Evina elindeki siyah parçalara bakıyordu, aklı çalışıyordu.

"Bu saç mı?" Jetta inanamayarak sordu. "Evet" dedi Evina.

Murine, tuttuğu saça bakmak için onlara katılarak, "Hava Dougall'ın ya da Conran'ın olamayacak kadar karanlık," yorumunu yaptı. "Daha çok kuzenin Gavin'in saç rengi."

"Evet," diye onayladı Evina. "Ama yağlı ve keçeleşmiş."

Jetta bunun farkına vararak, "Tildy, saldırganın saçının yağlı ve keçeleşmiş olduğunu söyledi," dedi. Evina sertçe başını salladı.

Bir anlığına hepsi sessiz kaldı ve sonra Saidh Murine'e döndü. "Muri, ilk geldiğimizde Evina'nın kapısını çalarken, dün ikiniz odaya ilk geldiğinizde Dougall'ın size burada gömlek ve ekose olup olmadığını sorduğunu duyduğumu sanıyordum?"

“Evet. Tildy'nin Conran için buraya yeni bir ekose ve gömlek koymasına konusunda ısrar ettiğini, ancak Dougall'ın ona gömlek ve ekose olmadığına dair güvence verdiğini söyledi. Yine de orada olmadığından emin olmak için bana sormanın daha iyi olacağını düşündü ve onu hareket ettirmemi kaçırmıştı.”

Saidh, "Ben de öyle söylediğini sanıyordum," diye itiraf etti ve Evina'nın bakışlarıyla buluşmak için döndü. "Kıyafetlerine ne yaptığını sanıyorsun?"

"DSÖ?" Murine şaşkınlıkla sordu.

"Ben saldırganım," diye sessizce yanıtladı Evina, Saidh'in düşüncelerini takip etmekte hiçbir sorun yaşamadan.

Kendisi de aynı çizgiyi izliyordu.

"Ah!" Jetta dehşetle bağırdı. "Sizce Evina'yı boğmaya çalıştıktan sonra buraya saklandı, kıyafetleri çaldı ve kafasını tıraş etti!"

"Ah, canım," diye mırıldandı Murine. "Bayılmayacaksınız, değil mi?" Evina endişeyle sordu.

"Hayır, öyle düşünmüyorum," dedi Murine kaşlarını çatarak ve sonra daha emin bir tavırla başını salladı. "Hayır, iyiyim."

"Güzel," diye nefes aldı Evina ve rahatlayarak ona gülümsedi.

"Peki kafasını tıraş edecek kadar zamanı var mıydı?" Jetta aniden sordu, ifadesi şüpheliydi.

Evina soruyu düşündü ve önceki gün yaşananların zamanlamasını hatırlamaya çalıştı. Neredeyse boğulmak üzereyken uyanması ile adamların geçide doğru ilerlemesi arasında epey bir zaman geçmiş gibi geldi ona. Tildy olanları anlatmıştı: Babası herkese dışarı çıkmalarını emretmişti ama kimse hemen hareket etmemişti. Çok fazla insan vardı ve hepsi olup biteni kaçırma konusunda isteksiz görünüyordu. Ve babası geçidin girişini açtığında bile onu aramak için içeri girmemişlerdi. O, babası ve Conran biraz daha konuşmuş, Conran Tildy'yi sorgulamaya çıkmadan önce bu işin arkasında Gavin'in olup olmadığını tartışmışlardı. . .

"Evet," diye karar verdi Saidh, Evina bunu düşünürken bile. "Muhtemelen acelesi sırasında kendini bir iki kez kesti ama bunu başarabilirdi."

Evina sadece başını salladı ve durduğu yere bakmak için geri çekildi. "Görünüşe göre saçı biraz tekmeledi, onu gizlemek için telaşla karıştırmaya çalıştı."

Jo, "Orada durmayı seçmeseydin, iki de işe yarayabilirdi," yorumunu yaptı.

"Bazıları eteğine takılana kadar bunu fark etmedim ve bu sıcak hava nedeniyle Dougall ve Murine'nin ateş istemesi pek mümkün değildi. Aslında buraya gelmenin başka bir nedeni olamaz."

"Doğru," diye mırıldandı Saidh, odaya bakarken. "Peki kirli kıyafetlerini nereye koydu?"

"Önemi var?" Murine sordu. "Nasıl kaçmayı başardığını anladınız. Kafasını kazıttı, kıyafetleri çaldı, üzerini değiştirdi ve tünelin açıldığı açıklıkta diğer adamların arasına karışmayı başardı çünkü siyah keçe saçlı ve kirli elbiseli birini arıyorlardı. Temiz giysili kel bir adama iki kere bakmazlardı."

Evina cevap vermedi. Bunun doğru olduğundan pek emin değildi. Donnan yanına alacağı adamları seçmişti. Eğer ona saldıran kişiyi görseydi, seçtiği adamlardan biri olmadığını, keçeleşmiş veya kel olmadığını anlardı. Üstelik Maclean'daki herkes birbirini tanıyordu. Bölgedeki bir yabancı fark edilirdi. Her ne kadar Maclean'da birkaç iri kel adam olsa da ve eğer Donnan yanına aldığı adamlar arasından birini seçmiş olsaydı, adam kaçabilirdi. Yakından görülmediği sürece ya da yüzünü başka tarafa çevirdiği sürece, onu gören herkes onun diğer adam

olduğunu düşünebilirdi. Onları kaçacak kadar kandırmış olabilir, diye düşündü, ama bir sürü "eğer" varmış gibi görünüyordu.

Jetta, "Kıyafetler burada olamaz" dedi. "Adamlar odaları aradı." "Bu doğru," dedi Saidh hayal kırıklığıyla.

Evina başını salladı ama şöminenin önünde diz çöktü ve etrafı yoklamak için şömineye uzandı. "Ne yapıyorsun?" Saidh ilgiyle sordu.

"Odamdaki şöminenin içine inşa edilmiş bir çıkıntı var. Bir çeşit raf," diye mırıldandı, etrafı yoklarken başını eğerek. "Burada da bir tane varsa, belki diye düşündüm... Aha!" Kumaşı hissederek onu yakaladı, çekti ve malzemenin düştüğünü hissedince geriye doğru gitti. Hepsi boş şöminenin içine saçılan pis paçavralara baktılar.

Saidh kendinden emin bir tavırla, "Giysileri," dedi.

Başını sallayan Evina ayağa kalktı ve diğerlerine baktı. "Bunu gördüklerinde ve adamın gerçekten kaçtığını anladıklarında Conran'ın kardeşlerinin korunmak için beni takip etmesine son vereceğini mi sanıyorsun?" Kadınların hepsi birbirine baktı ve sonra hep birlikte gülmeye başladılar.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," dedi Evina kuru bir sesle.

Jetta nazikçe, "Bizi bağışlamanız gerekecek," dedi. "Gerçekten sana gülmüyoruz." "Ah, hayır, biz değiliz" dedi Murine hemen, öyle düşünebileceğinden paniğe kapılmış görünüyordu.

"Hayır," diye ekledi Saidh. "Kardeşlerimden birinin aşırı korumacı olmadığı düşüncesine gülüyoruz." Başını sallayarak kuru bir tavırla ekledi: "Onların yaptığı bu."

"Evet," diye onayladı Murine ama gülümsüyordu. Görünüşe göre erkeklerin bu özelliğinden memnundu. "Dougall ve ben bu şekilde evlendik. Kardeşim beni Dougall'a satmaya çalıştı ama o reddedince beni komşumuza teklif edecekti. Dougall, Conran, Geordie ve Alick beni kardeşimden kaçarken buldular ve onların korumasına ihtiyacım olduğuna karar verdiler."

Jetta başını salladı ve ekledi, "Aulay beni okyanusta bir direğin üzerinde yüzerken buldu, içeri çekti ve görünüşe göre birisinin beni öldürmeye çalıştığını söylediğimde, yaralarım iyileşene kadar güvende tutulmam gerektiğine karar verdi."

"Ve Jo'nun Cam'i ve ben Greer aynı kalibrede erkekleriz," dedi Saidh yüzünü buruşturarak, açıkçası bu koruyucu çizgiden daha az memnundu.

"Evet," dedi Jo. "Cam bana İskoçya'ya giderken birkaç haydutla boğuşurken rastladı. Beni kurtardı ve bunu yaparken yaralandı. İyileştikten sonra teyzem ve amcamın evine kadar bana eşlik etti."

Saidh ciddiyetle, "Ve Greer sürekli benim için endişeleniyor ve beni korumaya çalışıyor," dedi ve sonra ona anlayışlı bir bakış attı. "Ben her zaman bununla"

mücadele ediyorum Evi. Ve güven bana, bunun can sıkıcı olabileceğini biliyorum ama bunu umursadıkları için yapıyorlar ve dışarıda bu kadar umursayacak kadar az erkek var.

Diğer kadınların hepsi ciddiyetle başlarını sallayarak onayladılar.

Evina iç çekerek döndü ve kapıya doğru yöneldi. Korumalarının olması pek bir şey değiştirmeyebilirdi ama yine de bunu erkeklere söylemesi gerekiyordu. Başka bir neden olmasa bile, gözden kaçırdıkları bir şeyi bulduğunu onlara söylemek ona büyük mutluluk verirdi. Yatak odasının kapısını açarken bu düşünce onu gülümsetti.

Bölüm 15

Conran, şöminenin üzerinde duran kirli giysi yığınının bakarak, "Bunu kaçırdığımıza inanamıyorum," diye mırıldandı. Gerçek şu ki, kadınların şömineye bakmayı akıllarına getirdiğine inanamıyordu. Bu onun aklına bile gelmemişti. Ama sonra kıyafetleri aramalarını sağlayacak saçları vardı. Yerde bunu hiç fark etmemişti. Bir adam arıyordu, sazlıkların arasına serpilebilecek bir şey değil. Dougall eğlenerek, "Saçlarınızı toplayacak etekler giymiyorsunuz, bu da onların kıyafetlere bakmalarına neden oldu," diye belirtti. "'Hayır', sanki görülmesi kolaymış gibi."

"Hmm." Laird Maclean saçların bir kısmını bir kenara atarak daha fazla saç ortaya çıkardı. "O zaman böyle kaçtı. Kafası kazınmıştı ve çalıntı bir ekose ve gömlek giyiyordu."

"Öyle görünüyor," diye mırıldandı Aulay ama pek ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Conran onu suçlayamazdı. Bu konuda kendisinin de şüpheleri vardı. Açıklıktaki adamlar metresine saldıran birini arıyorlardı. Elbette aşırı alarma geçmişlerdi ve bölgeye ait olmayan herhangi birini fark etmiş olabilirler miydi? Sonuçta saldırgan kendi başına çalışmıyor olabilir.

"Eh, sanırım kapıdaki adamlara gelip gidenlere dikkat etmelerini söylesem iyi olur, ama özellikle artık kel bir adam," dedi Maclean ve kapıya doğru yönelmek için döndü. "Tildy'ye o köşedeki sazlıkları temizlemesi ve onları değiştirmesi için birkaç kadın göndermesini söyleyeceğim, böylece bit, pire ve benzeri konularda endişelenmene gerek kalmaz."

Dougall bu sözler karşısında yüzünü buruşturdu ve Conran da kayınpederinin peşinden giderken kıkırdadı. Odadan çıkarlarken Aulay, "Bence Evina'da koruma bulundurmaya devam etmelisiniz" yorumunu yaptı.

Conran, "Niyetim buydu," diye güvence verdi ve sonra ekledi, "Gerçi Geordie, Alick, Dougall ve Rory'ye bağımlı kalmaya devam etmek yerine, Donnan'dan altışarlık iki vardiya halinde kendisini izleyecek bir düzine güvenilir adam sağlamasını istemeyi planlıyorum. "

"Onu güvende tutacağımız konusunda bize güvenmiyor musun?" Dougall sert bir şekilde sordu.

"Tabii ki istiyorum," dedi Conran sinirle. "Ama siz buraya savunma oynamaya gelmediniz. Düşünüme katılmak için misafir olarak geldiniz. Buradayken seni savunmaya zorlayarak seni rahatsız etmeyeceğim."

Aulay eğlenerek, "Ve bu da senin sorunun," dedi.

"Ne?" Conran şaşkınlıkla sordu, durakladı ve bakışlarıyla buluşmak için döndü.

Aulay, "Bize sorun çıkarmazsınız," dedi. Conran şaşkınlıkla başını sallayınca ekledi: "Sonsuza kadar içimizden birine yardım ettiğinizi ama karşılığında hiçbir yardım istemediğinizi hiç fark etmediniz mi, Conny? Ve bu her zaman böyle olmuştur. Siz Dougall'a atlarında, Niels'a koyunlarında, Rory'nin iyileşmesinde ve bana da Buchanan'ı yönetmede yardım ettiniz ama karşılığında hiçbir zaman bizden yardım istemediniz."

Conran bu öneri karşısında kaşlarını kaldırdı. "Çünkü yardıma ihtiyacım yok." Ciddi bir tavırla, "Herkesin bir süreliğine yardıma ihtiyacı vardır Conran," dedi. "Mesela şu anda Evina'yı güvende tutmak için buna ihtiyacın var. İhtiyaç duyulduğunda kadınlarımızı güvende tutmamıza yardım ettiniz, ancak şimdi bu iyiliğin karşılığını vermemize izin vermeyeceksiniz. Bize 'yük' olmak yerine, kızı koruyacak yabancılarınız olurdu. Ve onlar bu görev konusunda açıkça güvenmediğiniz adamlardır, aksi takdirde bu kadar fazlasını istemezsiniz."

Conran kaşlarını çattı ve başını salladı. "Nöbet tutmak zorunda kalmaktansa, rahatlayıp ziyaretin tadını çıkarmaktan memnun olacağını düşündüm ve..."

"Peki sana yardım edecek miyim?" Aulay sessizce sözünü kesti. "Siz bize yardım etmek istediğiniz kadar, bizim de size yardım etmek isteyebileceğimiz hiç aklınıza gelmedi mi? Belki de bu yardımı sana borçlu olduğumuzu düşünüyoruz ve sen buna izin vermediğin sürece sana borçlu kalacağız?"

"Ben..." Conran gözlerini kırptırdı ve sonra dehşetle şöyle dedi: "Hayır. Bana bir şey borçlu olduğunu hiç düşünmedim. Bana özgürce yardım teklif ettim. Hiçbir talep yoktu, karşılığında bana yardım edeceğinize dair bir beklenti yoktu. Ve senin böyle hissedebileceğini hiç düşünmemiştim."

Aulay ciddiyle, "Güzel," dedi. "Çünkü hepimizi zorladığınız eşitsiz zemini anlasaydınız ve tüm yardımlarınızla kendimizi bizden üstün hissetmenin tadını çıkarsaydınız büyük bir hayal kırıklığına uğurdım." Gülümseyerek ekledi: "Ama artık, karşılığında size yardım etmemize izin vermeden bize sürekli yardım etmenin bizi nasıl etkilediğini bildiğinize göre, Evina'yı koruma konusundaki yardımımızı kabul ettiğinizi ve bunu askerlere

yaptırmayı bırakacağınızı biliyorum."

Conran hemen, "Elbette," dedi.

"Güzel," dedi Aulay memnuniyetle ve ilerlemeye devam ederek şöyle dedi: "O zaman iki kardeş aynı anda Evina'yı koruyacak şekilde nöbetleşe hareket

edeceğiz."

Cam, Aulay'ın yanına gelerek, "Bu konuda bana güvenebilirsin," dedi. Greer onu takip ederek, "Ben de," diye homurdandı.

"Teşekkür ederim" dedi Aulay. "Bu, Niels buraya geldiğinde sekiz adama haber verileceği anlamına geliyor. İki adam dört vardiya. Mükemmel."

Conran, Mükemmel, diye mırıldandı ve diğerlerini takip ederken başını salladı. Kardeşinin bunu nasıl başardığına dair hiçbir fikri yoktu ama şimdi onları Evina'yı korumak zorunda kalmaktan kurtarmaya çalıştığı için kendini suçlu hissediyordu. Hatta genelde yaptığı gibi kardeşlerine yardım ettiği için kendini suçlu hissediyordu, sanki amacı el altından bir şeymiş gibi... Aulay bunu nasıl ifade etmişti? Kendini daha yüksek bir temele oturtup, kendini onlardan üstün mü hissedeceksin?

"Delilik," diye homurdandı nefesinin altından. Yardım etti çünkü onlar onun kardeşleriydi ve yardıma ihtiyaçları vardı. Yardımı neden kabul etmediğine gelince, genellikle buna ihtiyacı yoktu. Bu kadar basitti. Değil mi? "Conny!"

Conran, Aulay'ın bağırışına baktı ve merdivenlerin başındaki en büyük ağabeyinin yanına ulaşmak için aceleyle grubun önüne doğru ilerledi. "Ne?"

"Kadınlar gitti," dedi sertçe.

Conran büyük salonun üzerinden aşağıya bakmak için döndü. Her zamanki gibi meşguldü ama aynı zamanda kadınlarının her birinde gözle görülür bir şekilde yoktu. Evina'dan Aulay'ın Jetta'sına kadar gitmişlerdi. Bearnard ve Maclean'ın köpekleri bile artık aşağıda değildi.

Elinde dürülmüş bir ekoseyle odasından çıkan Maclean eğlenerek, "Bu kadar gürültü çıkarma, Buchanan," dedi. Conran, Rory'nin önceki gün adama ekoseyi yuvarlayıp onu eyerdeki kışını çevreleyecek ve koruyacak bir daire şeklinde yerleştirmesi konusundaki tavsiyesini hatırladı ve adamın kapıdaki adamlarla konuşmak için dışarı çıkma niyetinde olduğunu ancak tahmin edebildi. . Hiç şaşırmadı. Maclean daha iyi durumdayken, herhangi bir mesafe yürümek zorunda kaldığında yaralanması ona acı veriyordu.

Fearghas Maclean merdivenlerin başında onlara katılırken, "Kadınların hepsi bir arada ve Gavin de onlarla birlikte," diye devam etti. Büyük salona bakarak ekledi: "Köpekler de öyle. Hiç şüphe yok ki hayvanların tuvaletlerini yapmaları gerekiyordu ve Evina ile diğerleri temiz hava almak için onlara dışarıda eşlik ettiler." Conran küfrederek merdivenlerden koşarak inmeye başladı.

"Ne şeytan!" Maclean'ın şaşkınlıkla söylediğini duydu. "Onun sorunu ne? Kızlar benim yanımdayken dışarıda yeterince güvende olacaklar yeğenim."

"Evina'ya saldıran kişi şu anda bile avluda olmadığı ve yaya bir ok takip ona doğrultmadığı sürece."

Conran, arkasında kardeşinin sözlerini duyarken, sanki Aulay sanki aklını okumuş gibi, diye düşündü. Bunları birkaç dehşet nidası ve onun peşinden merdivenlerden inen adamların ani gök gürültüsü izledi. Conran bunu görmezden geldi ve büyük

salonu hızla geçti. Evina ve diğerlerini merdivenlerin dibinde durup Maclean'ın devasa geyik avlarının bacağını kaldırmasını izlerken bulmayı umarak kale kapılarından dışarı fırladı ama onlar orada değildi. Basamaklarda ya da onların yakınında değil.

Korku onu pençesine almış Conran, merdivenlerin tepesindeki yüksek konumundan avluyu incelemek için durdu ve kale kapıları arkasından açılıp biri sırtına çarptığında neredeyse aşağıya yuvarlanacaktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Aulay, Conran'ın omzunu yakalayıp onu neredeyse sebep olacağı düşüşten kurtarıırken. Conran'ın tekrar ayakları üzerinde durabildiğinden emin olduktan sonra yanına gelerek etrafına baktı ve "Neredeler?" diye sordu.

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi Conran sertçe, geri kalan adamlar etraflarında pozisyon almak için kalenin dışına çıkarken. "Onları hiçbir yerde görmüyorum."

Fearghas Maclean, Conran ve kardeşinin arkasına geçerken, "Ve atım gitti," diye bıkkınlıkla hırladı.

"Eh, Gavin'in duvarların dışına çıkmayı kabul edeceğini hayal edemiyorum. Evina henüz bunun için çok zayıf," diye belirtti Rory. "Belki de avluda gitmek istediği bir yer vardı ve onu uzun bir yürüyüşle yormaktan kurtarmak için atını kullanarak onu oraya götürdüler."

"Gitmek istediği bir yer var mı?" diye sordu Aulay, Conran ile Maclean'a bakmak için dönerek.

Conran merdivenlerden inmeye başlarken, "Donnan bana genellikle antrenmandaki erkeklere nezaret ettiğini söyledi," dedi.

"Tabii ki hasta yatağından bu kadar yeni kalkmışken bunu yapmaya çalışmazdı.

Öyle mi?" Rory, kendisi ve diğer adamlar onu takip ederken endişeyle sordu.

Conran ve Maclean birlikte, "Kesinlikle öyle yapardı," dediler ve sonra şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Maclean sırtarak onun sırtına vurdu ve başını salladı. "Ona iyi bir koca olacaksın evlat. Gerçekten iyi bir koca." Conran çarpık bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. "Eğer o kadar uzun yaşarsa."

"Hayır, Cormag! Yanlış düşünüyorsun," diye seslenen Evina genç adama kaşlarını çatarak savaşılan adamların

arasından uzun kızıl saçlı ve yüzünde şeftali tüyleri olan birine doğru ilerledi.

Yaklaşık Gavin yaşındaydı ya da

bir yaş daha gençti ama o kadar hızlı gelişmemişti. Aynı zamanda kadınlarla birlikte durduğu yerden ve babasının atı ve köpekleriyle antrenman sahasının kenarlarında duran küçük Bearnard'dan da oldukça uzaktaydı. Hepsi büyük salondaki masalarda erkeklerin buldukları kirli giysilere ve kesilmiş saçlara bakmalarını bekliyorlardı. Evina da onlarla birlikte gitmek ve sonrasında

yapılacak her türlü tartışmaya katılmak istemişti. Ancak hem babası hem de Conran tarafından geride kalması emredilmişti ve bunu sanki aynı fikirdeymiş gibi aynı anda söylemişti. Emir onu hayal kırıklığına uğratmış ve kızdırmıştı ve normalde Evina bunu görmezden gelir ve yine de onları takip ederdi.

Ne yazık ki merdivenlerden inmek çok yorucuydu. Öyle ki, diğer kadınları ve onları takip eden Dougall ile Rory'yi destekleyerek yarı yolda dinlenmek zorunda kalmıştı. Conran onları merdivenlerde fark ettiğinde, Dougall'ın kendisini yolun geri kalanına kadar taşıma teklifini reddetmeyi yeni bitirmişti, sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğu ve kendi başına idare edebileceği konusunda ısrar ediyordu. Hemen onu kollarına almak ve merdivenlerin geri kalan kısmına taşımak için koştu. Adam, henüz iyileşirken kendini bu kadar yıprattığı için masaya kadar onu azarlamıştı. Onu banka oturtup yanına otururken hâlâ yatakta olması gerekirdi, diye homurdanmıştı.

Elbette Evina yürüyüşünden dolayı hâlâ nefesi kesilmişti ve ona defolup gitmesini söyleyememişti ya da Dougall ile Murine'in şu anda paylaştığı yatak odasında ne bulduklarını açıklayamıyordu. Bu diğer kadınlara kalmıştı. Ancak bunun yarattığı şoku ve kargaşayı izlemek zorunda kalmıştı ve sonra erkekler merdivenlerden yukarı koşmuş, kadınlara Gavin'le birlikte masada kalmaları ve onları korumaları için havlamışlardı.

Evina emirlere uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Önüne konulan içkiyi içip nefesini yeniden kazandığı anda, köpeklerin etrafta dolaştığını ve şüphesiz dışarıda yürüyüşe ihtiyaçları olduğunu söylemişti. Gavin onları dışarı çıkarmak için ayağa kalktığında, onları koruması gerektiğini ve onlarsız gitmemesi gerektiğini belirtmişti. O, bu mesele karşısında kaşlarını çatarak dururken, kendisi de ayağa kalkmış ve odasında bu kadar uzun süre mahsur kaldıktan sonra biraz temiz havanın iyi olacağını söylemişti. Daha sonra kolunu onunkinin arasından kaydırmış ve onu kale kapılarına doğru itmiş, kadınlar da onları takip etmek için ayağa fırlamışken köpekleri de kendileriyle gelmeleri için çağırmıştı.

Dışarı çıktıklarında ve merdivenlerin dibinde babasının atını gördüğünde Evina, Donnan'ın yokluğunda adamları eğitirken nasıl idare ettiğini kontrol etmek istediğini söylemişti. İri adam, daha tecrübeli askerleri eğitmede ustayken, gençler onun cüssesini biraz korkutucu buluyor ve söylediklerinin hiçbirini akıllarında tutamıyorlardı. Donnan'ın daha küçük bir kızken onu genç çocukları eğitmeye ayarlamasının nedeni buydu. O sırada onu eğitiyordu. Onun işini bildiğini biliyordu, bu yüzden daha genç olanlardan bazılarına ders vermesini, kendisini daha büyükleri eğitmeye konsantre olma konusunda özgür bırakmasını önermişti. Evina yaşlandıkça eğittiği adamların da yaşları onunla birlikte büyümüşü.

"Bunun yüzünden başım belaya girecek, öyle değil mi?" Gavin babasının bineğine çıkmasına yardım ederken bunu tiksintiyle söylemişti.

Kuzenine tatlı tatlı gülümseyen Evina mırıldandı: "Belki. Ama sanırım babam adına Conran ve beni gözetleyip gördüklerini ona rapor ettikten sonra bana

borçlusun. Değil mi?"

Gavin yüzünü buruşturmuştu. "Özür dilerim Evina. Ama o benim hem toprak sahibim hem de amcamdır ve bana bir emir verdi."

"Eh, adamlarla birlikte yukarıya çıkmadan önce, adamların antrenman sahasında ne durumda olduklarını görmem için avludan geçmeme izin vermeniz için size 'hayır' emri vermedi. Üstelik," diye ekledi. "Eğer hızlı olursak, onlar aşağı inmeden geri döneriz."

Evina, üç kez uzaklaştırılmış kuzeni falan olan genç Cormag Maclean'a ulaştığında, bunun elbette kendisine ihtiyaç duyulduğunu görmeyeceğini ve bazı genç erkeklere yardım etmeye karar vermeyeceğini varsaydığını kabul etti.

"Hanımefendi?" Cormag kararsız görünerek ona döndü. "Ama Laichaidh'e söylediğin gibi anlıyorum. Ona, 'Muhafazanın altındaki sağ elinle sıkıca tut ve sol elinle kulpunu tut' dediğini duydum ve ben de bunu yapıyorum."

"Evet ama sağ elini kullanıyor," diye açıkladı Evina onun yanında dururken. Kısa bir yürüyüşten sonra sesindeki nefes nefese ses karşısında kaşlarını çattı.

Gerçekten acıklıydı. Başını sallayarak sakinleşmeye çalışmak için derin bir nefes aldı ve sonra devam etti. "Sol elini tercih ediyorsun. Bu, sol kolunuzun daha güçlü olduğu anlamına gelir. Laichaidh'in tersini yapıp solunuzla korumanın altından, sağınızla da kulpunu tutmak isteyeceksiniz."

"Ah," dedi anlayışla. Gülümseyerek tutuşunu değiştirdi. "Bunun gibi?"

"İyi." Evina başını salladı. "Şimdi, kulplu kısmı tam burada olacak şekilde tut," dedi, göbek deliğinin muhtemelen olduğunu düşündüğü yeri okşayarak. "Ama onu asla midene dayama. Ve ucunu rakibinizin kalbi ile boğazı arasına yerleştirecek bir açıda tutun."

Başını sallayan Cormag tutuşunu ayarladı.

"Güzel, şimdi sağ ayağını sol ayağının arkasına koy ve sağ ayağının önündeki etin üzerinde dur," diye talimat

verdi. "Darbe sırasında öne doğru hamle yaparken dengenizi korumanıza yardımcı olacak."

"Evi!" Jetta aradı.

"Bir dakika," diye seslendi Evina, talimatlarıyla meşgul olarak. Daha sonra Saidh'e yapılan çağrıyı duydu ama onları görmezden geldi. "Şimdi, saldırmaya gittiğinizde, kılıcınızı sağ eliniz gözlerinizin hizasından yukarı çıkana kadar kaldırın ve sonra kılıcı yönlendirmek için sol elinizi kullanarak aşağı indirin. Haklısın, darbenin gücünü sağlamak."

"Evi! Saidh!"

Çocuk kılıcı kaldırdığında Evina şimdilik bağırıışları görmezden gelerek kenara çekilmeye çalıştı ama sonra hızla tekrar ileri adım attı ve onu durdurmak için kolunu yakaladı. "Hayır, hayır! Sol kolunuzu düz tutun ama bu şekilde kilitlemeyin, yoksa kırabilirsiniz..."

“Evi! Saidh!”

Arayı kesen Evina öfkeyle babasının atının ve av köpeklerinin yanında kenarda duran kadınlara döndü. Jetta, Murine ve Jo biraz paniğe kapılmış görünüyorlardı ama bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu. Kaşlarını çatarak "Nedir?" diye sordu.

Saidh keyifle, "Sanırım bize adamlarımızın geleceğini anlatmaya çalışıyorlar," dedi ve Gavin'le yaptığı antrenman savaşını yarıda bırakıp onun yanına geçti. Evina bakışlarını avludan onlara doğru koşan kalabalık adam grubuna doğru takip etti ve içini çekti. "Elbette öyleler."

"Elbette," diye kabul etti Saidh iyi huylu bir tavırla. "Tanrım, benim Greer'im ve senin Conran'ın birini boğmaya hazır görünüyor."

Evina adamları düşündü ve kabul etmek zorunda kaldı. Kesinlikle üzgün görünüyorlardı. Saird'e merakla bakarak, "Endişeli görünmüyorsun" dedi.

Saidh umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Greer bana asla zarar vermez, Conran da sana zarar vermez. Güvenliğiniz ve benim çocukken kılıç oynamam hakkında konuşup homurdanacaklar ve şüphesiz bizi yol boyunca azarlayarak bizi tekrar yola sürükleyecekler. Elbette," diye ekledi, "siz ve ben sinirlenmiş gibi

davranacağız ve onlarla konuşmayı reddedeceğiz ve onlar da bizi odalarımıza götürüp özür dileyecek ve sonunda bizi memnun edecekler." Sırıtarak Evina'ya baktı ve ona güvence verdi: "Kavgadan sonra barışılacak bir birleşmeden daha tatlı bir şey olmadığını göreceksin. O zaman memnun etmeye çok hevesliler."

Bu haber karşısında Evina'nın kaşları kalktı. Conran'ın onu yatak odasında memnun etmek için şimdiye kadar yaptığından daha fazlasını yapabileceğini hayal etmek zordu. Ama olup olmadığını öğrenmeye istekliydi.

Ayrıca Saidh'in açık sözlü konuşmasını da takdir etti. Kadından gerçekten çok hoşlanmaya başlamıştı ve onların çok iyi arkadaş olabileceklerini düşünüyordu. Diğer kadınları da seviyordu ve bu geniş aileden biriyle evlendiği için şanslı olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Evina!"

"Saidh!"

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Saidh, adamlar antrenman sahasına ulaştığında ve Conran ile Greer, savaşan savaşçıların arasından geçerek onlara doğru ilerlemek için gruptan ayrıldılar. Daha sonra alçak sesle şöyle dedi: "Unutma, çok sinirlenmiş olmalısın ve sana bir çocuk gibi emir vermesiyle ilgili kaba sözler ve ifadeler kullanmalısın."

Evina yalnızca eğlenerek gülümsedi ve başını salladı. Conran gerçekten zorba davranıp ona bir çocuk gibi emir vermedikçe bu kelimeleri kullanmazdı. Elbette, yaklaşan iki adamın yüz ifadelerine bakılırsa ikisinin de bunu yapacağından şüpheleniyordu.

Onlara ilk ulaşan Conran oldu. Elini yakaladı ve onu kendine doğru çekti; arkasından gelen acı homurtusu Evina'nın Cormag'a doğru dönmesine neden

olduğunda ağzı azarlamaya başlamak için açıldı. Kılıcını ayağına düşürdüğünü ya da savaş arkadaşına kollarını titreten bir darbe indirdiğini bulmayı bekliyordu. Bunun yerine kendini boş gözlerle adamın sırtından çıkan oka bakarken buldu. Delikanlı düşmeye başladığında ve birisi - Conran olduğunu sanıyordu- onu arkadan yakalayıp yere sürüklediğinde, şaşkınlığını ancak fark edebilmişti. Evina acı dolu bir homurtuyla sert zemine çarptı ve ardından Cormag'a ulaşmak için Conran'ın altından sürünerek çıkmaya çalıştı. Delikanlı ondan sadece bir adım öteye düşmüştü ve onu kontrol etmek istedi ama Conran onu bacaklarından yakaladı ve vücudu onun tümünü koruyana kadar onun üzerinde yeniden pozisyon aldı.

"Olduğun yerde kal" diye homurdandı.

Evina, Maclean savaşçıları olanları fark edip okun arkasındaki suçluyu aramak için dağılmaya başlarken, etraflarında oluşan gürültü ve çığlık yüzünden onu gerçekten duyduğuna şaşırılmıştı. Etrafa bir bakış, Jetta, Murine ve Jo'nun artık kocaları tarafından korunduğunu gösterdi. Jo, küçük Bearnard'ı göğsüne sımsıkı tutuyordu ve kocası da kollarını ikisinin de boynuna dolamıştı. Bu arada Geordie, Rory ve Alick bağırarak Maclean savaşçılarından değişen bedenleri arasından onlara doğru ilerliyorlardı.

"İyi misin Evina? Vurulmadınız değil mi?"

Evina başını çevirdiğinde Gavin'in koşarak yanlarında diz çöktüğünü gördü. Onun ötesinde, Saidh'in yerde

yattığını ve Conran'ın yaptığı gibi Greer'in onu vücuduyla koruduğunu görebiliyordu.

"Hayır. Ben iyiyim," dedi biraz nefes nefese. Conran sırtındayken nefes almak zordu. Daha sonra bakışları Cormag'a kaydı ve endişeyle sordu: "O yaşıyor mu?" Gavin delikanlının üzerine eğilmek için kıpırdandı. Cormag yüz üstü düşmüştü ama kuzeni onu kendi tarafına çevirdi ve bir süre sonra "Nefes alıyor" dedi. Evina rahatlayarak gözlerini kapattı ve sonra etrafa bakıp Rory'nin ne kadar yakında olduğunu görmek için tekrar açtı. Cormag'ın ona ihtiyacı vardı. Eğer çocuk ölürse kendini asla affetmezdi. Bunların hepsi onun hatasıydı. Okun ona yönelik olduğuna hiç şüphe yoktu ve eğer Conran elini yakalayıp onu kendine doğru çekmeseydi muhtemelen onu vuracaktı. Saldırgan hâlâ buradaydı ve onu yakalamak için dışarıdaydı ve o da buraya gelerek onu adamların üzerine yıkmıştı. Cormag'ın okla vurulması tamamen onun hatasıydı.

"O iyi mi?"

Rory'nin sesini tanıyan Evina bu soru üzerine etrafına baktı ve aniden başını salladı. "Evet. Ben iyiyim. Ama Cormag'ın sana ihtiyacı var."

Rory, Gavin'in yanına diz çökmek üzere harekete geçtiğinde Conran, "Evina ve diğer kadınları kaleye geri götürmeliyiz" dedi.

Geordie başını salladı. Aulay ve diğerleri çoktan diğer kadınlarla birlikte geri

dönmeye başladılar. Sadece Evina kaldı. Size eşlik edeceğiz ve geri dönüşünüzü izleyeceğiz.

Evina'nın gözleri bu sözler üzerine genişledi ve Saidh'in az önce olduğu yere baktı, kadının gitmiş olduğunu görünce şaşırdı. Kaleye doğru bir bakış, Greer'in onu koşarak götürdüğünü gördü. Diğer adamlar önlerindeydi, kaleye doğru koşarken her adam değerli çocukları gibi kendi eşlerini taşıyordu.

Görünüşe göre Buchanan erkekleri ve arkadaşları MacDonnell ile Sinclair karılarını taşımayı seviyorlardı, diye düşündü alaycı bir şekilde ve sonra Conran'ın birdenbire ondan kurtulup onu da kucaklaması karşısında şaşkınlıkla nefesi kesildi. Onu kollarına aldığı anda koşmaya başladı ve Alick ile Geordie onların arkasına geçerek tam anlamıyla onun sırtını korudular.

Evina kaşlarını çatarak yanlarından baktı ve bağırdı: "Donnan, Cormag'ı Rory için kaleye getir. Onunla ilgilenmesi gerekiyor!

Adamın onu duyması onu çok rahatlattı. Etrafındaki adamlara emirler yağdırmaya devam etti, onları avluyu yukarıdan aşağıya aramaları için gönderdi ama aynı zamanda ona doğru baktı ve duyduğunu belirtmek için başını salladı. Sonra Rory ile Gavin'in hâlâ Cormag'ın yanında diz çöktüğü yere gitti. Alick ve Geordie daha sonra birbirlerine yaklaşıp onun görüşünü engellediler ve Conran onu kaleye taşıırken içini çekerek Conran'ın kollarına yerleşti.

Saidh'in tahmin ettiği gibi başından beri onu azarlamamıştı. Ama sonra durum biraz değişti ve muhtemelen Conran koşarken onu azarlayacak nefese sahip değildi, diye düşündü Evina, kaleye doğru merdivenlerden yukarı hücum edip onu kollarında zıplatırken. Onun beklediği gibi kalede bir kez bile yavaşlamadı; bunun yerine, ailesi ve Sinclair'lerden oluşan grubun yanından hızla geçerek büyük salonu geçti ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

"Conran, bu konuda ne yapacağımızı tartışmalıyız..." Aulay endişeyle söze başladı. "Hemen döneceğim," diye homurdandı, yavaşlamadan.

Merdivenlerin tepesine ulaşp onu kapısına taşıırken Evina ona ihtiyatla baktı. Geordie ve Alick hâlâ onları takip ediyorlardı ve Geordie koşarak ona kapıyı açtı. Conran "Teşekkür ederim" diye homurdandı, Evina'yı içeri taşıdı ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. Daha sonra bacaklarının yere düşmesine izin verdi, onu kendisine doğru çevirdi ve öptü. Beklediği gibi değildi ve Evina yanıt vermekte yavaştı. Kendini yeterince topladığında, adam başını kaldırıyor. İşte o zaman azarlama başladı.

Ne düşünüyordun sen? Birinin seni öldürmeye çalıştığını biliyordun ama sanki dünya umurunda değilmiş gibi kendini avluya götürdün. Düşüncesizliğinizle kendinizi ve herkesi tehlikeye attınız. . ."

İşte o zaman Evina dinlemeyi bıraktı ve başını eğdi. Artık dinleyemiyordu. Kendi zihni de zaten hemen hemen aynı şeyleri söylüyordu. Bu onun hatasıydı. Cormag isyan etmek ve Gavin'le birlikte masada kalma emrine itaatsizlik etmek zorunda kaldığı için ölebilirdi. Çocuk ancak on altı yıl görmüştü ama onun sayesinde bir

daha göremeyebilirdi. Bunu biliyordu. Conran'ın ona söylemesine gerek yoktu. Ani bir sessizliğin farkına varan Evina başını kaldırdı ve sorgulayan Conran'a baktı. Tamamen hareketsiz duruyordu, gözleri kapalıydı, gördü ve sonra derin bir nefes alıp gözlerini açtı. "Özür dilerim aşkım. Az önce korktuğumu biliyorum ve seni azarlamanın hiçbir faydası yok. Ben sadece..."

Evina parmağıyla dudaklarını kapattığında şaşkınlıkla durakladı.

"Hayır," dedi ciddiyetle. "Haklısın. Eğer Cormag ölürse antrenman sahasına gitmem tamamen benim hatam olacak. Oraya gittiğimde kendimden ve benden başkasını düşünmüyordum. Senin ve babamın emrettiği gibi yapmalı ve siz aşağıya dönene kadar masada kalmalıydım."

Conran onun suçluluk dolu sesine kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hayır Evi. Bu senin hatan değil. Oku atan sen değilsin. Ama buna maruz kalmamanız tamamen şans eseri idi."

"Yine de Cormag için şanslı değilim," dedi mutsuz bir şekilde.

"Evi," diye başladı ve ardından içini çekerek başını salladı. "Bu konuyu daha sonra konuşmamız gerekecek. Diğerleri aşağıda bekliyor. Ama bu senin hatan değil," diye tekrarladı sertçe ve sonra kapıya doğru döndü. Kapıyı açtı, kenara çekildi, sonra kaşlarını çattı ve kadının onu takip etmediğini fark ettiğinde etrafına baktı. "Gelmiyor musun?"

"Hayır. Yorgunum," dedi sessizce ama gerçek şu ki kendinden utanıyordu ve diğerlerinin suçlayıcı gözleriyle yüzleşmek istemiyordu. Çünkü küçük gezintisiyle herkesi içine soktuğu tehlikeden dolayı onu suçluyor olmalılar.

Conran tereddüt etti ama sonra ciddiyetle başını salladı. "Biraz bilgi alır almaz Cormag hakkında haber göndereceğim ve mümkün olan en kısa sürede geri döneceğim. Bu arada neden dinlenmeye çalışmıyorsunuz?"

Evina başını salladı ve yatağın yanına uzanmak için yürüdü.

Conran bir an daha tereddüt etti ama sonra kapıya doğru döndü. "Geordie ve Alick kapının dışında nöbet tutuyorlar. Bir şeye ihtiyacın olursa bağır."

Evina sadece kapının arkasından kapanmasını izledi ve sonra başını geriye çevirerek iç çekerek tavandaki perdelere baktı. Kendini tam bir pislik, bencil bir canavar gibi hissetti. Ve geniş kılıcı nasıl tutması gerektiğini anlatırken Cormag'ın istekli yüzünü, ardından buruşmuş şeklini ve sırtından çıkan oku görmeye devam etti. Gözlerini kapatarak bu görüntüleri zihninden uzaklaştırmaya ve uyumaya çalıştı ama uyku bir türlü gelmiyordu ve o görüntüler düşünceleri arasında tekrar tekrar canlanırken delireceğini sanıncaya kadar uzun bir süre orada yattı.

Evina sonunda saldırganı nasıl yakalayacağına dair düşüncelere yönelerek bunları aklından uzaklaştırmayı başardı. Adamdan başka kimsenin zarar görmemesini sağlamanın tek yolu buydu; onu yakalayıp tehdit olarak ortadan kaldırmak. Evina, adamların muhtemelen şu anda bile onu aradığını biliyordu ama yakalanması daha önce de kanıtlanmıştı ve bir kez daha bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu. Onu

tuzaga düşürmek tek çözüm gibi görünüyordu ve kapı çalındığında bunu nasıl yapacağını düşünüyordu. Aniden doğrularak kapıya baktı ve "Girin" diye seslendi. Daha sonra kapı açıldığında ayağa kalktı ve onun kuzeni Gavin olduğunu gördü. Ona doğru giderek "Ne haber?" diye sordu.

Kapıyı kapatırken, "Conran, Rory'den Cormag'ın nasıl olduğunu söylemesini istedi," diye açıkladı. "Ve?" Evina endişeyle uyardı ve onun ellerini onunkilerin arasına aldı.

Gavin ellerini sıkarak, "Ve Cormag iyi olacak kuzen," diye güvence verdi. "Rory hâlâ Cormag'ın yarasını dikeyor ama gereğinden fazla endişelenmeni istemedi. Bunun sadece bir deri yarası olduğunu söyledi. Kemiği ve diğer her şeyi kaçırdı. İki ya da üç gün içinde ayağa kalkıp antrenman sahasına dönecek."

"Tanrıya şükür," diye nefes aldı Evina ve rahatlayarak başını eğdi.

"Bu senin hatan değildi kuzen," dedi Gavin sessizce, destekleyici kolunu sırtına doladı ve beceriksizce okşadı. "Ona ok atmadınız. 'Seni ıskalayıp onun yerine ona çarpması iyi şanstı.'

Evina kaşlarını kaldırarak ona bakmak için geri çekildi. "İyi şanslar?"

Özür dileyen bir gülümsemeyle, "Eh, bunun iyi şans olduğunu düşünüyorum," diye itiraf etti. "Muhtemelen bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ve Cormag da aynı fikirde olmayabilir, ama öldürülmediğinize sevindim." Çarpık bir şekilde gülümseyen Evina ona sıkıca sarıldı ve sonra geri çekilerek sordu: "Uygulama sahasına gitmeme izin vererek başını belaya mı soktum?"

"Hayır. Kimse bu konuda en ufak bir şey söylemedi. Yine de," diye ekledi kuru bir sesle. "Şu anda hepsi meşgul."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Katil olma ihtimalimle ilgili ne yapacağımı çözmeye mi çalışıyorsun?" "Hayır. Bu konuda söylenecek çok az şey var. Kimse bunun kim veya neden olduğunu anlayamıyor, bunun dışında büyük ihtimalle açıklıktan kaçmasına izin verdiğim hayduttur, diye ekledi, ağzı mutsuz bir şekilde kasılmıştı. "O piçi kovalamalı ve o sırada onu yakalamalıydım. Yaran ve seni kaleye geri götürüp yardım etmen konusunda o kadar endişelendim ki..."

"Doğru yaptın," diye sözünü kesti ve ciddiyetle onu temin etti. "Sen ve Conran beni kaleye geri götürüp yaralarımı bu kadar çabuk tedavi etmeseydin ölebilirdim."

Gavin, "Ve o piçi yakalayamazsak yine de bunu yapabilirsin," diye homurdandı. Evina sakinleştirici bir tavırla omzuna dokundu ve onu kapıya doğru yönlendirdi. "Neden aşağı inip Cook'un bizi besleyecek bir şeyi var mı diye bakmıyoruz? Cormag'ın iyi olacağını bildiğim için artık acıktım."

Gavin, "Bunu yapacağından şüpheliyim" dedi. "O ve yardımcıları, arama sırasında diğer herkesle birlikte zorla büyük salona götürüldü."

"Ne Arama?" Adam kapıyı açmak için uzandığında Evina şaşkınlıkla sordu.

Ancak soruyu unuttu ve askerlerin koridorda yürüdüğünü görünce şaşkınlıkla ağzı açık kaldı.

"Bu arama," dedi Gavin kuru bir sesle. Conran ve diğerkleri, Donnan ve askerlerin çoğuyula birlikte iç avluyu, antrenman sahasını ve duvarın içindeki diğerk her yeri arıyorlar ve Fearghas Amca, geri kalan askerlere, saldırganı bulmak için kalenin içinde arama yaptırıyor. Bu sefer onu bulmaya kararlılar."

"Ah," Evina nefes aldı ve sonra başını salladı ve omuzlarını dikleştirdi. "Eh, eğer buradaysalar aşağıda yapılması gerekir, bu da Cook'un bizim için bir şeyler karalayabileceğı anlamına geliyor." Koridora adım attığında Geordie ve Alick hemen doğrulup yaklaştıklarında onlara gülümsedi. Evina kolunu kuzeninin koluna soktu ve onu, yanından geçip merdivenlere doğru ilerleyen askerlerin etrafından dolaştırdı. "Merdivenleri yönetebilecek misin?" Gavin endişeyle sordu ve onu tepede durdurdu. "İstersen seni taşıyabilirim."

Evina bu öneri karşısında burnunu kırıştırdı ve kararl bir şekilde omuzlarını kaldırdı. "Halledebilirim. Sadece yavaş gideceğiz."

Onun şüpheli ifadesini görmezden gelen Evina, onun kolunu daha sıkı tuttu ve diğerk eliyle tırabzanlara uzandı. Son derece yavaş bir tempoyla başladı ve erkeklerin sabrını yıprattığını biliyordu ama gücünü yeniden kazanması gerekiyordu ve eğer kaslarını kullanmasına izin verilmezse bunu yapması pek olası değildi. Yine de Evina son merdiven basamağından indiğinde kararından pişmanlık duyuyordu. O sırada bacakları titriyordu ve sanki avludaki koşuyu yeni bitirmiş gibi nefes nefeseydi.

Gavin yüzünü ona çevirerek, "Bırak seni yolun geri kalanında ben taşıyayım kuzen," diye ısrar etti.

Nefesini yeniden kazanmaya çalışırken elini göğsüne bastıran Evina sehpa masalarına baktı ve ne kadar uzakta göründüklerini görünce neredeyse inledi. Ama başını salladı. "İhtiyacım var... Oomph!" Geordie aniden onu ayaklarından kaldırıp masalara doğru yürürken nefesi kesildi.

Evina nefesini yeniden kazanmak için bir dakika daha bekledi ve bunu yaparken sadece adama kaşlarını çatı. Kadın mırıldanmaya yetecek kadar nefes bulamadan neredeyse masaya varmışlardı: "Siz Buchanan erkeklerinin, isteseler de istemeseler de kadınları ortalıkta taşımak gibi berbat bir alışkanlıklarınız olduğunu fark ettim."

Geordie kuru bir tavırla, "Ve sizin de Saidh'imiz kadar inatçı olduğunuzu fark ettim," diye yanıtladı ve sonra omuz silkti. "İnatçıyla tartışmak olmaz ve koridorun karşı tarafına geçip bir içki içmek için yarım saat daha bekleyemeyecek kadar susadım."

Evina sadece başını salladı ve Geordie onu yanlarındaki banka oturturken Saidh ve diğerk kadınlara zorla gülümsedi.

"Nasılsın?" Saidh hemen sordu. "Yaralanmadın, değil mi?" "Hayır. Ben iyiyim," diye güvence verdi Evina ona.

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama Conran seni merdivenlerin yukarısına taşıdığına rüzgarı keseceğinden ya da seni yere düşürdüğünde yaralayacağından korktum," dedi yüzünü buruşturarak.

Evina başını salladı ve isteksizce itiraf etti: "Benim yerime Cormag'ın incinmesine üzüldüm."

"Evet. Tahmin edebiliyorum. Ben de aynı şekilde hissedirdim ve benim hatam olmadığı konusunda güvence almanın hiçbir faydası olmaz," dedi Saidh anlayışla mırıldandı ve sonra kararlı bir şekilde şöyle dedi: "Saldırgan hakkında bir şeyler yapmalıyız."

"Endişelenmeyin," dedi Geordie, önlerindeki masadan bir kupa ve sürahi bira almak için eğilip aralarına eğilerek. Doğrularak kendine bir içki doldurmaya başladı ve ekledi: "Adamlar hayır, sadece kaleyi arıyorlar. Maclean'ın dış duvarının içindeki her yeri arayacaklar. Piçi bulacaklar."

Evina Saidh'e baktı, onun da yüzündeki şüpheyi gördüğüne şaşırمامıştı ve kadın bu ifadeyi ona çevirdiğinde şöyle dedi: "Aramada onu bulamazlarsa adamı tuzağa düşürmenin bir yolunu düşündüm." ."

Saidh doğruldu ve sırtıttı. "Söyle."

Alick arkalarından, "Ah, kahretsin," diye mırıldandı. "Kadınlar düşünüyor. Kadınlar düşünmeye başladığında her zaman sorun çıkar, biliyorsun."

Onu görmezden gelen Evina, Saidh'e doğru eğildi ve odasında aklına gelenleri ona anlatmaya başladı.

16.Bölüm

"Peki?"

Conran, kardeşleriyle Donnan'ı kalenin merdivenlerine götürürken Maclean'ın o havlayan sorusuna baktı. Merdivenlerin yarısında Evina'nın babasını gördü ama adamın sorusuna cevap veremeden bir asker Donnan'ın adını bağırdı. Conran tam zamanında etrafına bakındı ve iri adamın gruptan ayrılıp avluya doğru ilerlediğini gördü. Onun kapıya doğru gidişini izledi ve sonra yaklaşmakta olan yaşlı adama döndü. Onun sorgulayıcı ifadesini fark eden Conran yorgun bir şekilde başını salladı ve şöyle dedi: "Donnan ve askerlerle koordineli olarak duvarların içindeki her santimetrekaresi aradık. Ayrıca karşılaştığımız herkesi sorguladık ve..." hayal kırıklığıyla ağzı gerildi "—hiçbir şey olmadı." Maclean'ın yanındaki merdivenlerde durup sordu: "Adamlarınıza kaleyi arattınız mı?"

"Evet." Fearghas da kendisi gibi yorgun ve hayal kırıklığına uğramış bir halde bu sözcüğü iç geçirdi. Conran, "Ve onlar da hiçbir şey bulamadılar" dediğinde şaşırmadı.

Conran başını sallayarak merdivenlerden yukarı devam etti ve şöyle dedi: "O halde burada bir yerlerde bir saklanma deliği olmalı. Evina'yı koruma altına almamız ve o piçi yakalamak için bir tuzak kurmamız gerekecek."

"Evet," diye mırıldandı Maclean, merdivenleri topuklarının üzerinde topallayarak çıkarken.

Conran kalenin kapısına henüz ulaşmıştı ki kapıdan bağırışlar duydu. Duraklayıp gürültünün ne olduğunu görmek için dönüp baktı. Kapıların açıldığını ve asma köprüünün indirildiğini görünce kaşları kalktı. Aramaya başladıklarında kapıların kapatılmasını ve asma köprüünün çekilmesini emretmişti. Aramalarını yaparken insanların gelip gitmesinin yarattığı kafa karışıklığını istemiyordu ve adamlara ikisini de tekrar açabileceklerini söylemeyi unutmuştu. Ama şimdi de öyle yapıyorlardı ve Donnan'ın o yönden avlunun karşı tarafına doğru uzun adımlarla yürüdüğünü görebiliyordu. Belli ki kapıdaki adamlar ona seslenmişti ve Donnan onlara Maclean'ı tekrar dış dünyaya açma izni vermişti.

"Ah," dedi Aulay, oldukça büyük bir binici grubu Drummond bayrağı taşıyan avluya doğru at sürerken. "Niels burada."

Maclean gözlerinde bir soruyla ona döndüğünde Conran kararlı bir şekilde başını salladı. "Rahibinizi getirmesi için birini gönderin lordum, biz de düğünü yaparız. En azından bugün bir şeyler başarabiliriz."

Conran tekrar kapı kolunu tutmak için döndü ve kapıyı açıp içeri koşarken, "Evina'nın ken'e gitmesine izin versem iyi olur," diye ekledi.

Onun hâlâ odasında olmasını bekliyordu, bu yüzden otomatik olarak merdivenlere yönelmişti ama ancak yarı yoldayken bir kadın kahkahası kulağına çarptı. Çoğu hanımın kendilerine izin verdiği daha bastırılmış kadınsı kıkırdamalar yerine, dolu, dürüst ve sınır tanımayan bir kahkahaydı. Conran'ın böyle gülen tanıdığı yalnızca iki kadın vardı: Saidh ve Evina. Ama Evina'nın sesi Saidh'inkinden biraz daha boğuktu ve o da onun kahkahasını duymuştu. Masaya doğru döndüğünde onu hemen gördü. Bütün kadınlar oradaydı, bir içki içip gülüyorlardı ama Evina bir yanında Saidh, diğer yanında da kuzeni Gavin ile oturuyordu. Geordie ve Alick de arkasında duruyor, herkesi bu kadar eğlendiren şeye kıkırdayarak bakıyorlardı ama bakışları farkında ve tetikte olarak büyük salonda geziniyordu.

Conran, Evina'ya bakmak ve onun çok yakında onun karısı olacağını bilmenin tadını çıkarmak için bir an durakladı. Bu fikir tuhaf bir şekilde şaşırtıcıydı. Geleceğini biliyordu, bunun için çalışıyordu ve daha dün gece onun onayını almıştı, ancak bir kısmı bunun gerçekten gerçekleşeceğinden şüphe duymuş olmalı, çünkü şu anda kendini bunun farkına varmaktan neredeyse şaşkına dönmüş halde buldu. Niels geldiğine göre bu gerçekten de gerçekleşecekti. Evina ile evlenecek, onun kocası olacak, onu karısı olarak kabul edecekti.

Hayatının geri kalanını bu kadınla geçirecekti; sevişerek, onunla Maclean'ı yöneterek, tartışarak, barışarak, çocuk sahibi olarak ve hatta umarım bir gün, yakında Buchanan olacak olan Evina Maclean MacPherson'dan torun sahibi olacaktı.

Ve o da bunu kabul etmişti.

Kadın yeniden gülerken sessizce ona baktı ve göğsünde tuhaf bir ağrı başladı. "Göğüste ağırlı yanma hissi?"

Bilinçsizce göğsünü ovuşturduğu elini indiren Conran, bu soru üzerine etrafına baktı ve Donnan'ın kaleye girip ona katıldığını görünce alaycı bir şekilde gülümsedi. "Diğerleri Niels ve Edith'i selamlamak için kalmışlardır sanırım?" Donnan ciddiyetle başını salladı. "Birazdan gelirler."

Başını sallayan Conran, havayı başka bir kahkaha patlamasıyla doldururken Evina'ya baktı.

Masadaki insanları izlerken Donnan, "Maclean çocuklardan birini selamladı ve ben girmeden hemen önce töreni yapması için rahibi geri getirmesi için onu gönderdi," diye duyurdu.

"O halde onu Niels ile Edith'in burada olduğu ve düğünün doğrudan yapılacağı konusunda uyarsam iyi olur," diye mırıldandı Conran ama hareket etmedi. Bunun yerine Evina'nın gülen yüzüne baktı ve göğsündeki ağrının yeniden başladığını hissetti.

"Göğüste ağırlı yanma hissi?" Donnan tekrar göğsünü ovuşturduğuna dikkat çekerek tekrarladı.

"Evet, mide yanması," diye mırıldandı, elini bıraktı ama bunun kendi rahatsızlığı olmadığını biliyordu. Bir şekilde fahişeye aşık olmuştu. Onu daha önce masada bulamayınca ve peşinde bir katilin peşinde olduğunu fark ettiğinde hissettiği paniğin tek açıklaması buydu. Okun az farkla onu ıskaladığını ve arkasındaki çocuğa çarptığını gördüğünde kalbinin nasıl durduğunu bir kenara bırakın. Onu güvende tutmak için göğsünü kesip kendi içine almak istemişti. Ve ona her baktığında içi özlemle ve muhtemelen hiçbir zaman geçemeyeceğini bildiği bir acıyla dolmuştu. İnatçı, pervasız, güzel kadını seviyordu ve hayatında hiçbir şey onu bu farkındalık kadar korkutmamıştı. Bu onu savunmasız hale getirdi. Eğer Evina'yı hedef alan adamı yakalayamadıysa ve piç onu öldürmeyi başarsaydı. . . Conran buna dayanabileceğini düşünmüyordu. Baş masaya ve orada oturan kadınlara doğru ilerlerken, onu yakalamaları gerektiğini düşündü.

"Yapmadı mı?" O yaklaşırken Evina bu sözlere inanamayarak nefesini tuttu ve merakını uyandırdı.

"Evet. Öyle yaptı," diye güvence verdi Saidh ve sonra sanki onun yaklaştığını göz ucuyla fark etmiş gibi aniden etrafına baktı. Onu görünce gülümseyerek, "İşte şimdi burada." dedi.

O sırada Evina döndü ve onu da gördü. Yüzünde açan selamlama gülümsemesini izledi ve yakında onun karısı olacağına bir kez daha hayret etti. Bu Conran'ın nasıl bu kadar şanslı olduğunu merak etmesine neden oldu ve sonra bunun tamamen kaza eseri olduğu yönündeki yanıt zihninde belirince alaycı bir şekilde gülümsedi. Evina, iyileştirmeleriyle tanınan İskoçyalı Rory Buchanan'ı getirmek için yola çıktı ve sonunda onu kaçırıp eve

sürükledi. Bu onu dünyanın değilse de İskoçya'nın en şanslı piçi yaptı. Conran, onun arkasında ve yanında dururken, "Ruh halin çok daha iyi görünüyor," yorumunu yaptı.

"Evet," dedi, gülümsemesi biraz ayıltıcıydı. "Eh, Cormag'ın iyileşeceğini öğrenmek ve onu ayakta görmek beni rahatlatmış."

"Ah?" Etrafına baktı. "O nerede?"

"Bizimle bir içki içti ve sonra uzanmaya gitti" diye açıkladı. "Sadece bir sıyrık almış olsa da, bu onun acısını azaltmıyor ve bu sizin de çok şey kaybetmenize neden olabilir" diye belirtti.

"Evet," diye onayladı Conran, bakışları yeniden ona odaklanmıştı. Bir an ona baktı ve sonra aniden "Niels ve Edith geldiler" diye duyurdu.

"Ah!" Saidh bu haber karşısında gülümsedi ve Evina'ya döndü. Edith çok tatlıdır. Sen de onu seveceksin. Diğer kadınlar onun sözlerine coşkuyla katıldılar ve ardından Saidh şunu ekledi: "Bu da düğünü bu gece yapabileceğimiz anlamına geliyor."

Conran onlara, "Bu geceden daha erken olacak," diye güvence verdi. "Biz konuşurken rahip getiriliyor." "Ne?" Evina bu haber karşısında paniğe kapılmış görünüyordu. "Ama..."

"Saçmalık," dedi Saidh, onun sözünü keserek ve ardından Evina'nın elini okşayarak ekledi, "Biz Banyo yapıp Evina'yı hazırlayana kadar bunu bekleyemeyiz. Senin de yıkanman gerekiyor."

"Yıkanmak?" şaşkınlıkla tekrarladı. "Banyo yapmamıza gerek yok. Biz..."

"Elbette yıkanmalısın," dedi Saidh kesin bir tavırla. "Bu senin düğün günün. İkiniz de yıkanmalı, şımartılmalı ve yatak töreni için süslenmelisiniz. Eğer çabuk başlarsak muhtemelen tüm bunları akşam yemeğinden önce halledebiliriz, dedi kararlı bir sesle ve sonra etrafına baktı. "Sevgili Tildy nereye gitti, Evi? İkiniz için de suyun hazırlanmasını emretmeliyiz."

Evina kaşlarını çatarak, "Sadece bir küvetimiz var" dedi.

"Hayır," diye düzeltti Gavin. "İki küvet var. Biri hizmetçilerin mutfakta diledikleri gibi kullanmaları için saklanıyor, ama ikisini de ikinizin kullanması için arabaya taşıyabiliriz."

"Nereyi kullanmak için?" Evina kaşlarını çatarak sordu. "Benimkini odamda tutabilirim ama Conran odasını Dougall ve Murine'e bıraktı."

Tildy, Conran'ın yanına gelerek, "Babanın odasında banyo yapabilir," diye önerdi. Onun nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ama konuşmanın en azından bir kısmını duymuştu.

"Evet," diye nefes aldı Evina, rahatlayarak. "Babamın aldırış etmez."

"Umarım bu gece de uyumak için kışlada Gavin ve diğerlerine katılmaktan çekinmez," dedi Tildy şimdi kaşlarını çatarak. "Aksi takdirde Laird'i ve Leydi Drummond'u nereye koyacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Ah." Evina aniden Saidh'e gülümsedi ve sonra hizmetçiye dönerek şöyle dedi: "Babamı bu şekilde dışarı çıkarmana gerek yok, Tildy. Edith ve Niels bana yer ayırabilir."

"Ne?" Conran şokla nefesini tuttu. "O halde nerede uyuyacağız?"

"Evet," dedi Tildy kendince bir endişeyle. "Eğer onlar sizin odanızdaysa siz ve Lord Conran karı koca olarak ilk gecenizi nerede geçireceksiniz?"

"Korkma," dedi Evina gizemli bir şekilde gülümseyerek. "Hanımlar ve ben bir plan yaptık."

Alick ona, "Evet, yaptılar," dedi ve sonra uyardı, "Siz avınızla meşgulken onlar düşünmeye başladılar."

"Bu plan nedir?" Conran endişeyle sordu ama kimse cevap veremedi. Kale kapıları açıldı ve kadın ciyaklayarak ayağa fırladı ve Edith içeri girerken onu selamlamak için koşarak uzaklaştı. Conran gözlerini kısıp onlara baktı; Edith'i görmekten mutlu olsalar da, onun gelişinden onun sorusuna cevap vermekten kaçınmak için yararlandıklarını biliyordu. En azından Evina öyleydi. Kadını tanımıyordu bile ama o da en azından elinden geldiği kadar hızla masadan uzaklaşıyordu. Conran kaşlarını çatarak kardeşlerine döndü ve "Söyle bana" diye emretti.

"Orada." Tildy saçıyla oynamayı bıraktı ve bakışları Evina'nın giydiği elbiseye kayarken kaşlarını çatmaya dönüşen bir gülümsemeyle eserini incelemek için geri adım attı. Başını sallayarak pişmanlıkla içini çekti. "Çok üzgünüm hanımefendi. Bunun yaklaştığını biliyorduk ve bu durum için size yeni ve güzel bir elbise yapmalıydık. Çoğunuz yıpranmış ve eski; bu da, içinde ok deliği olmayan veya bugün toprakta yuvarlanmaktan dolayı kirlenen kalanların en iyisi."

Evina giydiği soluk sarı elbiseye baktı ve yıpranmış kumaşı biraz huysuzca çekti. Ne giydiğine hiç bu kadar önem vermemişti. Onu düzgün bir şekilde örttüğü sürece, bu onun aklına yeterince iyiydi. Şimdiye kadar.

Evlenmek için güzel bir elbise isterdi. Conran'ın onu eş olarak almaktan gurur duymasını sağlayacak bir şey. Gülümsemeye çalışarak omuz silkti. "Pekala, eğer en iyisi buysa, o zaman bunu yapmak zorunda kalacağız." "Sorun değil," diye ekledi yalanı cesurca. "Eminim Conran ne giydiğimi fark etmeyecektir bile." Kapı vurulduğunda Tildy bariz yalana acıyarak ona bakıyordu. Arayan davet edilmeyi beklemeden açıldı.

Evina, Saidh, Murine, Edith, Jo ve Jetta'nın heyecanlı bir grup halinde koşarak içeri girmesini ve hepsi aynı anda sohbet etmelerini fal taşı gibi açılmış gözlerle izledi.

"İşte bitti!" Geordie kapıyı arkalarından kapatırken Saidh muzaffer bir edayla duyurdu. Jo ona mutlu bir şekilde, "Evet, çok güzel," dedi.

"Öyle," diye temin etti Murine onu. "Bunun olabileceğini düşünmemiştim ama gerçekten öyle."

"Evet," diye onayladı Jetta sırtarak. "Kalenin her odasından kürkler, yastıklar ve yastıklar çaldık ve odayı mumlarla, meşalelerle ve hatta ikinizin oturabileceği bir masayla doldurduk."

Edith anlamlı bir şekilde, "Ve sandıklar da tabii ki," dedi.

"Kulağa harika geliyor" dedi Evina, yüzü gerçek bir gülümsemeye rahatladı.

"Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Memnun olacaksın," diye güvence verdi Saidh ve sonra ciddi bir tavırla ekledi:

"Şimdi tuzağın işe yarayacağını ummamız gerekiyor."

Kadınların hepsi ciddiyetle başlarını sallarken odaya kısa bir süre sessizlik çöktü ve ardından Murine ileri doğru hareket ederek gülümsemesine geri döndü. "Çok hoş görünüyorsun, Evina. Tildy, onun saçıyla harikalar yarattın."

"Evet," diye onayladı Edith, Tildy'nin başının etrafına ördüğü ve içine çiçekler yerleştirdiği örgüye bakmak için daha da yaklaşarak. "Örgüsüne böyle örülmüş çiçeklerle bir peri prensesine benziyor."

Kadınlar dikkatlerini Evina'nın elbisesine çevirene kadar Tildy'nin iltifatları karşısında yüzü gülüyordu. Sonra içini çekerek şöyle dedi: "Gün için özel bir şey yapmalıydım, ama bütün bunca arkadaşla rağmen bunun üzerinde düşünmedim ve bu temiz, deliksiz veya uygunsuz derecede yıpranmış tek elbise. Korkarım leydim moda gibi şeylerle hiçbir zaman fazla uğraşmadı."

"Sorun değil," diye tekrarladı Evina, kendini başka bir gülümsemeye zorlayarak.

"Tildy saçında öyle harikalar yarattı ki, kimse elbisemi fark etmeyecek bile."

"Hmm." Jo onun yanında durmak için ayağa kalktı, Evina'ya ve kendisine baktı ve ardından diğerlerine sordu, "O benim bedenimde, öyle değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Murine, dudakları kıvrılmaya başlayan bir gülümsemeye. "Dua edin, düğün için giyebileceği bir şeyin sizde olduğunu söyleyin."

"Sanırım öyle," dedi Jo başını sallayarak ve kapıya doğru yöneldi. "Hemen döneceğim."

Kapı Jo'nun arkasından kapanırken Murine sırtarak, "Geri getirdiği her şey harika olacak," diye söz verdi. "Öyle olsun ya da olmasın, kendini bu şekilde rahatsız etmesi çok hoş bir davranış," dedi Evina sessizce. "Çok hoş bir kadına benziyor. Onun İngiliz olduğuna inanmak zor."

"Yalnızca yarı İngilizce," diye düzeltti Saidh sertçe. "Babası İskoçtu. Çoğunlukla bu yüzden nazik ve iyi bir insan oldu. Her bakımdan annesi tam bir İngiliz fahişesiydi."

"Saidh!" Jetta dehşetle söyledi. "Bunu söylediğini duysaydı Jo'nun duygularını incitebilirsin."

"Ama duymadı değil mi?" Saidh omuz silkerek söyledi ve ardından ekledi:

"Ayrıca bunu sana kendisi söylerdi. Biyolojik annesine sevgi duymuyor. Onu hiç tanımadı bile ve kadının kendi kız kardeşi Leydi Mackay'i nasıl öldürmeye çalıştığını duyunca herkes kadar dehşete düştü."

"Bekle," dedi Evina kaşlarını çatarak. "Jo'nun annesi kendi kız kardeşini

öldürmeye mi çalıştı?"

"Evet," dedi Edith ama kapı tekrar açıldığında kapıya doğru baktı ve Jo kollarında koyu mavi bir elbiseyle içeri girince sustu.

Diğer kadının yaklaşmasını izlerken Saidh, "Hikâyeyi sana başka zaman anlatırım," diye mırıldandı ve sonra ekledi, "Eğer söylemezse sana kendisi anlatsın."

Evina yalnızca başını salladı ve Jo'nun tuttuğu elbiseye açgözlülükle baktı. Güzeldi. Şu an giydiği elbiseden çok daha güzeldi. Görebildiği küçük ayrıntılara bakarak, uyması için dua etmeye başladı.

"Pekala, haydi şu elbiseyi çıkaralım da onu deneyebilesin," dedi Tildy, ciddi bir tavırla. Diğer kadınlar hemen yardım etmek için toplandılar ve birkaç dakika içinde Evina'nın duaları cevaplandı ve o mavi elbiseyi giydi. Bir eldiven gibi oturdu. Kadınlar geri çekilip ağlayabilirken kendine baktı. Evina'nın bunun kendisine nasıl görüldüğüne dair hiçbir fikri yoktu ama yukarıdan bakmak çok etkileyiciydi ve kendini çok güzel hissediyordu. "Mükemmel," diye fısıldadı Murine.

Evina bu sözlerle umutla baktı ve diğer kadınların ifadelerindeki hayranlığı gördü. "Evet. Jo ciddiyetle, "Sana çok yakıştı," dedi. "Bu yeni. Hiç giymedim ve şimdi de giyemiyorum. 'İkisi bana hiç bu kadar yakışmazdı. Bence onu saklamanız gerekiyor."

"Ah!" Evina'nın gözleri şokla büyüdü. "Hayır. Bunu saklayamadım.

"Evet, yapabilirsin," diye güvence verdi Jo ona. "Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün."

Evina ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve bu nezaket karşısında gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetmekten utanarak güzel elbiseye tekrar baktı. Bir süre sonra, "Teşekkür ederim," diye başardı ve Jo aniden onu kucaklamak için öne çıktığında hafifçe gerildi.

Jo, ona sımsıkı sarılırken, "Benim için bir zevkti," diye güvence verdi. "Ve bunun içinde büyüleyici görünüyorsun."

Evina bir tereddüitten sonra kollarını ihtiyatlı bir şekilde kadının etrafına kaydırды ve ona sarıldı. Ama bunu yaparken kendini tuhaf hissetti. Annesinin ölümünden beri Conran'dan başka kimse ona sarılmamıştı ve bu, Conran'ın şimdiye kadar ona verdiği kucaklamalardan farklıydı. Sarılmaları zina sırasında ya da sonrasındaydı ve neredeyse boğulduktan sonra onu rahatlatmak içindi. Bu saf sevgi dolu bir kucaklaşmaydı. Bunun içinde

kabarmasına neden olan duygulara alışık değildi ama diğer kadınlar çifte sarılmak için etrafına toplandığında

buna alışmanın daha iyi olacağından şüpheleniyordu.

"Ah!" Murine aniden nefesini tuttu ve grup kucaklaşmasından geri çekildi.

"Elbisesini buruşturacağız!" Kadınlar onu incelemek ve elbiseye zarar

vermediklerinden emin olmak için geri çekilirken Evina aniden serbest kaldığını fark etti.

Edith rahatlayarak, "Sorun değil," dedi ve ardından alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama ben de gidip temizlik yapıp kendimi düğüne hazırlasam iyi olur. Elbisem yolculuktan dolayı tozlu ve bir değişiklik olmazsa Evina'nın yanındaki zavallı kuzenime bakacağım.

Murine, "Buradayken Dougall ve benim kullandığımız odada üzerinizi değiştirebilirsiniz," diye önerdi.

"Bekle," diye itiraz etti Evina. "Zaten odamda kalacak. Ben gideceğim ve onun burada üstünü değiştirmesine izin vereceğim.

"Yapamazsınız," dedi Saidh hemen. Conran seni görebilir. O şapelin merdivenlerine gelene kadar burada beklemeniz gerekiyor, sonra babanız sizi rahibin önünde karşılamak üzere merdivenlere götürmek için gelip alacak."

"Ah," dedi Evina şaşkınlıkla. Bu tür şeylerle ilgili kuralların olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Edith gülümseyerek, "Sorun değil," diye güvence verdi. "Murine ve Dougall'ın odasını kullanacağım. Zaten sandıklarım şu anda hâlâ koridorda."

Jetta, "Hepimiz harekete geçmeliyiz" dedi. "O geldiğinde hepimizin şapelde bekliyor olmamız gerekiyor ve benim de üstümü değiştirmem gerekiyor. Çadır üzerinde çalışırken çok terli ve tozluyum."

"Ben de öyle," diye itiraf etti Saidh, öfkeyle eteklerindeki tozu silkeleyerek.

"Sanırım ben de değişsem iyi olacak."

Kabul ettiğini mırıldanan diğer kadınların hepsi hareket etmeye başladı. Odadan neredeyse girdikleri aynı kümede çıktılar, tüm gürültüyü ve kahkahayı da beraberlerinde götürdüler. Evina odanın ortasında durup onların gidişini izledi, kendini biraz kaybolmuş ve yalnız hissediyordu.

O sırada Rustling dikkatini Tildy'ye çekti ve döndüğünde kürkleri yatağın üzerinden sürüklediğini gördü. Sakin bir nefes alarak gülümsemeye çalıştı ve şöyle dedi: "Bunu şimdi yapmana gerek yok, Tildy."

"Evet. Var," diye yanıtladı hemen ve işaret etti, "Laird ve Leydi Drummond'un bu gece kullanması için odayı hazırlamam gerekiyor."

"Ah, evet," diye mırıldandı Evina ve hizmetçi yatağın çarşaflarını çıkarmaya başladığında yardım etmek için yatağa doğru ilerledi.

Tildy hemen, "Git buradan," dedi. "Elbiseni buruşturacaksın ya da saçını karıştıracaksın. Git masaya otur ve bekle."

Evina kaşlarını çattı ama kendisine söyleneni yaptı ve ateşin yanındaki masaya dikkatlice oturmak için harekete geçti. Ama orada oturup hizmetçinin çalışmasını izlerken kendini hiç de işe yaramaz hissetmiyordu. Tildy ciddiyetle, "Onlar çok güzel kadınlar," yorumunu yaptı, kirli çamaşırları kapıya taşıyıp yığın halinde kapının yanına bıraktı.

"Evet," diye onayladı Evina, sandıklardan birinden temiz çarşafları toplayıp yatağı

yeniden düzenlemeye başlamasını izlerken.

Tildy çalışırken, "Ve seni zaten kendilerinden biri olarak kabul ettiler," diye ekledi. "Yeniden kadın bir aileye sahip olmanız çok güzel olacak."

Bu yorum karşısında Evina'nın gözleri hafifçe büyüdü ve ardından Tildy'nin sesindeki tonu çözmeye çalışırken kaşlarını çattı. Bu kızgınlık değildi, daha çok pişmanlıktı ki bunu anlayamıyordu. Yaşlı kadın belli ki bir şekilde üzgündü ama nedenini ya da ne olduğunu bilmediği için onu nasıl teselli edeceğinden emin değildi. Evina ayağa kalktı ve kadının yüzüne daha iyi bakmak için yatağa doğru ilerledi ama Tildy'nin yüzü kasıtlı olarak ondan uzak tuttuğundan şüpheleniyordu. Sonunda son sözleriyle devam etti ve şöyle dedi: "Siz kadınsınız ve ailedensiniz, Tildy."

"Hayır kızım," dedi Tildy, sesindeki sessiz pişmanlık derinleşti, sonra doğruldu ve itiraf ederken bakışlarıyla buluştu, "Ben her zaman kendimi sizin için bir aile olarak düşündüm ve sizinle birlikte oldum. Bütün hayatın boyunca bu doğru, ama şimdi hepsinin seni kucaklamasını izlerken, sana asla böyle bir teselli sunmadığımı fark ettim. Hayır, annenin öldüğü gün bile ve sen sadece patlayacak gibi ağlayan küçük bir kızdın.

Evina onun odanın içinde şunu düzelterip şunun tozunu almasını izlerken yavaşça döndü. Söz konusu günü hatırlıyordu ve Tildy'nin söyledikleri doğrudu. Ve değildi. Boğazını temizleyerek şunu belirtti: "Öyle olabilir Tildy, ama hatırladığım kadarıyla ağlamam bittiğinde gözyaşlarımı sildin, beni arabaya bindirdin ve eve dönüş yolculuğumun geri kalanında yanıma oturdun, bana teklifte bulundun." beni sessiz teselli ediyor.

Tildy bu sözler karşısında sadece kaşlarını çattı ve ilk başta giymeyi planladığı sarı elbiseyi ve kirli tuniğini toplamak için oyalanmaya devam ettiğinde, Evina şunu ekledi: "Ve düştüğümde ya da kendimi incittiğimde sen de yaralarım ve yaralarım ile ilgilenmek için her zaman oradaydın. fazla . . . ve adamlara emir vermek için kaçmadan önce yemek yemem için dırıldır etmeleri ya da yaramazlık yaptığımda bana kötü gözle bakmaları. Siz bir ailesiniz, Tildy," diye güvence verdi ona nazikçe. "Sarılmak sana göre değil."

"Evet, peki. " Tildy rahatsız görünerek kıpırdandı ve sonra başını salladı.

"Ama bunu kendi yolumla

yapmalıydım. Sen sadece bir çocuktun kızım ve ben de seni baban kadar hayal kırıklığına uğrattım. Gavin'le ilgilenerek ve kaleyi yöneterek kendi başının çaresine bakman için seni bıraktı ve ben sana her çocuğun ihtiyaç duyduğu sevgiyi vermedim. Aramızda kalsın, evlenmek istememiş olmana ve seni hayal kırıklığına uğratabilecek başka birine bağımlı olmana şaşmamalı, bunun için üzgünüm," dedi heyecanla.

Evina hemen başını salladı. "Evlenmek istemememin nedeni bu değil.

MacPherson veledi gibi bir kocayı ya da Garrick Amcamın Glenna Teyzeme

yaptığı gibi beni yenebilecek birini riske atmak istemedim.

"Ah, kızım," dedi Tildy, öfkeyle ona bakarak. "Sana onun duygularını korumak için bunu istediğini söyleyebilirsin, hatta bunu kendi kendine de söyleyebilirsin, böylece üzerinde düşünmene gerek kalmaz, ama beni kandıramazsın. Bir adam sana vuracak kadar aptal olsaydı, sen de ona hemen vururdun ve şüphesiz onu zavallı kışına vururdun. Askerler bardaklarının içindeyken ve sarhoş olduklarında bunu yeterince sık yaptığınızı gördüm," diye belirtti. "Sanırım Donnan'la savaşta bu kadar sıkı eğitim almanın nedeninin yarısı da bu."

"Ben. " Evina zayıfça başını salladı.

"Ve eğer seninle evlenen herhangi bir adam seni dövmeye çalışacak kadar aptal olsaydı, bu onun herhangi birine attığı son dayak olurdu. İyileştiginizde, şüphesiz onu yatak çarşaflarına diker, canının bir santim yakınına kadar döver ve Tanrı'nın uygun gördüğü şekilde yaşaması ya da ölmesi için onu ormana atardınız ve sonra da onu öldürürdünüz. Kapıları kilitleyin ve hayatta kalırsa içeri girmesine izin vermeyin. Hayır," diye ekledi kesin bir dille. "Bir adamın sana fiziksel olarak zarar vermesinden korkmuyorsun. Bunun üzerine hayatım üzerine bahse girerim. 'Korktuğun için seni hayal kırıklığına uğratiyorlar'. İsteddiğiniz kadar kaslarınızı ve becerilerinizi geliştirebilirsiniz, ancak anneniz öldüğünde yaptığınız gibi, bir adam sizi kendi başının çaresine bakmak için terk ettiğinde bu kalbinizin kırılmasını engelleyemez.

İçini çekerek bir anlığına ciddiyetle ona baktı ve sonra ekledi: "Tanrıya şükür Buchanan geldi ve seni bizden kurtardı, tek söyleyebileceğim bu. O sizi asla bizim gibi hayal kırıklığına uğratmayacak. Duyduğuma göre onun tamamen ailesi ve sorumluluğu varmış. Kardeşlerden birine ve evli olan kardeşlere bir konuda sonsuza kadar yardım etmek. Rory şifasıyla, Dougall atlarıyla, Niels koyunlarıyla." Kararlı bir şekilde başını sallayarak ekledi, "Ve eğer yaralanırsa ya da -Tanrı yardımcımız olsun- ölürse, erkek ve kız kardeşleri yardım etmek için devreye girecek ve bu konuda aklımda hiç şüphe yok," dedi kararlı bir şekilde.

"Bu Buchanan'ların hepsi aileyle ilgili.

Macleane'nin karşılaşabileceği herhangi bir savaşta ortaya çıkmayacaklar, her şeyde ortaya çıkacaklar. Doğumlar. Ölüm. Düğünler. Bayram. Kutlamalar ve cehennem, sadece ziyaret etmek için. Bu bana şunu hatırlattı, dedi Tildy aniden kaşlarını çatarak. "Hepsini barındıracak daha fazla yatak odası eklememiz gerekiyor."

Bir yanıt beklemedi ama kapıya yöneldi ve mırıldandı: "Burada işim bitti. Neden beklerken biraz dinlenmiyorsun? Bakalım baban seni almaya gelinceye kadar ne kadar zaman geçecek."

Tildy topladığı kirli kıyafetleri kirli çarşaf yığınının üzerine bıraktı, yatak odasının kapısını açtı ve ardından onları odadan dışarı taşımak için tüm yığını topladı. Kapıyı kapatan yine Geordie oldu. Kulpu tutmak için uzandı ve sonra hareketsiz kaldı; onun odanın ortasında durduğunu görünce gözleri hafifçe büyüdü. Bir an

ona iri gözlerle baktı, sonra gülümsedi ve şöyle dedi: "Conran fer Rory'yi yanlış anladığınız gün, onun hayatının en şanslı günüydü leydim. Kesinlikle muhteşemsin." "Ne?" Alick koridordan sordu ve ardından küçük erkek kardeş Geordie'nin yanında belirip odaya baktı. Onun gözlerinin genişlediğini gördü ve hayretle "Gor!" sesini duydu. Geordie kapıyı kapatırken.

Evina kapı kapandıktan sonra bile olduğu yerde kaldı. İsteseydi hareket edemezdi. Kelimeler kafasında tekrarlanırken Tildy'nin küçük konuşması onu şok etmiş ve dondurmuştu.

"Bir adamın sana fiziksel olarak zarar vermesinden korkmuyorsun. Bunun üzerine hayatım üzerine bahse girerim. 'Korktuğun için seni hayal kırıklığına uğrattıyorlar'. İsteddiğiniz kadar kaslarınızı ve becerilerinizi geliştirebilirsiniz, ancak anneniz öldüğünde yaptığınız gibi, bir adam sizi kendi başının çaresine bakmak için terk ettiğinde bu kalbinizin kırılmasını engelleyemez.

Evina yatağın kenarına oturmak için güçsüzce çöktü.

Gerçekten bu yüzden mi evlenmekten kaçınmıştı? Evina bunu inkar etmek istiyordu ama Tildy'nin söylediği her şey doğrudu. Kendisine vuracak kadar aptal olan her erkeğe yumruk atardı. Ve eğer onu dövmek gibi son derece aptalca bir eylemi gerçekleştirecek kadar aptal olsaydı, onu ilk seferde öldüresiye dövmeyi umsa iyi olurdu, çünkü bunu yapmak için ikinci bir fırsatı olmayacaktı.

"Sevgili Tanrım," diye nefes aldı Evina, elleriyle yüzünü ovuşturarak. Yıllardır kendine yalan söylüyordu. Neden kendine yalan söylesin ki?

Cevap kolaydı. Tildy'nin de söylediği gibi, bu konuda düşünmek zorunda kalmasın diye. Babasının, yanında olacak kadar onunla ilgilenmediği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Yaşamaya devam etmek. Maclean'ı yönetmek ve ihtiyaç duyduğu baba olmak. Bir bakıma o da annesi, kocası ve Lachlan gibi o gün nehirde ölmüştü. Evina bir yetim kadar iyiydi, kendini yetiştirmeye kalmıştı. Babası onun en çok güvendiği adamdı ve onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Annesinin ölümünden sonra onun yanında olmamıştı. Kimse için orada değildi.

Eğer Maclean harekete geçmeseydi ve işi devam ettirmek için elinden geleni yapmasaydı

çürüyüp mahvolacaktı. Gavin'e gelince, Glenna Teyze'nin umutlarına rağmen babası da onun yanında

olmamıştı. ve Evina'ya kuzenini büyütme görevi de bırakılmıştı.

Evina ilk başta her iki görevde de berbat bir iş çıkardığını biliyordu. Neyse ki Donnan, Tildy ve diğer askerler ve hizmetçiler ellerinden geldikince ona yardım etmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Nihai kararları ona bırakmışlardı ama onu doğru yöne yönlendirmeye çalışmışlardı. Evina hızla büyümüş, babasının yerine kuzenine ve tüm Maclean'a bakmıştı. Babasıyla bile ilgilenmişti, öğünlerini atlamak istediğinde yemek yemesi konusunda ısrar ediyordu, aşırı derecede bağımlı olmaya başladığında içkiyi elinden alıyordu. Annesinin ölümünün

ardından ilk yas ve depresyon geçtiğinde bile toparlanıp sorumluluklarının dizginlerini yeniden eline almadı. Onun iyi bir iş çıkardığına karar vermiş, annesini ve kocasını kurtarmaya çalışırken ölen adamın yerine ilk olarak Donnan'ı seçmişti ve o öldüğünde klan şefi unvanını kendisine miras alacağını açıklamıştı. Daha sonra avlanmaya, balık tutmaya ve eski arkadaşlarını ziyaret etmeye gitti. Sevgili Tanrım, bu yüzden ondan nefret ediyordu, diye itiraf etti Evina kendi kendine. Ve onu sevdiğini acımasızca kabul etti.

İşte bu yüzden kendine yalan söylemişti. Evina onu, annesinin ölümünden önceki babası olduğu için seviyordu ve annesi öldüğünde dönüştüğü zayıf, çaresiz adam ve genç omuzlarına yüklediği yükler nedeniyle ondan nefret ediyordu. Böyle olmamalıydı. Conran kesinlikle babası gibi dağılmazdı. Kendini yatağından sürükleyip yapması gerekeni yapardı. Bundan emindi. Ve eğer bunu yapmamış olsaydı, kardeşleri ve Saidh onun üzerine çöker, onu yatağından sürükler ve bunu ona yaptırır, kendi başına idare edene kadar acısını atlatmasına yardım ederdi. Evina, babasının Buchananlar gibi erkek ve kız kardeşlerinin olmadığını kabul etti. Bunun yerine, birkaç ay sonra kapısına gelen ve ölmek üzere olan bir kız kardeşi vardı. Acısının üstüne bir acı daha eklendi. Ve sonra Gavin'i onun gözetimine bırakarak Evina'nın omuzlarına başka bir yük eklemişti. Onun umrunda değildi. O noktada Gavin hayatındaki tek parlak noktaydı. Hatta onun kurtarıcı lütfu bile olabilirdi. Onun için devam etmesi gerekiyordu.

Ve bu çok kötü bir şey, diye düşündü Evina mutsuz bir şekilde. Çoğu zaman pes etmek ve günlerini babası gibi kaybettikleri için üzülmek ve ağlayarak geçirmek istemişti ama Gavin ve Maclean halkı yüzünden bunu başaramamıştı. Onlar için güçlü olması gerekiyordu. Ancak babası bunu yapmamıştı. Onlar için değil, kendi kızı için de değil.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Evina, başını sallayarak. Bu onun düğün günüydü. Ruhunu aramanın ve çözölemeyen sorunlarla uğraşmanın zamanı değildi. Geçmiş değiştirmek için yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Bitmişti. Artık geleceğe bakma zamanıydı ve geleceği evleneceği adamdı. Conran.

Evina yavaşça nefes aldı, sadece onun onu biraz sakinleştirdiğini düşündü. Evet, Conran babasına hiç benzemiyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmazdı. Ve eğer bunu yaparsa Saidh onun kışını tekmelemesine yardım ederdi, diye düşündü ve gülümsedi.

Tildy haklıydı. Ailesini ön planda tutan geniş bir aileyle evleniyordu. Sadece Conran için değil onun için de orada olacaktı. Sahip oldukları tüm çocukların yanı sıra, diye düşündü ve o zaman Conran'ın bu hakkın olduğuna karar verdi. Conran'ın ebeveynlerinin sahip olduğu gibi yedi ya da sekiz tane çok çocukları olmalıydı. Böylece o ve Conran ölürse birbirlerine güvenebileceklerdi.

Hafifçe gülümseyerek giydiği güzel elbisenin eteklerine baktı ve Geordie ile Alick'in onu bu elbiseyle gördüklerinde verdikleri tepkileri hatırladı.

Conran fer Rory'yi yanlış anladığınız gün hayatının en şanslı günüydü leydim.

Kesinlikle büyüleyicisin, demişti Geordie ve Evina, Conran'ın da aynı fikirde olup olmayacağını merak etti. Evleneceklerine sevinmiş miydi? Babası onu bu evliliğe oldukça kandırmış ve tuzığa düşürmüştü. Evina bu düşünce karşısında alaycı bir şekilde gülümsedi. Yıllarca onu kendi başının çaresine bakmak zorunda bıraktıktan sonra Fearghas Maclean aniden onun babası olduğunu hatırlamış ve onun geleceğini görmeye çalışmıştı. Bu konuda onunla kavgaya etmiş olabilir ama bunun için ona hak vermek zorunda kalacaktı. Bunu yapmak için iyi bir zaman ve onun evlendiğini görmek için de iyi bir adam seçmişti. Çünkü eve yanlış İskoçyalıyı getirdiği ve onunla evleneceği için kendini kesinlikle şanslı hissediyordu. Rory'yi o gün planladığı gibi eve getirmiş miydi? . . eh, yeterince iyi biriydi ve şüphesiz aile onun için diğer Buchanan'lar kadar önemliydi ama Evina şifacının mizacının kendisine uyacağını düşünmüyordu. Buchanan şifacısını evliliği aklında tutarak geri getirmeye kalkıştığı söylenemez. Aslına bakılırsa bu, o zamanlar onun düşüncelerinden en uzak olanıydı. Ama artık Conran'la evleneceği için mutluydu. O, güvенеbileceğini bildiği bir adamdı. Ayrıca yatak takımını başkasıyla yaşamayı hayal bile edemeyeceği bir zevk haline getirdi. Adamın tek yapması gereken o aç ifadeyle ona bakmaktı ve daha önce hiç karıncalanmayan yerleri karıncalanmaya başladı. Peki onu bir kez öptü ya da ona dokundu mu? Diğer her şeyi unutun. Kaybolmuştu. Evina, onun için uzanıp bacaklarını açmaya hazır, titreyen bir ihtiyaç ve arzu kitlesinden başka bir şey değildi.

Evet, sonunda doğru İskoçyalıyı elde etmişti. Onu seviyordu, ona saygı duyuyordu, ondan zevk alıyordu ve... . . Evina kendi kendine ciddi bir tavırla onu sevebileceğini bile itiraf etti. Elbette, eğer henüz yapmamışsa, o tarafa doğru gidiyordu. Onsuz bir hayatı hayal etmekte zorlanıyordu ve hayatını ve bedenini başka biriyle paylaşmayı kesinlikle hayal edemiyordu.

Evet, muhtemelen onu seviyordu, diye kabul etti Evina, sonra korkaklığından dolayı yüzünü buruşturdu ve evet, Conran Buchanan'ı sevdiğini itiraf etti. O iyi bir adamdı, güçlü bir adamdı, cesur bir adamdı ve zekiydi. Ama aynı zamanda nazik, sabırlı ve nazikti. Onu seviyordu, istiyordu ve onun karısı olmayı sabırsızlıkla beklediğini kabul etti, sonra arkasında bir ayak sürüme sesi duyunca sustu. Birisi onu banyosunda boğmaya çalışmadan hemen önce duyduğu sese çok benziyordu. Ama artık geçit girişlerinin hepsinin kilitli olduğunu hatırlattı Evina kendine. Bu sefer fareler olmalı, diye güvence verdi kendine. Yine de sesin sebebini görmek için dönmeye başladı. . . ve sonra yarı yolda durdu, bir vuruş sesi duyunca hızla dönüp kapıya döndü.

Ne kadar gergin olduğunu görünce başını sallayan Evina, "Girin" diye seslendi ve kapı açılırken eteklerini fırçalamak için ayağa kalktı.

Evina, babasının onu almaya gelmesini bekliyordu. Ancak o adamla ilgili

duyguları Şu anda biraz karışık olduğundan, Gavin içeri adım attığında rahatladı. Kapıyı kapatıp ona bakarken hem hayranlık hem de gurur karışımı bir ifadeyle, "ok güzel görünüyorsun kuzen," dedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Evina, övgüler karşısında rahatsızca kıpırdandı ve sonra konuyu değiştirmek için sordu: "Her Şey yolunda mı? Babamın gelip beni almasını bekliyordum."

"Evet. Fearg amcan seni aşağı indirmem için beni gönderdi. Şu anda biraz hassas ve merdivenleri becerebileceğini düşünmüyordu," diye açıkladı Gavin.

Evina'nın zihnindeki bir ses onun yine onu yüzüstü bıraktığını söylüyordu ama o bunu bir kenara itti. Geçmişin geçmişte kaldığını kendine ısrarla hatırlattı.

"Kamayı dşnmyordun, değil mi?" Gavin aniden sordu.

Evina kafa karışıklığıyla ona bakmak için kendini düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Ne?" diye sorduğunda şaşkınlığı sesinden belli oluyordu.

Gavin kaşlarını kaldırıp arkasını işaret ettiğinde Evina döndü ve geçidin girişinin açık olduğunu gördü. şokla baktı. Kadınlar buradayken ya da Tildy temizlik yaparken açık değildi. Fark ederlerdi. Ve Şu anda açık olmamalı. Babası geçitleri içeriden kapatmıştı. Kimsenin onu geçitten aamaması gerekirdi.

"Conran'la evlenmek istediğini sanıyordum?" Gavin arkasından konuştu ve sesindeki kaşlarını çattığını duyabiliyordu.

"Evet," diye soludu Evina ve ardından kapıyı kapatıp kilitlemek niyetiyle hızla açıklığa doğru ilerledi. Daha sonra Gavin'den Conran'ı ve diğerlerini pasajları tekrar aramaları için getirmesini isteyecekti. Saldırganın orada olduğu belliydi. En azından onun düşüncesi buydu. Ama asla girişe ulaşamadı. Evina yatağın yanından henüz bir adım bile atmadan göz ucuyla bir hareket dikkatini çekti. Dönmeye başladı ama çok yavaştı. Yarı temiz ekoseli, uzun boylu, kelleşmeye başlamış adamın yatağın bu tarafındaki çömelmiş pozisyonundan kalktığını gördüğünde, adam onun kolunu tutuyor ve onu göğsüne doğru çekiyordu.

"Gav-!" bir eliyle ağzını kapatıp diğer eliyle boğazına bıçak dayamadan önce bağırmayı başardı.

"Islık al kızım, istemediğimiz bir arkadaşla karşı karşıya kalacaksın," diye homurdandı, bıçağı sertçe onun boynuna dayayarak.

Gavin, kılıcını kemerinden çıkarıp tehditkar bir şekilde kaldırarak, "Bırak gitsin," diye talep etti.

Onu esir alan kişi, "Kılıcı indir evlat," diye tısladı. "Ve sakın yardım çağırmayı aklından bile geçirme, yoksa hemen onun boğazını keserim."

Gavin tereddüt etti, eli kılıcını daha da sıkılaştırdı ama sonra çenesini dikleştirip başını salladı.

Onu esir alan kişi kısık bir kahkaha attı. "O halde sıkı tutun. Ama bu geniş kılıç ağır görünüyor. Eninde sonunda yorulacaksın. . . ve ben seni bekleyebilirim. Bütün kartlar bende."

Hepsi sonsuz gibi görünen bir süre boyunca ıkılmazda durdular ve sonra kapı

çalındı.

17. Bölüm

"İşte," dedi Aulay, pililerin orasını burasını çekiştirerek. "İyi görünüyorsun." Conran kılıcını kemerine kaydırarak, Teşekkür ederim, diye mırıldandı. "Temiz gömlek ve ekoseyi ödünç verdiğin için de teşekkür ederim. Burada kendime ait ekose ve gömleklerin olmaması çok can sıkıcı bir durum."

"Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı Aulay, bir adım geri çekilip ona baktı ve itiraf etti: "Bu Niels'tan bir hediyeydi. Kendi koyunundan yapılmıştır."

Conran bu haber karşısında kaşlarını kaldırdı. "O halde neden onu bana getirmedi?"

Aulay, "O istedi ama ben yapacağımı söyledim" diye itiraf etti. "Seninle konuşmak istedim."

Conran içini çekti ve başını salladı. "Onunla evleniyorum kardeşim. Tehditlere, dayaklara gerek yok. Ben..." "Bunu biliyorum," diye sözünü kesti Aulay kuru bir sesle. "Her aptal senin o kıza aşık olduğunu ve onunla evlenmekten mutlu olduğunu görebilir."

Conran bu sözler karşısında kaskatı kesildi ve sonra hafifçe yüzünü buruşturdu.

"Bu çok açık, değil mi?" "Evet" dedi eğlenerek. "Ama konuşmaya geldiğim konu bu değil."

"O halde ne hakkında konuşmaya geldiniz?" Conran kaşlarını kaldırarak sordu.

Aulay, "Kadınların hazırladığı plan" dedi. "Çadır."

"Ah. Evet. Sinclair'lerin gezici çadırı," dedi ağır ağır, kadınların hazırladığı planı hatırlayarak. O ve Evina bu gece, karı koca olarak ilk gecelerini çadırda geçireceklerdi. Öyle olması gerekiyordu çünkü bu kadar çok misafir varken kalede yer yoktu. Ama gerçek şu ki kadınlar, Evina'yı öldürmeye çalışan piçin çadırda uyumalarını mükemmel bir fırsat olarak görüp son bir girişimde bulunacağını umuyorlardı.

"Plandan hoşlanmadın mı?" Aulay şaşırmış gibi görünmeden sordu. "Bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm." Conran kısaca, "Peki, o piç onu öldürmek için bir girişimde daha bulunursa çadırda tehlike altında olacak Jetta yok," diye belirtti Conran kısaca.

"Hayır," diye onayladı Aulay. "Twill Evina olacak." "Evet," diye homurdandı Conran.

Aulay sakinleştirici bir tavırla, "Saldıramaz," diye belirtti. "İyi korunuyormuşsunuz gibi görünmek için çadırın girişine ve her köşesine adamlarımızı yerleştireceğiz."

Conran, bir açıklama yapması için baskı yaptığında Alick ve Geordie'nin ona söylediklerini hatırlayarak, "Arkadaki iki kişi ön köşelerdeki adamlarla konuşmak

için ileri çıkıp arkayı korumasız bırakana kadar," dedi. "Ve sonra muhtemelen çadırın arkasını kesip içeri girecek ve uyuduğumuzu sanırken bizi öldürmeye çalışacak. Ve umarım Geordie ve Alick saklandıkları sandıklardan yeterince çabuk çıkıp onun Evina'ya zarar vermesini engelleyebilirler."

Aulay ona, "Dougall, Niels ve ben de geçitten izliyor olacağız," diye hatırlattı. "Bu yüzden mutfakların arkasındaki elma ağaçlarının arasına çadır kurmuşlar. Ayrıca sen ve Evina da silahlarınızı alacaksınız ve bir katilin çadıra gizlice yaklaşabileceği endişesiyle uyuyacağınızdan şüpheliyim. Ayrıca ilk başta çadırın ne kadar iyi korunduğunu görmek, adamlar ilerlemeden önce onu korkutabilir," diye belirtti Aulay. "İşe yaramayabilir." Conran yalnızca başını salladı ama planın işe yarayıp yaramadığını ummak arasında kalmıştı. Piçi yakalamak istiyordu ama Evina'yı tehlikeye atmayacak bir tuzağı tercih ederdi. Ne yazık ki henüz bir plan bulamamıştı ve her ne kadar bunu itiraf etmekten nefret etse de Evina'nın planı iyiydi. Gerçekten akıllı bir fahişeydi.

"Her neyse," dedi Aulay şimdi, "sadece planı bildiğinizden emin olmak istedim." Conran içini çekerek, "Evet, biliyorum," diye mırıldandı.

"İyi. O halde hadi gidip evliliğini görelim kardeşim, dedi Aulay kapıya doğru giderken.

Conran homurdanarak onu kapıya kadar takip etti ve Aulay ona kapıyı açtığında çıkışa öncülük etti. Ancak Geordie ile Alick'in Evina'nın kapısının önünde çömeldiklerini, dönüşümlü olarak kulaklarını kapıya dayadıklarını ve görünüşe göre tahta çıtaların arkasını görmeye çalıştıklarını görünce koridorda durdu. Conran tam ne yaptıklarını düşündüklerini sormak için ağzını açmıştı ki Geordie başını çevirip onu ve Aulay'ı gördü. Susturucu parmağını ağzına götüren adam aniden ayağa kalktı ve konuşmayı riske atmayacak kadar kapıya fazla yaklaşmadan önce onları durdurmak için acele etti.

"Ne yapıyorsun?" Conran sessiz bir tıslamayla sordu. Geordie, "Gavin bir dakika önce içeri girdi," diye açıkladı.

"Bu yüzden?" Conran sordu. "O onun kuzeni. Muhtemelen onu Laird Maclean için getiriyordur. Az önce oldukça iyi topallıyordu. Yarası büyük olasılıkla onu rahatsız ediyor. Bu ve Evina'nın hâlâ zayıf olması nedeniyle ikisinin atları şapele götürmek zorunda kalacağından şüpheleniyorum."

"Evet," diye onayladı Geordie.

"Onlara söyledin mi?" Alick endişeyle sordu ve o sırada onlara katıldı. Geordie sinirle, "Tam da bunu yapmak üzereydim," dedi.

"Bize ne olduğunu anlat?" diye sordu.

Alick, "Orada yanlarında birinin olduğunu düşünüyoruz" dedi, ifadesi endişe ve heyecan arasındaydı. "DSÖ?" Conran hemen sordu.

Geordie, "Bilmiyoruz," diye itiraf etti. "Kadınlar içeri girip çıktılar, sonra Tildy dışarı çıktı ve Gavin içeri girdi. İçeride sadece Gavin ve Evina olmalı."

"O halde yalnız olmadıklarını sana düşündüren ne?" Conran kaşlarını çatarak

sordu.

“Çünkü Gavin içeri girdikten kısa süre sonra Evina adını bağırmaya başladı ve sanki iki adam konuşuyormuş gibi geldi. En azından Gavin'in konuştuğunu duyduk ve sonra birisi neredeyse duyamayacak kadar kısık bir sesle cevap verdi.” Aulay, "Belki de Evina'dır," diye önerdi.

İki küçük kardeş aynı anda başlarını salladılar ve ardından Geordie şöyle dedi:

“Ses çok derin ve tiz geliyor. 'Bir erkek olduğuna eminim.’

"Peki siz ne olup bittiğini görmek için içeri girmediniz mi?" Conran inanamayarak sordu.

“Bir anda oldu ve biz de ne söylendiğini görmek ve ne yapacağımıza karar vermek için dinlemeye çalışıyorduk. Eğer içeride bir adam varsa beklenmedik bir şekilde içeri girmemiz Evina ile kuzenini tehlikeye atabilir," diye belirtti Geordie. "Ayrıca Evina'yı içeri almadan önce odayı kontrol ettik ama kimse yanımızdan geçmedi ve tüm geçitler içeriden kilitlendi. İçeride kimsenin olmaması gerekiyor."

Conran kaşlarını çatı ve sonra şöyle dedi: “Kapıyı çalmanız gerekecek. Bir şeylerin yanlış mı yoksa yanlış mı olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"İçlerinden biri kapıyı açtığında ne diyeceğim?" Geordie kaşlarını çatarak sordu.

“Eğer Gavin ise ve odanın içini görebiliyorsanız, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ettiğinizi söyleyin. Ama odanın içini göremiyorsanız veya bir şeyler ters gidiyor gibi görünüyorsa, Evina'ya Aulay ve benim az önce kiliseye gittiğimizi, böylece aşağı inmeden önce birkaç dakika beklemek isteyebileceklerini söylemeyi düşündüğünüzü söyleyin. kendileri."

"Neden?" Geordie şaşkınlıkla sordu.

"Çünkü yanında durduğumu göreceksin ve bir şeylerin ters gittiğinden şüphelendiğimizi anlayacak," diye belirtti sabırla. "Neler olduğuna dair bize bir ipucu verebilir."

Geordie "Peki" deyip anlayışla başını salladığında, Conran onu Evina'nın kapısına doğru itti ve sonra kenara çekildi, Aulay'ın kapının diğer tarafında gözden kaybolduğunu gördü ve Geordie'ye devam etmesi için başını salladı.

Küçük kardeşi derin bir nefes aldı ve kapıyı çaldı.

Hepsi yanıtlanmayı bekliyordu ve yanıtın kesinlikle olması gerekenden daha uzun sürdüğüne karar verdiler Conran beklerken. Geordie kapıyı tekrar çalmak için elini kaldırıyordu ki kapı aralandı ve Gavin dışarı baktı. Genç adamın gözleri dördüne kayd ve sonra Geordie'ye döndü.

"Ben sadece . . . yani. . ." Geordie, Conran'a baktı ve sonra yeniden denedi.

Conran ve Aulay'ın şapele doğru yola çıktıklarını size bildirmek istedim. Evina henüz elbisesinin içinde ne kadar güzel görüldüğünü görmesini istemediği için biraz beklemek isteyebilir."

Gavin'in bakışları keskinleşti ve Conran'a baktı, yüzünde bariz bir rahatlama vardı.

Bir şeyden şüphelendiklerini açıkça anlamıştı. Yanlarında birisi de vardı. Conran bundan emindi ve Geordie'ye fısıldayabileceği, onlara daha fazla bilgi kazandırabilecek bir soruyu düşünmeye çalışıyordu ki, kuzeni kadar akıllı olan Gavin şöyle dedi: "Bunu duyduğuma sevindim. Koridorlardan kaçarak Evi ile evlenmekten kaçmaya çalışabileceğinden korktum." Conran mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde aldı. Geçitten yaklaşın. Geordie'nin yanıt vermesini bırakarak hemen arkasını döndü ve koridor boyunca Laird Maclean'ın kapısına doğru kaydı. "Maclean geçitleri kilitledi."

Conran arkasındaki fısıltı karşısında neredeyse yerinden çıkacaktı ama sonra omzunun üzerinden baktığında Aulay'ın onu takip ettiğini gördü ve başını salladı. "Belli ki birileri onları açmış. Ya da en azından Evina'nın odasına ve oraya ulaşmak için hangisinden girdilerse oraya."

"Maclean'ın geçidinin kilidini nasıl açacağını biliyor musun?" Yaşlı adamın odasına girerken Aulay sordu. "Evet," diye temin etti onu ve şömineye doğru yürürken kılıcını çıkardı. Conran, Maclean'ın girişi kilitlemek için kullandığını gördüğü kayayı hızla çevirdi ve ardından geçidi açmak için meşale tutucuyu çevirdi. Kapı kayarken nefesini tuttu ve sonra dikkatle karanlık boşluğa doğru ilerledi. Boş görünüyordu ama Evina'nın yandaki odasının girişinden kare şeklinde bir ışık sızıyordu. Odasının girişi açıktı. Conran kılıcını kaldırarak karanlık geçide girdi ve sessizce o ışık karesine doğru sürünmeye başladı.

"Hayır, hayır. Conran kuzeninle evlenmek istiyor ve hepimiz de onun bunu yapmasını istiyoruz," diye söylediğini Evina kapının diğer tarafından Geordie'nin duyduğunu duydu. "Onu aileye davet etmekten mutluluk duyacağız." Bir dakika kadar sessizlik oldu ve ardından Gavin şöyle dedi: "O halde Evina'ya birkaç dakika beklememiz gerektiğini söyleyeceğim."

"Evet, bunu sen yap," diye mırıldandı Geordie ve sonra kuzeni kapıyı kapatmaya başladığında ekledi, "Hemen burada olacağız. Beklemek."

Gavin kapıyı kapatmayı bitirdi ve ardından gergin bir ifadeyle Evina ve onu esir alan kişiyle yüzleşmek için döndü. Salondaki adamlara Conran'ın geçitlerden kaçmasıyla ilgili bir mesaj ilettiğinden şüpheleniyordu ama mesajı alıp almadıklarından emin değildi. Ve kuzeni ona bakmaktan kaçınmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Evina bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ve onu tutan adamın bu kadar hareketsiz ve sessiz olmasından da hoşlanmamıştı. Onun da Gavin'in bu yorumla adamlara bir mesaj vermeye çalıştığından şüphelenmesinden korkuyordu. Dikkatini dağıtmaya çalışarak sordu: "Geçitler kilitliydi. İçeri nasıl girdin?"

"Onların kilidini açtım, değil mi?" dedi kuru bir sesle ama sesi kadının dikkatini dağıtmış gibi geliyordu. "Geçitlerden nasıl haberdar oldun?" diye sordu, onu konuşturmanın iyi olacağını düşünerek. Bu düşünemediği anlamına geliyordu. Umutla. Ve eğer Gavin'in mesajı anlaşılmışsa ve şu anda bile biri diğer odalardan birinden onlara yardım etmek için koridordan geliyorsa oraya varmaları için

onlara zaman vermesi gerekiyordu. Sorun şuydu ki Geordie ve Alick geçitleri nasıl açacaklarını, hatta tam olarak nerede olduklarını bile bilmiyorlardı.

Babasını getirmeleri gerekecekti. Zamana ihtiyaçları vardı.

"Karım," diye mırıldandı adam ve Evina şaşkınlıkla etrafına bakmaya başladı ama bıçak boğazına daha da saplanınca sustu.

"Karınız mı?" Gavin hemen sordu ve dikkatini yeniden çekti. "Karınız kim? Burada hizmetçi mi?"

Adam tiksintiyle "Hayır," dediğinde boğazına dayadığı bıçağın tekrar hafiflemesi onu rahatlattı. Sana köylü soyuna mı benziyorum? Eşim Glenna MacLeod'du. Glenna Maclean MacLeod."

Evina bu duyuru karşısında gözlerini kırptırdı ve Gavin'le göz göze geldi; kendisinin de ifadesinin bu iddia

karşısında onunki kadar şaşkın olduğundan emindi. Adam, Glenna'nın MacLeod'la evlenmeden önce bir haydutla evli olduğuna inanacaklarını düşünüyorsa açıkça delirmişti. Görünüşe göre Gavin de öyle düşünüyordu çünkü kılıcını kaldırdı ve bir adım daha yaklaştı.

Onu esir alan kişi, "Hayır," diye tısladı ve Evina'yı geçit girişine doğru bir adım geri çekti. "Sadece sakın ol ve sakın ol oğlum. Herşey yolunda. Aslında bu işin dışında kal. Ben senin yanında değilim."

Gavin, "Olabilir," diye homurdanarak bir adım daha yaklaştı. "Ama eğer beni tehdit edersen kuzen, benimle de uğraşmış olursun. Ve eğer onu hemen teslim etmezsen koridordaki adamlara sesleneceğim ve senin benden çok daha fazlasıyla uğraşman gerekecek.

Adam, "Ağzını açarsan hemen boğazını keserim oğlum," diye tehdit etti.

Gavin, "Bana 'oğlum' demeyi bırak," diye tersledi. "Seninle hiçbir akrabam değilim."

"Evet, öylesin," diye homurdandı adam, sonra başını salladı ve bıkkınlıkla şöyle dedi: "Bunu neden zorlaştırdığını anlamıyorum. Bunu senin yararına yapıyorum."

"Ben?" Gavin bu kelimeye inanamayarak nefesini tuttu.

"Evet." Onu tutan adam yüzünün yan tarafından kötü kokulu nefesini çekti ve sonra şöyle dedi: "Ben seninim oğlum. Ben Garrick MacLeod'um. Baban."

Evina kasıldı ve başını hızla çevirdi, boğazına saplanan bıçak onu tekrar öne doğru döndürmeden önce adamın yüzüne kısa bir bakış attı. Yeterliydi. Aniden onun Tildy'ye neden tanıdık geldiğini anladı. Adamın yüzü Gavin'inki gibiydi; sadece daha yaşlı, daha sert ve Gavin'inkinden daha az zekaya sahip. Bu onun iddia ettiği kişi olduğuna ve Garrick MacLeod'un kardeşinin iddia ettiği gibi ölmediğine inanması için yeterliydi.

Ancak Gavin belli ki buna inanmamıştı. Bu iddia karşısında homurdandı ve soğuk bir tavırla şöyle dedi: "Babam öldü. Sarhoş bir şekilde at sürerken atından düşerek kendi aptal boynunu kırdı." Ağzını sıkarak ekledi: "Ve bunların hiçbirisi bana göre

değil. Kuzenimin öldüğünü görmek gibi bir arzum yok. Ayrıca beni açıklıkta öldürmeye çalıştın. Bunun bana da faydası oldu mu?"

"Senin olduğunu bilmiyordum, değil mi?" Garrick MacLeod savunmaya geçerek tısladı. "Ama fahişe sana Gavin'i çağırır çağırmaz senin benim oğlum olduğunu fark ettim ve pes edip kaçtın," diye belirtti ve sonra ekledi, "Güven bana evlat, ölmeni isteseydim ölürdün. Kılıç kullanmakta hiç de fena değilsin ama ben hala şimdiye kadar yaşamış en iyi insanım."

Evina bu övünme karşısında gözlerini devirdi. Babası bir keresinde Garrick MacLeod'un hayatta her istediğini istediği zaman alan bir övünge ve yalancı olduğunu söylemişti. Babası ayrıca kız kardeşi Glenna'yı bu adamla evlendirmemesi konusunda babasını ikna etmeye çalıştığını ama babasının dinlemediğini de söylemişti. Eğer adamın karısını öldüresiye dövmüş olması onu babasının onun hakkında haklı olduğuna ikna etmemiş olsaydı, bu olurdu. MacLeod ölmemişti ve zor günler geçirmiş olabilir ama belli ki saygınlığına ve istediği her şeye hakkı olduğuna olan şişkin inancını hâlâ koruyordu.

"Bak oğlum" dedi adam şimdi, "ben senin babanım."

Gavin açıkça, "Yalan söylüyorsun," dedi ve Evina'ya baktı. "Öyle mi?"

Onun hemen kabul etmesini beklediğini biliyordu ama tereddüt etti ve sonra itiraf etti: "Sanırım doğruyu söylüyor olabilir, Gavin. Sanırım o senin baban olabilir."

Bir başkasının sadece geçitleri değil, aynı zamanda bunların nasıl açılacağını da bilmesinden daha mantıklıydı. Teyzesinin, ilk evlendiğinde bunları ona anlatacak kadar genç ve aptal olduğunu ve nasıl bir adamla evlendiğinin farkında olmadığını hayal edebiliyordu.

Gavin bu öneri karşısında gözlerini kırpıştırdı, sonra kaşlarını çattı ve suçlarcasına sordu, "O halde sen ve Fearghas Amca neden onun öldüğünü söylediniz?"

"Çünkü öyle olduğunu düşündük," diye güvence verdi hızla. "Babama öldüğü söylendiğinde oradaydım. Bunu ona söyleyen kişi Tearlach amcandı. Garrick MacLeod'un erkek kardeşi. Ona inanmamak için hiçbir nedenimiz yoktu."

"Tearlach." Garrick bu isme nefretle tükürdü. "O piç her şeyimi çaldı."

Evina, öldüresiye dövdüğü karısını düşünerek, "Oldukça her şey yok," diye sessizce tartıştı. Teyzesi Glenna. "Her şey," diye ısrar etti Garrick. "MacLeod'u altımdan çaldı. Ve bu fahişenin sana aynısını yapmasına izin vermeyeceğim," diye homurdandı, bıçağı kadının boğazına daha da bastırarak.

"Hayır!" Gavin bir adım daha yaklaştı, yüzünde endişe vardı. "Ona zarar verirsen seni öldürürüm."

"Aptallık etme oğlum. Burada senin çıkarlarını gözetiyorum. Ve fahişeyi önemseydiğinden eminim ama şimdi geleceğini düşünmen gerekiyor. Maclean yaşlı ve yakında ölmek istiyor. Buchanan gelip onu iyileştirmeden önce bunu neredeyse başaracaktı," diye ekledi sinirle ve sonra devam etti, "Şu anda, yaşlı piç yola çıktığında sizinle Maclean'ı miras almak arasında duran tek şey kız olacaktır. Ama Buchanan'la evleniyor ve o piçten çocukları mı oluyor? . ." Kafasını salladı. "O

zaman unvanı asla alamayacaksın."

Gavin, "Umurumda değil," diye homurdandı. "Evina'yı incitmene izin vermeyeceğim."

"Dediğimi yaparsanız sadece Maclean'a değil, MacLeod'a da sahip olabilirsiniz," diye tartıştı hayal kırıklığıyla. "Ve bu senin doğuştan hakkın."

"Ne?" Gavin inanamayarak sordu. "MacLeod'u amcama bıraktın. Orayı asla yönetmeyeceğim."

"Hayır. Yapmadım," diye güvence verdi ona. "Tearlach beni buna zorlamaya çalıştı. Donnan sen ve annenle

birlikte gittikten sonra yanıma geldi ve Glenna ölürse benim de asılacağımı ama beni koruyabileceğini söyledi. Piçin sonunda ihtiyacım olan destekleyici kardeş olacağını düşünmüştüm ama onun amacı MacLeod'u benden uzaklaştırmaktı. Benim öldüğümü iddia edeceğini ve boynumu ilmikten kurtaracağını ama benim yeni bir vasiyetname imzalayıp onu varis yapmam gerektiğini söyledi."

Gavin tiksintiyle, "Ve sen de yaptın," diye belirtti.

"Başka seçeneğim yoktu, değil mi?" MacLeod koptu. "Olaylar bana karşı komplo kuruyordu. Önce Donnan, karım ve oğlumla birlikte gizlice kaçarak bana ihanet etti, sonra annen kaçıp kendini öldürdü, sonra da erkek kardeşim..."

Annem kendini öldürmedi," diye tersledi Gavin. "Onu öldüresiye dövdün."

Adam öfkeyle, "MacLeod'da kalsaydı hayatta kalacaktı," diye tısladı ve Evina'nın yüzüne tükürük saçıldı. "İhtiyar Sally onu iyi görürdü. Bundan daha kötü dayaklardan sonra geri döndüğünü görmüştü. 'Onu öldüren şey, ağır yaralanmışken Donnan'la birlikte Maclean'a kaçmasıydı.'"

Gavin bunu tamamen yaptığı halde Evina tiksintiyle hafifçe başını salladı.

"Her neyse," diye ekledi Garrick iç geçirerek. Ben MacLeod'un senin hakkında imzasını atmadım. Onu senin için sakladım, böylece kendini benden koruyacak yaşa geldiğinde geri dönüp onu alabilirsin kardeşim.

Gavin ciddi bir tavırla, "İmzaladın," dedi. "Onu mirasçı olarak adlandıran bir vasiyet vardı."

"Evet," diye itiraf etti Garrick ve sonra sırtarak ekledi, "Ama ben adımı imzalamadım, seninkini imzaladım." "Ne?" Evina da Gavin gibi nefesini tuttu.

Sabırla, "Garrick MacLeod yerine Gavin MacLeod'u imzaladım" dedi. "Ve Tearlach bunu fark etmedi bile. Beni her şeyi benden alıp ona vermeye zorlamasını kutlamak için kendine içki doldurmakla meşguldü oğlum.

Adınızı imzaladım, üstünkörü bir bakış attı, şüphesiz büyük G ve MacLeod dışında hiçbir şeyi fark etmedi ve onu rulo yapıp önemli evraklarla dolu sandığına koydu; şüphesiz şimdi topladığı diğer tüm önemli evrakların altına gömülmüştür o zamandan beri."

Gavin kaşlarını çatarak, Muhtemelen şimdiye kadar ondan kurtulmuştur, dedi.

"Hayır. Hiçbir şeyi atmıyor. Hiçbir şey," diye vurguladı Garrick. "Piç, eline geçen

her şeyi istifliyor." Kısa bir süre durakladı ve ardından memnuniyetle şöyle dedi: "Gördün mü evlat, tek yapmamız gereken buradaki kuzenini ve o yaşlı piç Maclean'ı öldürmek, böylece iki kalen olacak. Benim sayemde çok zengin bir toprak sahibi olacaksın."

"Peki, eğer söylediklerin doğruysa ve benim sadece MacLeod'u talep etmem gerekiyorsa, Evi ve Fearghas Amca'yı neden öldürelim?" Gavin kaşlarını çatarak sordu. "MacLeod'u talep edebilirsem Maclean'da neye ihtiyacım var?"

"Çünkü amcan Tearlach kumarda kumar oynayan ve MacLeod'da toprak dışında her şeyin çoğunu kaybeden işe yaramaz bir aptal," diye homurdandı, sesi öfkeli geliyordu. "Ben yönettiğimde MacLeod'u eyalete geri getirmek için Maclean'ın zenginliğine ihtiyacın olacak. Ve bu konuda sana yardım edeceğim. Burada sadece kızı ve babasını öldürmemiz gerekiyor," diye ısrar ederek bıçağı biraz daha derine sapladı.

"Ve tabii ki bu hizmet için hiçbir şey istemiyorsun," diye alay etti Evina kuru bir tavırla. "Kapa çeneni," diye homurdandı Garrick, bıçağı tekrar daha sıkı bastırarak.

Evina her seferinde onun boğazını kestiğini biliyordu. Kanın boğazından aşağı aktığını hissedebiliyordu. Ama çok derin kestiğini düşünmüyordu. En azından öyle olmadığını umuyordu. Ancak Gavin'in endişeyle boynuna baktığını fark ederek merak etmeye başladı. Belki de derinden kesiyordu. Belki de düşündüğünden daha fazla kan vardı ve bu durum nedeniyle pek canı yanmamıştı. Belki orada dururken ölüyordu.

Bu düşünce endişe vericiydi. Evina ölmek istemiyordu. Özellikle şimdi değil. İşler daha yeni iyiye gitmeye başladığında değil. Muhtemelen sevdiğinden emin olduğu bir adam olan Conran'la evlenmek üzereydi. . . Belki. Korkak, diye düşündü ve sonra evet, o adamı sevdiğini itiraf etti. Ve bu onun şansı değil miydi? Evina düşündü. Hoşlandığı, saygı duyduğu ve sevdiği bir adam bulmak ve sonra bunun tadını çıkaramadan, onunla bir hayat ve çocuk sahibi olamadan ölmek mi?

Evina bundan biraz keyif aldığını tahmin ediyordu. Elbette, en azından ağzıyla, elleriyle ve evet, hatta aletiyle ona verdiği hazzı deneyimlemişti. Açıklığa ilk geldiğinde kesinlikle onun erkekliğinin yapabileceklerinin hayranı olmasa da, o zamandan beri bunun gerçekten harika olduğunu öğrenmişti. Görünüşe göre oldukça büyüktü, bu öğleden sonra Conran dönmeden önce masadaki diğer kadınlarla konuşurken öğrenmişti. Peki bu eğlenceli bir tartışma değil miydi? Evet, kesinlikle ölüyor olmalı, diye karar verdi Evina. Sırtında canı bir kötü adam varken ve boğazına bir bıçak dayamışken neden orada durup Conran'ın aletinin üzerinde coşkuyla şarkı söylediğinin başka bir açıklaması yoktu.

"Bundan bir şey ister misin?" Gavin aniden sordu, kelimeleri aceleyle söyledi ve bir adım daha yaklaştı. Endişeli ifadesinden, bunun babasının boynunu kesmeyi bırakmasını sağlamak için bir çaba olduğundan şüpheleniyordu.

"Hayır, tabii ki hayır." MacLeod bir kerede "Hepsi sana emanet," dedi ama sonra

yaltakçı bir ses tonuyla ekledi:

"Elbette, iki güzel kalen olduğuna göre, bunlardan birinde bana küçük bir yer bulabilirsin, değil mi? Karnımı ısıtacak viski ve yatağında genç bir hizmetçiyle, ölüm günlerimi sıcak ve rahat bir şekilde geçirebileceğim bana ait bir oda. Bunca yıl soğukta uyuyup onsuz kaldıktan sonra bu harika olurdu. Ve size bu kadar çok şey sunabilmek için yeterince adil bir ödeme gibi görünüyor.

Evina, adam konuşurken Gavin'i izliyordu ve adam iki kez yavaşça onun yanına ve arkasına bakmıştı. Bunu üçüncü kez MacLeod sessizleşip cevabını beklerken yaptı. İşte o zaman nihayet ona bir mesaj göndermeye çalıştığını anladı. Kuzeninin neye baktığını göremiyordu ama elleri serbestti. Sol eliyle dikkatlice aşağıya uzanıyor. onu hareket ettirdi ve parmakları soğuk metale değdiğinde şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Gavin her ileri hareket ettiğinde MacLeod bir adım gerilemiş ve onu da yanında sürüklemişti. Görünüşe göre artık şöminenin hemen yanında duruyorlardı çünkü Evina elinin karşılaştığı şeyin şöminenin yan tarafındaki bir kancaya asılı olan maşa olduğundan oldukça emindi.

Dikkatli bir şekilde hareket ederek onu kancadan çıkardı, sıkıca kavradı ve sonra onu kullanmanın en iyi yoluna karar vermeye çalıştı. Bacağına mı sokacaksın? Onu başının üzerinden geçirip umarım onunkine mi vurursun? Kolunu büküp tekrar karnına mı sıkıştıracaksın? Hangisinin boğazının kesilmesine en az yol açacağından gerçekten emin değildi. Hepsi oldukça riskli görünüyordu. Öte yandan hiçbir şey yapmamak kesinlikle boğazının kesilmesine neden olacaktı. Gavin'in bunu engellemesinin hiçbir yolu yoktu ve er ya da geç MacLeod bunu yapacaktı.

"Kuyu?" MacLeod sabırsızca bağırdı ve bıçağı boğazından çekip öfkeyle Gavin'e doğrulttu. Beni dinlemezsen tam bir aptalsın. Şimdi cevap ver bana, kahretsin!" diye havladı ve bıçağı geri getirmeye başladı ama Evina hızla maşayı tutuşunu değiştirdiğinde, kolunu büküp sivri ucunu tekrar karnına sapladığında acıyla inledi.

MacLeod karnını tutmak için onu hemen serbest bıraktı ve Evina kuzenine doğru atladı, o da onu hemen arkasına çekip babasıyla yüz yüze geldi. Evina aceleyle göğsüne doğru ilerledi ve kılıcını kaptı ve Gavin'e doğru hızla döndü, MacLeod'un parmaklarının arasından kan aktığını fark etti. Sandığından daha fazla güç kullanmış ve maşayla biraz hasar vermiş gibi görünüyordu. İyi.

"Hayır." Gavin'den gelen bu kelime, devam ederken ikisinin de ona şaşkınlıkla bakmasına neden oldu. "Sana hiçbir şey vermeyeceğim. Beni öldürdün anne. Amcamı ve hayatım boyunca bana hem anne hem de kız kardeş olan kadını öldürmene izin vermeyeceğim. Benimle aynı şatoda yaşamana izin verirsem kahrolurum. Tabii zindanda değilseniz."

Bu sözler üzerine MacLeod'un ağzı bir anlığına açıldı, sonra aniden kapandı ve

sert bir şekilde doğrularak kılıcını kaldırdı. “Neden nankörsün, sümüklü küçük piç. Başıma gelen onca beladan sonra bana böyle davranacağını mı düşünüyorsun? Size sizden daha iyi olanlara dikkat etmeyi öğreteceğim, siz...” Conran arkasındaki karanlık geçitten kayıp kılıcını sırtına bastırduğında sözleri aniden kesildi.

Aulay arkasındaki geçitten çıkarken Conran soğuk bir tavırla, "Ona hiçbir şey öğretmiş olmayacaksınız," dedi. “Evina zaten Gavin'e bilmesi gereken her şeyi öğretti.”

"Evet, öyle" dedi Gavin gülümseyerek, duruşu rahatlamıştı.

Conran ona gülümsedi, sonra kaşlarını kaldırdı ve sordu: "Onunla ne yapmak istiyorsun?" "Yapmak?" Gavin aniden kararsız görünerek sordu.

Conran, "Eh, düğünü yapabilmemiz için şimdilik onu zindana kilitlememiz gerekiyor," diye belirtti. “Ama törenden sonra onunla ne yapacağımız sana kalmış. Onu cinayetten asılması için krala teslim edebiliriz ya da geri kalan günlerinde onu zindanda kilit altında tutabiliriz.

Garrick hemen, "İkisi de değil" dedi. "Bırak beni oğlum. Ben senin babanım. Ve MacLeod'u geri almak için bana ihtiyacın var. Herkese Tearlach'ın beni vasiyeti imzalamaya zorladığını söyleyebilirim."

Aulay iki adamın etrafından dolaşıp vasiyete doğru yürürken Conran, "Ya da MacLeod'a gidebiliriz, vasiyeti görmeyi isteyebiliriz ve üzerindeki ismin Gavin MacLeod olduğunu, Tearlach'ın iddia ettiği gibi Garrick olmadığını belirtebiliriz," diye belirtti Conran. kapıyı açmak ve Geordie ile Alick'in içeri girmesine izin vermek için. “İkisi ya sahte sayılırdı ya da Gavin için çocukken hazırlayıp imzaladığın bir vasiyet. Her iki durumda da Gavin, senin varlığından daha fazla acı çekmesine gerek kalmadan MacLeod'u geri alacaktı."

"Evet," diye nefes aldı Gavin ve sırtıtmak için Evina'ya baktı. "MacLeod'a yerleşmeme yardım edeceksin, değil mi?"

"Elbette," diye kabul etti bir gülümsemeyle ve kolunu sıkarak.

"Kuyu?" Conran nazikçe sordu, sonra yüzünü buruşturarak ekledi: "Rahip bizi bekliyor, Gavin."

"Ah, evet, üzgünüm," diye mırıldandı ve ardından MacLeod'a kaşlarını çatarak başını salladı. Zindan hakkında bunu söylediğimi biliyorum ama onu burada gerçekten istemiyorum. Gerçek şu ki onu bir daha düşünmek bile istemiyorum. Sanırım onunla kralın ilgilenmesine izin vermeliyiz.”

MacLeod yenilgiyle çökerken Conran, "Yeterince iyi," dedi. "Onu şimdilik zindana koyacağız, sonra da Donnan'ın onun krala nakledilmesini ayarlamasını sağlayacağız."

Geordie, kapının yanındaki yerinden kalkıp Conran'ın yanında dururken, "Onu zindana götüreceğiz," diye teklif etti. "Sonra da kiliseye gelin."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Conran, MacLeod'un bıçağını ve kılıcını alıp Geordie ile Alick öne çıkarken

geri adım attı. "Başka silahı olmadığından emin olmak için kontrol ettiğinizden emin olun."

Geordie başını sallayıp adamı aramaya başladığında Conran onların etrafından dolaşarak silahları Evina'nın yanındaki masaya koydu ve sonra ona doğru döndü. Bir homurtu etrafına bakmasına neden olduğunda tam ona uzanıyordu. Tam Geordie'nin kolunu tutarak geriye düştüğünü ve ardından MacLeod'un ona doğru koştuğunu gördü.

Evina ya da Conran hareket edemedi Gavin önlerine adım atmıştı; geniş kılıcı babasının boğazıyla göğsü arasındaki bir noktaya işaret ediyordu. Onu kaldırıp indirmede. Zaman yoktu. Gavin sadece ucunu hafifçe indirdi ve ileri atılarak onu kalbinden bıçakladı.

MacLeod şaşırmış görünüyor ve sonra gözlerindeki ışık söndü. Gavin kılıcını çekerek geri çekildi ve hepsi babasının yere düşüşünü izledi.

Evina yavaşça nefesini verdi ve Gavin'e doğru ilerlemeye başladı ama yapamayınca duraksadı ve şaşkınlıkla aşağıya baktı. O sırada etrafındaki kollara şaşkınlıkla baktı. Conran'ın onu yakaladığının farkına bile varmamıştı. Aşağı baktığında bile onu serbest bıraktı ve kardeşinin yanına geçti.

"İyi misin Geordie?" diye endişeyle sordu ve kalkmasına yardım etti.

"Evet. Beni şaşırttı ama sanırım sadece bir çizik," diye mırıldandı Geordie ayağa kalkarken. Kolunu kapatan elini kaldırdı ve ön kolundaki bir kesiti ortaya çıkardı. Alick ve Aulay'ın yaralı adamı dışarı çıkarmasını izlerken Evina serbestçe kanıyordu ama birkaç dikişle hızla iyileşeceğinden emindi. Conran çenesini yakalayıp kaldırdığında irkilerek etrafına baktı.

Onun boğazını incelerken endişeyle, "Sen de birkaç kötü kesik aldın," dedi.

"Ben iyiyim, sorun değil," diye mırıldandı Evina, çenesini kurtarmaya çalışırken. Ama adam bunların hiçbirini istemiyordu ve onu pencerenin yanındaki masanın üzerindeki sürahi ve ibrikin yanına çağırdı. Tildy'nin oraya koyduğu temiz çarşafı alıp sürahideki suda ıslattı ve yavaşça onun boynundan geçirdi.

"Hâlâ kanıyor," dedi kaşlarını çatarak. "Dikiş atmanız gerekebilir."

Hemen, "Dikiş atılmasına gerek yok," dedi ve yaralı bölgeye sıkıca bastırmak için kumaşı ondan aldı. "Duracak. "Sorun değil," diye temin etti onu ve sonra dönüp kuzenine baktı. Kıpırdamamıştı ve hâlâ babasının cesedine bakıyordu. Evina kaşlarını çatarak kanlı bezi Conran'a verdi ve kuzeninin yanına geçti. Adam onun varlığını fark etmemiş gibi görüldüğünde, kolunu nazikçe sıktı ve sabit bakışlarını MacLeod'un vücudundan uzaklaştırdı. "İyi misin?" diye sordu, kendi babasını öldürmüş olmakla nasıl başa çıktığı konusunda endişeleniyordu. Nefsi müdafaa amaçlıydı ve adam korkunçtu ama o hâlâ Gavin'in babasıydı.

"Evet," diye mırıldandı, elini okşadı ve gözlerini tekrar MacLeod'a çevirdi. "Sorun değil. Ben iyiyim." Evina ona kuşkuyla baktı. "Öyle olduğunu sanmıyorum Gavin. O..."

“Ben,” dedi, sonunda onunla göz göze geldi. “Aslında onu öldürmeme sebep olduğu için mutluyum. Beni öldürdü annem ve seni de öldürmeye çalıştı. Hak ettiğini aldı ve ikinizin de intikamını aldım,” dedi ciddiyetle ve sonra çarpık bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten iyiyim."

Evina biraz rahatlardı ama sonra burnunu çekti ve kederli bir şekilde başını salladı. “Sanırım Conran'ın yanında çok fazla zaman geçirdin. Sırtından kan akıyordu ve hâlâ kendisinin de iyi olduğunu iddia ediyordu.”

"Ben?" Conran inanamayarak sordu, Gavin hafifçe gülümseyip cesedin kaldırılmasıyla ilgili bir şeyler mırıldanırken odanın karşı tarafına geçerek onlara katıldı. “Siz de aynı şeyi yapıyorsunuz. Az önce boynuna yaptın,” diye belirtti. "Ve sen de buralarda büyüdün ve bunu ondan öğrendin."

"Ah, evet," diye mırıldandı Evina itirafta bulunduktan sonra gülümsedi ve omuz silkti. "Eh, o zaman sorun yok sanırım."

Conran bu sözlerle kıkırdadı ve onu hızla öptü. Daha sonra çenesini kaldırıp tekrar boynuna baktı. "Kanama durdu."

Evina hemen, "Sana iki yapacağını söylemiştim," diye cevap verdi ama içten içe rahatlardı. Kanamanın duracağından hiç emin değildi. Dikişlerden nefret ediyordu. "Evet, öyle yaptın," diye onayladı Conran ve sonra kaşlarını kaldırıp sordu, "Şimdi lütfen bana kiliseye kadar eşlik eder misin, böylece başka bir şey gecikmeden seninle evlenebilirim?"

"Evet" dedi gülümseyerek. Ancak adam onu uzaklaştırmaya çalıştığında hemen topuklarını yere vurdu ve şöyle dedi: “Ama. ”

Duraklayıp söz konusu kadına bakmak için döndü. "Ancak?"

Evina etrafına baktı ve Gavin'in MacLeod'un cesedini odadan dışarı çıkarmasını bekledikten sonra geri döndü. Daha sonra ellerini tutarak bir anlığına ciddiyetle onlara baktı ve ardından bakışlarını yüzüne kaldırıp şöyle dedi: "Gülmeyin lordum. Ama sanırım seni seviyorum."

Conran onun sözleri karşısında gözlerini kırptırdı. “Sanırım. ?”

"Evet." Başını salladı. Seninle evlenmek istemediğim konusunda çıkardığım yaygaradan sonra bunun çok saçma olduğunu biliyorum ama babamın beni almasını beklerken ve Garrick'in beni öldürmesini beklerken bunu düşünüyordum ve seni sevmem gerektiğine karar verdim. . Öyle ya da kızgınlım çünkü babamı, Gavin'i ve hatta Tildy'yi sevmeme rağmen, ayrılmak konusunda en çok endişelendiğim sen oldun. Seni ve özleyeceğim her şeyi.”

"Neyi özlersin?" diye sordu Conran, sesi boğuktu ve dudakları kıvrılan yumuşak bir gülümsemeyle.

Evina çaresizce omuz silkti. "Seninle yaşayabileceğim hayat. Sahip olacağımız ahırlar. Konuşmak ve gülmek. Yükümü paylaşman gerek. Gülüyorsun, gülüyorsun, sakin, sen...”

“Ben mi?” Conran hayretle boğuldu.

Evina sözünün kesilmesinden dolayı ona kaşlarını çattı ama itiraf etti: "Evet.

Oldukça beğendim." "Ah—ben—bu. iyi?" kötü bir şekilde bitirdi.

"Evet, bunun şaşırtıcı olabileceğinin farkındayım," diye itiraf etti. "Yani, ilk başta senin bildiğin gibi yapmadım." Zayıf bir şekilde başını salladığında kadın ona güvence verdi, "Ama Saidh'e de söylediğim gibi, son zamanlarda bundan oldukça hoşlanmaya başladım."

"Bunu Saidh'e söyledin mi?" diye sordu.

"Evet, evet. İlk seferin benim için ne kadar acı verici olduğunu tartışıyorduk ve onu bu durumu atlattığımıza dair temin etmem gerekiyordu," diye açıkladı.

"Ah, anlıyorum" dedi ve boğazını temizledi. "Elbette gururum okşandı. Ama belki de bundan diğer kadınlara bahsetmekten kaçınabilirsiniz."

Evina kaşlarını kaldırdı. "Yani kimseye sikinin büyük olduğunu ve bunun bana çok zevk verdiğini söylememi istemiyorsun?"

Conran ağzını açtı, düşünmek için kısa bir süreliğine tekrar kapattı ve sonra gülümsemeye başladı ve şöyle dedi: "Pekala. . . Sanırım bunu ona söyleyebilirsiniz.

Hayır," aniden sözünü kesti ve başını kararlı bir şekilde salladı. "Her ne kadar benim hakkımda böyle söylentilerin yayılması hoşuma giderse de. . . yani. . . Erkeksiliğinizi muhtemelen, kesinlikle, diğer hanımlara söylememelisiniz," diye karar verdi.

Evina başını salladı ama "Çok geç" dedi. "Ne?" diye sordu dehşet içinde.

Evina onun dehşeti karşısında kaşlarını çattı. "Peki, siz erkekler ortalıkta yokken biz kadınların ne hakkında konuştuğunu sanıyorsunuz? Hava?"

Yüzünde korku belirmeye başladı. "Elbette, bundan bahsetmiyorsunuz. "

"Evet," dedi bitiremeyince.

"Ah." Bir dakika boyunca ona boş boş baktı ve sonra onun bir şey söylemesini beklediğini fark etmiş gibi boğazını temizledi ve dışarı çıktı, "Peki... . . Senden oldukça hoşlanıyorum. Bayan parçaları da."

"Gerçekten mi?" Evina kuru bir sesle sordu. "Ben horoz diyebilirim ama sen bunu söylemeye cesaret edemiyorsun. "

Conran hemen ağzını kapattı ve sanki boş odada birinin belirmesini bekliyormuş gibi etrafına baktı. Yalnız olduklarından emin olduktan sonra geriye döndü ve yarı fısıldadı, "Karım, ben bir İskoçyalıyım. Ve İskoçyalılar bu kelimeyi hanımların önünde kullanmazlar. Annem bunu bana küçük yaşta öğretti. Dilediğimiz herhangi bir laneti söyleyebilirdik ama bunu söyleyemeyiz."

"Bir İskoçyalı," diye mırıldandı Evina hafif bir gülümsemeye. "Benim İskoçyalım." Daha sonra başını sallayarak, "Komik değil mi?" diye sordu.

"Ne?" diye sordu.

"Eğer o gün yanlış İskoçyalıyı kaçırmamış olsaydım, hiç tanışamayabilirdik," diye belirtti.

Conran rahatladı, şüphesiz konunun değişmesiyle rahatladı. Ama sonra "Pişman mısın?" diye sordu. "Seni kaçırdığımı ve Rory'yi kaçırdığımı mı?" diye sordu.

“Evet. Ama kaçırma 'bu değildi' diye hatırlattı ona. "En azından bunu çocuklarımıza asla kabul etmeyeceğiz." "Gerçekten mi? Onlara nasıl tanıştığımızın gerçeğini anlatamayız mı?” şaşkınlıkla sordu.

"Kesinlikle hayır". Özellikle de kızsalar,” diye ekledi sertçe ve sonra şöyle dedi: “Şimdi söyle bana. Beni kaçırdığın ve Rory olmadığın için üzgün müsün?”

"Hayır," diye güvence verdi ona. "Yanlış İskoçyalıyı kaçırmış olabilirim ama sen benim için doğru adamdın." "Ah, kızım," diye içini çekti Conran, onu kollarına çekerek. "Korkarım ben de seni seviyorum."

"Peki bundan neden korkuyorsunuz?" Adam boğazına öpücükler kondurmaya başladığında kararsızca sordu. "Çünkü şimdi sana ne kadar olduğunu göstermek istiyorum," diye mırıldandı, elleri aşağı kayarak kalçasını kavradı ve sertliği bacaklarının arasına bastırıncaya kadar onu kendine doğru kaldırdı.

"Evet, pekala, Lord Zevk Horozu, bunun için düğün sonrasını beklemeniz gerekecek," diye sabırsızca homurdandı Aulay kapıdan. “Maclean'ın tüm nüfusu, artı kardeşlerin, kız kardeşlerin ve onların arkadaşlarının yanı sıra Sinclair'ler de lanet kilisede seni bekliyor ve epeydir uzaktalar. Siz ikiniz harekete geçin. Conran içini çekerek onu yere yatırdı. "Buna daha sonra devam etmemiz gerekecek." Evina başını sallayarak onun kolunu tutmasına izin verdi ve onu kapıya doğru itti.

"Ne kadar güzel görüldüğünden bahsetmiş miydim?" Conran koridora çıktıklarında sordu. "Hayır," diye yanıtladı hemen.

“Evet, öylesin. Sana her baktığımda nefesimi kesiyorsun, çok tatlısın,” diye güvence verdi ona. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve sonra merakla onun yüzüne baktı ve sordu: "Neden bu kadar gülümsüyorsun?"

"Aulay bana Lord Zevk Horozu derdi," diye hatırlattı ona, sırtışı genişleyerek. "Ve?" diye sordu.

"Bunu yaşamama asla izin vermeyecek," diye açıkladı. "Üzgün görünmüyorsun," diye belirtti.

"Lanet olsun, hayır" dedi gülerek. “Saidh'in onun hakkında böyle söylediğini duyunca hepsi Greer Fretting Fiona'yı arıyor. Ama Lord Pleasure-Cock'u alıyorum. Kardeşçe eziyetler devam ederken, bu çok güzel bir şey. Yine de ona söyleme. Durabilir.”

"Nasıl istersen" dedi eğlenerek.

"Ah, Evina," diye içini çekti, onu merdivenlerden aşağı taşımak için kollarına alırken, "kılıcının kabzasının bana doğru kafama doğru sallandığını gördüğüm anda bana eşlik eden kadının sen olduğunu anladım."

Ana kata ulaştıklarında, "Hayır, yapmadın," diye itiraz etti ve adam kale kapılarına yöneldi. "Evet, yaptım," diye güvence verdi ona.

Evina kıkırdayıp başını salladı. "Sen tuhaf bir adamsın Conran Buchanan."

"Evet, ama ben senin tuhaf adamınım, yakında Buchanan olacak Evina," diye

güvence verdi ona.

Adam onu kalenin dışına, rahibin onlarla evlenmek için beklediği şapele doğru götürürken, "Evet, öylesin," diye yavaşça onayladı.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

